

USA TODAY ÇOK SATAN YAZARI
AVA HARRISON

Tatlı Çarpışma

Çevirmen: İbrahim Şener

sonsuz

USA Today'in çok satan yazarı Ava Harrison'dan tutku, rekabet ve sürprizlerle dolu bir hokey aşk romanı...

*Ve beni unuttuğu için ona olan öfkeme rağmen kendimi
güvende hissediyorum. Bir daha ne zaman böyle bir fırsatım
olacak ki? Özgür hissetmek, geçmişime bağlı olmamak.*

Buz üzerinde kusursuz görünen bir yıldız... Geçmişinden kaçmaya
çalışan kırık bir adam... Ve yıllar sonra yeniden karşısına çıkan tek
kadın.

Aiden Slate, Redville Saints'in kaptanı ve en gözde oyuncularından
biri. Gücü, yeteneği ve karizmasıyla herkesin hayran olduğu bir isim.
Ama buzların altında sakladığı karanlık bir geçmişi var ve onu geride
bırakabilmek için hayatının kontrolünü kaybetmemeye çalışıyor.

Cassidy ile geçirdiği tek bir gece, sadece kafasını dağıtmak için
yaptığı bir kaçış olmalıydı. Fakat Cassidy kısa sürede onun en güvenli
alışkanlığına, en büyük zaafına dönüşüyor. Aiden ilk kez birine
gerçekten bağlanırken, geçmişin gölgeleri yeniden ortaya çıkıyor.

Cassidy sıradan biri değil.

O, Aiden'in yıllar önce ardında bırakmak zorunda kaldığı kız.

Onun kaçmasına yardım eden tek kişi.

Şimdi ikisinin de sakladığı sırlar, onları yeniden paramparça edebilir.

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.x.com/yakamozkitap
www.yakamozkitap.com

www.yakamozkitap.com

ISBN 978-625-904-460-6

★

9 786259 044606

USA TODAY ÇOK SATAN YAZARI
AVA HARRISON

Tatlı Çarpışma

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çevirmen: İbrahim Şener

Ninova

TATLI ÇARPIŞMA
Orijinal Adı: Sweet Collide

Sonsuz Edebiyat: 356
ISBN: 978-625-904-460-6
Yayıncı Sertifika No: 49073

Yazar: Ava Harrison
Çevirmen: İbrahim Şener
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Yayın Koordinatörü: Selcan Karabulut Tat
Editör: Nur Sarıoğlu
Grafik Tasarım: Filiz Odabaş
Satış Pazarlama: Zehra Bostancı

YAKAMÖZ KİTAP © 2026

Published by AH Publishing © 2024 by Ava Harrison
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle ve kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMÖZ KİTAP*/ SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamozkitap.com / bilgi@yakamoz.com.tr
✕@ / yakamozkitap

BASKI
Alioğlu Matbaacılık Basım Yayım ve Kağıt Sanayi Ticaret Limited Şirketi
Orta Mah. Fatin Rüştü Sk.*No:1-3/A
Sertifika Numarası: 45121

Bu kitap, kişisel deneyimlerden esinlenerek kaleme alınmış hassas ruh sağlığı konularını ele almaktadır. Bu konuların özenle işlendiğinden emin olmak için bir duyarlılık danışmanından yardım alınmıştır. Ancak lütfen unutmayın ki bu eser kurgusal bir eserdir ve hiçbir şekilde gerçek hayatta ruh sağlığı sorunlarının tedavisi veya bakımı konusunda bilgi verme amacı taşımamaktadır. Yetişkin okurlar için uygundur.

Tetikleyicilerin tam listesi için lütfen <https://shor.by/SWTriggers> adresini ziyaret edin.

USA TODAY ÇOK SATAN YAZARI
AVA HARRISON

Tatlı Çarpışma

“Bizi öldürmeyen şey, bizi daha güçlü kılar.”
—Friedrich Nietzsche

BİRİNCİ BÖLÜM

Cassidy

On iki yaşındayım...

MASALLAR ENAYİLER İÇİNDİR.

Eskiden “sonsuz dek mutlu yaşadılar” sonları için yaşırdım. Mükemmel hayatımın nasıl olacağını hayal ederdim.

Artık bunların hepsinin saçmalık olduğunu biliyorum.

On iki yaşındaki bir çocuğun bu tür şeyleri bilmemesi gerekir. Bu kadar hayattan bıkmış olmaması gerekir. Ama ben hayal kurup yıldızlara dilek tutan sıradan bir on iki yaşındaki çocuk değilim. Hayır. Bu kız değil. Hayat bana düşman. Bir kız yere düştüğünde üzerine tekme atmaya hazır. Bir kilometre öteden bile bir başka darbe daha geldiğini görebiliyorum.

Havada hissedebiliyorum. Kıyametin yoğun kokusunu. Yıpranmış arabamız durduğunda, bildiğim hayat değişmek üzere. Ve görünüşe göre, iyi yönde değil.

Arka koltuktan pencereden dışarı bakarak, yanına yanaştığımız küçük karavana bakıyorum. Eski. Neredeyse babamın bir otopark kavgasında kaybettiği diş kadar fosilleşmiş, arabasının kaputuna

o kadar derin saplanmış ki, bir pense bile onu çıkaramamıştı. Dış cephedeki boya şeritleri soyuluyor. Bir zamanlar beyaz olan yerler artık paslanmış.

Aşınmış. Su lekeli.

Çatı muhtemelen ben oraya adımımı attığım an çökmek için bekliyor. Hayat benim için böyle. Tek bir büyük ceza, ara sıra tuhaf bir porsiyon yulaf ezmesi ya da tereyağlı tostla kesintiye uğruyor.

Arka koltuktaki bir çukuru düzelterip, gevşek ipliklerle uğraşarak, bu arabadan inmemek için elimden geleni yapıyorum. Aklım bir dizi önemsiz düşünce arasında gidip geliyor.

Son sahibi kimdi?

Terk edilmiş mi?

Eğer öyleyse, kaç yıldır?

Muhtemelen son dünya savaşından beri.

Kesinlikle bir savaşın kurbanı gibi görünüyor. Gözlerimden bir saç telini üfleyerek iç çekiyorum.

Karavan, yanlarından bir korku filminden çıkmış gibi yükselen yabani otlarla kaplı bir çim parçası üzerinde duruyor. Korkutucu.

O kadar uzun süre burada oturuyoruz ki, babamın da benimle aynı şeyi düşündüğüne ve yakında buradan ayrılacağımıza kendimi ikna ediyorum. Ama bu umut hızla yok oluyor.

Gerçeklik, hayallerin öldüğü yerdir.

Babam motoru kapatıp arabadan iner. Benim tarafıma doğru yürürken onu izlerim. Bir parçam, benim için mi geldiğini merak eder. Arka kapıyı açıp durumun o kadar da kötü olmadığını bana ikna etmeye çalışacak mı?

Yanımdan geçip bagaja doğru yürür. Bunun boş bir hayal olduğunu biliyordum. Babam varlığını zar zor fark eder.

Kalbim deli gibi atıyor ama arabadan inmek için hiçbir hareket yapmıyorum. Arabadan inmeye niyetim olmadığını anlıyor olmalı ki

pencereme doğru fırlıyor. Çenesi o kadar sıkı sıkışmış ki kırılabilir gibi.

“Hadi.” Asfalt kaldırıma ayağını vuruyor, benden daha çocukça davranıyor. “Bütün gün bekleyemem.”

Normalde onu kızdırmak istemezdim. Kızgın bir baba, tehlikeli bir babadır. Ama şu anda, onun sabırsızlığı sorunlarımın en küçüğü. Tepki vermemem ona gerçeği fark ettirmiş olmalı.

Arabanın kapısını açıp bana öfkeyle bakıyor. Soğuk bir hava akımı onun yanından geçip yüzüme çarpıyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Çıkmalıyım. Geleceğime kafa tutmalıyım, ama evim olarak adlandırmam gereken bu yeni çöplükte beni nelerin beklediğinin belirsizliği beni koltuğuma yapıştırıyor.

Burada biraz daha oturursam, bunların olmadığını varsayabilirim. Belki babamın vicdanı sızlar. Belki bunun ne kadar haksız olduğunu görür ve bana merhamet eder.

Ve belki piyangoyu kazanır ve Maui'ye taşınırım.

Umut etmek faydasız. Bunu biliyorum. Hayatım boyunca bunu biliyordum. Yine de yıpranmış pembe çantamı göğsüme sıkıca bastırıp umut ediyorum.

Babam hiçbir şey getiremeyeceğimi söyledi. Yerimiz olmadığını söyledi. O küçücük karavana bakılırsa, eşyamı neden bırakmak zorunda kaldığımı anlayabiliyorum.

Çantama tekrar bakıp pozitif olmaya çalışarak zorla gülümsüyorum, ama bu kısa sürüyor.

Dünyada geriye kalan tek şeyin bu, Pippa.

Bu gerçek, soğuk havanın ısırığından daha acı veriyor.

Elini arabanın şasisine vuruyor, beni irkiltiyor. “Çık dışarı.”

Babamın benden ve benim kargaşamdan daha acil sorunları olmalı. Her zaman öyledir. Herkesin öyledir.

Alkol mü? Uyuşturucu mu? Muhtemelen kumar. Bunlardan

herhangi biri olabilir ve büyük olasılıkla üçü de. *Bu* üçüne ayırdığı zaman ve ilginin, gerçek bir ebeveynin çocuğuna ayıracağıyla rekabet ettiğini hayal ediyorum. Sanki ben bilirim de.

Bildiğim tek şey, bu kötü alışkanlıklar yüzünden bu bok çukurunda olduğumuz. Kendime ait bazılarını bulmak cazip geliyor. Şu anda bu cehennemden kaçmak için her şey iyi görünüyor.

Titrek bacaklarla arabadan inerken kalbim göğsümde çarpıyor. Arkamda kapının çarpmasıyla omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Babam kolumu sıkıyor hatta neredeyse parçalıyor. “Giymiyor-san neden sana yeni bir palto için para verdim ki?”

Tam zamanında dönüp onun acımasız homurtusunu yakalıyorum. Neredeyse şeffaf sayılabilecek vücudumu baştan aşağı süzdükten sonra, sanki ayakkabısının tabanına yapışmış bir pislikmişim gibi alaycı bir şekilde sırtıtıyor.

Ceket *giyiyorum*. Sadece yeni bir tane değil.

Meğer babam, market alışverişi yapmadığımızı unutmuş. Bu yüzden, sıcak kalmak yerine yemek yemeyi tercih ettim.

Bunların hiçbirini söylemiyorum çünkü bir faydası olmaz. Bir şeyler mırıldanır, muhtemelen saçma sapan bir bahane uydurur ve sonra ayaklarını yere vurarak gider, beni bir hata mı yaptım diye merak içinde bırakır.

Her zaman benim hatamdır.

Beyaz çizgili lacivert cekete bakıyorum. Ceketin daha iyi günleri olmuştu. Yırtık pırtık, neredeyse kullanılamaz durumda. Ama gerçek şu ki, titrememin sebebi bu değil.

Korkuyorum.

Değişimden nefret ederim.

Ve bu, bir değişimden daha fazlası. Tüm hayatım kökünden sökülme üzere.

Hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacak.

Boğazımdaki yumruyu yutkunup göğsümü ovuşturuyorum. Duvarlarımı güçlendirmezsem hayatta kalamayacağım. Her şeyin boka sardığı, babamın işini kaybettiği ve benim büyümek zorunda kaldığım on yaşında ustalaştığım bir beceri bu.

Bu senin hayatın, Pippa. Hayatta kalmaktan başka seçeneğin yok.

Yeni bir amaç buluyorum ve yıpranmış metal kapıya giden yolu büyük adımlarla ilerliyorum. Kapının önüne gelir gelmez, kolu çevirmek için elimi kaldırdığım anda, paslı menteşelerin gıcirtısı beni geriye sıçratıyor. Kapı açılırken omurgam çubuk gibi dikleşiyor.

Yaşlı bir kadın bana öfkeyle bakıyor. Alnında derin çizgiler var, kafasından kısa gri saçlar çıkıyor.

“Pippa,” diye bağılıyor babam. “Buraya gel.”

Yabancı kadın gözlerini kısarak bana bakıyor, elini çizgili pantolonunun üzerinde gezdiriyor, burnunu havaya kaldırmış. Birkaç kez gözlerimi kırıpıyorum, ta ki kalın kaşlarından biri kalkana kadar ve babamın bana yanma gelmemi emrettiğini anlıyorum.

Arkamı dönüp, gözlerimden yaşlar süzülürken, çürümüş basamakları aşmaya çalışıyorum. Aşağıda durup, babamın yaklaşmasını sessizce bekliyorum. Babam tek kelime etmeden yanımdan geçip o iğrenç kadına doğru ilerlerken sırtımdaki kaslar geriliyor.

“Nihayet geldin.” Kadın onu içeri davet ediyor, beklemeden arkasını dönüyor ve karavanın içine doğru ilerliyor. “Konuşmamız gereken şeyler var.”

Babamın arkasından, ona biraz mesafe bırakarak içeri giriyorum. Ona yakın durmak onu daha da sinirlendiriyor. İkisi, benim anlamadığım şeyler hakkında konuşmaya başlıyor. İlgimi çok çabuk kaybediyorum. Önemli değil. Beni ilgilendirmiyor. İlgilendirse bile, zaten söz hakkım olmazdı. Görünmez olmaya ve kolayca göz ardı edilmeye alışkınım. Bu benim için doğal bir şey.

Küçük karavanın içine bir adım daha atıyorum, etrafa bir baka-

yım diyorum. Daha önce yaşadığımız yerden çok daha küçük, bu garip bir şekilde rahatlatıcı. Babam burayı yönetecekmiş gibi davranıyor olabilir, ama burayı temizleyecek ve bakacak olan benim. Küçük olması bir nimet.

Kapının yanındaki yerimden karavanın her santimini görebiliyorum. Halının deliklerinden tahta parçaları görünüyor. Duvarlarda çukurlar ve gizemli lekeler var. Daha kötüsü de olabilirdi.

Bir çatı var.

Ve duvarlar.

Bu bir artı.

Kâbuslarımda burayı hayal etmiştim. Gerçek, gelmeden önce beni rahatsız eden korkularımdan çok daha iyi.

Kadının bağırdığı kelimelerin parçalarını duyuyorum.

Kira.

Faturalar.

Belki de bu toplantıda ben olmalıyım. Bunların hepsi babamın içtiğinde yapmayı unuttuğu şeyler. Hiç çocuk olmanın lüksünü yaşamadım. Babam alkolik, neredeyse hiç ortalıkta yok, beni kendi kendime büyütme zorunda bırakıyor. Çalışmadığı zamanlarda, ki bu her zaman böyledir çünkü kıyafetini değiştirdiğinden daha sık kovulur, sarhoştur.

Ve annem...

O öldü.

Bu benim için ne anlama geliyor? Yemek yemek istiyorsak, benim almam gerekiyor. Ayrıca yemekleri pişirmek de benim sorumluluğum. Yapmazsam akşam yemeği olmaz. Bira kutuları ve içki şişelerinden arınmış temiz bir ortam istiyorsam, ben toplarım. Başımın üstündeki çatıyı korumak istiyorsam, faturaların ödenmesini sağlarım.

Eğer bu kadın kirayı zamanında almak istiyorsa, çeki nereye bırakacağımı söylese iyi olur, çünkü babam şu anda ayık görünebilir, ama bu geçici bir durum. Akşama kadar kanepede sızmış olacak, nerede olduğumuzun farkında bile olmayacak.

Kadına göz attım, kendimi araya sokmanın anlamsız olacağını biliyorum. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemeyecektir. Huysuz ve küçümseyici.

“Baba, etrafa bakabilir miyim?” diye soruyorum, oradan uzaklaşmak istiyorum. Yeni yaşam alanımı keşfetmek için.

Durum bu.

Burası bir ev değil. Geçici bir yer.

Bir gün, kaçacak kadar büyüyeceğim. Kendi evime sahip olacağım. Kendimi güvende hissedeceğim bir yere. O gün geldiğinde, buradan uzaklaşmayacağım.

Kaçacağım.

Babam başını sallıyor ve ben başka bir şey söylemesini beklemeden koşarak uzaklaşıyorum.

O kadının söyleyeceği başka hiçbir şeyi duymak istemiyorum. Bu karavan parkının sahibi olduğu belli. Son iki dakikada bunu en az on kez söyledi. Şimdi de kurallar hakkında saçmalıyor. Kadın nefesini boşa harcamamalı.

Zaten babam kuralları çiğneyecek.

Bir sonraki geçici duruma geçene kadar kuralları kırk kez daha açıklaması gerekecekken nefesini boşa harcaması anlamsız görünüyor.

Birkaç yıl önce, her şey kötüye gitmeden ve babamın düzenli işini kaybetmeden önce bir evimiz vardı. Gerçek bir ev.

Şimdi, babamın arabasında yaşamadığım için mutluyum.

Bu, evden çıkarılmamızın hemen ardından durumumuzdu. Sonra babam kumar oynamaya başladı ve kısa süreli bir şans yakaladı; bu sayede en azından yatakları ve ısınması olan yerlere geçip durduk.

Karavanın içine doğru ilerledikçe, hava daha soğuk ve daha cereyanlı oluyor.

Nedenini anlamak zor değil. Pencerelelerin contaları bozuk, bu da soğuğu açıklıyor. Önümüzdeki hafta pencerelerle ilgili bir çözüm bulmak için o kadına babamdan bir not uydurmam gerekecek. Kırada oturuyoruz. Elbette bu, onun yapması gereken bir şey.

Yaşam alanını incelerken başımı yana eğiyorum. Küçük, kasvetli bahçeye bakan tek kişilik kanepeye yetecek kadar küçük bir alan. Taupe rengi kumaş,¹ arka tarafından bile yıpranmış ve solgun görünüyor. Sanki biri burada uzun zaman geçirmiş, pencerelerin ötesindeki kasvetli dünyaya bakmış gibi.

Ne kadar iç karartıcı.

Burada pek bir şey yok. Muhtemelen bir televizyon sehpası ve belki bir koltuk sığdırabiliriz. Sıkışık olur ama mümkün.

Camda biriken süt beyazı kalıntıların arkasından manzarayı görmek için tül perdenin arkasından birkaç adım atıyorum. Birkaç ağaç ve bir parça çim. Hepsi bu.

Seçici olamazsınız.

Turuma devam ederken bazı çekincelerim azalıyor.

Dar bir koridordan birkaç adım ileride bir kapı var. Umarım bu kapı, mahremiyetimin anahtarıdır. Kendime ait bir yer. Kendime güvenli bir alan yaratmaya çalışabileceğim bir yer.

Kapıyı açıyorum ve doğru tahmin ettiğimi anında anlıyorum. İçeriye bir parça ışık girmesini sağlayan tek pencereye dayalı minik bir tek kişilik yatak var.

Oturma odasından görülen aynı hüzünlü manzara.

Burası güvenli bir alan olmaktan ziyade bir hapishaneye benziyor. Umut ışığı sönmüş. Aniden klostrofobik hissediyorum. Sanki duvarlar üzerime çöküyor.

1- Taupe koyu gri-kahverengi bir renktir. (e.n.)

Kendimi durduramadan odadan kaçıyorum, özgürlüğe açılan kapıya doğru koşuyorum. Merdivenleri indiğimde, nefesim göğsümden patlıyor. Soğuk hava yüzüme çarpıyor, ama bu yetmiyor. Buradan çok uzaklara gitmem lazım. Babamdan uzaklara. O korkunç kadından ve onun pis karavanından uzaklara.

Hayatımdan uzaklaşmam lazım.

Nereye gidebileceğimi bulmaya çalışarak sağa sola bakınıyorum.

Bakışlarım birkaç metre ötedeki bir karavana takılıyor ve yaşlı bir kadın gözüme çarpıyor. En az seksen yaşında, seyrek beyaz saçları ve kırıışık bir yüzü var. Elini kaldırıp el sallıyor, geniş ve davetkâr bir gülümsemeyle beni karşılıyor. En azından bir tane iyi komşum var gibi görünüyor. Bu ileride işime yarayabilir.

Ben de elimi kaldırıp karşılık veriyorum. Normalde merhaba derdim, ama şu anda onunla konuşamayacak kadar duygusalım.

Bunun yerine, tam ters yöne doğru yola çıkıyorum.

Hızımı artırarak, pencereden gördüğüm ağaçlara doğru ilerliyorum. Elektrik ve su faturalarımızın astronomik olmasının tek nedeni bu olacak. Soğuk hava, ısıtıcıyı fazla mesaiye zorlayacak ve yine de tek battaniyem de yıpranmış ve acınası bir halde olduğu için geceleri muhtemelen donacağım.

Ayaklarım beni bir yere varmadan taşıyor. Aklım nereye gittiğimi umursamıyor. Ağaçların ötesinde yoğun bir yol belirliyor. Belki beni alternatif bir dünyaya çekecektir. Centaurların olduğu, pencereleri çalışan rahat evlerin ve bulutlar kadar yumuşak yatakların olduğu bir dünya.

Yolu takip ediyorum, keşfetmeye cesaret ediyorum. Belki de beni yıkmaya kararlı bir dünyadan biraz yalnızlık bulabilirim diye umuyorum.

Ayaklarım duruyor. Öne doğru eğiliyorum. Derin nefesler alırken ellerim dizlerime çarpıyor, beni dibe çekmekle tehdit eden sal-

dırıyı umutsuzca savuşturmaya çalışıyorum.

Nefes al.

Nefes ver.

Kalp atışlarım yavaşlayana ve panik yavaşça gerileyene kadar ciğerlerimi havayla doldurarak nefeslerime odaklanmaya devam ediyorum. Okuldaki sosyal hizmet uzmanından öğrendiğim bir numara.

Birkaç dakikadır burada durup kendime zaman tanıyordum ki, yaprakların hışırtısı bana yalnız olmadığımı hatırlatır.

“Kayboldun mu, evlat?”

Boğuk sese doğru dönüyorum. Gözlerim sesin sahibine takıldığında donup kalıyorum. Karşımda duran çocuk uzun boylu. Benden çok daha uzun. Giydiği blazerin sol tarafındaki amblemi inceliyorum.

Ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum. Belki bir okul logosu. Belki de değil. Süslü bir okul üniformasında görebileceğiniz türden bir logoya benziyor, ama o burada olduğu için bu hiç mantıklı değil. Tabii birini ziyarete gelmediyse.

Bunu çözmeye kararlı olarak, tasarımı incelerken başımı eğiyorum. Biraz üçgene benziyor, ama tanıdığım bir üçgen değil. Gümüş rengi ve ceketin geri kalanının düz siyah rengiyle keskin bir tezatlık oluşturuyor.

Bunu çözemeyeceğimi anlayınca boynumu uzatıp yüzüne bakıyorum.

Ağaçlar, bulutların arasından sızan az miktardaki güneş ışığını engellediği için yüz hatlarını seçmek zor. Gölgelemin içinde kalmış ve bu biraz tedirgin edici.

Bir adım geri çekiliyorum, o da ağaçların arasından daha fazla ışığın süzüldüğü bir alana doğru bir adım atıyor. Nefesim kesiliyor ve ağzım açık kalıyor.

Düşmüş bir melek gibi görünüyor. Karanlık ve uğursuz. Çikola-

ta kahvesi saçları ve delici mavi gözleri var. Gözlerinden bakışlarımı ayıramıyorum. Beni esir almışlar. Gözbebekleri, bir zamanlar bir televizyon programında gördüğüm Pasifik Okyanusu'ndaki suyu hatırlatıyor bana. Kenarları, şiddetli bir fırtına gibi siyah halkalarla çevrili. Onlara bakmak, karanlık bir gökyüzüne bakıp şimşek çakmasını beklemek gibi geliyor.

“Hey, evlat,” diyor. “İyi misin?”

Başımı sallıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Bana mı diyor?

“Kime evlat diyorsun?” Omuzlarımı dikleştirip, ona dik dik bakarken daha uzun görünmeye çalışıyorum. Neredeyse bir gencim, ya da en azından altı ay sonra öyle olacağım. O da öyle görünüyor, o halde kim oluyor. da konuşuyor? Yetişkin falan değil ki. Dört, belki beş yaş büyük. En fazla.

Bana yukarıdan sırtıyor ve midem altüst oluyor. O hissi hiç sevmiyorum. O hissi yaşadığım tek zaman, eski evimizin yakınındaki parkta salıncakta sallanırken yaşadığım zamandı. Gökyüzüne doğru sallanırken geriye yaslanır, içimden patlamak üzere olan kıkırdamayı bastırmaya çalışırdım. Canlı hissediyordum. Özgür.

Bu yabancının beni öyle hissettirmesine izin vermeyeceğim.

“Pippa,” diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Bana bakarken gözlerini kısıyor. “Ne?”

“Adım Pippa.” Ellerimi belime koyuyorum. “Çocuk değil. Ve bilmek istiyorsan, neredeyse on üç yaşındayım,” diye karşılık veriyorum.

Dönüp uzaklaşmaya başlıyorum ki adam tekrar konuşuyor.

“Kendini kaybedecek gibi görünüyordun. İyi misin?”

Neden hem vücudumun her yerinde bir sıcaklık hissedip hem de aynı anda sinirleniyorum, emin olamadan birkaç kez gözlerimi kırpiyorum. “İyiyim,” diye alaycı bir şekilde söylüyorum, ona sırtımı dönerek.

“Sen ne dersen o, Pip.”

Omzumun üzerinden bakarak, ona sert bir bakış atıyorum. “Daha önce de söylediğim gibi, adım Pippa. Ama sen açıkça...”

“Pip hoşuma gidiyor. Sana yakışıyor.” Omuz silkiyor. “Pippa kulağa gösterişli geliyor.”

Gözlerimi deviriyorum. “Ne büyük laf.”

“Öyle mi?” Sırıttıyor. “Ne diyebilirim ki? Sanırım eğitimimin meyvesini alıyorum.”

Yüzüm buruşuyor. “Her neyse.”

Topuklarımı dönüp karavanıma koşmaya hazırlanırken sert bir duvara çarpıyorum.

Sert bir duvar değil. Başka bir çocuk.

Bu çocuk, beni hemen tedirgin eden kötü bir hava yayıyor. Daralmış gözler ve somurtkan bir bakışla karşılanıyorum. Daha önce gördüğüm en büyük “B” harfiyle başlayan bela.

“Dikkat et, seni küçük pislik.” Kolları birden uzanıyor ve ne olduğunu anlamadan itiliyorum.

Ondan sonra işler hızla tırmanıyor.

Geriye doğru düşüyorum, gözlerim kapanıyor ve çarpışmaya hazırlanıyorum. Ama çarpışma gerçekleşmiyor. Bunun yerine, iri kollar beni sarıyor ve yerinde tutuyor.

“Ne oluyor lan, Ace?” İki kötünün daha az kötüsü dişlerini gıcırdatıyor, bana bakmadan yeni adama bağırıyor.

Beni kaldırıyor, ayaklarımın üzerinde dengemi bulana kadar yerinde tutuyor. İyi olduğumdan emin olunca benden uzaklaşıyor ve beni itmeye çalışan pisliğin karşısına geçiyor.

“Sana ne ki, Slate? Yolu kapatıyordu. Sadece yolumdan çekiyordum.”

Slate.

İsim ona yakışıyor.

Slate, bir milim bile kıpırdamayan pislikle göz göze geliyor. “Ona dokunma. Ona bakma bile.” Sırtını dikleştirir, bu hareketle o pislikten daha uzun görünür. “Pip dokunulmaz.”

Gözlerinin koyu birer havuza dönüştüğünü görmek için bakma-
ma gerek yok. Şiddet vaat eden bir bakışla daha kısa boylu adamı
ezip geçerken, içinde bir kasırga oluşuyor. Adam dişlerini göstere-
rek alaycı bir şekilde sırtıyor. “Pip mi? Dalga mı geçiyorsun?” diye
alay eder, bana doğru bakar. “Çok uygun. Lanet olası ufaklık.”

“Saçmalamayı kes.”

“Yoksa ne?” Ace göğsünü şişirir, sert görünmeye çalışır, ama es-
mer tanrıya kıyasla başarısız olur.

“Yoksa kıcını tekmelerim. Bu kadar basit.”

“Dikkatli ol,” der göt lalesi. “Yine kavga çıkarırsan polisler ge-
lir. O havalı okulunun seni okulda tutacağını sanmıyorum, bırak
kaymayı...”

Tehdit havada asılı kalır. İkisi arasında gidip gelerek, tüm bunla-
rın ne anlama geldiğini merak ederim. Sonunda, Slate yine de öne
çıkır. İkisi arasındaki mesafe neredeyse kalmaz ve zorbanın sırtı
ağaca çarpar.

“Ona dokunursan, kim ne derse desin, kıcını tekmelerim. Pip-
pa dokunulmaz.” Slate’in eli adamın boğazını sarar, onu boğmaya
başlar. “O benim korumam altında. Duydun mu?”

Ace’in yüzü morarmaya başlar ve içimi korku kaplar. Söylediği
kelimeleri anlayamıyorum, ama Slate anladığı belli, çünkü elini çe-
kip geri çekiliyor. Çocuk vakit kaybetmiyor. Koşarak uzaklaşıyor.

Ne korkak.

Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum, ama Slate’in bana
bir hediye verdiğini biliyorum.

Kendimi güvende hissedebileceğim bir yer.

Ve o yer, o.

İKİNCİ BÖLÜM

Cassidy

Sekiz ay sonra...

O NEREDE?

Karavanının kapısını defalarca çaldım ama kimse cevap vermedi. Onu görmek için pencereden içeriye bile baktım. Hiçbir şey yoktu. Nereye baksam Slate'i bulamıyorum ve bu durum beni bu kadar paniğe kapılmamam gerekirdi.

Geçtiğimiz sekiz ay boyunca hayatı katlanılabilir hale getirdi.

Bana küçük kız kardeşiymişim gibi davrandı. Koruyucum gibi davrandı.

Bu berbat yeri evim gibi hissettirdi.

Yıpranmış kanepeye kendimi bıraktım, toz havaya uçtu ve etrafımda daireler çizdi. Homurdanarak, bu odayı süpürmem ve bu bölgeye özellikle dikkat etmem gerektiğini zihnimde not ettim. Parçacıkları uzaklaştırmak için nefesimi üfledim. Bakışlarım odanın içinde dolaştı ve pencerede durdu.

Dışarıda hava berbat.

Gökyüzü koyu gri, bulutlar siyah yastıklar gibi şekilleniyor. Bulutların açılıp yağmurun toprağı ıslatmasını bekliyorum. Bunun tek dezavantajı, içeride sıkışıp kalacağım, kirin arasında oturacağım.

Uzakta bir şey hareket ediyor, ama muhtemelen sadece rüzgârla sallanan bir dal. Tekrar hareket ettiğinde, gözlerimi kısıp öne eğiliyorum, dışarıda ne varsa ona odaklanmaya çalışıyorum.

Ne kadar uzun bakarsam, bunun bir ağaç mı yoksa bir insan mı olduğunu o kadar çok sorguluyorum. Nesne tekrar hareket ediyor ve bir profilini görebiliyorum.

Biri göle doğru yürüyor.

O olmalı.

Aiden Slate, alışkanlıklarının esiridir.

Tabii ki. Oraya giden yol. İlk bakmam gereken yer orası olmalıydı.

Orası onun sığınağı. Kaçış noktası. Artık yaz olduğu için, ağacına doğru gidiyor olmalı.

O yüzden ben de oraya gidiyorum.

Dışarı çıkıp, yaşadığımız karavan parkının hemen ötesinde uzanan küçük göle bakan ağaca doğru yürüyorum. Burası, ikimizin de bizi umursamayan ebeveynlerimizle burada yaşamadığımızı hayal etmemizi sağlayan küçük bir arazi parçası.

Kışın su donar ve ben Aiden'm kaymasını izlemeyi çok severim. Sıcak aylarda, donlar eridiğinde, o ufka bakmayı sever, ben de severim.

Bazen, buradan çok uzak başka bir kasabada yaşıyormuşuz gibi davranmayı seviyorum. Kahretsin, Matthewslarla bir karavan ötedeki karavanda yaşamak bile bana uyardı. Yaşlı olabilirler, ama en azından birinin beni önemsedğini bilirdim.

Bir gök gürültüsü sesiyle bir saniye duruyorum. Gökyüzünün tekrar açılmasını bekliyorum, ama yağmur yağmayınca yoluma devam ediyorum.

Havanın onu durduracağını düşündüm, bu yüzden patikadan aşağı inip, günlerini geçirmeyi sevdiği yere giden çitin küçük deliğinden çıkmaya zahmet etmedim. Bunun yerine, zamanımı kapısını çalarak boşa harcadım, röntgenci moduna geçtim.

Bu bir hataydı. Büyük bir hata.

Bir şeye kafayı takmışsa, yağmur yağması fark etmez; yine de yerinde olur.

O böyle biridir. Nedenini bilmiyorum ve benim için yaptığı onca şeyden sonra soru sormuyorum. Düzenli bir hayata ihtiyacı var ve işlerin belirli bir şekilde yürümesi gerekiyor.

Bu iki şeyi onun hakkında çok erken öğrendim. Sürekli değişimlerle dolu bir dünyada tek bir şeyin aynı kalacağını bilmek garip bir şekilde içimi rahatlatıyordu.

Aiden benim Kutupyıldızım.

Bu yüzden uzaktaki gölgenin o olduğunu biliyorum.

Yoluma devam ederken, havada asılı kalan yağmur kokusu burnuma çarpar. Zemin, az önce yağın sağanaktan dolayı hâlâ nemlidir ve solucanların keskin kokusu burnumu yakar. Bunun beni durdurmasına izin vermem.

Ona yaklaştıkça kalbim hızla çarpar. Her zaman böyledir. Nefesim hızlanır, ellerim terler ve bacaklarım biraz güçsüzleşir. Bugün tepkim farklı bir nedenden kaynaklanıyor.

Onun evinden birkaç ev aşağıda karavanda yaşayan çocuklardan birinden, onun üzgün olduğunu duydum. Bu hiç Aiden'a göre bir şey değil ve beni tedirgin ediyor. Çocuğu sorguya çektim ama bir sonuca varamadım. Bana verecek hiçbir cevabı yoktu. Bu da beni Aiden'ı aramaya itti.

Şimdi, ne olabileceğini hayal ederken damarlarımdan korku ve endişe akıyor. Aiden'ın işlerin belirli bir şekilde olmasını isteme eğilimi bir yana, o bir kale gibidir. Kolayca sarsılmayacak bir kale.

Birkaç adım attığımda, gökyüzünden su damlacıkları düşmeye başlarken rüzgâr yüzüme çarptı. Uzaklaştıkça yağmur daha şiddetli yağmaya başladı. Kısa sürede sıırıslık olacağım -tıpkı boğulmuş bir fare gibi.

Harika.

Neredeyse vardım, ağacın gövdesine yaslanmış bir bedeni seçebilecek kadar yaklaştım. Büyük meşe ağacının dalları, gökyüzünden yağan yağmurdan pek koruma sağlamıyor.

Bu Aiden.

Yüzü ellerinin arasına gömülmüş.

Kahretsin.

Ona doğru koşuyorum.

Islak giysilerim vücuduma yapışıyor ama umursamıyorum. Tek önemli olan ne olduğunu öğrenmek ve yardım etmek için elimden geleni yapmak. Tıpkı onun benim için yapacağı gibi. Son sekiz ayda milyonlarca kez yaptığı gibi.

Buraya geldiğim ilk günden beri beni korudu. Bana göz kulak oldu. Şimdi sıra bende. Onun iyi olduğundan emin olmak için.

Korkunç bir şeyin olduğu ilk bakışta belli. Yüzüne kazınmış acı göğsümü sızlatıyor ve ayaklarım yavaşlayıp duruyor. Onu rahatsız etmemek için dikkat ediyorum. Bana ihtiyacı olursa buradayım, ama şu anda onu zorlamayacağım.

Dikkatlice, yanındaki toprak zemine oturuyorum.

Tepki vermiyor. Tek kelime etmiyor ve bana bakmıyor.

Birkaç uzun dakika sessizce oturuyoruz. Sessiz kalmaya çalışırken ellerim birbirine dolanıyor. Aiden bana biraz daha yaklaşıncaya, bunu konuşmaya hazır olduğunun bir işareti olarak yorumluyorum.

Derin bir nefes alıyorum. “Aiden, ne oldu? Neden burada tek başına...” Elimi kaldırıyorum ve bir yağmur damlası elime çarpıyor, “yağmurda duruyorsun?”

Aiden bana dönüyor, gözleri kızarmış ve yaşlarla dolu. Sanki biri elini göğsümden içeri sokup kalbimi kapmış gibi hissediyorum. O anda, dünyada en çok nefret ettiğim şeyin Aiden'in şu anki hali olduğunu anlıyorum. Kırılmış.

Göz yaşlarını aceleyle siliyor ve derin bir nefes alıyor. "Pip, ben..." Cümlesinin ortasında duruyor, söylenmemiş kelimeleri aramızdaki havada asılı bırakıyor.

Elimi uzatıp koluna nazikçe dokunuyorum. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Gözlerime bakıyor ve bakışlarımı yakalıyor. "Buradan gitmem lazım."

Boğazımın arkasında mide asidinin yükseldiğini hissederek başımı sallıyorum. "Biliyorum."

Bugün er ya da geç gelecekti. Onu tanıdığımdan beri korktuğum şey buydu. Aiden Slate'in bu dünyaya sunabileceği çok şey olduğu ve bir gün birinin bunu fark edip, aniden ortaya çıkarak onu alıp götüreceği gerçeği.

"Her şey farklı olacak. Hayatlarımız sonsuza dek değişecek." Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor. "Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum." Sesi titriyor.

"Ne istiyorsun, Aiden?" Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor. Ne diyeceğinden duyduğum korku içimi kemiriyor.

"Annemin üniversiteye başvurmama izin vermeyeceğini biliyorsun," diyor.

Onu burada tutarak sömürmek için kullandığı bir yöntem bu.

O, annesine bakabilir. Faturaları ödeyebilir.

O bir sülük ve Aiden de onun konağı.

"Yakında bir hokey maçı var, Pip. Ve şey, bu benim için son şansım. Buradan kurtulmak için tek şansım bu. Profesyonel takımlar tarafından keşfedilmem için en iyi fırsatım."

Boğazımda takılan yumruyu yutuyorum. Onu kaybedeceğim düşüncesiyle vücudum titriyor.

“Hayalini kurduğum fırsat bu, ama...” Bir an tereddüt ediyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyor. “Tüm paramı aldı. Oraya gitmek için bilet parası yok.”

“Ne?” diye çığlık attım, dik oturdum ve yağmuru ve söylediği diğer her şeyi unutarak, o korkunç annesinin onu yine soyması kısmına odaklanmayı tercih ettim.

“Biliyorsun, o... o benim başarılı olmamı istemiyor. Beni sonsuza kadar burada sıkışıp kalmamı istiyor.” Başını geriye eğerek inledi. “Onun yüzünden hayallerimin kayıp gittiğini hissediyorum. Para yüzünden. Her zaman para.”

Parmaklarım gömleğimin eteğini kavradı. Kendimi bildim bileli var olan gerginlik alışkanlığım. Kumaşı bükerek düşünmeye başladım.

Hokey oynamayı sevdiğini ve bu konuda inanılmaz olduğunu hep biliyordum. Ama bunun onun kaçış yolu olduğunu şimdiye kadar hiç anlamamıştım. Ondan kurtulmasının tek yolu bu.

Bir şeyler yapmalıyım.

Ona yardım etmeliyim.

Aklımda bir sürü fikir oluşuyor, bazıları diğerlerinden daha saçma. Sonra, sanki yere çarpan bir şimşek gibi, aklıma bir şey geliyor.

“Param var, Aiden.” Sanki başkası duyacakmış gibi fısıldıyorum.

Aiden’in gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ama başını sallıyor. “Hayır. Yapamam. Kesinlikle olmaz, Pip.”

Dizlerimin üzerine çöküp ona dönüyorum. “Sana vermek istiyorum.”

“Bunu kabul edemem.”

“Tabii ki edersin. Önemli bir şey değil.” Elimi dizine koyuyorum. “Sadece para.”

“Pip. Bu önemli bir şey. Sana lazım.”

Bizim gibi çocuklar için, herhangi bir miktar para gerçekten büyük bir meseledir. Bu, mevcut durumumuzdan kaçma zamanımız geldiğinde hayatta kalmakla sokaklarda kalmak arasındaki farktır.

“Çok fazla değil. Ama maça gitmene yetecek kadar olmalı,” derim, zihnimde ne kadar biriktirdiğimi sayarken.

Fırtınalı gözleri benimkilere takılır. “*Pip.*”

Göz göze gelebilmemiz için ona doğru yaklaşıyorum.

“Hayır. Bana ‘Pip’ deme. Bunu sana vermek istiyorum.” Gözlerim ondan ayrılmıyor. “Bunu bir yatırım olarak gör.”

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. “Bir yatırım mı?”

Başımı bir kez sallıyorum. “Bir iş anlaşması,” diyorum.

“Yani bu sadece iş mi?” Birkaç saniye önceki ağırlık biraz hafifliyor ve yakışıklı yüzünde bir gülümseme yayılıyor.

“Evet. Ve bir gün bana borcunu ödeyeceksin.” Göz kırpiyorum.

Yağmur yağıyor ve uzaktan gök gürültüsü geliyor; Aiden bana hem inanamama hem de umutla karışık bir bakışla bakıyor. Elini uzatıp benim elimi tutuyor. “Sadece iş mi?”

“Sadece iş.” Ona gülümsüyorum. “Ama bana bir söz vermelisin.” Derin bir nefes alıyor ve nefesini verirken, “Ne olursa olsun,” diyor.

Nefes alıyorum, kendimi normalde rahat hissettiğimden daha savunmasız bir duruma hazırlıyorum. Aiden’a karşı bile.

“Beni asla unutmayacağına söz ver.”

Başını yana eğiyor, gözleri hâlâ benimkileri esir alıyor. İrisini çevreleyen koyu halka merkeze doğru kayıyor, derin maviyi daha da koyulaştırıyor. Bir şey... daha fazlası.

“Seni asla unutmayacağım.”

Küçük parmağımı uzatıyorum. “Hokey diskinin üzerine küçük parmak sözü.”

Gülerek parmaklarımızı birbirine geçiriyor. “Söz veriyorum.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aiden

On Yıl Sonra...

OTEL SÜİTİMDEKİ KANEPEYE ÇÖKÜYORUM; menajerimin omuzlarımı ezip geçen stresin ağırlığını hissediyorum.

Her şeye rağmen, ilk tur başımın üzerinde kara bir bulut gibi duruyor ve içimi kemiren o tedirginlik hissinden kurtulamıyorum.

Yarın ilk maç.

Detroit Renegades ile karşı karşıya geleceğiz. Beş numara olarak dört numarayla karşılaşacağımız için kafamı toparlamam gerekiyor. Lanet olsun, bu beş yıldan fazladır sahip olduğumuz en iyi takım, ama Michigan'a geri dönmek kafamı karıştırıyor.

Şu anda bununla uğraşacak vaktim yok.

Yıllar önce büyük fırsatı yakaladığımdan beri, hayatımı ve dolayısıyla oyunu tamamen kontrol altında tutmaktan gurur duyuyordum. Odaklanmış ve adanmıştım, ama eyalet sınırını geçtiğim anda zihnim karmakarışık hale geldi.

Her şey buna bağlı.

Bunu mahvedemem.

Bu, kupayı kazanmak için en iyi şansımız. Hayatımı boyunca hayalini kurduğum bir şey. Yıllar önce, o prestijli akademinin koçu bende bir şey görmüş ve hayatımın gidişatını değiştirmişti. Akademik başarılarım sayesinde özel okula burs almamış olsaydım, hokey oynamaya asla başlamazdım.

Hokey, karavan parkındaki fakir bir çocuğun içine düştüğü tipik bir spor değil.

Yaptığım her fedakârlık beni bu noktaya getirdi ve ne kendimi ne de takımımı hayal kırıklığına uğratacağım.

Ama kafam oyunda olmak yerine, her zamanki gibi başka yerlerde dolaşıyor.

Menajerim Mike, sandalyesinde öne doğru eğiliyor, endişeyle kaşlarını çatıyor. “Neler oluyor dostum?”

Mike eşsiz biridir. İyi, sadık bir adam. Kariyerim boyunca beni destekledi, profesyonel hokeyin iniş çıkışlarında bana rehberlik etti.

“Hiçbir şey,” diye yalan söylüyorum, içimdeki kargaşayı konuşacak havada değilim.

Sinirli bir şekilde arkasına yaslanıyor. “Saçmalamayı kes, Aiden. Seni tanıyorum.”

Tanıyor ve ben de onun yapmakta kararlı olduğu konuşmayı atlatamayacağımı biliyorum.

Derin bir nefes alıyorum. “Stresliyim.”

“Tamam ve...” Bana doğru işaret ediyor. “Sen her zaman stresli değil misin?”

“Böyle değil.” Ellerimi yanımda yumruk yapıyorum.

“Rutinlerinin yardımcı olduğunu sanıyordum...”

Onu elle uzaklaştırıyorum. “Yardımcı oluyorlar. Ama bu farklı. Sinirlerim gergin ve her şey mükemmel olsa bile, yine de sanki...” Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkıyorum. “Boş ver.”

“Hayır, açıkla.” Sesi, bir süredir bana karşı kullandığı sesinden

daha sert ve onu suçlamıyorum. Çocuk gibi davranıyorum, ama benim yaşadığım hayatı yaşamışsanız, zeminin altınızda çökmesini ve inşa ettiğiniz her şeyin yıkılıp harabeye dönmesini bekliyorsunuzdur.

“Hâlâ hayatım tam bir kaos gibi geliyor,” diye itiraf ediyorum, ona bu kadarını veriyorum.

“Buraya geri dönmek yüzünden, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtlıyorum. İnkâr etmek için bir neden yok. Mike beni uzun zamandır tanıyor. Buraya geri dönmenin benim için ne anlama geldiğini biliyor. Birmingham, Michigan’ın teknik olarak büyüdüğüm yerden iki saat uzaklıkta olması önemli değil. Hâlâ çok yakın geliyor.

“Burada oynadığında hep gergin olursun, ama sanırım bu sefer daha kötü çünkü bu maça çok şey bağlı.” Dişlerinin arasından hava çekip çenesine dokunuyor, sonunda bir parmağını havaya kaldırıyor. “Neye ihtiyacın var biliyor musun?”

Mike’ın bu dört kelimesinden hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz. Her şeye cevabı, bir çift güzel şekilli bacak ve iki mükemmel D beden göğüs.

“İçimden bir ses bana söyleyeceğini söylüyor.”

Gülümsüyor, öne doğru eğiliyor. “Seks yapman lazım.”

Tahminim tuttu diye kahkahayı patlatıyorum. “Senin için söylemesi kolay... Sen sonuçları düşünmeden düzüşebilirsin.”

Dudaklarını büzerek başını ileri geri sallıyor. “Doğru değil, ama ne demek istediğini anlıyorum. Tavşan kızlar göz önünde saklanmakta giderek daha iyi oluyorlar.”

Gülmemeye çalışarak altdudağımı ısıyorum.

“Belki bu gerginliğini azaltır.” Koltuğunda kıpırdanıyor. “Senin için bir çözüm olabilir -rahatlamana ve oyuna geri dönmene yardımcı olacak bir yol.”

“Evet, ama bedeli ne olacak?” diyorum sertçe, planında pek çok sorun olduğunu çok iyi bilerek.

“Bedelsiz. Tanıdığım bir kız var...”

“Tüm iyi niyetler böyle başlar. Yatağıma kimi aldığım konusunda ne kadar kaçamak davrandığımı bilirsin. Tek bir yanlış hamle ve ben de Hudson olurum.” Takım arkadaşım tanıdığım en iyi adamlardan biri, ama kadınlar ona atlamadan hiçbir yere gidemiyor. O bir çapkın olduğu için şansları olduğunu biliyorlar ve benim başıma da aynı şeyin gelmesini istemiyorum.

Özel hayatım bana aittir. Öyle kalması gerekir. “Ayrıca, kiminle vakit geçireceğime dair çok seçici olduğum için, yerel basın peşimden ayrılmayacak ve bunun iyi bir nedeni var. Hayatımı biraz olsun görebilmek için her şeyi yaparlar. Yanlış kızla bir gece yatarsam, o haberi yakalarlar ve bu süreçte itibarımı yerle bir ederler.”

Hokey oyuncularını, futbol yıldızları gibi paparazziler tarafından takip edilmeyebilir, ama yerel haberler... iyi bir hikâyeyi severler.

“Bitirmeme izin verir misin?” Kollarını göğsünde kavuşturur. “Sen her zaman çok karamsarsın.”

“Peki,” diye homurdanırım. “Devam et.”

Ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme belirir. “Bir süre önce, bir müşterim de seninle aynı sorunu yaşıyordu.” Kaşlarımı kaldırdım. “Tamam, tam olarak aynı sorunlar değil, ama biraz stres atması gerekiyordu ve bana bu kızdan bahsetti.”

“O profesyonel mi? Çünkü o saçmalığın kayıtlara geçmesini istemem. Basın, para ödediğimi öğrenirse bunu yutar gider...”

“Profesyonel değil, tam olarak. Para alışverişi yok.”

Dudaklarım ince bir çizgi oluşturduktan sonra, ağzım tam bir şaşkınlıkla açıldı. “Anlamıyorum.”

“Bu onun işi. Oyuncuların gevşemesine yardım etmekten hoşlanıyor. Bir tür uğur tılsımı gibi. Müşterimden duyduğuma göre,

onu gördükten sonra hiç kaybetmemiş.”

“Yani, onun bir hokey hayranı olduğunu mu söylüyorsun? Bu bir korku hikâyesinin başlangıcı gibi geliyor.”

“O sağlam bir kız,” diyor o kadar kayıtsız bir şekilde ki, sanki bir köpekten bahsediyormuşuz gibi. “Sadece işe yaramayı seviyor, anladın mı?”

Koltuğumda öne eğilip ona kaşlarımı kaldırıyorum. “Peki o bundan ne kazanıyor?”

“Karşılıklı yarar sağlayan bir seks. Ben nereden bileyim ki? Ama o gizli tutar. Ve ona gizlilik anlaşması imzalatabiliriz.” Omzunu kaldırıp gözlerini genişletiyor. “Herkes kazanır. Ayrıca son derece sapık. Sana her şeyi yapmana izin verir.”

Cevap vermiyorum. Bunun yerine, söylediklerini kafamda tartıyorum. Normalde stresle daha iyi başa çıkabilirim, ama şu anda sanki tepeye büyük bir kayayı itiyormuşum gibi. Neredeyse imkânsız.

“Kulağa alışılmadık gelebilir, biliyorum,” diye devam etti Mike, ses tonu yumuşadı. “Ama bazen tek çözüm budur. Şu anda tek umursadığım şey zihinsel durumun. Bu, kupayı kazanma şansın. Belki de kafanı tekrar oyuna odaklamak için ihtiyacın olan şey bu dikkat dağınıklığıdır.”

“Kulağa kötü geliyor.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.” Gülümsüyor. “Bu kız, karşı karşıya olduğun baskıyı anlıyor ve eğer işe yaramazsa, ne zararı var ki?”

Seks fikri mantıklı geliyor. Takım arkadaşlarımdan çoğu, her maçtan önce gevşemek için sekse ihtiyaç duyduklarını söylüyor. Aradaki fark, onların hepsinin değer verdikleri kızlarla birlikte olmaları ya da kendileri hakkında yazılanları umursamayan türden adamlar olmaları.

Kimseyle birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu.

Bu kadar kapalı bir insan olduğum için, seks yapmak genellikle vazgeçmek zorunda kaldığım bir lüks. Özel hayatımın ortaya çıkma riskini göze alamam. Mesele sadece seks değil. Elbette bunun sızmasını istemiyorum, ama bu benim geçmişim de. Ailem. Tuhafliklarım...

Hâlâ annemin sesini duyabiliyorum. Bana söylediği şeyleri.

Hayatımı mahvettin.

İşe yaramazsın.

Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun.

Bu kadar tuhaf davranmayı bırak. Normal olsaydın seni severdim.

En çok bu söz canımı yaktı.

Hayır. Kimseyi hayatıma sokamam. Duvarlar, sana zarar vermiş insanların döktüğü anı tuğlalarından ibarettir.

Çözüm ne?

Herkesi uzak tutmak. Birini hayatına sokmak felakete davetiye çıkarmaktır.

Çok önceden görebildiğim ve çarpışma onarılamaz bir hasara yol açmadan önce durdurmam gereken bir felaket.

“O dişlilerin döndüğünü görüyorum ve bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama sana söylüyorum, yanılıyorsun. Bu sağlam bir plan. Neye bulaştığını bilen bir kadın. Tekrar ediyorum... sağduyulu. Ve en iyisi ne? Sapıkça, ama temiz.”

Belki de haklıdır. Belki de mantığı görmeyi reddediyorum. Omuzlarımdaki acımasız baskıdan geçici olarak kaçabilirim ve kimsenin benim hakkımda istediğimden fazlasını öğrenmesinden endişelenmeme gerek kalmaz. Bu işe yarayabilir.

Belki de odaklanmamı yeniden kazanmam için ihtiyacım olan çözüm bile olabilir.

Yorgunluğum belli oluyor, içimden bir iç çekiyorum. “Biliyor musun? Neden olmasın ki?”

Gözlerinde küçük bir rahatlama ışıltısı belirliyor. “Müşterimi arayıp numarasını alacağım. Her şeyi ayarlayacağım.”
Bu ya şimdiye kadarki en iyi fikir ya da en kötüsü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cassidy

TEKİLADAN BİR YUDUM DAHA ALIRKEN, SOĞUK ALTIN RENGİ SIVI BARDAĞIMDA ŞAPIR ŞUPUR SESLER ÇIKARIYOR. Yumuşak bir yanma hissi boğazımdan aşağıya doğru yayılıyor ve sinirlerimi anında gevşetiyor.

Bugün berbat geçti.

Tıpkı önceki gün ve ondan önceki gün gibi. Son zamanlarda hayatım bir dizi talihsiz olaydan ibaret ve ufukta hiçbir umut ışığı göremiyorum.

Dairemden tahliye edildiğimden beri arkadaşım Emma'nın kanepesinde kalıyorum. Bu, maaşım düştüğü sırada kiranın artması gibi klasik bir durum. Düşmek derken, hiç kalmadığını kastediyorum. Sıfır. İşsizim.

Üniversiteden mezun olduğumdan beri bir şey netleşti... size inandırılmaya çalışılanın aksine, iş bulmak kolay değil.

Aradım durdum ama deneyimim olmadan hiçbir şey çıkmıyor. Sorun şu ki, kimse beni işe almazsa deneyim kazanamıyorum. Bu da beni şu anki durumuma geri getiriyor. İşsiz. Evsiz. Sadece... eksik.

Tuz ve limonun tanıdık tadı beni üniversite günlerime geri götürüyor. Bir süre hayatım kolaydı. Ya da normalden daha kolaydı.

Tam burslu olduğum için idare ediyordum. Ve eğer bir umut ışığı bulmam gerekirse, bu tek umut ışığı budur. En azından okuldan ömür boyu ödeyemeyeceğim bir borçla çıkmadım.

Ama artık okulun parasıyla yaşamadığım ve işim olmadığı için, Detroit'teki küçük dairem için kira ödemek imkânsız hale geldi. Geçimini sağlayacak bir iş bulmam gerekiyor hem de acilen. Emma'nın misafirperverliğini ne kadar takdir etsem de onun kanepesini evim yapamam.

Cuma gecesi ve en azından başımı sokacak bir yerim var. Şimdilik buna odaklanacağım... ve ellerimde tuttuğum içkiye. Gerçek şu ki, yaşadıklarımın sonrasını her şeyi atlatabilirim.

Anılar zihnimde canlanırken, tutuşum sıklaşıyor.

Her zaman seni koruyacak biri olmayacak...

Hayır. Oraya geri dönemem. Geçmişte takılıp kalamam.

Nefret ettiğin bir kitabın bölümünü tekrar okuyamazsın.

Gözlerimi kapatıp terapistimin önerilerini hatırlıyorum, sonra açıyorum.

Görebileceğim bir şey: İçkim.

Koklayabileceğim bir şey: Yine içkim.

Tadabileceğim bir şey: Bu beni güldürüyor.

Önceki tüm düşünceler ve endişelerim kayboluyor.

Ucuz atlattım. İstemediğim tek bir şey varsa, o da geçmişimin geleceğimi mahvetmesidir.

Hayatta kaldım ve önemli olan tek şey bu.

Emma, elinde kocaman bir kâse tereyağlı lezzetle bana doğru yürürken, havayı patlamış mısır kokusu dolduruyor. Kederimi unutmak için içkiyi dudaklarıma götürdüğümde kaşlarını kaldırıyor.

“Sana katılabilir miyim?”

Bardağı sehpa koyuyorum, tekila şişesini alıyorum ve elimi uzatarak ona kanepeye oturmasını işaret ediyorum.

Televizyondan gelen sessiz ses dikkatimi çekiyor ama o yanıma oturduğunda koltuk çöküyor. İkimizin de gözleri önümüze kilitlenmiş durumda. Kanal değiştirmeye başlıyor, bu saatlerce sürebilir.

Bu tipik bir durum. İkimiz de ne izleyeceğimizi seçmekte pek iyi değiliz. Muhtemelen on dakika sonra hâlâ kanalları geziyor olacak. Bu arada ben dalıp gideceğim.

O kadar hızlı kanal değiştiriyor ki görüntüler bir fırtına gibi geçip gidiyor. Ekranın üzerinde yanıp sönerken tanıdık bir silüet dikkatimi çekiyor.

Etrafımdaki her şey duruyor.

Şişeyi sıkıca kavriyorum. “Dur.”

Gözlerini kocaman açarak bana döner. “Bunu mu izlemek istiyorsun?” Kanlı bir filme takılmış, ama hangisi olduğunu belirlemek için bile odaklanamıyorum.

“Geri dön,” derim, düz ekrana işaret ederek. Kalbim göğsümde sıkışır. Sanki bir el kalbimi tutmuş ve beni sıkıyormuş gibi hissediyorum.

Ölmek böyle bir şey mi?

“Romantik komediye mi, yoksa korku filmine mi?” Sesi, ikincisini seçtiğinde yükseliyor ve hastalıklı düşüncelerimi kesip atıyor. “Birinin parçalara ayrılmasını izleyecek havada değilim, ama eğer bu durumdan kurtulmak için buna ihtiyacın varsa-”

Emma ne saçmalıyor böyle? Konuştuğunu biliyorum, ama aniden kafamın içinde nereden geldiği belli olmayan bir çınlama başlıyor. *Nefes al, lanet olsun.* Panik atak geçirmeyeceksin.

“İkisi de değil.” Sonunda tükürdüm, bardağıma biraz daha içki döktüm ve şişeyi masaya koydum. “Yerel haberlere geri dön.”

Gözümün ucuyla, sanki kafamdan bir baş daha çıkmış gibi bana baktığını görebiliyorum. “Sadece yap şunu, Em. Lütfen.”

Emma, kendi davranışları biraz düzeltilmeye muhtaç olsa da görgü kurallarına çok önem verir. Nazikçe rica ederseniz, çok daha uysal olur.

Ben nefesimi tutarken, parmakları uzaktan kumandanın üzerinde küçük odada yankılanıyor; düşündüğüm kişi mi diye görmekten gerginim. Kan kulaklarımda o kadar şiddetli atıyor ki, neredeyse televizyonun sesini bastırıyor.

Ekran, geçmişteki bir hokey maçından bir kesit gösteriyor. Haber spikeri, yerel takımımızın kazanma şansı olup olmadığını tahmin ediyor. Gözlerim, buzun üzerinde hızla kayan rakip oyuncularını tarıyor.

“Hokey mi? Cidden mi, Cass?”

“Şşş,” diye biraz fazla sertçe tersliyorum.

Emma, şu anda yaşadığım kargaşadan habersiz. Nasıl haberi olsun ki? Babamla karavanda yaşadığım yıllar hakkında kimseyle, hatta onunla bile, hiçbir şey paylaşmadım. Ama şu anda onun duygularını düşünemem.

Onun olup olmadığını bilmem lazım. Ekrandaki görüntüler hiç yardımcı olmuyor. Kimin kim olduğunu anlamak neredeyse imkânsız. Çok hızlı hareket ediyorlar, yüzleri net olarak görmek zor.

Daha net görebilmek için öne eğilip gözlerimi kısıyorum. Emma muhtemelen delirdiğimi düşünüyor. Nadiren bu kadar heyecanlanırım, spor söz konusu olduğunda ise hiç.

Kamera bir adamın sırtına yakınlaşıyor ve tüm vücudum donuyor. Kameraya dönmesini beklerken kalbim bir an duruyor. Ekran donuyor, sonra yorumcu geri geliyor.

Ne oluyor lan?

“Siktir!” Bu kelime sert bir nefesle ağzımdan dökülüyor.

lyice bakamadım.

Oksijen göğsüme geri akıyor; endişe yerini hayal kırıklığına bırakıyor.

“Şimdi kanalı değiştirebilir miyim?” diye soruyor Emma, benim çöküşümü tamamen fark etmeden.

Bu iyi. Aksi takdirde sadece sorular çıkardı ve ben bu konuyu konuşmaya hazır olduğumdan emin değilim.

“Hayır. Henüz değil.” Hiçbir açıklama yapmıyorum ve onun sinirlendiği belli.

Emma iç çekiyor ama değiştirmiyor. Ekrandaki adam oyun hakkında konuşuyor ve ben de sırada ne çıkacağını görmek için yine nefesimi tutuyorum.

Bir isim.

Basit bir isim, ama beni dilsiz bırakacak güce sahip. Ve uyuşmuş. Ve midemi bulandırıyor.

On yıldan fazladır beni takip eden bir isim.

Kamera, bahsettikleri oyuncunun yakın plan görüntüsüne geçiyor ve midem altüst oluyor.

“Kahretsin. İşte bunun için buradayım.” Emma’nın ses tonu bana su altında konuşmayı hatırlatıyor; boğuk ve anlaşılması zor.

Bu o.

Elbette, onun olabileceğine dair bir hisse kapılmıştım. Profesyonel olduğunu bilmediğimden değil. Hatta bugünün geleceğini de tahmin etmiştim. Ama bu, onun ayrılmasından bu yana geçen yıllar boyunca onunla ilgili her şeyi görmezden gelmemi engellemedi. Boşunaydı.

Anısı ruhuma kazınmış, o kadar derine yerleşmiş ki ne yaparsam yapayım, o her zaman orada olacak. Ve bu beni sinirlendiriyor.

Sözünü tutmadı.

Gitti ve bir daha beni hiç düşünmedi.

Beni korumadı.

Bir saniye izliyorum ve gözümü kırptığımdan bile emin değilim. Onu varlığımdan silmek için özenle kurduğum planım suya düştüğüne göre, play-off maçlarında neler olacağına dair tahminlerini tartışırken her kelimesine kulak kabartmaktan kendimi alamıyorum.

Ekrandaki görüntü, buzun üzerinde zahmetsiz bir zarafetle kayan onun videosuna dönüşüyor, çok iyi tanıdığım o hokey oyuncusu.

Benden daha iyi durumda olduğunu görmek hoşuma gidiyor.

“Orada iyi misin?” Emma’nın sesi dikkatli ve endişeli.

O kadar belli mi oluyor?

Başımı sallayarak Emma’ya dönüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, beni incelemek için hafifçe kısılıyor.

“Evet. Neden?” Dizlerimi göğsüme çekerek cevap veriyorum.

Çok akıllıcaydı, Cass. Artık iyi olmadığın tamamen belli oldu.

Başını eğiyor. “Şey, öncelikle, başını sallaman, vücut dilin ve sözlerin. Her şey birbiriyle çelişiyor gibi.” ‘*Tartışacak mısın?*’ der gibi gözlerini büyütüyor. Tartışmadığımda devam ediyor. “Hayalet görmüş gibi görünüyorsun. Ne oldu?”

Bir yanım, bunu kendime saklamak için uyduruk bir yalan söylemek istiyor. Sadece onu düşüncelerimden silmek için ikinci bir deneme yapmak olsa bile.

Asla olmayacak.

Derin bir nefes alıp gerçeği söylüyorum. “Onu tanıyorum.”

Gözlerini kırpıştırıp kekeliyor, sonunda kendini toparlıyor.

“Dur biraz.” Elini kaldırıyor. “Kimi tanıyorsun?” Burnunu buruşturuyor ve gözlerini kısıyor.

“Onu.” Bacaklarımı yere indirip, ekranında donmuş haldeki resmini işaret ediyorum; onlar ise onun ne kadar inanılmaz biri olduğunu konuşmaya devam ediyorlar.

Ben de bir zamanlar öyle olduğunu düşünmüştüm.

İki dakika sonra, Em hâlâ farların ışığına yakalanmış bir geyik gibi görünüyor. Yeşil gözleri fal taşı gibi açılmış, inanamıyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana sallıyor. Sallanan bal sarısı saçları sayesinde başının etrafında bir hale varmış gibi görünüyor. “O adamı tanıyor musun? Hokey dünyasının en seksi erkeği.”

Midem bulanmasına rağmen gözlerimi devirdim. “Hokeyden ne anlarsın ki, Emma?”

“Lanet soruyu cevapla, kadın.”

“Evet,” diye mırıldandım, sonra sehpaye uzanıp bardağımı aldım ve artık ılık olan tekiladan uzun bir yudum aldım.

Boğazımdan aşağı kayarken yaktığına bile tepki vermedim. Resmen hissizleşmiştim.

“Profesyonel bir hokey oyuncusu mu tanıyorsun?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum, bu konuyu daha fazla konuşmaktan nasıl kurtulabileceğimi merak ederek.

Tam Emma tarzında, hemen konuya giriyor. “En baştan başlaman lazım. Bunu neden daha yeni duyuyorum?”

“Şeyyy...”

Atlamak istediğin bir konuyu geçiştirmek için akıllıca bir yol değil, ama şu anda aklıma kelime gelmiyor.

Beynim sislenmiş.

Emma dudaklarını büzüyor ve patlamış mısır kasesini kucağına koyuyor. “Şeyyy yok. Konuş.” Bir avuç patlamış mısır alıp ağzına tıkıyor, sanki bu onun için oldukça eğlenceli bir durummuş gibi görünüyor.

Bardağı masaya koyup gözlerimi kapatıyorum ve makul bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Geçmişim sadece geçmişimdir. O, bir zamanlar koruyucum olarak gördüğüm çocuktur. Büyük resme bakıldığında, bu sadece bir anlık bir şeydi ve üzücü gerçek şu ki, o beni unuttu.

Bu yürek parçalayıcı.

Aşağılayıcı.

Tipik.

Onun farklı olduğunu sanmıştım. Annem gibi değil, annem ölerək beni sarhoş, ihmalkâr babamla baş başa bırakmış, başka seçeneği yoktu; ama Aiden için bir anlamım vardı. Ve beni terk etmemeyi seçecekti.

Ama o da farklı değildi.

Buna rağmen hâlâ onun geçmişinin parçalarını paylaşmaya niyetim yok. Özellikle de o geçmişin ne kadar zor olduğunu bildiğim için. Benim gibi, onun hayatı da güllük gülistanlık değildi. Tek fark, onun kendini bir yere getirmiş olması.

Yenilmiş ve yorgun hissederek nefes veriyorum. “Öyle işte. Onu nasıl tanıdığım önemli değil.”

“O zaman önemli olan ne?” diye soruyor, ağzı patlamış mısırla dolu halde. Tereyağı çenesinden akıyor. Hiç aldırmadan silip atıyor. Emma, çiğneme oyuncağı olan bir köpek gibi.

Ellerimi kaldırıp başımı ellerimin arasına gömüyorum. “Bilmiyorum,” diye inliyorum.

Şu anda kafam çok karışık. Hızlı düşünemiyorum bile, ki bu benim için normal değil. Hikâyeler uydurmakta iyiyimdir, ama bu gece yapamıyorum.

Midem sıkışıyor ve kalbim sanki maraton koşmuşum gibi atıyor. Çok hızlı atıyor. Kendimi tutamadan, sözler dudaklarımdan dökülüyor. “Keşke onu görebilseydim... onunla konuşabilseydim.”

Neden hiç geri dönmediğini anlamak için.

Bir yanımdan biliyor... Annesine duyduğu nefret onu uzak tuttu, ama bir yanımdan, büyük bir yanımdan, buna rağmen onun geri dönmesini istiyordu.

Emma'nın gözleri bana dikiliyor. “O zaman neden dönmüyor?”

Korku.

Aklıma gelen ilk kelime bu. Ama onun sorusunu düşünürken, geçmiş ve onunla yüzleşmekten ne kadar korktuğumu unuttunca, cevap bir kez olsun aslında basit. Nereden başlayacağımı bile bilemem.

Programı internetin her yerine yayılmış olduğu için onu bulmak yeterince kolay, ama ona ulaşmak çok daha zor olur. Güvenlikten herkesi geçirmiyorlar.

“Onu ara, olur mu?” diye öneriyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Emma genellikle sersem biri değildir.

“Onun numarasını tam olarak nasıl bulacağımı düşünüyorsun?” Gözlerimi deviriyorum.

“Google? Facebook... Insta? Ben insanları böyle takip ederim.”

Avucum alnıma çarpıyor. “O sıradan biri değil, Em. Bilgilerinin halka açık olduğunu sanmıyorum. Onu gördün ve yetenekleri hakkında ne dediklerini duydun. Milyonlarca hokey hayranı Aiden Slate’e ulaşmaya çalışıyor.”

“Haklısın. İmkânsız.” Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Yan tarafa bakıyor. “Ama...”

Tamamen ona dönüyorum, kaşlarımı “söyle hadi” der gibi kaldırıyorum.

“Ben yapabilirim.” Sanki çok önemli biriymiş gibi bir omzunu dışarı çıkarıyor.

Mizahsız bir şekilde gülüyorum. Emma her zaman ortamı neşelendirmeye çalışır, ama bu gece havamda değilim. Slate söz konusu olduğunda hiç değil.

“Evet, tamam.” Ses tonumla bu gece onun şakalarına katlanmayacağımı açıkça belli ediyorum.

Popcornu masaya bırakıp bana yaklaşıyor, tereyağlı ellerini pantolonuna siliyor.

“Ciddiyim. Birkaç blok ötedeki otelde kaldığına dair bir bilgi aldım.”

Gözlerimi arkadaşşıma dikiyorum. Birkaç dakika önce, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyordu. Sadece başka bir seksi hokey oyuncusu. Bu da ne demek oluyor?

“Bunu nereden biliyorsun? Daha da iyisi, *neden* biliyorsun?”

“Orada çalıştığımı unuttun mu? Bütün takım o otelde kalıyor. Eminim odasını bulabilirim.” Sanki birlikte bir göreve çıkıyormuşuz gibi kaşlarını oynatıyor.

Bu, onun şimdiye kadar dahil olduğu en heyecan verici şeydi. Böyle bir şeyin ters teperse başına ne geleceğini unutuyordu.

“Kovulursun, Em.”

Altdudağını ağzına çekti. “Ama sadece biri öğrenirse.” Elini omzuma koydu. “Bu adamın senin için önemli olduğunu anlayabiliyorum. Bu normal değil, Cass. Onu görmeye gitmelisin.”

Geri yaslanıp söylediklerini düşünürüm. Onun fikri, milyonlarca nedenden dolayı her açıdan riskli.

“Hayır. Seni o duruma sokamam. Bütün bu fikir çılgınca.”

Çılgınca, çünkü onun nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Beni görse ne derdi ki?

Benim için geri dönmedi hiç. Gittikten sonra karavan parkını ziyaret etme zahmetine bile girmede. Halimi hatırıma sormadı hiç.

Hayalini gerçekleştirdi ve bir daha arkasına bakmadı.

On sekiz yaşma girip liseden mezun olur olmaz oradan kaçtım. O zaman nihayet geminin çoktan yola çıktığını kabullendim. Onu bir daha asla görmeyecektim. Hayatlarımız farklı yönere gitmişti ve bunu o seçmişti.

Sonra soyadımı yasal olarak değiştirdiğim gün de vardı. Yeni bir hayata başladım.

Ve bu sayede onun beni bulmasını imkânsız hale getirdim.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Yaptıklarımı kendimi korumak için yaptım. Eğer işini zorlaştırırsam, o zaman kendimi onun denediğine ve benim eylemlerimin bunu engellediğine ikna edebilirdim. Kendime yalan söyleyebilirdim. Beynimi, onun gerçekten denediğine inandırabilirdim.

Bu oldukça acınası bir durum.

Neden yas sürecini baştan başlatmak isteyeyim ki? Neden kendimi reddedilmeye hazırlamayı düşünelim ki?

Bunca zaman geçtikten sonra, bu sadece kötü bir fikir gibi görünüyor.

Ancak unutmak için gösterdiğim tüm çabalar sonuçsuz kaldı. Belki de ihtiyacım olan şey bir sonlandırmadır.

Hak ettiğim bir sonlandırma.

Farklı bir ortamda da olsa, onun yanında olma düşüncesi damarlarımda bir heyecan uyandırıyor.

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. Beni görünce şaşırır mı? Özür diler mi? Beni hatırlar mı acaba?

Hatırlasa iyi olur.

Hatırlamazsa ne yaparım bilmiyorum. Hayatımın neredeyse bir yılı boyunca, o benim yaşadığım cehennemden kurtuluşumdu ve ben de onun kurtuluşu olduğumu sanıyordum. Tabii, o zamanlar sadece bir çocuktum, ama onun sahip olduğu tek kişi olduğumu biliyordum. Beni hatırlaması lazım, değil mi?

Onun tarafından reddedilmek, geride bıraktığı o küçük kız için başka bir işkence şekli olurdu.

Ama ben artık o küçük kız değilim.

O beni sadece Pippa olarak tanıyordu, bu benim ikinci adım. Ben Cassidy'yim, reddedilmeyi rahatlıkla kaldırabilecek yetişkin bir kadın.

Aynı zamanda evsiz ve işsizsin...

Ninova

Acınası bir durum.

Yine de tekila akmaya devam ettikçe ve çekingenliğim azaldıkça, bu fikir daha çekici hale geliyor.

Alkolün verdiği cesaret, muhakeme yeteneğini bulanıklaştırır. Bu gerçeği çok iyi biliyorum ve her zaman bundan uzak durmaya çalıştım.

Mantıklı olmak, hayatım boyunca olmak zorunda olduğum bir şeydi.

Babam gibi olmamak istemem, aklımı başımda tutmam için bana güç verdi.

Ama sadece bir dakikalığına duvarlarımı yıkıp çılgınca bir şey yapsam nasıl olurdu?

Mesela çocukluk arkadaşımın oteline gitmek gibi.

“Düşündüğünü görüyorum.”

Vazgeçerek iç çekiyorum. “Sanırım onu görmeye gideceğim,” diyorum, sesimde belirsizlik belirgin.

Emma’nın kaşları yukarı fırlıyor ve yüzünde şaşkınlık ve endişenin karışımı beliriyor. “Vay canına. Tamam. Yani... gitmen gerektiğini söylemiştim... ama sanırım gerçekten yapacağını düşünmemiştim.” Altdudağını ısıyor. “Emin misin, Cassidy? Benim fikrimdi, biliyorum, ama belki de haklısın. Saat oldukça geç.”

“Ya şimdi ya da asla. Alkolün verdiği cesaret sabaha kadar geçip gider.”

“Aynen öyle. Bu pek sana göre bir şey değil. Sen daha çok...”

“Aklı başında?”

Kız şiddetle başını salladı. “Bunu sen söyledin, ben değil.”

Bir iç çekiş bıraktım. “Belki cesur olmak istiyorum. Neden bu gece senin gibi olamıyorum?”

Kız birkaç dakika sessiz kaldı, hâlâ o dudağını ısıyordu. “Öyle mi?”

“Neyi öyle mi?”

“Gerçekten cesur olmak mı istiyorsun? Pervasız? Çılgın?” diye sordu, gözleri heyecanla açılmıştı.

“Evet.”

Em uzaktan kumandadaki sessize alma düğmesine basıp bir kenara attı, ardından sehpadan telefonunu aldı. Odadaki tek ses, parmaklarının tuşlara basarken çıkardığı tıkırtıydı. Her geçen saniye sinirlerim on kat daha da geriliyordu.

Ne halt ediyorum ben?

Birkaç saniye sonra başını kaldırdı, yüzünde bir gülümseme yayıldı.

“Tam oda numarasını bilmiyorum, ama katı biliyorum.” Yazmaya devam ederken başını kaldırmıyor. “Bunun ne kadar yardımcı olacağını bilmiyorum, ama o üçüncü katta.” Yazmayı bitirip telefonunu masaya koyuyor. “Ekibin geri kalanı dördüncü katta, yani en azından onlar tarafından görülmeyeceksin.”

Uzak bir anı beynimden süzülüyor.

Aiden’in her zaman küçük tuhaflikları vardı.

Batıl inançları.

Üçüncü kat tamamen mantıklı.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece başımı sallıyorum.

Çocukken, onu o yapan küçük tuhafliklarını sanki kendiminkiler gibi korurdum. Onu tanıyan ve onunla alay etmeyen tek kişi bendim. Annesi bile onunla alay ederdi, ama ben etmedim. Kendini yetersiz hissetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Bu yüzden asla etmedim.

Eğer üçüncü katta kalıyorsa, hangi odada olacağını tahmin edebiliyorum.

“Bunu gerçekten yapacak mısın?” diye soruyor, yüzümü inceleyerek.

Başımı sallıyorum.

“Şey, bağlantım şu anda orada olduğunu söylüyor. Akşam yemeğinden sonra geldi ve çıkmadı.” *Yarın maçı var. Başka bir yerde olamaz.* “İyi olacak mısın?” diye soruyor ve ben endişelerini elimi sallayarak yok sayıyorum.

“İyi olacağım Em. Otele sadece kısa bir yürüyüş mesafesi. Ayrıca, bu şansı kaçıramam. Kim bilir bir daha böyle bir fırsat ne zaman karşımıza çıkar?”

Emma iç çekiyor, yüzündeki ifade hem kabullenme hem de destek karışımı. “Sadece bana dikkatli olacağına söz ver. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ve lütfen, başına bir şey gelmesine neden olacak hiçbir şey yapma.”

“Söz veriyorum,” diye onu rahatlatıyorum, az önce içtiğim tekinin etkisi göstermeye başladığı için yüzüme yaramaz bir gülümseme yayılıyor. “Ayakkabılarımı bulmama yardım et.”

“Hayır.”

Onları aramayı bırakıp ona bakıyorum. “Ne?”

“Ne giydiğine baktın mı?” Gözlerini indirip vücudumu baştan aşağı süzer.

Kıyafetime bakarım. Siyah-kırmızı kareli pijama pantolonu ve lekeli beyaz tişört. Gözlerimi kısıyorum. O tereyağı mı? Kumaşı yuvarı çekerim. Evet. Tereyağı.

“Hay siktir!”

Emma gülerek odasına koşar ve bir saniye sonra bana bir üst ve etek fırlatır. Bakmaya zahmet etmiyorum; sadece sutyen ve iç çamaşıırıma kadar soyunup giyiniyorum.

Ben giyinirken o nezaketen gözlerini kapatıyor, ama dürüst olmak gerekirse, umursamayacak kadar sarhoşum.

“Bitti,” diyorum giyinince.

Emma elini indirip beni kapıya götürüyor ve orada bana palto-mu uzatıyor.

Nisan ayı olabilir, ama Michigan'ın havası değişken bir canavardır. Bir günde dört mevsimi yaşamak hiç de nadir değildir. Hazırlıklı olmakta fayda var.

Ceketimi üzerime sarıyorum, sokağa adımımı attığımda soğuk gece havası yüzüme çarpıyor.

Ona dönüp el salladığımda ve otele doğru loş ışıklı sokaklarda yürümeye başladığımda, içimden gergin bir enerji akıyor.

Duyularım, beklenti ve sarhoşluğun karışımıyla bulanıklaşıyor.

Topuklarımın kaldırıma vurduğu ritmik tıklama sesi, kulaklarımdaki uğultuya boğuluyor; bu uğultu, içkinin vücudum üzerindeki etkisini sürekli hatırlatıyor. Ama serin gece havası kızarmış yanaklarıma dokundukça, tekilanın etkisi kayboluyor.

Emma'dan uzaklaştıkça, daha da ayık hale geliyorum.

Bu berbat bir fikir.

Bu, şimdiye kadar aklıma gelen en aptalca fikir.

Ayaklarım sendeliyor, muhtemelen bilinçaltım bana durmamı söylüyor, ama durmuyorum. Çünkü artık Aiden'ı görebileceğim fikrini kafamda canlandırdığım için, hiçbir şeyin beni durdurmasına izin veremem.

Zihnim, çocukluğumda onunla geçirdiğim zamanların anılarını tekrar oynatıyor.

Birlikte sayısız saatler geçirdik. Ağacın altında geçen sonsuz saatler.

Orada bana gittiği havalı okuldan ve harap karavan parkının yanındaki gölde nasıl paten kaymaya başladığından bahsederdi. Bir dizi beklenmedik olayın sonucunda nasıl burs kazandığını ve ardından hokey takımına girdiğini anlatırdı.

Her gün donmuş gölde kayışını izlerdim, buz üzerindeki o zahmetsiz zaraferine hayran kalırdım. Kendini kanıtlamaya kararlıydı.

Antrenman yaparken ona eşlik etmeyi kendime gayriresmî bir

görev edindim, karşılığında o da karnımı doyurup bana göz kulak oldu. *Korudu.* Aramızdaki bağ kopmazdı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Benim için geri dönmedi.

Beni korumadı.

Bu sözler yıllardır sürekli kendime işkence etmemin sebebi oldu. Umarım bu geceden sonra, en azından bu konuyu kapatabilir ve nihayet Aiden Slate'i unutabilirim.

Otel önümde beliriyor, görkemli girişi beni kendine çekiyor. Yaklaştıkça, gözlerim kapının dışında duran heybetli bir figürü yakalıyor.

Bir koruma mı acaba?

Kalbim bir an durdu. Bir gerginlik dalgası beni sardı. Ya içeri giremezsem? Ya onu görmek için tek şansımı kaçıırırsam?

Ana kapıya ulaştığımda, adımlarım bir an duraksadı. Aklımda şüpheler belirdi, ama onları çabucak bir kenara attım. Bu iriyarı adamı geçebilmek için bir şansım olsun istiyorsam, kendime güvenimi göstermem gerekiyordu.

Tekila, kontrolü ele al.

Derin bir nefes alıp yaklaşıyorum. O anda o kişinin bir koruma değil, binanın kapıcısı gibi giyinmiş iriyarı yaşlı bir adam olduğunu fark ederim. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle kalın camı itip açar ve geçmeme izin verir.

Hiç soru sormaz.

Eğer yüksek profilli konuklar ağırlayacaklarsa, otelin güvenlik önlemlerini gerçekten artırmaları gerekiyor. Tanrım!

Lüks lobiye girer girmez, sanki dünyadaki hiçbir şey umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum. Ortama uyum sağlamalı ve buraya aitmişim gibi davranmalıyım.

Yüzeyin altında nabız gibi atan gergin enerjimi gizleyerek, sakın

ve kendinden emin görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Lobide duran çalışana rahatça başımı sallayarak, beklenmedik bir engelle karşılaşmamak için dua ederek asansörlere doğru yürüyorum.

Asansöre bindiğimde, asansörü çalıştırmak için oda anahtarı gerektiren o lüks yerlerden biri olmadığını görünce rahat bir nefes alıyorum. Üçüncü katın düğmesine basıyorum. Yükseliş dayanılmaz derecede yavaş geliyor, her geçen saniyeyle birlikte beklentim artıyor. Kapılar nihayet açılıyor ve çeşitli odalara açılan kapılarla sıralanmış uzun bir koridor ortaya çıkıyor.

Odanın tam numarasını bilmiyorum olabilirim, ama tek sayı olacağını biliyorum.

Bu yüzden o yöne doğru ilerleyeceğim.

Bunu yaptığımı inanamıyorum.

Kararımı verdiğimden beri ayıldım. Hafif sarhoşluğum tamamen geçti ve bu çılgın planı bırakıp Emma'nın evine dönmem için yalvarıyor.

Hayır.

Bunu sonuna kadar götürmem lazım.

Onu görmem lazım.

Koridorda yürürken, her kapının üzerindeki numaraları okurken kalbim göğsümde çarpıyor. Köşeyi döndüğümde, iki büyük kapının önünde duran bir adam görüyorum. Yanındaki numara 333.

Burası Aiden Slate'in odası.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, muhtemelen ekibin güvenliğinden biri olan adam.

Ne diyeceğimi bilemediğim için bir an tereddüt ediyorum. Kim olduğumu söylersem, beni görmek istemeyebilir. Aklım, içeri girmemi sağlayacak bir neden bulmak için çılgınca çalışıyor. Kalan

azıcık cesaretimi toplayıp bir adım öne atıyorum ve adama kendinden emin bir gülümseme atıyorum. “Bay Slate’i görmeye geldim.”

Gözlerini kısarak beni dikkatle inceliyor.

Bir süre daha beni süzüyor. Beni geri çevireceğinden eminim, ama şaşırtıcı bir şekilde başını sallıyor. “Randevu sizin mi?” Sesinde hiçbir şey okunamıyor.

“Evet. Özür dilerim, biraz erken geldim. Yakındaydım.” Söylediklerime inanıp inanmadığını anlayamıyorum, ama bu işe kendi mi adadım, o yüzden pes etmeyeceğim.

Neden bu kadar aptalım? Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm?

Tüm cesaretimi toplayarak ekliyorum, “Beni içeri alacak mısınız?”

Umarım inandırıcı oluyorumdur.

“Üzgünüm. Evet. Sizi bekliyor.” Adam anahtarı okutur ve kapıyı açar.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bayılacağım sanıyorum. İçeri girer girmez etrafa bakınıyorum.

“Birkaç belgeyi imzalaman gerekiyor. Bu tür şeyler için standart prosedür.”

“Tamam,” diyorum, ne olup bittiğinden hiç haberim olmamasına karşın ve soramadan, belgelerin bulunduğu yuvarlak cam yemek masasına yönlendiriliyorum.

Kendimi neye bulaştırdım ben?

“Gizlilik anlaşması.”

Belgelere göz attığımda, bunun ne olduğu çok netleşiyor.

Bu akşam onun tek gecelik ilişkisi olacağım.

Onun randevusu olmadığım ve burada olmamam gerektiği gerçeği dilimi ağırlaştırıyor, ama ekibin güvenlik görevlileri odadan çıkıp Aiden Slate odaya girdiğinde tüm itirazlar boğazımda kalıyor.

Tıpkı televizyonda görüldüğü gibi, ama onu tanıdığım zamankinden farklı.

Hâlâ yakışıklı, ama kaliteli bir şarap gibi, mükemmelliğe ulaşacak şekilde olgunlaşmış.

Komşuyken, ben daha yeni ergenliğe girmiş küçük bir kızdım. Yakışıklı olduğunu biliyordum, ama benim için daha çok beni koruyan büyük bir ağabey gibiydi. Kesinlikle ona kız öğrenci aşkı beslediğim bir ağabey.

Yine de o benim için çok büyüktü ve ben de onun beni bir arkadaştan başka bir şey olarak görmesi için çok küçüktüm. Ama şimdi... ona baktığımda hissettiğim şeyde kardeşçe bir yan yok.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor ve yanaklarım ısınıyor. Külotumun ıslanmasından anlıyorum ki, Aiden Slate'de her zaman özel bir şey vardı. Kendimi güvende hissettiğim tek kişi oydu ve şimdi içimde nadiren hissettiğim bir şeyi uyandırıyor.

Arzu.

İstek.

İhtiyaç.

Kırılmış olduğumu sanıyordum.

Görünüşe göre değilmişim.

Bakire değilim ama deneyimim sınırlı. Acıyla lekelenmiş ruhum bana asla güvenmeme izin vermedi, ama belki bu sefer farklı olabilir.

O, ihtiyacım olan kişi olabilir.

Neden geri dönmediğini anlamam gerektiği için şehvetimi bir anlığına bastırıp, beni tanımasının anını bekliyorum. Bana bakıp gülümsemesini bekliyorum, ama bakışlarında hiçbir şey yok. Yüz ifadesi tarafsız. Neredeyse sıkılmış gibi.

Tanrım... Beni tanımıyor.

Acı vücuduma yayılıyor, kalbimi deliyor.

Gerçekten farklı görünüyorsun.

Saçlarım artık daha koyu. Koyu kestane rengi. Karavan parkında yaşarken sarıydı. Babamınkiyle aynı renk. On sekiz yaşına bastığımda bunu değiştirdim. Ayrıca, beni son gördüğünde henüz ergenliğe girmemiştim. Bir bebek gibiydim, hem de hastalıklı ve sıska bir bebek. Şimdi öyle değilim. *Evet, belki de sorun budur.*

Kendimi cesaretlendirmeye çalışsam da akciğerlerim sıkışıyor.

Eskisi gibi görünmemem hiç önemli değil. Önemli olan tek şey, benim bir anıya bile değmemem.

Bunca zamandır onu düşündüm. Belki de onu bir daha göremememin benim hatam olduğunu düşündüm. Belki de soyadımı değiştirdiğim için... Hayır. Bu saçmalık. İsteseydi beni bulabilirdi. Beni bıraktığı yerde beş yıl daha kaldım. Hiç aramadı.

Gözlerimde nem biriktiğini hissediyorum ama onu geri püskürtüyorum. Ağlarsam onunla konuşamayacağım. Belki beni hatırlamıyor ama yine de iyi olup olmadığını görmek istiyorum. Mutlu olduğundan emin olmak istiyorum. Çünkü o beni hiç düşünmemiş olsa da ben onu düşünmekten hiç vazgeçmedim ve yollarımız ayrılmadan önce onun mutlu olduğunu bilmem gerekiyor. Böylece, nihayet geçmişimi geride bırakabilirim.

Ne yapacağımı düşünüyorum.

Ona gerçeği söyleyeyim mi?

Neden söyleyesin ki?

Eğer hatırlanmaya layık değilsen, neden kalbini ortaya koyup ona sen olduğunu söyleyesin ki?

Ama gitmeye hazır değilim. Onu bırakmaya hazır değilim. Bana baktığında hissettiğim bu duygular... Biraz daha yaşamak istiyorum.

Aklıma çılgın bir fikir geliyor. Eğer beni tanımazsa ve bir daha beni görmeyi planlamıyorsa, belki de bunu olduğu gibi kabul ede-

bilirim; sadece benim için çılgın, küçük bir macera. Kaşınmam gereken bir yer.

Sadece bir kez.

Anılarımdan bir kaçış.

Ve beni unuttuğu için ona olan öfkeme rağmen kendimi güvende hissediyorum. Bir daha ne zaman böyle bir fırsatım olacak ki? Özgür hissetmek, geçmişime bağlı olmamak.

Bir geceliğine, başka biri olabilirim. Tedbiri elden bırakıp bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşayan biri... ama bu durumda, o bir yabancı değil.

Ama o bunu bilmiyor.

Ben olduğumu bilmiyor, bu yüzden onun istediği her şey olabilir. Sonra da eve gidip hayatımı yaşayabilirim, bu anıyı sonsuza kadar yanımda taşıyarak.

Yalancı.

Hayır. Ona söylemeliyim, değil mi? Tam konuşmak üzereyken, onun sert sesi yoğun havayı yırtıp geçiyor.

“Adın ne?”

“Cassidy Baker.” İstmeden ağzımdan kaçıyor. Adım ortaya çıktı. Artık geri dönüş yok. Omuzlarımı dikleştirip, başıma ne gelirse gelsin hazırlıyorum kendimi.

“Ee, Cassidy Baker, öylece orada duracak mısın, yoksa imzalayacak mısın?”

*Düzenleme
Ny.ozlem*

BEŞİNCİ BÖLÜM

Aiden

NE YAPIYORUM BEN?

Kadın bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Bir an için Mike'in her şeyi yanlış anlamış olabileceğini düşünüyorum. Kendini neye bulaştırdığının farkında olan bir kıza benzemiyor. Farların ışığında donakalmış bir geyik gibi duruyor ve bu iş böyle yürümez. Bu kızın endişesi benimkini doruğa çıkarıyorken ben nasıl rahatlayabilirim ki?

Ama sonra Mike'a kontrolün bende olması gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum.

Bu bir oyun. *Hem de iyi bir oyun.* Bana gönderdiği beden dilini yanlış anlamak imkânsız.

İlk bakışta çekingen görünebilir, ama işaretler ortada. Dolgun altdudağını ısırma şekli.

Göğüslerinin inip kalkışı.

Gözlerindeki parlak ışıltı.

Arzunun bu kadar bariz işaretlerine rağmen, başlamadan önce bunun gerçekten istediği şey olup olmadığını teyit edeceğim.

Seçimi o yapabilir.

Ve umarım kabul eder, çünkü hiç şüphe yok ki, o muhteşem.

Aslında, bu kelime onu tam anlamıyla yetersiz bırakıyor. O çarpıcı. Ama işleri elime yüzüme bulaştırırsam bunların hiçbir önemi kalmaz.

Gözlerini kırpıp konuşmak için ağzını açıyor, ama sonra kapatıyor.

Ona bakışlarımı sıkılaştırıyorum, bir şey söylemesini bekliyorum. Söylemeyince, ben söylüyorum. “Bir şey içmek ister misin?”

Başını sallıyor. “Hayır. Bir şey içmek istemiyorum. Ama teşekkürler.”

Bunu yapmak istediğini teyit etmek üzereyim, ama tek bir kelime bile söyleyemedi, öne eğiliyor, işaret diliyle konuşuyor ve bana dönüyor.

Omuzları geride ve kendinden emin görünüyor. Ama elinin yanında titremesini gözden kaçırmıyorum. Ya da parmağının hâlâ tuttuğu kaleme vurmasını.

“Dinle... Bunu yapmak zorunda değiliz,” diyorum, ona bir çıkış yolu sunarak. Emin olmayan bir kadını asla yatağıma almam. “Gidebilirsin ve bu hiç olmamış gibi davranırsın.”

“Hayır.” Sesi ipeksi ve yumuşak, ama daha da önemlisi, emin.

Bu odaya girdiğinden beri sahip olmadığı bir özgüven odayı dolduruyor, her şeyi değiştiriyor. Bunu ne kadar istediğini koklayabiliyorum. Beni istediğini.

Bu gerçeğin beni tahrik etmediğini söylersem, lanet olası bir yalancı olurum.

Bir adım atıyorum ve kalem tıkırdayarak masaya düşüyor.

“Geri çekilmen için son şans, Cassidy.” Sırıttıyorum ve dudakları şimdiye kadar gördüğüm en seksi gülümsemeye dönüşüyor.

Yaklaştıkça, kendimi kuzu peşinde koşan kurt gibi hissediyorum.

Kafasını sallıyor. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Siktir!

Penisim rahatsız edici bir şekilde sertleşiyor ve bu yabancıya olan ihtiyacım yoğunlaşıyor.

“Kıyafetlerini çıkar.” Sesim alçak ve boğuk. “Seni görmek istiyorum.” İçkimi alıp küçük şehre bakan pencereye doğru yürüyorum, ona soyunup bana katılmak için bir dakika veriyorum.

Birmingham büyük bir şehir değil, ama binaların ışıkları hâlâ parlıyor, karanlığın hâkim olduğu kenarlara doğru yayılıyor. Uzaklarda bir siren çalar, ama bu yeni bir şey değil. Yaşadığım şehir kadar büyük olmayabilir, ama yine de uyumaz. Sürekli bir hareketlilik vardır. Bitmeyen gürültü.

Bu, ıssız bir yerdeki küçük bir kasabada özlediğim tek şey.

Sessizlik.

Huzur.

Keşke diğer tüm anılarım lekelenmemiş olsaydı.

Oraya gitmek istemediğim için bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Işıklara odaklanıyorum. Yaşadığım yer, Redville, hiçbir şekilde büyük bir şehir değil, ama büyüdüğüm yere kıyasla, gençliğimde hiç sahip olmadığım fırsatlar sunuyor.

Ayak sesleri beni bu odaya geri getiriyor. Arkamda çıplak olması gereken kadına. Zihnim o tek düşünceye odaklanıyor. Buradaki güzel bir yabancı, kafamdan kurtulmama yardım etmeyi kabul etti.

Çok çaresizce ihtiyacım olan bir şey.

Ona dönmek için başımı yana eğiyorum. Soyunmak için hiçbir hareket yapmamış. Bir kaşımı kaldırıyorum ama o hiçbir şey söylemiyor.

Gözlerimi yakalıyor, Mike’in ısrarla koyduğu pille çalışan mumların yumuşak ışığında gözleri parlıyor. Ona bu dokunuş için teşekkür etmeyi aklımda tutuyorum çünkü ışığın gözlerinde parla-

ması boğazımı kurutuyor ve kalbimi hızlandırıyor.

Ne oluyor lan?

Giydiği ceket yere düşüyor ve o, ellerini gömleğinin eteğine koyuyor. Yavaşça, gömleği başından çıkarıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Minyon yapısına rağmen, sadece siyah bir sutyen ve etekle dik ve kendinden emin duruyor. Hareket etmiyor. Bakışlarını benden ayırmıyor. Bakışlarımı tutuyor, emrimi bekliyor.

Neredeyse ağzımın suyu akıyor, ki bu hiç bana göre bir şey değil. Genelde seks bir takas gibidir. Benim konumumu düşünürsek, öyle olmak zorunda.

Bunun beni kibirli gösterdiğini biliyorum, ama değilim. Bu gerçek. Yıllar boyunca zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığım acı bir gerçek.

Hokey yıldızı olmanın avantajları ve dezavantajları vardır. Çoğu kadın beni şöhretim için ister. Para için.

Bu kız da pek farklı değil. Ona para ödemiye olabilirim, ama o da bundan bir şey kazanıyor. Benimle yattığını biliyor, ben de seks yapıyorum. Bu konuda bir şey bir an için içime sinmiyor. Ben de fayda sağlasam bile.

Bu onun suçu değil. Ekibim onunla iletişime geçti, ama bunun onun beni önemsemesiyle ilgili olmadığını bilmek içimi acıtıyor.

İçimdeki o zavallı, kırık çocuk, ilgiye muhtaç. Sevgiye aç.

Bu hissin her şeyinden nefret ediyorum, ama sonra söyleyeceğim şeyi kendime engel olamıyorum.

“Hepsini,” diyorum, vücuduna ve onu örten son giysilere işaret ederek.

Cassidy'nin yanakları koyu pembeye dönüyor. Birkaç kez gözlerini kırıp eteğine bakıyor. Onu çıkarmak için hiçbir harekete geçmiyor. Bu durumdaki bir şey, yersiz öfkemi eritip yok ediyor. Bu sadece içsel mücadelelerime kapılmış masum bir kız. O yardım

etmek için burada ve bunu hatırlamam gerekiyor.

Derin bir nefes alıyor, ellerini eteğin beline götürüyor.

Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ama bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemem. Bu tavrını seviyorum.

Çekingen.

Masum.

Bu, ona *gerçekten* kötü şeyler yapmak istememe neden oluyor.

Onu yozlaştırmak istiyorum. Onu kullanmak.

Aferin kızım. Rolünü oynamaya devam et, küçük kuzu.

Mike'ın kontrolü sevdiğimi ona ilettiğine hiç şüphem yok. Umarım bütün gece böyle devam eder. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Bu gerginliğimi azaltacak.

Etek gitti, ama o halen tangası ve sutyeniyle karşımda duruyor. Dudaklarım bir sırtışı bürünüyor.

“Hepsi. Hepsi.” Her kelimeyi yavaşça ve biraz tehditkâr bir tonla tekrarlıyorum.

Gözleri bir an genişliyor, sonra elleri arkasına uzanıp sutyeninin kopçasını açıyor. Sutyen yere düşüyor, ardından külotu da. Tamamen tatmin olmuş bir şekilde sırtıyorum.

Lanet olsun, muhteşem.

Göğüsleri mükemmel boyutta. Dolgun ama fazla değil. Meme uçları sertleşmiş, altdudağımı yalamadan edemiyorum.

Yere doğru işaret ediyorum. “Dizlerinin üzerine çök.”

Gözlerini kırıyor ve bir an için itiraz edeceğini sanıyorum ama etmiyor. Yere çöküyor, bu sırada dik göğüsleri sallanıyor.

İyi bir kız olduğu için kıpırdamıyor. Sadece emirlerimi bekliyor.

Tıpkı Mike'ın onu tarif ettiği gibi.

O mükemmel.

Tam kıvamında bir utangaçlık, ama ortaya çıkarmak üzere olduğum gizli bir tarafını anlatan günahkâr bir vücut. Ona yapabilece-

ğim her şeyin vaadiyle penisim geriliyor. *Ona yapacağım her şeyin.*

“Bana doğru emekle,” diye emrediyorum. Bana bir bakış atıyor, nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor, ama sonra altdudağını ısırtıyor ve söylediğim her şeyi yapacağını biliyorum.

Bu ihtimal karşısında penisim seğiriyor.

Siktir! Çok uzun zaman oldu.

Bir ergen gibi tepki veriyorum. Kendimi toparlamam lazım. Her konuda kontrol, benim arzuladığım şey.

Yavaşça bana doğru ilerliyor, o çekingen tavrını biraz olsun bırakıyor.

Seksi. Duygusal.

Lanet olası bir Tanrıça.

Bana ulaştığında dizlerinin üzerine çöküyor, talimatımı bekliyor. Düşünmeden ellerim omuzlarına uzanıyor. Koyu saçlarını nazikçe okşuyorum. “Mükemmelsin.”

Yanakları hoş bir pembeye boyanıyor, ama gözleri onu ele veriyor. Mavi ve cam gibi.

Bundan hoşlanıyor. İstiyor.

Eminim elimi bacaklarının arasına koysam, sıcaklığını hissederdim. Muhtemelen benim için ıslanmış durumda ve bu düşünce daha fazlasını istememe neden oluyor.

“Sikimi çıkar.”

Elleri uzanıyor ve pantolonumun düğmesiyle uğraşıyor. Fermuarımı indirme sesi etrafımızdaki havada yankılanıyor ve ben beklentiyle diken üstündeyim. Beni sert ve hazır buluyor. Uzun ve narin bir parmağı sikimin gövdesinde yukarı doğru kayıyor ve sikimin buna tepki olarak seğirmesine engel olamıyorum.

“Ağzını üzerimde istiyorum.”

Öne eğilerek, sikimin ucunu yalıyor ve ardından muhteşem dudaklarını derimin etrafına sarıyor.

Ağzının sıcaklığıyla tamamen sarıldığım anda kontrolü ele alıyorum, ellerimi başının arkasına koyarak hızını yönlendiriyorum.

İçeri ve dışarı itiyorum, küçük elleri uyluklarımı kavlıyor, tırnakları kotuma batıyor.

Beni içine almaya çalışıyor.

“Güzel. Şimdi boğazını aç.”

Dediğimi yapıyor, ben de ritmi tekrar yakalamadan önce başını nazıkçe okşuyorum. “İşte böyle.” Daha derine itiyorum. Aşağıya bakıp, ritmimi korurken onu izliyor ve ağzını sikiyorum.

Emme aralarında dilini damarımın üzerinde gezdiriyor. İnliyorum, sikimi emişini seviyorum.

Bana ihtiyacım olanı veriyor. *Tam da ihtiyacım olanı.*

Dizlerinin üstüne çöktüğünde ona sahip olduğum kontrolü seviyorum.

Sonunda, taşaklarım sıkıştığında, ağzından çıkarıyorum. Hava çekiyor, sanki son nefesini alıyormuş gibi davranıyor. Hoşuma gidiyor.

“Arkanı dön, ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. Kıçını kaldır.”

Arka cebime uzanıp prezervatifi alıyorum. Hiç vakit kaybetmeden ambalajı yırtıp takıyorum. Pantolonumu çıkarmaya bile zahmet etmiyorum.

Mesele bu değil.

Bu sadece beni rahatlatmak için bir araç.

Prezervatif takıldıktan sonra, arkasına diz çöküp sikimi kıçına ve kıvrımlarına sürtüyorum.

Benim için sıırılsıklam olmuş.

İçine bir parmağımı sokuyorum ve o bu müdahale ile başını geriye atıp inliyor.

Aşağı doğru kıvrılıp, onu çıldırtacağını bildiğim o noktaya dokunuyorum. Kalçaları geriye doğru itiliyor, daha fazlasını istiyor. Ona vermiyorum. Henüz değil.

Onu ne kadar zorlayabileceğimi merak ederek G noktasını okşamaya ve tahrik etmeye devam ediyorum. İzin verirsem elime boşalacak mı?

Şüphesiz.

Ama şu anda cömert bir adam değilim. Sırası gelecek, ama ben onun içine girmeden olmaz.

Bununla birlikte elimi çekiyorum, kendimi hizalıyorum ve itiyorum, kendimi sonuna kadar gömüyorum.

Cennet gibi.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Çekilip, sikimin ucunu amının hemen dışında tutuyorum. O geriye doğru kıvrılıyor, tekrar içeri girmemi istiyor.

“Neye ihtiyacın var?”

Kıçını sallıyor, ama henüz içine girmiyorum, onu biraz daha gerginleştirmem gerekiyor.

Kalçalarımı döndürüyorum, sikim nemli tenini okşuyor.

“Lütfen,” diye yalvarıyor.

Konuşuyor.

Yüzümde bir sırıtış yayılıyor.

“Seni sikmemi mi istiyorsun?” İkimiz de çok iyi biliyoruz ki sikkilmek istiyor. Buna can atıyor.

“Evet.” Nefes nefese çıkan sesle sikim sıcıyor.

“Seni kullanmamı mı istiyorsun?”

O geriye doğru itiyor ve sikimin ucu içine kayıyor.

“Oyun başladı, bebeğim.”

Sikimi içine sokarken, kaslarının etrafımda nabız gibi attığını hissediyorum.

Lanet olsun, çok iyi.

Kolumu ona doluyorum, klitorisini buluyorum ve titremeye başlayana kadar okşuyorum.

“Uslu bir kız ol ve benim için boşal.”

Sikimi ona sokup çıkarmaya başlıyorum, yaklaştığını anladığım sesler çıkarıyor.

“Tanrım,” diye inliyor ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Sertçe itiyorum. Çok uzun zaman oldu. Çok gecikti. Ve bu kadın, benim bu uzun süreli açlığımın tüm gücünü üstüne alıyor. Amcığı sıkılaşıyor, taşaklarım da öyle.

O benim altımda çözülürken hızımı kesmiyorum, bu ise beni de doruğa ulaştırıyor.

ALTINCI BÖLÜM

Cassidy

SICAK SU VÜCUDUMDAN AŞAĞI AKIYOR, DUŞ BAŞLIĞININ ALTINDA DURURKEN BUHAR BENİ SARMA-LIYOR.

Bu beni hiç sakinleştirmiyor.

Az önce yaptığım şey yüzünden boğazıma tırmanan mide bu-lantısını da bastırmıyor.

Ona yalan söyledim.

Şey...

Hayır. Bunu başka türlü ifade etmenin yolu yok.

Yalan söyledim.

Belki açıkça değil, ama gerçeği sakladım. Adımı. Kim olduğumu.

Neden onunla yatmama izin verdiğimi.

Ben berbat bir insanım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey yapma.

Bu tek seferlik bir şey. Bir daha asla görmeyeceğin bir adamla yat-tın; geçmişinizin bağlantılı olması önemli değil.

Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar.

Daha sert ovuyorum.

Bu zayıf bir girişim. Ne yaparsam yapayım, ne kadar sabun kullanırsam kullanayım, bu gecenin izlerini silemeyeceğim. Anıları da.

Zihnimin her ayrıntıyı tekrar tekrar canlandırmasına izin veriyorum. Her öpücüğü. Her dokunuşu.

Her biri yanlış ama bir o kadar da doğru.

Anılar tekrarlandıkça yanaklarım ısınıyor ve tenim karıncalanıyor.

Neden bu kadar iyi hissettirdi ki?

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kırılmış olduğumu sanıyordum.

Yaşadığım onca şeyden sonra, seksin tadını asla çıkaramayacağımı sanıyordum; geçmişim ve anılarım, bedenimi birine emanet edecek kadar özgür olmama izin vermiyordu, *ama o her şeyi değiştirdi.*

O, hayal ettiğimden çok daha fazlası. Ve bunu defalarca kanıtladı. Tek seferlik bir şey değildi. Beni defalarca aldı. Benimle işi bittiğinde, bedenim bitkin düşmüştü. Zar zor yürüyebiliyordum.

Artık tadını aldığım için, nasıl devam edebilirim?

Başka seçeneğim yok.

“Tanrım,” diye inliyorum buharın içinde.

Bu kötü. Çok kötü. Sadece bir son istemiştim, ama tek aldığım bir tokat oldu. Beni hatırlamadı ve bu, ona olan ihtiyacımı silip süpüren bir kova buz gibi su oldu.

Biz tek gecelik bir ilişki yaşayan iki yabancıyız. Önemli değil.

Artık hayatıma devam edebilirim.

Saçmalık.

Onun için hiçbir anlamım yoktu. Bu acı gerçeğe rağmen, onu içime aldım. Kimseye izin vermediğim şekillerde beni tüketmesine izin verdim. Asla unutamayacağım bir geceydi.

Ve en kötüsü, geldiğim şeyi bile elde edemedim...

Kapanış olmadı.

Hayatımın geri kalanında Aiden Slate'in beni takip etmesine mahkûmum.

Pişmanlık içimde bir savaş başlatırken kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Bu anıyla öylece uzaklaşabilir miyim? Bunun kocaman bir yalandan kaynaklandığını bilerek bundan zevk alabilecek miyim?

Hayır, sorun yok. Bu bir gerçeğin gizlenmesiydi, ama beni unutmaması ve kim olduğumu fark etmemesi benim suçum değil. Bu onun suçu, değil mi?

Su tenimden akarken, yine de bu duygudan kurtulamıyorum. Gerçek vicdanımı ağırlaştırıyor, beni suçluluk denizinde boğmakla tehdit ediyor.

Bu benim hatam.

Hepsi.

Titrek ellerimle saçımı köpürtüyorum, kokulu şampuan buharla karışıyor. Beni rahatlatması gerekirken, her hareket mekanik geliyor. Onu silip atmaya çalışarak, sadece hareketleri yapıyorum.

Hiçbir şey işe yaramıyor. O içime işlemiş. Hep öyleydi.

En kötüsü de bu.

Sonunda su soğuyor ve beni anımsamaya zorluyor.

Duştan çıkıp titreyen vücuduma bir havlu sarıyorum. Soğuk fayansların üzerinde parmak uçlarında yürüyorum çünkü tek istediğim, kimseye görünmeden buradan sıvışıp hayatımı yeniden düzene sokmak.

Kurulanırken, buğulanmış aynadaki yansımam içimde kopan iç çatışmayı yansıtıyor gibi.

Gizlice kaçayım mı? Ona söyleyeyim mi?

Onun ne diyeceğini düşünmeye çalışırken, üzerimi saran yumuşak pamuklu kumaşı elimde çeviriyorum.

Kendi kendime başımı sallayarak, yapmamaya karar veriyorum.

O gemi çoktan yola çıktı.

Seks yaptık ve geri dönüş yok... sorun değil.

Öyle olmak zorunda.

Aceleyle giyinip, Aiden soyunmamı emrettiğinde birkaç saat önce yere atılmış olan eteğimi ve bluzumu tekrar giyiyorum. Onun hakimiyetini hatırlayınca yanaklarım kızarmaya başlıyor, bir sıcaklık dalgası tenimi ısıtıyor ama bunu kafamdan atıyorum. Bunun için ne zaman ne de yer burası. Bir gün, Aiden Slate'in bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirdiği, daha önce hiç hissetmediğim arzuyu hissettirdiği o anıları sevgiyle anacağım, ama o an şimdi değil. Hayır, o an Emma'nın evine dönüp tekrar nefes alabildiğim zaman olacak.

Şu anda, dürüst olmak gerekirse, bu banyodan ve bu otel odasından çıkmam gerektiği gerçeğine odaklanmam gerekiyor.

Geri dönüş yok, bu yüzden sadece sonuçlarına katlanıp buradan zarar görmeden çıkmam gerekiyor. Bu çılgın tek gecelik ilişkiyi mümkün olan en iyi şekilde bitirmeye kararlı olarak aynada son bir kez kendime bakıyorum.

Banyodan çıkarken kalbim çarpıyor. Bakışlarım odayı tarıyor, Aiden'dan herhangi bir iz arıyor. Ve işte orada, kanepede oturuyor.

İlk fark ettiğim şey, eskisinden daha rahat giyinmiş olması. Gri eşofman altı ve siyah tişört giymiş, daha rahat görünmesi gerekirdi ama öyle değil.

Bunun yerine, vücudu gergin bir şekilde öne eğilmiş ve kaşlarının arasında oluşan çizgileri görebiliyorum.

Bakışlarını takip ediyorum ve o anda neye kaşlarını çattığını anlıyorum.

Önündeki sehpa da çeşitli şekerlerin bulunduğu bir kâse duruyor. Sanki kâse ona bir hakaret etmiş gibi ona dik dik bakıyor.

Varlığımı belli etmiyorum. Bunun yerine, gölgede kalıp onu izliyorum.

Gözlerim, kâsenin üzerinde duran ellerine takılıyor.

Ne yapıyor?

Gözlerimi kısarak, onu bu kadar endişeli gösteren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sonra aklıma geliyor. Sebep, renklerin çeşitliliği.

Bir anı, bilinçaltımdan dışarı çıkıyor. Aiden Slate, ağacın altında oturuyor. Onun ağacı.

Elinde bir kutu Sweet Tarts.² Bana en sevdiği olduğunu söylediği için ona aldığım kutu, ama onu izlerken, o kutuya bakıyordu. Yüzü gergindi. Neyin yanlış olduğunu sorduğumu hatırlıyorum...

Şimdi de aynı şey oluyor.

Onları ayırma, sıralama isteğiyle mücadele ediyor.

Ama sonunda, o istek kazanıyor. Tıpkı biz daha gençken olduğu gibi.

Aiden Slate mavi renkli olanları yiyemiyor, yemiyor.

İşe koyuluyor, titizlikle mavi olanları seçip diğerlerinden ayırıyor.

İçimde bir duygu karmaşası dalgalanıyor: Önce şaşkınlık, sonra rahatlama; her ne kadar işler değişmiş olsa da o halen tanıdığım aynı çocuk, bu da tuhaf bir rahatlama hissi yaratıyor.

Derin bir nefes alıp gölgelerden çıkıyorum, böylece beni görebilsin.

Aiden başını kaldırır ve bakışlarımız kilitlenir. Kaşlarını çatır ve sonra kâseye bakar. Nasıl hissettiğini söylemesine gerek yok. Bunu iliklerime kadar biliyorum. Karavan parkında yaşarken nefret ettiği tek bir şey varsa, o da insanların tuhaflıklarını görmesiydi.

Aiden ne kadar zeki ya da yetenekli olursa olsun, yargılanma korkusu beynini bulandırıyordu.

2- Meyve aromalı, hem tatlı hem ekşi tada sahip Amerikan şekerlemesi. (e.n.)

Her zaman tuhaflıklarının kendisine bir leke sürdüğünü düşünürdü. En kötü suçlu annesiydi, ama ne yazık ki tek suçlu o değildi.

Diğer çocuklar da onunla alay ederdi. Bu, onu küçük düşürmek ve kendi seviyelerine çekmek için her zaman kullandıkları bir yöntemdi.

Onu o çocuklardan korumak için elimden geleni yaptım. Sırf kendi zavallı hayatlarında daha iyi hissetmek için başka bir çocuğu yerle bir etmek için her şeyi yapabilecek o iğrenç zorbalardan.

Herhangi bir çocuğun, bu davranışın kendini koruma yöntemi haline geldiği bir ortamda büyümesi üzücü.

Oda sessizlikle dolu ve gözlerini tekrar bana kaldırdığında yüz hatları sertleşiyor. Tanıdığım çocuk alay edilmeye hazırlanıyor.

Ona asla yapmayacağım bir şey.

Beklediği yargılama yerine, sadece gülümsüyorum.

Çenesinin sert çizgileri yumuşar ve yüzünde tanıdık bir şey görürüm... rahatlama.

Yanma otururken, kalbim bir sinekkuşunun kanatları gibi çarparak ona yaklaşıyorum. "Biliyor musun," derim, sesim hafif ve alaycıdır, "mavinin kabul edilebilir tek renk olduğunu herkes bilir."

Nefesini verişinin sesi omuzlarımı gevşetir.

Ona dönüyorum. Birkaç dakika önce dudakları düz bir çizgi halindeyken, şimdi yukarı doğru kıvrılıp alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. Aramızdaki gerginlik dağılıyor, yerini sözsüz bir anlayış alıyor.

Öne eğilip, onun için kâseyi düzenlemeye başlıyorum.

Sevmediği renkleri çıkarıyorum.

Eli uzanıyor ve sessizce çalışıyoruz.

Tıpkı daha önce defalarca kez yaptığımız gibi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Aiden

NE HALTLAR DÖNÜYOR BURADA?

Burada oturmuş, az önce gerginliğimi atmak için yattığım kadınla birlikte Sweet Tarts'ları ayırıyorum. Sessizce çalışıyoruz; o, beni yargılamadan dürtülerime izin veriyor.

Kelimelerin gelmesini bekledim. İhtiyaçlarıma teslim olduğumda her zaman gelen o kelimeler...

Senin neyin var?

Neden normal olamıyorsun?

Geçmişin çılgınlıkları kulaklarımda yankılanıyor, ama alay etmek yerine sessizlikle karşılanıyorum.

Beni mavileri ayırırken bulduğunda yüzüne yakından baktım ve benimle alay eden en ufak bir iz bile yoktu. Hatta hemen yardıma koştu. Kimseye izin vermediğim bir şey.

Şey... Tabii ki...

O düşüncüyü kafamdan silip atıyorum. Geriye bakmaktan iyi bir şey çıkmaz.

Yeni bir hayat kurdum. Bana karşı olan her şeye rağmen gurur

duyabileceğim bir hayat. Ve bunu, özel hayatımı tam da öyle tutarak başardım... özel.

Şimdi bu tanımadığım kadını hayatıma aldım ve o benim yaptıklarımı gördü.

Kontrol.

Sıralama.

Takıntı.

Aklından ne geçiyor acaba?

Sorunsuz bir şekilde birlikte çalışıyoruz, sessizlik ikimizi de rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Ama artık sona yaklaşırken, sessizlik boğucu hale geldi. Aramızdaki bu huzurlu an, onun şüphesiz soracağı sorularla paramparça olacak mı?

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sırlarım bana ait ve hikâyenin kontrolü bende. Ayrıca, bu kadının etrafı kurcalayıp ne kadar berbat durumda olduğumu ortaya çıkarmasına dayanabileceğimi sanmıyorum.

Boğazımı temizleyip konuşuyorum. “Teşekkürler.”

Bana dönüyor, gözlerini kısıyor, ama ben hiçbir şey söylemiyorum.

Sonunda omuz silkiyor. “Sorun değil.”

Hepsi bu. Tek söylediği bu. Soru yok. Ben de hikâyemi örmeye devam ediyorum, tıpkı başlangıçta Mike ve diğerleriyle yaptığım gibi.

“Bu benim maç öncesi ritüelimin bir parçası. Eminim sana mantıklı gelmiyordur, ama tüm çocukların böyle bir ritüeli vardır. Bu da benimkilerden biri.”

Birkaç kez gözlerini kırptıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Ne diyecek?

Saçmalıyorum.

Elbette maç öncesi ritüellerim var. O kısım yalan değil. Ama

bu... onlardan biri değil. Bu, kendimi bildim bileli sahip olduğum bir takıntı.

“Sporcuların bunu yaptığını duymuştum.” Diğer tüm renkleri toplayıp çantasına atıyor. Kaşımı kaldırarak soru işareti yapıyorum. “Sen onları yemeyeceksin, ama benim oda arkadaşım yer. Neden çöpe gitsinler ki?”

Sırıtiyorum ama yorum yapmıyorum.

Haksız değil. O gider gitmez çöpe atılacaktı. Sonra masayı temizleyeceğim, ama o tamamen başka bir konu ve şimdi düşününce, kâsenin yanından bana işkence eden şeker parçacıklarını görebiliyorum.

Aniden ayağa kalkıp odayı geçiyor. Nereye gittiğini bilmiyorum, ama bir saniye sonra anlıyorum. Banyodan antibakteriyel temizlik mendillerini almış ve geride kalan tozun tüm izlerini siliyor.

Dağınıklık gitti. Tekrar nefes alabiliyorum.

“Biliyor musun...” diyor ve ben hoşuma gitmeyecek bir şey duymaya hazırlanıyorum. “Bu işleri senin için yapacak birini tutabilirsin.”

Omuzlarım dikleşiyor. “Bunların maç öncesi ritüelleri olduğunu söyledim. Yapmam gerekiyor.”

Dudaklarını büzüyor ve benimle tartışmak istediğini biliyorum, ama tartışmıyor ve bilinmeyen bir nedenden ötürü bu, onun yanında zaten rahat olduğumdan daha da rahat hissetmemi sağlıyor.

“İnsanların işlerimi bilmesini istemiyorum.” Bu doğru. İşlev görebilmek için yapmak zorunda olduğum şeyleri insanların bilmesine gerek yok. Bazı şeylerin batıl inanç olduğunu iddia edebilirim ama hepsini değil.

“Onlara gizlilik sözleşmesi imzalat.” Bana döndü. “Emin ol ki...” Durakladı, kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Rahat ol. O kişiyle. Süreçle.”

Onun gibi biri. Onun gibi yargılamayan birini bulabilir miyim? Birini işe almak çok fazla soruya yol açardı. Başvuranların hepsi gizlilik sözleşmesi imzalamak zorunda kalırdı ve biri konuşurdu. Ortaya çıkardı.

Bana sanki ben bir... Hayır. *O konuya girmeyeceğim.*

Ayrıca, onun fikri mantıklı olsa da benim sorunuma pek yardımcı olmaz. Ritüellerimi yapmak zorunda olan benim. Kaygımı yatıştırmanın tek yolu bu. Birinin benim için yapması kadar kolay değil.

Keşke o olsaydı.

Sadece varlığı bile üzerimde sihirli bir etki yarattı. Sanki bir büyü yapmış gibi, içimdeki gerginlik dağıldı.

Şimdi bile, beni nesneleri ayırırken yakaladığında, her zamanki gibi üzerime çöken utanç duygusunu hissetmedim.

Tek hissettiğim, alay edilmeyi beklerken yaşadığım gerginlikti, ama zarar verici sözler gelmeyince ve o yanıma oturduğunda, yıllardır ilk kez huzur hissettim.

Keşke onu bir şişeye koyabilseydim, o zaman sakinleştirici enerjisine her zaman sahip olurdum.

Aklıma çılgın bir düşünce geliyor. O kadar saçma ki hemen unutmam gereken bir düşünce. Ama burada ne kadar oturursam oturayım, bu düşünce kafamdan çıkmıyor.

O bunu yapabilir.

İşe alacağım kişi o olabilir. Onu, tuhaflıklarımla başa çıkmam için işe aldığımı düşünmesine izin verirdim, ama gerçekte, yanımda olması için onu işe alırdım. Mesele şu ki, onu yanımda istiyorum. Beni sakinleştiriyor ve bana yardım ediyor. Ama ona gerçek nedeni söyleyemem.

Beni yargılayacağı için değil, ama hayır demesi riskini göze alamam. Kendi kafamda bile, sırf varlığı için birini işe almak çılgın

bir fikir gibi geliyor. Ona asistanım olmasını teklif edeceğim.

Gözlerimiz buluşur ve anlarım. Mavi gözleri parıldar, ondan şehvet yayılır.

“Yapabilirsin.” Tüm sonuçları iyice düşünmeden sözler ağzımdan çıkar.

Ağzı açılır, sonra kapanır. Bu sırada gözleri hızla kırpışır. Dilini yutmuştur ve itiraf etmeliyim ki, hazırlıksız yakalandığında çok tatlıdır.

“Ne?”

Geri yaslanıp, kayıtsızmış gibi davranmaya çalışıyorum. “Benim için çalışabilirsin. Seni işe alırdım ki...” Derin bir nefes alıyorum, kendimi savunmasız hissetmekten nefret ediyorum ama gözlerinde bir yargılama görmüyorum, bu yüzden devam ediyorum, onun mükemmel olduğunu bilerek. “Bana yardım et.”

“Senin için ne olarak çalışayım? Asistanın mı?” diye soruyor, şüpheli bir ses tonuyla.

Onun alaycı ses tonunu incelerim ve hatamı fark ederim. Evet demek üzereyimdir, ama sonra aklıma bir şey gelir -asistan olmaz.

Kahretsin.

Onun her an yanımda olmasına ihtiyacım var. Bana gerçekten yardım edebilmesi için, ona en çok ihtiyacım olduğunda benim olduğum yerde olması gerekir. Şu anki gibi, gece ve sabahın erken saatlerinde, kendimi çöküşe doğru sürüklendiğimi hissettiğim anlarda.

Bir asistan benim yanımdan ayrılmazdı. Benimle aynı mekânda bulunmazdı. Bu, çok fazla soruyu beraberinde getirirdi. İstenmeyen dedikodulara yol açabilirdi. Bir bakmışım ki, iş ile eğlenceyi karıştırıyor ve çalışanlarımdan yararlanıyorum. Bu, onu bir eskorttan farksız hale getirirdi ve ben ona bunu yapmam. Ya da kendime.

“Evet. Ama hayır.”

“Anlamadım.”

“Seni asistanım olarak işe alırdım. Bir asistanın yapacağı tüm işlerden sorumlu olurdun, ama aynı zamanda böyle anlar için de her zaman yanımda olmanı isterdim.”

“Asistanının seninle birlikte bir otelde kalmasını mı istiyorsun?”
Kaşlarını kaldırdı.

Haklı. Bu da işe yaramaz. İnsanlar konuşur.

Sorular sorarlar.

Sırlarımı öğrenirler.

Yıllardır kaçındığım şeyler su yüzüne çıkacak.

Buna izin veremem.

Oyunu seviyorum ama her ne şekilde olursa olsun spot ışıklarından nefret ediyorum. Bir nedenden dolayı mahremiyetimi koruyorum. Kimse, kimseyle fazla yakınlaşmaktan kaçınan Aiden Slate’in, kendisi için bir anlamı olmadığı sürece bir asistanın, hele ki bir kadının, kendisiyle birlikte yaşamasına izin vereceğine inanmaz.

“Haklısın. İnsanların seninle yattığımı düşünmelerini isteyemem, ki tam da bunu düşünecekler. Bunun ne kadar kötü görüneceğini anlayabilirsin. İkimiz için de.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı. “Bu benim için daha kötü olur,” dedi, yutkunarak. “Para avcısı olarak damgalanıyım. Ya da daha kötüsü.”

“Haklısın ve bu berbat bir durum. İnsanların başkalarını aşağı çekmekten başka yapacak işleri yok.” Elimi saçlarımdan arasından geçirdim. “Asistanım olarak adın lekelenecek. Sanki seninle yatıyormuşum gibi görünecek anlarda benimle birlikte olacaksın. Bu yanlış anlamaları önlemenin bir yolu yok.”

“Peki ne öneriyorsun?” diye sordu, gözleri sadece iki çizgi haline gelmişti.

Ne öneriyorum? Başka ne tür bir yaklaşım olabileceğinden bile emin değilim. Parmakla işaret edilmeden ve spekülasyonlara yol

açmadan onu her zaman yanımda tutabilir miyim? Eğer o benim kız arkadaşım olsaydı, her şey çok kolay olurdu.

Tam da meselenin özüne değindiğim için derin bir nefes alıyorum. İşte bu. Cevap bu.

“Senin benim kız arkadaşım olduğunu söyleyeceğim.”

O, mizah içermeyen bir kahkaha atıyor. “Bu nasıl olacak? Eğer çıkıyorsak, insanlar, bilirsin, arkadaşların falan, bilmez mi?”

Hemen devam ediyorum. “Bir süredir gizli saklıyız ama artık herkese açıklamaya hazırız diyeceğim. İşe yarayabilir.”

“Sen herkese açıklayan türden bir adama benzemiyorsun.” Son iki kelimeyi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söylüyor.

Sırıyorum.

“Bunu nereden biliyorsun? Beni takip mi ediyorsun?” Onunla dalga geçiyorum ve bu çok şaşırtıcı. Ben flört etmem. Dalga geçmem.

Ama işte buradayım, ikisini de yapıyorum.

“Hayır,” diye bağıyor. “Etmedim.”

“Halkın önünde kız arkadaşım gibi davranman için sana para ödeyeceğim, ama gerçekte sen sahne arkasında asistan rolünü oynayacaksın.”

“Şunu bir netleştirelim,” diyor, öne doğru eğilerek. “Halkın önünde kız arkadaşınmış gibi davranacağım ve...” Kafası karışmış bir şekilde sesini alçaltırken kaşlarını çatıyor. “Seni sakinleştirmek için seks mi yapacağım?”

“Siktir! Hayır.” Kafamı sallıyorum. “Bu geceden sonra seks konusu değil. Bu, menajerimin ihtiyacım olduğunu düşündüğü tek seferlik bir şeydi. Asla seks için para ödemem.”

Neden ona tüm bunları anlatıyorum ki? Konuyla alakası yok. Ama paniğe kapılmış gibi görünmesinden hoşlanmıyorum.

“Bana para ödeyeceksin... sadece sana yardım etmem için mi? Cinsel olmayan şekillerde.” Son kısmı teyit ediyor ve ben başımı

sallayınca rahat bir nefes alıyor.

Gerçek şu ki, bu gece hayatımda yaşadığım en iyi seks oldu. Onu tekrar sikmekten başka bir şey istemem, ama yapamam. O çok şey görüyor. Kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermem ve onunla tekrar yatmak sınırları kesinlikle bulanıklaştırır.

“Sana iyi para ödeyeceğim, Cassidy. Her şey açık ve net.”

Altdudağını ısırdı, gözlerini kısarak. “Bilmiyorum.”

“Benim için çalışmak isteyip istemediğini mi bilmiyorsun?”

Bir kaşını kaldırdı, dilini ısırdı. “Hayır. Bilmiyorum.”

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Berbat bir yalancı. Ona para vermeyi önerdiğim anda ağzı açık kaldı ve koltuğunda adeta dans ediyordu. Tabii ki şok olmuştu, ama yüzünde bir tür rahatlama da vardı. Bu da paraya ihtiyacı olduğu anlamına geliyor.

“Kayıtlara geçersen, kimse şüphelenmez mi?” Bacaklarını açıp parmaklarıyla oynadı. “Biri bana para ödediğini görürse, beni *kız arkadaşınmışım gibi davranmam için ödediğin* gerçeğini gizli tutmak zorlaşır.”

“O zaman seni kayıtlara geçirmeyeceğim. Nakit ödeyeceğim.”

Beyninin tüm detayları gözden geçirdiğini neredeyse görebiliyorum. Ne yapacağı konusunda iki tarafı çatışıyor. Kısa bir süre, teklifi reddedecek mi diye merak ediyorum. Belki paraya ihtiyacı yoktur. Belki bir ev arkadaşı olması ona uyar.

“Bunu düşünmem lazım,” diyor.

Bu, hayır demekten iyidir. Ayağa kalkıp, daha önce doldurduğu gizlilik sözleşmesine doğru ilerliyorum. “Yarınki maçtan sonra cevabını bekliyorum. Ondan sonra anlaşma geçersiz olacak.”

Kâğıdı alıp imzalanmış isme bakıyorum.

Cassidy Baker.

Bu, şimdiye kadar aklıma gelen en iyi ya da en kötü fikir olacak.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cassidy

“NE DEDİN?”

Az önce ona anlattıklarımı düşünürsek, Emma’nın tepkisi hiç de şaşırtıcı değil.

NHL’nin en gözde hokey yıldızlarından birinin kız arkadaşı ve hayatının düzenleyicisi olarak gizli bir işi kabul etmek, her gün rastlanan bir şey değil.

“Cassidy, sen aklını mı kaçırdın?” diye çılgılık atıyor. “Seni o otele o adamla görüşmen için gönderdim. Kim bilir ne kadar sürecektir bir kaçışa razı olman için değil.”

“Sadece birkaç ay. Kupaya kadar. Ücreti buna değecek, Em. Buna ihtiyacım var.”

“Yok. Burada barınma ve yemeğin var.” Kollarını göğsünde kavuşturur ve birkaç tuvalet malzememi çantaya tıktırdığım yere bakarak dikilir.

“Artık senin yerini işgal etmeyeceğim. Hayatımda bir şeyler yapmam lazım.”

Üstdudağını ağzına çekiyor. “Kızım, kanepemde sana her zaman

yer olduğunu biliyorsun. Para için ruhunu satmana gerek yok.” Ellerini havaya kaldırıyor. “Sence bu doğru yol mu? Peki ya hedeflerin ne olacak?”

Ona onun tuhafılarından bahsetmedim, sadece özel nedenlerden dolayı kız arkadaşı rolünü oynamamı istediğini söyledim, bu yüzden şoku elbette yersiz değil. Ona sırrımı saklaması için yemin ettirdim çünkü rol yaptığım ortaya çıkarsa, bu Aiden için gerçekten kötü görünecektir.

Emma’ya hayatım pahasına güvenmeseydim, onunla hiçbir şey paylaşmazdım. Onun çatısı altında yaşadığım için, ayrılmam için ona geçerli bir neden sunmam gerekiyordu.

“Abartıyorsun. Ben hiçbir şey satmıyorum. Ve o benimle seks yapmaya çalışmadığını açıkça belirtti.” Arkadaşıma bakıyorum.

“Bu senin tarzın değil. Para için birinin kız arkadaşı gibi davranmana gerek yok. Sen güzelsin.”

İnledim. “Sana söylememeliydim.”

“Ne demek söylememeliydim? Kayıp olduğunda, tam olarak kimi suçlayacağımı bilen tek kişi ben olacağım.”

Burun kıvırdım. “Aiden Slate beni öldürmeyecek. Bu kısa süreli bir iş ve hızlı para kazanmam için bir fırsat.” Çantayı kenara itip ayağa fırladım. “Sonunda yüksek lisansa gidebilmek için yeterince para biriktirebilirim. Tek hayalim sosyal hizmet uzmanı olmak ve bunu gerçekleştirmek için buna ihtiyacım olduğunu biliyorsun.” Ona keskin bir bakış atıyorum. “Aynı anda hedeflerime doğru çalışacağım.”

Yüzünü buruşturuyor. “Hoşuma gitmedi.”

Emma genellikle bu kadar her şeye karşı çıkmaz, bu yüzden dudaklarımı büzüyorum. “Neden?”

Başını yana eğdi ve düşünürken burnunu buruşturdu. “Bu berbat bir fikir. Ona âşık olacaksın.”

Ağzım açık kaldı. “Sen delisin.”

“Ama hayır demiyorsun.” İçini çekti. “Bu anlaşma tam olarak neyi içeriyor?”

Yanımdaki kanepeye oturdu ve ben de ona dönmek için vücudumu çevirdim.

“Tam olarak emin değilim.” Sözlerim üzerine Emma, “*Ne oluyor lan?*” diye haykıran bir yüz ifadesi takındı. Ona bir şeyler söylemem gerekiyordu ama tüm gerçeği değil, sadece birazını. “Tek söylediği, beni meşgul tutmak için asistanlık işleri yapacağım. Henüz tam bir liste vermedi. Bu bir teklifti. Henüz resmi olarak kabul etmediğim bir teklif.” Ona sert bir bakış attım. “Tabii ki bu da kamuoyuna açıklanacak bir şey değil.”

Sol kaşı havaya kalkar. “Ona tam olarak ne konuda asistanlık yapacaksınız? Sikine mi?”

Kendi tükürüğümle boğuluyorum. “Tanrım, Em. Hayır.” Ellerimi kucağımda ovuşturarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. “Sana daha önce de söyledim, seks yok. Eminim çok meşgul bir adamdır. Ayak işlerini falan halledeceğim. Sadık kız arkadaşların yaptığı şeyler.”

Aslında yapacağım şey, onun tuhaflıklarıyla başa çıkmasına yardımcı olmak için her şeyi yapmak. Yaşamak için zihninin yapmasını gerektirdiği her şeyde ona yardımcı olmak. Ve Aiden hakkında bildiklerime göre, bu çok şey demek.

Gizlilik anlaşması olsun ya da olmasın, bu konuda onun güvenini boşa çıkarmam.

“O çok mahrem biridir, bu yüzden insanların özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmesini istemez.”

Gözlerini kısıyor. “Bana neyi söylemiyorsun?” Dudaklarını büzüyor. “Kırmızı odası var mı? Daha kötüsü?”

Keşke ne kadar yakın olduğunu bilseydi. Her türlü ekipmana sa-

hip olmayabilir, ama yatak odasında hakimiyetin getirdiği kontrolü seviyor. Kim bilir daha ne kadar ileri gider? Onun evinde değil, bir otel odasıydık.

Bu beni dehşete düşürmeliydi.

Düşürmüyor.

Hatta, daha önce hiç hissetmediğim bir heyecan içimi kaplıyor, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Vücuduma yapabilecekleri düşüncesi beni tahrik ediyor ve bu şaşırtıcı.

Hiç de namuslu biri değilim, ama itaatkâr olma fikrinin bana çekici geleceğini düşünmemiştim.

Tanrım, ne kadar da çekici geldi.

Şu anda buna can atıyorum.

Bana ona doğru emeklememi söylediğinde, o anda kendimi kaybetmek üzereydim. Çok ateşliydi. Çok şehvetliydi.

“Cassidy, dünyaya dön. Orada neler olduğunu bilmek istiyorum ki?” diye soruyor, alnıma hafifçe vurarak.

“Muhtemelen hayır,” diye iç çekiyorum. “Her neyse, insanların neden bir asistan ihtiyacı olduğunu merak etmemeleri için, onun kız arkadaşı rolünü oynayacağım.”

“Ve bununla bir sorunun yok mu? Rol yapmanın?”

Kaşımı kaldırıyorum. “Tabii. Neden olmasın? Bana yeterince iyi para ödüyor.”

Emma kanepeye yaslanıyor, uzun bir süre boşluğa bakıyor.

“Senin için endişeleniyorum, Cass. Sen böyle bir şeye kafa atacak türden bir kız değilsin.”

“İyi olacağım.”

Bana döndü, elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı.

“Söz veriyor musun? Gerçekten?”

Yutkundum çünkü Aiden’in bana verdiği acının derinliğini bilmiyordu. Beni bir kez terk etmişti ve ben bunu bunca yıldır içimde

taşıyordum. Bu işin sonunda gerçekten iyi olacak mıyım?

Gerçekten bilmiyorum.

“Söz veriyorum.” Sesimde ikna edici bir ton yok, ama bunu duyabiliyorsa da bu konuyu bırakıp endişeli bir anne gibi kaşlarını kaldırmayı tercih ediyor.

“Ona âşık olma, Cass. Sadece kalbin kırılır.”

Bu sözler beni her şeyden çok korkutuyor. Aiden Slate’in kalbi-me verebileceği zararı düşünmek istemiyorum.

O düşünceleri derinlere gömüyorum. Paraya ihtiyacım var ve iş de yeterince kolay olacak. Geçmişin geleceğimi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Ayağa fırlayıp ona dönüyorum. “Toplanmama yardım et.”

Kaşlarından birini kaldırıyor. “Üç tane falan eşyan var.”

“Eşyam var,” diyorum, dilimi çıkarıyorum.

Haklı. Aiden’in kız arkadaşı rolünü oynamaya hiç hazır değilim. Birincisi, o kimseyle çıkmaz, yani koluna girip ortaya çıktığımda tüm gözler üzerimde olacak. Beni paramparça edecekler ve geçmişimi kurcalayacaklar.

Kahretsin. Bunu iyice düşünmemişim.

“Panik yapma. Paparazzilerin ne yapacağını çok iyi biliyor, Cass. Mahremiyetini korumak istiyorsa seni koruyacaktır.”

Sözleri artan endişemi hafifletmek için söylenmişti ama işe yaradığından emin değilim.

Bunu iyice düşünmüş müyüm, emin değilim.

Bir iç çekerek kanepenin yanındaki küçük çantayı alıp içindeki eşyaları karıştırmaya başlıyorum, elim taşıdığım karton zarfına çarpıyor.

Neden bu kadar uzun süre sakladığımı bilmiyorum. Yıllar önce yakmalıydım. Kafamı kaldırdığımda Emma’nın odadan çıktığını fark ediyorum.

Kendimi durduramadan zarfı çıkarıp açıyorum.

Ona yazdığım ilk mektubu bulmam uzun sürmedi. Yıllar sonra bile çizdiğim buz pateni resmi halen benimle alay ediyor ve kalbi-mi sızlatıyor.

Bunu yazdığım da henüz adresi yoktu, yani gönderecek bir yer yoktu, ama bir bağlantıya ihtiyacım vardı. Arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Yavaşça açarak, gözlerimi kelimelerin üzerinde gezdiriyorum, okudukça gözlerim doluyor.

Aiden,

Az önce gittin. Tam anlamıyla, bunu yazarken seni pencere-m-den izliyorum. Senin için çok heyecanlıyım. Kesinlikle ortalığı kasıp kavuracaksın. Efsane olacaksın. Sen efsane olacaksın. Tamam, babam bana bağıırıyor. Evet, gitmem gerek. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz!

Kalbim çok hızlı atıyor. O zamanlar, gerçekten geri döneceğine inanıyordum.

Artık gerçeği biliyorum.

Bunu nasıl yapacağım?

Umarım Emma haklıdır. Umarım gizliliğimizi korur, çünkü kim olduğumu öğrenirse işler çok kötüye gidebilir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Aiden

“GÜZEL MAÇTI, SLATE.” Mason dolabına doğru giderken sırtıma bir şaplak attı. “Şimdiye kadarki en iyi maçın olabilir.”

Haklı.

Bu gece müthiş bir maç çıkardım.

“Teşekkürler dostum. Kesinlikle sahayı domine ettik.”

“Kesinlikle,” diye bağırdı Mason, beyaz tişörtünü başının üstüne savurarak.

O olmasaydı bu kadar ezici bir galibiyet alamazdık. Ligin en iyi kalecisi o; Renegades’i golsüz bir maçta tuttu.

Ayrıca, bizim çalıştırıcılarımızın fazla mesai yapmasının sebebi de o. Maç boyunca ağzını açıp durmayı seviyor. Bunu komik buluyorum, ama sadece onun gevezelikleri yüzünden eleştiri alan takım arkadaşlarımızı savunmak benim sorumluluğum olmadığı için.

“Bu gece geliyor musun?” Dane, ellerini koyu renkli saçlarının arasından geçirerek sordu. Bunun sık sık yaptığı bir şey olduğunu fark etmiştim.

Belki de *sorunları* olan tek kişi ben değilimdir.

Ninova

Büyük, dramatik bir inilti mekânda yankılandı ve dönüp baktığımda Hudson'ın bana başını salladığını gördüm. "Arada bir gevşemen lazım, Slate. Bu senin en iyi maçındı. Kutla."

Tipik Hudson. Dürüst olursam; o adam sevmediği bir içkiyle karşılaşmamıştır.

Onun standartlarına göre, çoktan bir şişe açmış olmam gerekirdi, formumun zirvesindeydim.

Kesinlikle şimdiye kadarki en iyi maçımdı ve bunun için Cassidy'ye teşekkür etmeliyim.

Uzun zamandır ilk kez rahatım. Odaklanmışım. Aklım tamamen oyundaydı ve cıvıltılar bile beni rahatsız edemedi. Belki de seks yapmama konusunu yeniden düşünmeliyim çünkü bu kesinlikle uzun zamandır oynadığım en iyi maçtı.

Başımı sallıyorum ama bunu yaparken, muhtemelen Hudson'a cevap veriyormuşum gibi görüldüğünün farkına varıyorum. Soru neydi? Ah evet, onlarla kutlama yapmak. "Bir dahaki sefere."

Hudson kaşlarını çattı, ama tartışmadı. O da biliyor. Bu fikrimi değiştirmeyecek.

"Neyse. Görüşürüz dostum."

Başımı salladım ve çıkmasına izin verdim. Bu benim alışkanlıklarımdan biri. Soyunma odasından en son çıkan benim. Her zaman. Buzda da en son kalan ve buzdan en son çıkan benim.

Neden?

Hiçbir fikrim yok. Sadece benim alışkanlığım.

Sorunların oldukça uzun bir listesi var.

Sağ bileğimdeki banttı, oynamadan önce çoraplarımı giyme şeklime kadar. Buz üzerine çıkmadan önce kaskımı öpmek. Kendimi toparlamak için başımı soğuk suya daldırmak.

Bazen tuhaflıklarım hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor.

Ekipmanımı üç kez kontrol etme ihtiyacı. Bir kez değil. İki kez değil. Üç kez.

Şu anda da bunu yapmak üzereyim.

Son kişi çıkar çıkmaz ekipmanımı topluyorum. Eşyayı tek tek sayıp yerlerine koyuyorum. Üç kez. Sonunda işim bittiğinde giyinmeyi bitirip her şeyin mükemmel olduğundan emin oluyorum. O zaman ve ancak o zaman çantamı alıp kapıya yöneliyorum. Her zamanki gibi, tüm spor muhabirleri ve hayranlar benimle görüşmeye çalışmaktan vazgeçmişler.

Zaten hiçbir şey öğrenemeyecekler. Koç emretmedikçe basına tek kelime bile etmem. Ve hiç tavşanla sikişmedim. Şey... yakın zamana kadar.

Yanlış kadını seçme riskini almam. İlgimi çekmeyen dramlara bulaşan çok fazla takım arkadaşı gördüm. Siktir et.

Mike Cassidy'yi kişisel olarak tavsiye etmeseydi, dün gece olanlar yaşanmazdı. Önceden incelenmiş ve gerekli yasal belgeler verilmişti. Neye bulaştığını tam olarak biliyordu. Ve bundan zevk aldı. Amcığı benim için çok ıslaktı ve boşaldığında, sert ve uzun sürdü. Bu beni arzuyla çıldırttı. Onu kontrol etme arzusu. Onu tekrar sikme arzusu.

Siktir!

Bu hiç iyi değil.

Teklifi kabul etmesini sağlayacağım ve kabul ettiğinde, ona dokunmayacağım. Çünkü ona ihtiyacım var.

Telefonumu çıkarıp Mike'a bir mesaj attım.

Ben: Bir iyilik istiyorum

Mike: Tabii ki istersin...

Ben: Siktir git! Benim sayemde para basıyorsun.

Mike: *gözlerimi çok sertçe deviriyorum*

O çok dramatik. Kendisine iyi bakılıyor ve bu yüzden benimle ve takıntılarımın başa çıkma zorluğuna göğüs geriyor. Bunu bilen tek kişiden biri ve bunun gizli kalması için elinden geleni fazlasıyla yaptı. Bunun için ona borçluyum.

Aiden: Bir alıcı bulup Cassidy için tam bir gardırop, aksesuarlar ve güzellik malzemeleri hazırlatabilir misin?

Mike: Öncelikle, kim? Neyi kaçırdım? Ayrıca, güzellik malzemeleri mi? Ben senin menajerinim, kölen değilim, biliyorsun değil mi?

Aiden: Kapa çeneni. Ve sadece istediğimi getir.

Başka biri olsaydı bu kadar pislik davranmazdım ama Mike, üniversiteden seçildiğim günden beri benimle birlikte. Benim onunla dalga geçtiğimi biliyor.

Mike: Tanrı aşkına, lütfen bana âşık olmadığınızı söyle?

Aiden: Şimdi de gözlerimi deviriyorum...

Aiden: Maçı izledin mi?

Mike: Elbette izledim. Ama bunun kızla ne alakası var?

Aiden: O yaptı.

Mike: Çok fazla soru var.

Aiden: Yap şunu. Sonra anlatırım.

Bunun üzerine, bütün gece mesajlaşmak istemediğim için telefonumu kapatıp çantama attım. Çünkü Mike bunu yapardı.

Hayır. Otele geri dönüp kafamı boşaltacağım ve bunu yaparken şüphesiz Cassidy zihnimde başrolü oynayacak.

ONUNCU BÖLÜM

Cassidy

KARARIMI ONA SÖYLEMEK İÇİN YİRMİ DÖRT SAAT SONRA OTELE GERİ DÖNDÜM. Ellerim yanımda titriyor. Sinirlerim midemi parçalıyor.

Aiden'm kapısının önünde yine aynı adam duruyor.

Kapıyı çalmak gibi bir niyetim olmadığını anlamış olmalı ki, benim yerime o çalmaya karar verdi.

Kahretsin.

Ya fikrini değiştirmişse?

Bunu yapabilir miyim? Ona yalan söylemeye devam edebilir miyim?

Midem bulanıyor ve karnım sıkışıyor.

Hayır. Yapamam.

Gitmeliyim. Hemen.

Kaçmak üzereyim ki kapı açılıyor ve karşımda beline havlu sarmış, sert göğüs kaslarından su damlaları süzülen o duruyor.

Lanet olsun.

“Ağzın açık kalmış, tatlım.”

Ağzımı kapatıyorum, onu bu kadar açıkça süzdüğüm için içimden kendime kızıyorum.

Ve bu havalı tavırları da neyin nesi? Her zaman kendinden emindi ama hiç bu kadar kibirli olmamıştı.

Hoşuma mı gidiyor?

Evet. Gidiyor.

Ama gerçekten bu kadar seksi olmak zorunda mı? Bu doğal değil.

Buraya gelirken kendime Aiden Slate hakkında artık ahlaksız düşüncelere kapılmayacağıma söz vermiştim. Bir dakika geçmedi ki, şimdiden başarısız oldum.

Onu her gördüğümde üzerine atlamak isterken bu adamla nasıl çalışabileceğim ki?

Sakin ol, kızım.

Aklını işine ver.

Ama içimdeki sesleri dinleyip bakışlarımı başka yöne çevirmek yerine, bakışlarımın onun dudaklarına düştüğünü fark ediyorum.

Yine yanlış hamle.

Gülümsemesi günahkâr ve ben de gülümsemeden edemiyorum.

“Doğru kararı verdiğiine sevindim.” Kendinden emin sesi omurgamda bir karıncalanma yaratıyor. Tamam, karıncalanan başka bir yer ama bunu kabul etmeyi reddediyorum.

Boğazımı temizleyip yutkunuyorum. “Kim karar verdi dedi?”

Kaşını kaldırıyor. “Vermedin mi?”

Kapıda bu konuşmayı yapmak istemediğim için derin bir nefes alıyorum. “Girebilir miyim?” Eğer biri geçip beni görürse, ona bu şekilde baktığım için bir oda tutmamı söylerdi. Bu koridordan çıkmam lazım.

Kenara çekiliyor ve içeri girmem için işaret ediyor. Dün gece, süiti inceleyemeyecek kadar gergindim, ama şimdi, sinirlerim libidomun gerisinde kaldığı için inceleyebiliyorum. Tabii, kalbimi

hızlandıran o yontulmuş göğsünden dikkatimi başka yöne çevirdiğimde.

Burası sadece güzel değil, Tanrım, tertemiz.

Burası kusursuz, ki ben de başka bir şey beklemiyordum. Kontrol arzusuna kapıldığınızda, her şeyde kontrol ararsınız.

“Şartları konuşmak istedim,” diyorum ve o duvara yaslanıyor. Gözlerim, kalçalarından zar zor sarkan havluya kayıyor. “Giyinmek ister miydin?”

“Pek sayılmaz.”

“Oh... tamam,” diye kekeliyorum, bu konuşmayı başlatmam ve kendimi tamamen rezil etmeden buradan çıkmam gerektiğini fark ederek.

“Şartlar, Cassidy.” O sırtıyor. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

Kıyafet giymemesi ve son derece seksi dağınık saçlarınının yarattığı saçma sapan sis perdesini silkelemek için başımı sallıyorum.

“Değil mi? Tamam... şey, eğer tüm hayatımı toparlamam gerekecekse, ne beklemem gerektiğini bilmek isterim. Anlarsın ya, eğer hikâye kamuoyuna karşı senin kız arkadaşın olduğum şeklinde olacaksa, ben tam olarak...” Sözler boğazımda takılıyor ve o öne doğru eğiliyor.

“Tam olarak neyi yapmayacaksın?”

“Şey, rol yapmamda bir sorun yok, ama bu iş bittiğinde geri dönmem gereken bir hayatım var. Sosyal hizmet uzmanı olmak istiyorum ve eğer itibarım lekelenirse, saygın hiçbir işveren beni işe almaz.”

Çenesini oynatır.

“Neden itibarın tehlikeye girsin ki?” diye soruyor, kafası karışmış gibi.

“Sen Bay Hokey’sin. Seni aslında tanımıyor olsalar da herkes seni seviyor.”

“Öyle de denebilir, ama bunun sana ne etkisi var?”

Başladığım yerden çok uzaklaştım ve bizi tekrar konuya döndürmem gerekiyor. “Ayrıldığımızda, ki bu kaçınılmaz, onlara ne diyeceğiz?”

Gözlerinde bir ışık yanar gibi oldu ve benimle aynı frekansta olduğunu anladım.

“Programımın çok yoğun olduğunu ve birbirimizden çok uzun süre uzak kaldığımızı. Şu anın doğru zaman olmayabileceği konusunda karşılıklı olarak anlaştığımızı. O köprüyü zamanı geldiğinde geçebiliriz, ama sana söz veriyorum, kötü kişi olarak gösterilmeyeceksin. Ben de kurban rolünü oynamayı sevmem.” Kıkırdıyor, ama bu gülüşünde tuhaf bir şey var. “Hepsini halledeceğiz, sana söz veriyorum, her şey bittiğinde, herhangi bir ofise girip iş bulabileceksin.”

Derin bir nefes alıyorum, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. “Teşekkür ederim.”

“Tamam, şey... umarım bu gerçekten hayallerindeki işi bulmana yardımcı olur.”

Aiden gibi, efsane statüsüne doğru ilerleyen biri için hayatı yaşamak çok kolay. Muhtemelen övünmüyor bile. Eğer onun kız arkadaşı olarak tanınırsam ve işler iyi bir şekilde biterse, sadece bir hokey yıldızıyla çıktığım için bir iş bulabileceğim bir gerçek.

Bu çok saçma.

Yanağını ısırıldı. “Sosyal hizmet uzmanı, ha?”

“Evet,” dedim, t harfini patlatarak, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Bu, hep yapmak istediğim bir şeydi. Pratikte terk edilmiş olan o çocuklara bakmak. Aiden ve benim gibi çocuklara. “Bunu beklemiyordum.”

Başımı yana eğdim. “Neden? Beni tanımıyorsun ki.”

Derin bir nefes verir. “Haklısın. Sadece bunu beklemiyordum.”

Karavanın ön kapısına düzenli bir vuruş gelir. Ses, mekânın içinde yankılanır, etrafımdaki duvarları sarsar. Kim olduğunu görmek için kanepeden kalkarken, vuruşlar daha da yüksek sesli hale gelir.

Kapıyı açarım ve kadını hemen tanırım.

Bayan Saber. Okulumdaki sosyal hizmet uzmanı.

Karavana ilk kez gelmiyor.

Sık sık kontrol etmeye gelen kadına bakarken kollarımı kavuşturuyorum. “Merhaba Pippa. Bugün nasılsın?”

Gözlerimi deviriyorum. “Oh, gayet iyiyim. Bu sefer seni kim aradı?”

Benim tavrımdan etkilenmeden hafifçe kıkırdıyor. “Belki de sadece kontrol etmek için gelmişimdir.”

Başımı eğip, ona en iyi “kimi kandırmaya çalışıyorsun” yüzümü yapıyorum. “Sen asla sadece kontrol etmek için gelmezsin.”

Dramatik bir şekilde ellerini havaya kaldırıyor. Onu tanımıyorsa, sinirlendiğini düşünürdüm, ama o iyi olanlardan biri. “Peki. Bir telefon geldi. Ama ben senin için de buradayım.”

Dudaklarımı ısırp, onu kim aramış olabileceğini düşünmeye çalışıyorum. Büyük olasılıkla matematik öğretmenim. Öğle yemeğinden hemen sonra onunla dersim var. Bu sabah babam bayılmıştı ve okula o kadar geç kaldım ki öğle yemeğimi almayı unuttum... belki de budur? Belki de karnımın gurultusunu duymuştur?

“Bana anlatabilirsin. Söylediğin hiçbir şey-”

“Anlatabilir miyim?”

“Gördüğüm kadarıyla ev temiz ve yemek yiyorsun, değil mi?” Başımı sallıyorum, bir deri bir kemik kalmamamın tek nedeninin yemek yemeye özen göstermem olduğunu çok iyi biliyorum ama bunu ona söyleyemem.

“İngilizce öğretmenin üzgün olduğunu söyledi. Sadece iyi olup olmadığınızı kontrol etmek istedim.”

Ah, işte bu. Yanılmıyor. Üzgündüm.

İngilizce ilk dersim ve okula giderken, birkaç karavan ötedeki o pislikle bir tartışma yaşadım. Geç kaldım ve daha da kötüsü, ödevimi evde unutmuştum.

“Okul sosyal hizmet görevlileri genellikle eve mi gelir?”

“Hayır,” diye itiraf ediyor ve bunu itiraf etmesine neredeyse şok oluyorum.

“Neden bu kadar şanslıyım ki...” Sesimde, orada olmaması gerektiğini bildiğim bir sertlik var. Çaba gösteriyor. Umursuyor.

En azından bir yetişkin umursuyor. Doğru değil. O nazik yaşlı çift var. Karısı bazen bana kurabiye yapıyor. Keşke onlar ailem olsaydı. Onlarla yaşamayı daha çok tercih ederdim.

“Biliyorum, zahmetli görünebilir, ama yardım etmek için buradayım. Lütfen ihtiyacın olan bir şey ya da endişen varsa bana söylemekten çekinme.”

Aşağı bakıyorum, içimde bir anlık kırılganlık hissediyorum. “Teşekkürler. Sanırım birinin umursadığını bilmek güzel.”

Ve umursadığını biliyorum. Mesele şu ki, burada olmak tekrar arabada yaşamaktan daha iyi. Tabii, durum berbat, ama başa çıkabiliyim. Ama belki bir yerlerde başa çıkamayan bir çocuk vardır.

Herkes Aiden gibi birinin durumunu kontrol ettiği kadar şanslı değil...

“Bu, uzun zamandır yapmak istediğim bir şeydi.” Boğazımı temizliyorum. “Hayatımın geri kalanında sahte kız arkadaş rolünü oynayabileceğimden değil...” Kaşımı kaldırıyorum. “Başka neyi konuşmalıyız?” diyorum, tüm bunların sona ereceği ve yollarımızın ayrılacağı günü aklımdan çıkarmaya çalışarak. Yine.

“Şeklini yerine getirmek için, bir gizlilik anlaşması imzaladığını hatırlatmam gerek. Her bakımdan sen benim kız arkadaşımsın ve yaşam tarzımla ilgili hiçbir şeyi kimseye anlatmayacaksın.”

Başımı geriye atıyorum ve burnumu buruşturuyorum. “Anlatmayacağım... Anlatmam.” Kendimi toparlamalıyım ve onun sadece görevini yerine getirdiğini hatırlamalıyım. Bu akıllıca bir hareket çünkü beni tanımıyor. Benim, onun sırlarını her zaman saklayan kız olduğumu bilmiyor.

Derin bir nefes alıyorum, birkaç dakika öncesine göre daha sakinim. “Hiçbir sırrını ifşa etmeyeceğim. Asla. Sana söz veriyorum.”

“İnsanların gözünde olumlu bir imajını korumak istiyorsun.”

“Evet. Bu olay yüzünden kötü bir şöhrete sahip olmamam şart.”

Derin bir nefes alıyor. “Seni elimden geldiğince koruyacağımı biliyorsun.”

Sözleri içime işliyor. Daha önce beni korumamıştı. *Şimdi koruyacak mı?*

Ona güvenebilir miyim?

Hayır.

Güvenin özelliği budur. Bir kez kaybolduğunda, asla doldurulamayacak bir boşluk bırakır.

Ama bu, bana bunu yapmış olmasına rağmen onu terk etmek istemememi engellemiyor.

“Ama medya kadınları parçalamayı sever, o yüzden ne olacağını asla bilemezsin. Daha önce hiç çıkmadığım için, mercek altına alınacaksın.”

Harika. Bunun nereye varacağını biliyorum gibi bir his var içimde ve bunun biraz aşağılayıcı olmadığını söyleyemem.

“Sana verecek bir şeyim var,” diyor, yatak odasına doğru ilerlerken.

Onu takip etmeli miyim, yoksa yerinde kalmalı mıyım, emin değilim.

“Cassidy, geliyor musun?”

Başım omzuma düşüyor. Aiden Slate ile birlikte olmam gereken en son yer, onun havluyla durduğu bir yatak odası.

Tanrım, merhamet et, benim de bir iradem var.

Bu anlaşmanın şartları üzerinde anlaşmaya varılana kadar onunla tekrar birlikte olmayı düşünmeyeceğim bile. Ya da asla.

Odaya girdiğimde, yatağın çeşitli mağazalardan alınmış poşetlerle tamamen kaplı olduğunu görüyorum. Tam da düşündüğüm gibi.

Kıyafetime doğru işaret ediyor.

“Sen... görünüşümü beğenmedin mi?”

İçimi bir acı kaplıyor ve gözlerim buğulanıyor, oysa ben de az önce aynı şeyi düşünüyordum.

“Hayır, Cassidy. Öyle değil. Tarzını beğeniyorum. Lütfen bunu bil.” Omuzlarına başını yaslayıp inliyor. “Sadece seni korumaya çalışıyorum çünkü insanlar yargılayacak.”

Kırgın bir kahkaha atıyorum. “Anlıyorum. Bunun olacağını biliyordum. Ama bu, durumu daha az utanç verici hale getirmiyor.”

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor. “Hiçbiriyle çıkmadığımı ve bu ilgiyi hoş karşılamadığımı biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” diyorum, ama bu, insanların belirli bir tip insan bekleyeceği gerçeğini değiştirmiyor ve o imaja uymadığım gerçeği, egomu gerçekten mahvediyor.

“Katılmamız gereken birkaç etkinlik var. Bunun yardımcı olmasını umuyordum, incitici olmasını değil. Hoş bir şey yapmaya çalışıyordum...”

Mavi gözlerinin ardında çalkalanan kargaşayı görebiliyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. “Çok hoştu. Bunu yapmak zorunda değildin, ama minnettarım.”

Bana doğru bir adım atıyor. Sonra iki adım. Tam önümde duruyor ve tüm vücudum aydınlanıyor.

Eli hızla uzanıyor ve kaldırıyor. Bir an için, yüzüme düşen saç telini kulağımın arkasına itecek sandım, ama sonra elini aynı hızla indiriyor. Sanki yanmış gibi.

Ah.

Tahmin etmiştim.

Kafamı toparlamalı ve neden burada olduğumu hatırlamalıyım.

Buraya bir ilişki için gelmedim, sadece sahte bir ilişki kurmak için geldim. Hayallerimi gerçekleştirmek için buradayım, tıpkı yıllar önce ona ihtiyacı olan parayı verdiğimde onun yaptığı gibi. Bu sefer, o farkında olsun ya da olmasın, ödeme sırası onda.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Aiden

“HAZIRLANMAN NE KADAR SÜRER?” DİYE SORUYORUM, BİR ADIM GERİ ÇEKİLEREK. Ona çok yakınım. Onu yakalayıp yere atmak ve istediğimi yapmak için duyduğum arzu beni tamamen ele geçirmiş durumda; istesem yapabileceğime eminim, ama yapamam.

İhtiyaçlarımı ona emanet edebilirim belki ama kalbimi ona emanet edemem. Eğer düşüncelerimin tam boyutunu bilseydi, gardımı indirdiğimde her zaman duyduğum şeylerin aynısını söylerdi.

Hayır. Onu ne kadar istesem de bu ilişkiyi profesyonel tutmak daha kolay.

Gözlerini kısıyor. “Ne için?”

“Bu gece kazandığımız ve yarın maçımız olmadığı için, bir grup arkadaş dışarı çıkacak. Aslında, tüm takımın orada olacağından eminim. Başlangıçta gitmem gerekmiyordu ama bence iyi bir fikir olacak.” Önerdiğim şeyi sindirmesi için ona bir saniye veriyorum.

“Sence ilk kez ortaya çıkmalı mıyız? Bir... çift olarak? Bu gece?” Yükselen paniği görüyorum ve onu suçlamıyorum. Ona öde-

me yapıyor olsam da olmasam da tüm bunlar çok fazla bir istek. İlk geceden itibaren onu takım arkadaşlarımla bir ortama sokmak, ekstra bir ödül gerektirir.

“Evet. Çocukların önce seninle tanışması lazım. Bu senin için her şeyi çok daha kolaylaştıracak.”

Muhtemelen panik atak geçirmemek için birkaç kez derin nefes alıyor. Onu tam da ateşin ortasına atıyorum. Bununla başa çıkıp çıkamayacağını görmek için daha iyi bir yol yok. Takım arkadaşlarımla iyi anlaşır, paparazzilerle de gayet iyi başa çıkacaktır.

Korkusunun yerini sert bir kararlılığın aldığını izliyorum. Bu kadın güçlü. Cesur.

Tehlikeli.

Âşık olmaya değer türden bir kız.

Tanrım, sen âşık olmaya çalışmıyorsun.

“Tamam. Giyineceğim,” diyor, çantalara bakarak.

“Ne istersen giy. Onlar senin.”

Çantaları karıştırmaya başlıyor ve itiraf etmeliyim ki, kıyafetleri bu kadar kolay kabul etmesi beni garip bir şekilde mutlu ediyor. Bu jestimle onu kızdırdığımı ve bağımsızlığı nedeniyle reddedeceğini düşünmüştüm.

Akışına bırakmaya istekli olması iyi bir işaret. Bunun işe yaraması için ondan tam da buna ihtiyacım var.

“Sana biraz mahremiyet vereyim.” Yerdeki koltuğundan başını kaldırıp ürünleri ayırmaya devam ediyor. “Acele etme.”

Elindeki işe o kadar dalmış ki, sözlerime aldırış etmiyor.

Grup sohbetine hızlıca bir mesaj atıyorum. İçlerinden biri detayları biliyor olmalı. Hudson muhtemelen grubun parti planlayıcısıdır.

Ben: Bu geceki detaylar nedir?

Hudson: NEEEEEE? Gerçekten mi geliyorsun?

Mason: Stanley mi arıyor? Rüşvet mi alıyorsun?

Dane: Sizler pisliksiniz. Adamı rahat bırakın.

Ben: Aynen öyle. Bana sadece konum gönderin.

Mason: Geldiğine sevindim dostum.

Hudson: Lux. Otelden birkaç blok ötede.

Bu adamlar benim için ailemden sonra en yakın insanlar. Mike dışında, şu anda hayatımda benim tuhafıklarım hakkında bir şey bilen tek insanlar onlar olabilir. Hepsini bilmiyorlar, ama bunun sıradan bir hokey oyuncusunun batıl inançlarından daha fazlası olduğunu anlayacak kadarını biliyorlar. Asla bu konuyu açmıyorlar, bu da benim gözümde onları güvenilir kılıyor.

Hepsi arasında Dane bana en çok benzeyen. Kapalı ve çekingen. Güvenebileceğin türden bir adam. Hepsi öyle. Sadece farklı şekillerde. O iyi adamlardan biri ve bu meslekte böyle adamlara rastlamak zor.

Herkes kendi çıkarını düşünüyor. Anlıyorum. Oynama süremizin sınırlı olduğu bir sporda çok para söz konusu.

İnternet bankacılığımı açıp son maaşımı kontrol ediyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla her zaman olduğu gibi, beş yüz dolar hemen ayrı bir banka hesabına aktarılıyor.

Kafamda dönen düşüncelerden hoşlanmıyorum, bu yüzden uygulamayı kapatıp telefonumu bir kenara atıyorum. Eğer bu partiye gideceksek, kendimi toparlamam lazım.

Yatak odama giderken, Cassidy için ayarladığım odanın önünden geçiyorum. Otel süitinde iki oda var ve ana odayı zaten kendime ayırdım, bu yüzden biz yokken onun yeni eşyasını diğer odaya koyduracağım. Odalarımız yan yana, ki şu anda bu berbat bir fikir gibi görünüyor, çünkü az önce bana bakışlarını yakaladığımda sikiimi kontrol altında tutmakta zorlandım. Ona dokunmayacağıma yemin ettim ve onu ne kadar çok istesem de buna sadık kalmam gerekiyor.

Ve sadık kalıyorum.

Cassidy'nin çıplak vücudunun emirlerime mükemmel bir şekilde yanıt verdiği düşünceleri zihnimden geçiyor ve inliyorum; tam yıkanamadan o geldiği için aceleyle duşa geri dönüyorum. *Sakinleşmek için soğuk bir duş almam gerekecek.*

Bu, ritüellerimin işe yarayacağı tek an olabilir. Artık onu düşünmek için hazırlanmakla çok meşgul olacağım.

Soğuk suyun altına girmek işe yarıyor. Artık işleri sikim yönetmiyor ve istediğim sırayla yıkandığımda, artık sertleşmiş bir ergen gibi davranmıyorum.

Otuz dakika sonra, bir kot pantolon ve siyah bir tişört giyiyorum. Converselerle tamamlanan temel kıyafetim. Ben, başkalarının ne düşündüğünü umursamayan basit bir adamım. Kendimi Gucci'ye boğacak kadar para kazanıyorum ama bu benim zevkime uygun değil.

Bir karavanda büyüüyüp cebimde beş kuruşum olmadan, bunun asla ben olmayacağımı erken yaşlarda öğrendim. Bir adamı sefaletten kurtarabilirsiniz ama bu, uyum sağlamak için kendisinin her yönünü kaybedeceği anlamına gelmez.

Ben değil.

Hazır olduğumda kanepeye geri dönüyorum ve birkaç dakika sonra Cassidy ortaya çıkıyor.

Onu görünce ağzım kuruyor. Sikimi kontrol altında tutmak da buraya kadarmış.

“Ne giyiyorsun?” diye neredeyse hırıliyorum. Çok da kibar.

O, minicik askıları olan mercan rengi mini elbisesine bakıyor. Ön kısmı V şeklinde dekolte, bolca ten gösteriyor. Vücuduna ikinci bir deri gibi yapışıyor.

“Bir elbise.”

Kanepeden kalkıp, tam karşısına geçiyorum. “Tabii ki elbise.

Ama geri kalanı nerede?”

“Saçmalıyorsun, Aiden. Ben senin kız arkadaşın olacağım. Rolüme uygun giyinmem lazım.”

Dışlerimi gıcırdatıyorum, sözlerimi bana geri fırlatmasından rahatsız olmuşum.

Haklı. Ama siktir!

O elbise her açıdan tehlikeli ve takım arkadaşlarım beni kavga etmeye itecek. Biliyorum.

En iyisi bu işi bir an önce bitirelim.

Hudson, Lux Bar'daki VIP salonunu kiraladı. Burası, kasabada her yerinden taşan lüks bir kulüp. Dışarıda binayı neredeyse çevreleyen bir kuyruk görünce şaşırdım, ama VIP hizmeti sayesinde beklememiz gerekmiyor.

Bu işin avantajlarından biri.

Bundan sık sık yararlanmıyorum ama takım arkadaşlarımla yararlandığını biliyorum.

Gittiğimiz her şehirde, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, tüm barlar önemli kişilerin takılmak istediği yer olmak için rekabet eder.

Burası Birmingham için o yer olmalı.

Cassidy'yi takip ediyorum, elim sırtında, kalabalık dans pistinden geçerek onu ikna ediyorum, ikinci kattaki VIP salonuna çıkan merdivenlerin bulunduğu arka tarafa doğru ilerliyoruz. Her erkeğin gözlerinin onu takip ettiğini fark etmiyorum değil.

Birer birer, ona bakan her erkeğe sert bir bakış atıyorum. Tek bir anlamı olan bir bakış: *O benim.*

Bu mutlaka doğru olmayabilir, ama bir bakıma öyle. En azından

sezonun geri kalanı boyunca o benim. Belki cinsel olarak değil, ama yine de benim.

Bu gerçek bana hayal edebileceğim her şeyin ötesinde bir kontrol hissi veriyor. Sahte bir ilişki kurmanın beni böyle hissettireceğini kim bilebilirdi?

Kafamdaki o küçük ses bana bunun gerçek olmadığını ve uzun sürmeyeceğini hatırlatırken dişlerimi gıcırdatıyorum.

“Hey, bak kim gelmiş,” diyor Mason, yumruğunu kaldırıyor ve ben de kendi yumruğumla ona vuruyorum. “Peki *bu* kim?”

İşte başlıyoruz.

Diğer erkeklerin kız arkadaşlarına yaptığını gördüğüm gibi onu yanıma çekiyorum.

“Bu benim kız arkadaşım, Cassidy.”

Bunu söylediğimde Mason bir yudum içiyordu ve birasının içeriği fişkırlarak yüzüme sıçradı. Gözlerimi kapatıp üçe kadar sayıyorum, sakın kalmaya çalışıyorum.

Dışarı çıkmaktan nefret etmemin sebebi işte bu.

Gürültü.

Kaos.

Arkadaş dediğim sarhoş aptallar.

“Üzgünüm dostum,” diye gereğinden fazla yüksek sesle bağırıyor. Evet. Zaten çok içmiş. İlk kez olmuyor.

“Sana bir şey alayım,” diyor Cassidy, elimi bırakıp bara doğru yöneliyor.

“Tanrım, dostum. Bize haber verebilirdin.”

Cevap vermiyorum, bunun yerine Hudson’ın uzattığı birayı almayı tercih ediyorum.

“Kız çok seksi. Arkadaşları var mı?” diyor Hudson. Tipik.

Bu sefer ona sert bir bakış atıyorum, gözlerimle cinayete karşı olmadığımı açıkça belli ediyorum.

“Hudson, Cassidy’nin sikimi kesmesini istemediğim sürece seni onun arkadaşlarından biriyle tanıştırmam,” diye cevap veriyorum ve Mason burnunu çekiyor.

Hudson, incinmiş gibi davranma cüretini gösteriyor. Altdudağı, köpeğini kaybetmiş bir çocuk gibi bükülüyor. “Ne? Ben iyi bir adamım.”

Mason ve ben birbirimize bakıyoruz. Sessizce, onun yorumundaki tüm yanlışları kimin açıklayacağına karar veriyoruz. Biramı kaldırıp, ona başlasın diye başımı sallıyorum.

“İlk sikiş için, sonra da kaçarsın,” diye açıklıyor Mason.

Hudson harika bir arkadaş ve inanılmaz bir hokey oyuncusu. Ama ilişkilerde berbat. Kendi birasından bir yudum almadan önce sırtıtıyor. Haklı olduğumuzu biliyor.

Cassidy havluyla geri döner. “Hadi, bırak ben yapayım,” der, “kız arkadaş” rolünü oldukça abartılı bir şekilde oynayarak.

O arkasını döndüğünde, çocuklar kaşlarını oynatıp müstehcen hareketler yaparlar.

Aptallar.

Yirmili yaşların ortalarında olabilirler, ama davranışları on üç yaşından büyük değil. Tek düşündükleri hokey, yemek ve seks.

“Bize kendinden bahset, Cassie.”

“Cassidy,” diye düzeltiyorum, onu yanıma çekerek.

Bana gülümsüyor. “Anlatacak pek bir şey yok. Starbucks’ta tanıştık, birbirimize numaralarımızı verdik, hepsi bu. Şu anda yüksek lisansa başlamadan önce biraz ara veriyorum, o yüzden Slate’i bir süre takip edeyim dedim.” Bana göz kırptıyor.

Altdudağımı ağzımın içine çektim. Nasıl tanıştığımızın ayrıntılarını konuşmamıştık. Onun anlık düşünme yeteneği tahrik edici. Hiç tereddüt etmedi. Umarım ikimiz de bu hikâyeyi daha sonra hatırlarız.

“Her zaman etrafımda bir kızın olması konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Kızlar konuşur. İtibarımı mahvedebilirsin.” Hudson inledi.

“Zavallı çocuk, kadınlar bir gecede birden fazla kişiyle yattığını öğrenirse, aletin düşecek diye mi endişeleniyorsun?” Mason elini havaya kaldırıp beşlik çakmak ister, ama ben Cassidy’ye dönüp, görmemiş gibi davranmaya çalışırım.

“Kapa çeneni, dostum.” Hudson içkisini uzun bir yudum alır ve iç çeker.

“Endişelenmeyin çocuklar. Ağzım kapalı. Bütün sırlarınız bende güvende.” Cassidy bana sırtarak gülümsüyor, sonra her bir aptal arkadaşşıma bakıyor.

Mason ellerini havaya kaldırıyor. “Bu benim için de geçerli, değil mi?”

Gülüyor. “Ben sadece içki içmek için buradayım. Hazır lafı açılmışken...” Ona biramı uzatıyorum, o da alıyor. Kabul etmeliyim ki, bu işte çok iyi. İçkiyi paylaşmak konusunda gözünü bile kırpmadı. Sanırım genel olarak bakıldığında, sikim onun içindeydi. “Ayrıca, kimse bir şey öğrenmek için benim dedikodularımı dinlemeye gerek duymadı. O haber, senin maceralarını gayet iyi anlatmış.”

Bu sefer gülmekten boğulma sırası bende ve diğerleri de bana katılıyor.

Sadece çok seksi değil, aynı zamanda esprili de.

Eğer bir gün yerleşecek olsaydım, Cassidy gibi biriyle olurdu herhalde. Akıllı. Komik. Muhteşem.

Ne oluyor lan?

O düşünceyi hemen kafamdan kovuyorum.

Şu anda ya da hiçbir zaman bir ilişki aramıyorum. Mahremiyetimi seviyorum, evlilik ve aile hayatı benim geleceğimde yok.

Arkaya doğru ilerliyoruz ve ekibin geri kalanını, artı birkaç yeni yüzü buluyoruz. Tahammül edemediğim birkaç adam da burada ve bu geziden şimdiden pişman oldum. Billy Lewis, onu yere sermek için hapse bile girebileceğim tek adam. Kendi yeteneklerini abartmış, iğrenç bir pislik.

Berbat bir oyuncu, bu yüzden yedek kulübesinde.

Ama bunu ona söyleyemezsin. Kendini bir tanrı olduğuna ikna etmiş.

Sanki o pislik benim hakkındaki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi, başını kaldırıyor. “Siktir, bende bu var sanmıyordum,” diye geveliyor.

“Neyim var?” Sesimdeki sertliği gizlemeye bile çalışmıyorum.

“Bir kız. Bugünü göreceğimi sanmazdım.”

Bir adım öne atıyorum ve Cass beni durdurmak için kolunu uzatıyor. “Bu ne anlama geliyor lan?”

Kibirli bir pislik gibi omuz silkiyor ve içkisini yudumluyor. “Sen ebedi bir bekârsın. Sanmıştım ki...”

“Sorun da bu, Lewis. Sen sanmıştın. O konuda hiç iyi olmadın.”

“Siktir git, Slate.”

Bu pislği yere sermek üzereyim ama Cassidy elimi tutuyor. “Gidelim,” diyor ve Mason ile Hudson’ın şu anda oturduğu barın diğer tarafını işaret ediyor.

Billy’ye son bir kez sert bir bakış attıktan sonra başımı sallıyorum.

Duyamayacakları bir mesafeye geldiğimizde Cassidy bana dönüyor. “O neydi öyle?”

Derin bir nefes alıyorum. “O sadece bir pislik. Başa çıkamayacağım bir şey değil.”

Gözleri büyür. “Pek de iyi başa çıkıyor gibi görünmüyordun. Sakın kafana takma. Tam bir pislik gibi görünüyor. Seni kızdırmaktan büyük zevk alan türden biri.”

Siyah çerçeveli kocaman mavi gözlerine bakıyorum. Zaten çok güzeldir, ama bu gece bambaşka bir şey.

“Öyle... Ve öyle yapıyor.”

Gülümsüyorum, beni oradan uzaklaştırdığı için minnettarım. Bu tür etkinliklere nadiren katılıyorum ve diğer adamların hiçbirisi, benim gelmem yüzünden gecenin mahvolmasını hak etmiyor. Kontrolü severim ve Billy’de benim kontrolümü kaybetmeme neden olan bir şey var. Her zaman.

O sümüklü bir herif ve ona bir saniye bile güvenmiyorum.

Bu kız bana iyi geliyor. Fazla iyi. Buna alışabilirim.

Ama bu kısa süreli bir şey ve bunu kafama sokmam gerekiyor.

Bu sadece sezonu atlatmama yardımcı olmak için. Rahatlamama yardımcı olmak için, böylece hayatımın sezonunu oynayabileyim. Takımdaki yerimi koruyayım ve Stanley Kupası’nı³ kazanayım.

O bittiğinde, bu anlaşma da biter.

Böyle olmak zorunda.

3- Ulusal Hokey Ligi (NHL) kapsamında oynanan play-offları kazanan takıma verilen bir buz hokeyi kupasıdır. (e.n.)

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cassidy

REDVILLE'E GİDEN UÇUŞ BOYUNCA UYUDUM.

Dün gece geç saatlere kadar dışarıda kaldığımızdan değil, ama hayatımdaki tüm değişiklikler yüzünden bitkin düşmüştüm.

Uzun bir uçuş değildi, sadece bir saat sürdü ama baş başa kalabileceğim bu zamana çok sevindim. Aiden takım uçağıyla uçtuğu için bana normal bir ticari uçuş ayarladı ve indiğimde havaalanında benimle buluşacağını söyledi.

Onunla tanıştığım ilk gecedен bu yana her şey koşturma, koşturma, koşturma oldu.

Dün gece geç saatlere kadar ayaktaydık, bu sabah erken kalktık ve Aiden saat birdeki maç için arenaya gitti.

Ben gidemedim, hayatımı toparlayıp onunla Ohio'ya gitmeden önce yapacak çok işim vardı ama kazandılar.

Her şeyi toplarken televizyondan birkaç saniye izledim. Aslında, yeni eşyayı topladım. Onun kişisel asistanı olarak görev alacağım için onun eşyasını da toplamam gerekeceğini düşünmüştüm, ama o benden önce davrandı. Gömleklerinin ve pantolonlarının her

biri çoktan valizin içindeydi ve renklerine göre sıralanmıştı.

Eşyasını düzenleme şeklini zihnimde not alıyorum. Gelecekte ona yardımcı olmak istiyorsam, işleri nasıl sevdiğini bilmem gerekiyor.

Oynarken yakaladığım o kısa görüntüler çok heyecan vericiydi. İkinci maç tam bir ezici galibiyetti. Saints, üçüncü maça 2 - 0 önde giriyor.

Takımın dün gece nasıl içki içtiğini bile bilmiyorum; bugünkü maç çılgıncaydı.

Hokey acımasız bir spor.

Bu çılgın plana evet dediğimden beri Google'dan öğrendiğim kadarıyla, antrenman saatleri uzun, sonra birkaç günde bir maçları var, ardından da mesai sonrası yükümlülükleri.

Buna nasıl enerji bulduklarını anlayamıyorum.

Ama takım, topluma zaman ayırmak konusunda cömert olmasıyla biliniyor. Onlara bir yuva veren şehre karşılığını veriyorlar.

Aiden'ı kendi ortamında izlemek eskisi gibi değil. Elbette, motivasyonluydu. Kararlıydı. Ama büyüdü. Ve kesinlikle yeterince iyi olduğunun kanıtını verdi. O korkunç annesi ona ne yedirmeye çalışırsa çalışsın.

Yine onun yanında olmak çılgınca, ama onun evine, kök saldıkları yere gitme düşüncesi gerçeküstü. Bir gün kaçıp gitmenin nasıl olacağını hep konuşurduk ve şimdi, meşe ağacının altında hayal kurduğumuz o günlerde onun gerçekliğe ne kadar yakın olduğunu görmeye gidiyorum.

Dürüst olursam, bu biraz ürkütücü.

Bize ait zamanları hatırlatacak bir şey olacak mı? Eğer varsa, yokmuş gibi davranabilir miyim? Öte yandan, eğer hiçbir şey yoksa, bununla başa çıkabilir miyim? Beni tanımadığı açık, ama bir zamanlar tanıdığı kızı hiç düşünüyor mu acaba?

Endişem arttıkça nefesim hızlanıyor.

Ne halt ediyorum ben? Bu işin bu kadar ileri gitmesine izin verdim.

Yalan söylediğim için evine gireceğim. Beni özlediği ya da orada olmamı istediği için değil. Hayır, hepsi onu bırakmaya hazır olmadığım için. Gerçek bu. Yokmuş gibi davranmaya çalıştığım çirkin gerçek. Ama orada. Söylediğim her kelimenin, ona attığım her bakışın yüzeyinde dolaşıyor.

Aiden Slate'i özledim ve veda etmeye hazır değilim.

Bu beni bencil bir yalancı yapıyorsa, öyle olsun.

Hayatımda, Aiden kendimi güvende hissettiren tek kişi.

Daha fazla zamana ihtiyacım var.

“İyi misin?” diye soruyor Aiden, bana yan gözle bakarak. “Bayılacak gibi görünüyorsun.”

O çok şey görüyor.

Ya da sen sadece berbat bir yalancısın.

“İyiyim. Sadece biraz açım.”

Tamamen yalan değil. Yiyebilirim. Her zaman yiyebilirim.

“Yolda bir şeyler alırsınız. Arabam şurada.” Uzakta, park etmiş olduğu yere doğru işaret ediyor. Bana bir araç servisi göndermek yerine beni almaya gelmeyi teklif etmesine hâlâ şaşkırım.

Boynumu uzatıp hangisinin onun arabası olduğunu belirlemeye çalışıyorum. BMW mi? Yoksa daha lüks bir şey mi? Bütün bu yetenek ve para ona ne kazandırmış?

Aslında biraz başım dönüyor. Neden mi? Çünkü geçen zamana rağmen, arkadaşım için mutluyum. Beni defalarca kurtaran çocuk. O kirli karavan parkının dışında saatlerce benimle oturup hayat ve geleceklerimiz hakkında konuşan çocuk.

Anahtarlarını çıkarıp bir düğmeye basıyor. Arabanın kilidini açtığını belirten bir bip sesi geliyor. Kafamı kaldırıp baktığımda beyaz bir jeep görüyorum.

Yutkunuyorum, duygularım bir yük treni gibi üzerime çöküyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve yolcu koltuğuna atlarken neredeyse sersemlemiş durumdayım.

“Ne oldu, Pip?” Arkamdan Aiden’in sesini duyuyorum ama başımı kaldırmaya zahmet etmiyorum. Bugün kötü bir gün oldu. Her zamankinden daha kötü, ki bu çok şey ifade ediyor.

Okuldan eve geldiğimde ışıkların kapalı olduğunu gördüm.

Babamın son işini kaybetmesinin bir yan etkisi. İşe gitmemek böyle sonuçlar doğurur.

Hâlâ kapalılar, ama en azından şimdi onları tekrar açacak param var. Rehinciye bir uğrayınca hallolur.

Ama o, annemden kalan son mücevherimdi.

Böyle daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Para bulamazsam gelecek ay ne olacak?

Gözümünden bir damla yaş süzülüyor. Bunu yapamam. “Yalan söyledi.”

“Kim yalan söyledi?” diye soruyor, bana doğru yaklaşıırken.

Başımı kaldırmaya zahmet etmiyorum. Bunun yerine dikkatimi ellerime veriyorum, parmaklarımı gömleğimin içinde kıvırıyorum. “Annem.”

Yanımda oturana kadar birkaç adım daha ses yankılanıyor beynimde, sonra elim onun elinde. “Ne hakkında yalan söyledi?”

Gözlerimi kapatıyorum, gözkapaklarımın arkasında taze gözyaşları birikiyor. “Annem güçlü olduğumu söyledi. İyi olacağımı... o...”

Konuşmayı kestiğimde, Aiden elimi sıkıyor. “Ne oldu?”

“Gitti,” diye fısıldıyorum, bu kelimeyi söylemekten nefret ediyorum.

“Bana bak, Pip.” Sözleri üzerine bakıyorum. Buz mavisi gözleri benimkilere bakıyor, dinlemem için yalvarıyor. “Sen güçlüsün.”

“Hayır, değilim. Eğer güçlü olsaydım...” Durdum, boğazımda bir hıçkırık takıldı.

Bakışları benimkilere yapışık kalmaya devam etti. “Bir gün, ikimiz de buradan çıkacağız.”

Sözlerine başımı salladım, bunun doğru olmasını umarak, dua ederek. “Küçük parmak sözü?”

“Hokey diski üzerine küçük parmak sözü.”

İkimiz de sessizliğe büründük, sonra o sessizliği bozdu. “Biliyor musun, ondan hiç bahsetmiyorsun.”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. “Kim?”

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi beliriyor ve kalbim çarpıyor çünkü kimin hakkında sorduğunu biliyorum. Sadece onun hakkında konuşabileceğimden emin değilim. Beni ağlarken bulması yeterince kötü. O kapıyı açarsam, bir daha asla kapatamayabilirim.

“Annen.” Aiden’in sesi yumuşak, sanki bu konuyu dikkatle ele alıyormuş gibi. “Bana ondan bahset.”

İsteğini düşünürken altdudağımı ısıırıyorum. “Ne anlatmamı istiyorsun?”

“Seni mutlu eden her şeyi, Pip.”

Durup yutkunuyorum. “Bütün jeeplerin bir sırrı olduğunu biliyor muydun?”

Aiden’in gözkapağı seğiriyor. Sinirleniyor. “Cidden, Pip. Yine konuyu saptırıyorsun. Konuş benimle.”

“Konuşuyorum.”

Derin bir nefes veriyor. “Bana sırrı anlat.”

“Hayır. Senin kaybın.” Kollarımı göğsümde kavuşturup, meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. Eğer böyle davranacaksa, ona anlatmayacağım.

“Hadi ama, böyle davranma. Söyle hadi.”

“Peki,” diye homurdandım ve o devam etmem için kaşını kaldırdı. “Hepsinin gizli bir tasarımı var.”

“Tasarım mı? Ne tür bir tasarım?”

“Her şey olabilir. Ama her jeepin bir tane var ve keşfedilmeyi bekleyen gizli bir hazine gibi.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Bir an duraksadım, zihnim gençlik yıllarıma geri döndü. “Küçükken bir jeepimiz vardı. Annemin en sevdiği arabaydı. Bana hep gizli karakterle ilgili hikâyeler anlatırdı ve bunun her jeepi nasıl özel kıldığını.”

Bana merakla baktı. “Sana ne tür hikâyeler anlatırdı?”

Derin bir nefes aldım; sesim çatlayacakmış gibi geliyordu. “Aslında en son anılarımdan biri. Birlikte o küçük sembolü bulmuştuk. Yan aynanın arkasına gizlenmiş minik bir kertenkeleydi. Annem, kertenkelenin güç ve dayanıklılığın sembolü olduğunu ve arabanın içindeki insanları koruyacağını söylemişti. Benim o kertenkele olduğumu söylemişti. Gücün sembolü.” Göğsümde bir sızı yayılıyor. “Her jeepin keşfedilmeyi bekleyen eşsiz bir sırrı barındırdığını söylemişti. Bu, sıradan her şeyin içinde özel bir şey olduğunu hatırlatıyor.”

Bunu sadece bir kişiyle paylaştım.

Aiden.

Benim yüzünden mi bu arabayı kullanıyordu?

Hayır.

Bu açıkça bir tesadüf.

Jeepler en popüler arabalardan biri. Senin için yapmış olamaz. Seni hatırlamıyor bile.

“Beğenmedin mi?” diye soruyor, ses tonundaki sertlikle beni düşüncelerimden koparıyor. “Yoksa beklediğin gibi değil miydi?”

Tavrına gözlerimi kısıyorum. Savunmacı davranıyor, ama ben daha tek kelime bile etmedim.

“Hiç de değil. Aslında jeepleri çok severim.”

Elleriyle direksiyonu sıkıca kavrarken ileriye bakıyor.

“O zaman ne? Bentley mi bekliyordun?”

Ona dönüyorum. “Ne istersen onu sür. Ben hiçbir şey beklemiyordum. Belki bazıları beklerdi, ama ben diğer insanlar gibi değilim ve sen bunu sürekli unutuyor gibisin.”

Dönüp bana bakıyor. Kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Ciddi olduğumu ve beni bu kadar küçümsemesinden biraz rahatsız olduğumu görmesini istiyorum.

“O zaman hoşuna gitti mi?”

Başımı sallıyorum. “Bayıldım. Mükemmel. Biraz kıskandım. Ben de kendime bir tane istiyorum.”

Gözleri hafifçe kısılıyor, ama birkaç uzun, gergin anın ardından yüz hatları gevşiyor ve gülerek başını sallıyor. “Hadi buradan gidelim.”

Atmosfer birkaç dakika önceki kadar gergin olmasa da hâlâ keyifsiz görünüyor. Kendi dünyasında kaybolmuş gibi.

“İyi misin?” diye soruyorum ve o homurdanıyor. Ben de garip bir şekilde kıkırdıyorum. “Bu evet mi, Cassidy? Ben gayet iyiyim?”

Bana dönüp sırtıyor, daha çok kendinde gibi görünüyor.

“Sana ukala olduğunu söylemiş miydin?”

Ben de sırtıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum, öne dönüp yolculuğun tadını çıkarıyorum.

Yola çıkmalı yirmi dakika olmuştu ki telefonu çaldı.

“Kim olduğunu görmek için bakar mısın?” diye sordu.

İsteği beni şaşırttı ama telefonu elime aldığımda şifre bile girmediğini fark ettim.

“Cidden mi?” diye sordum, telefonu havaya kaldırarak. “Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Eğer bunu kaybedersen, biri pratikte tüm hayatına erişebilir.”

Bir kaşını kaldırıyor, göz ucuyla bana bakıyor, dudaklarının bir köşesi yukarı kalkmış.

“Onu hiçbir yerde ortalıkta bırakmam.”

Gözlerimi yarı yarıya deviriyorum. “Fark etmez. Bunu kilitlemelisin. Yönetici asistanın olarak bunu talep ediyorum.”

O içini çeker. “Şimdi de benim yönetici asistanım mı oldun?”

“Asistan demektense bunu tercih ederim. O benim seviyemin altında,” diye şaka yaparım, ama o gülmez.

Yüzü asık, direksiyonu sıkıca kavrayan, değişken Aiden geri dönmüştür.

Nesi var bu adamın?

“Bu kadar otoriter olacağını bilseydim, başka birini seçerdim.”

“Hayır, seçmezdin,” diye yanıtlıyorum. Yorumunun canımı yak-
tığını hissediyorum, ama incindiğimi ona belli etmeyeceğim. Kötü
bir ruh hali içinde olabilir, ama bu bana karşı huysuz davranması
gerektiği anlamına gelmez.

“Ne?” Hızla başını bana doğru çeviriyor, sonra tekrar yola dö-
nüyor.

Başımı sallıyorum ve yapabileceğim en sahte gülümsemeyi takı-
nıyorum. “Hiçbir şey. Bir şey demedim. Sadece açım.”

Aiden başını sallıyor ve bir mil ileride otoyoldan çıkıp, bir dizi
yemek seçeneğinin olduğu yere doğru yöneliyor.

Onun tavrını yüzüne vurmam çünkü benim şansına bakılırsa,
bunu bana bir ders vermek için kullanır. Bugün çok kararsız ve
beni evine götürmek konusunda gergin olup olmadığını merak
ediyorum. Bu adımdan dolayı biraz gergin hissedenden tek kişi ben
olamam.

Sahte ilişki olsun ya da olmasın, özel alanını hiç kimseyle pay-
laşmamıştı. Hiç.

“Aç kalmana izin veremem. Kimsenin aç kalması iyi değildir.”

Sözlerinin ağırlığı göğsümü sıkıştırıyor ve midem düğümleni-
yor. Geçmişimizi bildiğim için, az önce söylediği şeyin deneyim-

den geldiğini biliyorum. Söylediği her kelimenin ne kadar ciddi olduğunu biliyorum.

Bu kısa yolculuk şimdiden kalbimi sızlattı, bu da tüm bu olayı giderek daha fazla sorgulamama neden oluyor.

Artık çok geç, Cass.

Jeep sola dönerek küçük bir kafeye giriyor. “Burası en sevdiklerimden biri. Harika sandviçleri var.” Bir yere park ediyor ve motoru kapatıyor. “Yeni pozisyonunun ayrıntılarını konuşabiliriz. Bazı şeyler...” Duraksıyor ve bunun onun için zor olduğunu biliyorum. Kimseye anlatmaya alışık değil.

Geçmişte bile bana hiç anlatmamıştı. Ben sadece dikkat ederdim. Birinin benim için yapmasını istediğim tek şey buydu. Babam, kafasını bulmasına yol açmayan hiçbir şeyi umursamazdı. Ben öyle olmak istemedim, bu yüzden küçük ayrıntıları fark etmek için özel bir çaba gösterdim. Özellikle Aiden’a karşı.

Karnım guruldadı ve o başını salladı. “Bunu sonra konuşabiliriz. Şu anda önemli değil. Yemeğe ihtiyacın var.”

“Bana uyar.”

İkimiz de arabadan inip restorana doğru ilerliyoruz. Kafe, ormanda rastlayabileceğiniz küçük bir kulübeye benziyor. Yanları sarmaşıklarla kaplı gri taştan yapılmış. Kırmızı ön kapıya giden bir parke taşı yürüyüş yolu var. İçeri girdiğimizde bir zil çalıyor ve herkesi varlığımıza dikkat çekiyor.

Garsonun bize nereye oturacağımızı söylemesini beklemiyoruz. Bunun yerine, Aiden burası kendi eviymiş gibi içeri girip arkadaki bir masaya doğru ilerliyor. Kapıdan gizlenmiş ve görünmeyen bir masa. İçerideki birkaç kişi bize hiç dikkat etmiyor.

Buraya birçok kez geldiği açık ve burada çalışan hiç kimse onun bu davranışını garip bulmadığı için içimden bir ses burasının onun mekânı olduğunu söylüyor. Bunun yerine, yaşlı bir kadın elini kal-

dırıp gülümserken el sallıyor.

Diğer müşterilerden uzakta, arkadaki küçük, samimi masaya oturduğumuzda, yetmişli yaşlarında olması gereken bir adam elinde iki bardak suyla masaya doğru sürünerek geliyor.

“Bay Slate. Sizi görmek ne güzel.”

“Paul, sana bana Aiden demeni söylemiştim,” diyor, adama gülümserken, adam eliyle onu uzaklaştırıyor.

“Farklı nesil, evlat.” Bana dönüyor. “Peki burada kim var? Bir misafir. Bu yeni bir şey.”

Bu konuda kafamda bir sürü soru var. Aiden’in kimseyle çıkmadığı bir sır değil, ama buraya sık sık geliyorsa, mutlaka biriyle gelmiştir.

“Bu Cassidy. Cassidy, Paul, karısı Dorothy ile birlikte Magnolia Café’nin sahibi.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Paul. Burası çok güzel bir yer.”

Yüzü ıslık ıslık parlıyor. “Kasım ayında kırk iki yıl olacak.”

“Tebrikler. Bu inanılmaz.” Gülümsüyorum çünkü bu adam çok samimi ve sıcakkanlı.

Çoğu insandan alışık olmadığım bir şey.

Çünkü geçmişin güvenmene izin vermiyor.

“Teşekkürler. Siz ikiniz ne alırsınız?” Aiden ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor.

“Her zamankini alayım,” diyor Aiden, menüye bakma zahmetine bile girmeden.

Menüye hızlıca göz attım ve her zamankini buldum. “Reuben ve patates kızartması, yanında turşu lütfen.”

Paul, Aiden’a gülümseyerek ve gözlerini kocaman açarak baktı. Aiden kaşlarını kaldırdıktan sonra arkasına yaslandı ve adam tekrar uzaklaştı.

O ortak bakışın ne anlama geldiğini sormama bile gerek yoktu. Batırmıştım. Aiden'in ya da herhangi birinin bunu tuhaf bulacağı aklıma bile gelmemiştir.

Paul'un tepkisine bakılırsa, onun da aynı şeyi sipariş ettiğinden neredeyse eminim. Bu, ikimizin de mümkün olduğunda her zaman seçtiği bir şeydi.

"Bu... ilginç bir sipariş," diyor Aiden.

"Öyle mi?" Önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Bana sorarsan, Reuben sandviçleri tamamen hak ettiği değeri görmüyor."

"Ben de aynısını aldım."

Gözlerini kısıyor ve hatamı fark ediyorum. Bu, daha önce birkaç kez söylediğim bir şeydi. Reubenlerin tamamen hafife alındığına dair kısım. Sadece ikimizin ortak bir şeyi sipariş etmekle kalmadım, aynı cümleleri de kullanıyorum.

Yakalanmaya mı çalışıyorsun, Cass?

Tepki vermedim, yüzümü ifadesiz tuttum ve su bardağımı dudaklarıma götürdüm. Birkaç saniye sonra, Aiden bizim tartışmamızı planladığı konuya geçti.

"Sorumluluklarınla ilgili..."

Dik oturdum ve not almak için telefonumu çıkardım. Kaşını kaldırdı ve ben dudağımı ısırdım.

"Hiçbir şeyi unutmak istemiyorum."

"Esas olarak, bazı şeylerin her zaman yerinde olduğundan emin olmak için yardımına ihtiyacım olacak. Yarın bir liste hazırlayacağım ve her şeyin nerede olduğunu bildiğinden emin olacağım. Geri kalanı oldukça basit olacak. Çamaşırlarımı kuru temizlemeye bırakmak gibi ayak işleri. Katılmam gereken bir etkinlik varsa benim için alışveriş yapmak. Bu tür şeyler."

Beklemediğim bir şey duymadığım için başımı sallıyorum. Me-sele şu ki, Aiden'i tanıyorum. Onu iyi tanıyorum ve bazı şeyleri atlıyor. Sorun değil. Onu halen rahatsız eden şeyin ne olduğunu ve yeni bir durum olup olmadığını anlayacağım. Onu her zaman iyi okurum.

“Bunun dışında, ne istersen onu yapmakta özgür olacaksın.”

“Nerede kalacağım?” diye soruyorum, bunu hiç konuşmadığımızı fark ederek.

“Benimle,” diyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve bunun ne anlama geldiğini merak ederim. Tekrar seks yapmayacağız, o halde nerede kalacağım? “İkinci bir odan var mı?”

“Var.”

Tutuyordum nefesimi, şimdi bırakırım. Ama sonra aklıma başka bir düşünce gelir. Flört etmiyor olabilir, ama seks yaptığı açık. Öyleyse maçlardan önce benimle seks yapmıyorsa, başkasıyla mı yapacak?

“Cassidy, bana bak.” Başımı kaldırıp baktığımda kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum. “Şimdi konuş.”

Belli ki duygularımı saklamakta pek iyi değilim. “Sen?..” Konuşmayı kesince, ellerini kaldırıp devam etmem için işaret ediyor. “Şey... Maçtan önce sana eşlik etmek için misafirlerin gelecek mi?”

“Hayır, evime kimseyi almam. Burası benim özel alanım. Bir yer...”

Cümlesi yarım kalır ama ne demek istediğini anlıyorum.

“Kendin olabileceğin bir yer.”

Derin bir nefes alır. “Aynen öyle.”

Aptalca davranıyorum. Onun hakkında bunu zaten biliyordum. Sanırım sadece teyit edilmesine ihtiyacım vardı.

“Peki ya seyahatteyken?”

“Oraya vardığımızda uyku düzenini o zaman hallederiz,” diye yanıtlayarak konuşmayı sonlandırıyor. Buna memnunum çünkü misafir ağırlamayabilir, ama başka bir yere gitmeyeceğini hiç söylemedi ve bu, düşünmek istediğim bir şey değil.

Onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmenin beni rahatsız etmesi, büyük bir tehlike işareti olmalı. Bu çılgın plana devam etmem gerektiğini haykıran bir işaret.

Tek sorun, uzaklaşamıyor olmam.

Aiden’la geçirdiğim her saniyenin tadını çıkaracağım çünkü tüm bunlar bir gün çok erken sona erecek.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aiden

EV.

Kendimi güvende hissettiğim ve geçmişimle bağ kurduğum tek yer burası. Çoğu kişinin haberi olmadığı bir geçmiş.

Bu, kendime sakladığım bir şey.

Bu çok özel.

Sonunda geldik ve dairemin ön kapısı açılırken Cassidy'nin yüzünü dikkatle izliyorum. İçimden pek çok duygu geçiyor. Her biri bir öncekinden daha endişe verici.

Etkilenecek mi?

Burada rahat hissedecek mi?

Burayı yetersiz bulacak mı?

En önemlisi, neden birdenbire bu kadar önemsiyorum ki?

Her şey geçmişime ve o geçmişin ne kadar zarar verdiğine dayanıyor. Küçük yaşta, yeterince iyi olmadığım düşüncesi içime işlenmişti. Elimden gelen her şeyle buna karşı koymaya çalıştım, ama kafamın içindeki, anneme biraz fazla benzeyen o küçük ses, hâlâ *yeterli değilsin* diye fısıldıyor. *Normal değilsin.*

Beni tüketen stresi bastırmaya çalışırken, başımı ellerimin arasına gömüyorum.

Sanki okyanusta sürükleniyormuşum gibi hissediyorum, ama yüzemiyorum çünkü dünyanın ağırlığı beni bir çapa gibi aşağı çekiyor. Buradan çıkma ihtiyacı göğsüme baskı yapıyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Neredeyse on sekiz yaşımdayım, hayatım nasıl böyle oldu?

Her gün, önlerinde bir dünya dolusu fırsat olan yaşitlarımla çevriliyim, ama ben değil.

Hayallerime çok yakınlığım ama o gitmeme izin vermediği için hâlâ burada sıkışıp kaldım.

Mutfak masasında otururken, ödevime odaklanmaya çalışırken ellerim titriyor.

Bunun bir anlamı yok.

Neden uğraştığımı bilmiyorum.

Annemin ayak sesleri duyulunca sırtım dikleşiyor.

Onun alaylarına hazırlıyorum kendimi, ağzından çıkacak her sözün beni keskin bir bıçak gibi keseceğini çok iyi bilerek. Omzumu çevirip gözlerine bakıyorum ve ben daha ağzımı açmamış olmama rağmen yüzünde onaylamayan bir kaş çatışı var.

Ama onu sinirlendiren bu değil. Beni... çalışırken izliyor.

Mutfağın tertemiz olmasından rahatsız oluyor. Çünkü öyle, mutfak masasına kurduğum geçici çalışma masasını saymazsak.

Çeşitli kalemlerim yüzünden öfkeleniyor. Benim durduramadığım şeyler. Onun benden durdurmamı istediği şeyler.

“Ne kadar dağınıksın, en ufak şeylere takılıyorsun,” diyor alaycı bir sesle, sesi küçümsemeyle dolu. “Neden normal olamıyorsun?”

Masanın altında yumruklarımı sıkıyorum, söylediği her kelimeyle kalbim çöküyor. Zihnimde süren bu sürekli savaşı anlayamayacağını biliyorum.

Böyle olmak istemiyorum. Her şeyi benim istediğim gibi olmasını istemiyorum...

Kendimi savunmak, bunun bir seçim olmadığını, öylece kapatabileceğim bir şey olmadığını açıklamak istiyorum.

Ama yapamıyorum.

En son tartışmaya çalıştığımda, beni evden atmakla tehdit etti.

On sekiz yaşına gelene kadar güvende değilim. Üniversiteye başvurmam lazım. Kabul edilmem, burs almam lazım...

Yetişkin olana kadar burada sıkışıp kalacağım. Onun öfkesini göze alamam.

Kimse buraya gelmek için ne kadar çok çalıştığımı bilmiyor. Aşamam gereken engelleri.

“Vay canına,” diyor Cassidy, evime birkaç adım atıp etrafında dönerek.

Burası açık planlı, en üst kattaki bir çatı katı. Arkada bir pencere duvarı uzanıyor ve aşağıdaki kasabanın mükemmel manzarasını sunuyor.

Solda, süitime ve iki misafir odasına giden koridor var. Bir tanesi Cassidy’nin eşyasıyla çoktan hazırlanmış. Evime çok az kişiyi alırım ve hiçbirisi uzun süre kalmaz. Mike tarafından incelenmiş bir kadın var. Haftada bir temizlik yapıyor, bence yeterince iyi değil ve ben şehirdeyken haftalık hazırladığı yemekleri getiriyor. Ayrıca çamaşırlarımı alıp getiriyor ve bu seferlik Cassidy için bir oda hazırladı.

Artık bir yönetici asistanım olduğuna göre onu işten çıkarabilirim, bu da kendi evimde daha fazla mahremiyetim olmasını sağlayacak. Ben buradayken o burada olduğu için değil. Kural hep böyleydi. Ben eve gelmeden önce gelip gidiyor. O kadınla hiç tanışmadım ve ben de böyle olmasını seviyorum.

Mike, eşyayı ona emanet edebileceğimi söylüyor ve benim programım göz önüne alındığında bu çok önemli. Gerçek şu ki, yardıma ihtiyacım var. Tuhaflıklarımı kontrol altına almak için ne kadar uğraşmam gerektiği için pek yardım istemiyorum ama işte bu yüzden Mike var. O bu işleri benim için hallediyor.

Cassidy konusunda kesinlikle tam isabet etti.

İlk gecenin düşünceleri. Bana doğru sürünmesi ve ona dokunduğumda inlemesi sürekli kafamda dönüp duruyor ve kot pantolonumun altında sikimin sertleştiğini hissedebiliyorum. Kimse görmeden kendimi toparlamam gerekiyor ve sikini kontrol edebilmesi gereken yetişkin bir erkek olduğumun farkındayım.

Onu tekrar sikme düşüncesi hep orada. Bu kadın bana bir şey yapıyor ve bu beni dengesizleştiriyor. Başka birinin yanında uyuma isteği hiç duymamıştım, ama şu anda ona karşı bu isteği duyuyorum.

Onun daireler çizerek her şeyi içine çekişini izlemek, bana çılgın şeyler yaptırıyor. Hiç kimsenin burayı görmesini istemedim. Benim sevdiğim gibi sevmesini. Ama Cassidy'nin sevmesi benim için önemliydi. Ve seviyor gibi görünüyor, bu da beni mutlu ediyor.

Evet. Bunu profesyonel tutmakla doğru kararı verdim.

“Burası harika,” diyor Cassidy hayranlıkla, beni düşüncelerimden koparıyor. “Ne beklediğimi bilmiyorum ama bu... sana yakışıyor.”

Bence evim inanılmaz, ama en yüksek maaşlı NHL oyuncularından biri olduğumu düşünürsek, çoğu kişi bunu sıradan bulur. Onun samimi tepkisi, geçmişinin ne olduğunu merak etmeme neden oluyor. Zengin ailelerden gelenler benim evimi pek önemsemezlerdi, ama Cassidy diğer insanlar gibi değil.

Bu kız herhangi bir yerden gelen herhangi biri olabilir. Onun hakkında gerçekten ne biliyorum? *Hiçbir şey.*

Sormak istiyorum. Onun hakkında daha fazlasını bilmek istiyorum. Ama onun hayatına burnumu sokarsam, o da benimkine soracak ve o konu masadan kalkacak.

“Odanı görmek ister misin?” diye soruyorum, karanlık koridora doğru ilerlerken.

O, tek kelime etmeden beni takip ediyor, binanın arkasına doğru ilerliyoruz. Odamdan en uzak olan ilk kapıya geliyoruz.

“O oda ofis olarak kullanılıyor,” diye açıklıyorum, yoluma devam ederken.

Ona göstermek için kapıyı açmaya zahmet etmiyorum çünkü görülecek pek bir şey yok. Bir masa. Birkaç dosya. Bir Japon şiltesi. Hepsi bu. Gösterişçi takım arkadaşlarıma kıyasla kendimi minimalist sayarım. Rahat hissetmek için eşyanın belirli bir düzende olması gerektiğinde, temizlemek, düzeltmek, düzenlemek, sıralamak gibi işlerin daha az olması için daha az eşyaya sahip olma eğiliminde olursunuz... Liste uzayıp gider.

Onun odasına vardığımızda bir an duruyorum. Önceden ne yapıldığını görmedim ve şimdi endişeliyim, umarım Angela zaman ayırıp odayı rahat hissettirecek şekilde düzenlemiştir. Cassidy’nin burayı sevmesi o kadar önemli ki, midem düğümleniyor.

“Aiden,” diyor Cassidy. “Her şey yolunda mı?”

Boğazımı temizledim. “Evet. İyiyim.” Kapıyı açıp kenara çekildim ki içeri girebilsin. Kapının hemen içinde, başını odaya doğru çevirip mekânı incelerken onu izledim. Onun mekânı. Derin bir nefes alıp verdi, sesinden memnun olduğu belliydi. Rahatlamam anında oldu.

Bana dönüp gülümsedi. “Teşekkür ederim. Burası mükemmel.”

Başımı eğiyorum. “Hadi yerleş. İki saat sonra antrenmana gitmem gerekiyor ve öncesinde halletmem gereken bazı işler var.”

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye soruyor, çantasını

yatağın üzerine koyarken; yatak, soluk gri duvarlarla uyumlu fildişi rengi nevresimlerle örtülüdür.

Angela'ya hakkını vermem gerek. Bu mekânı çok kısa sürede ustaca dönüştürmüş.

“Şu anda değil. Ben çıkarken benimle gelmen gerekecek, ama şimdilik biraz dinlenmelisin.”

O, benim daha fazla açıklama yapmama gerek kalmadan başını sallıyor. Yapmam gereken bazı işler olduğunu biliyor.

“Ben... birazdan görüşürüz.”

O hiçbir şey söylemiyor, hemen harekete geçip eşyasını yerleştiriyor.

Cassidy, çekmecenin yanında duran, ayrılması gereken giysilerle dolu çantaları karıştırırken ona son bir kez bakıyorum. Zaten evindeymiş gibi görünüyor.

Onun burada olması doğru geliyor ve bu düşünce beni neredeyse sinirlendiriyor.

“Kıcını kaldır, Slate. Bu ne? Amatör saati mi? Tembellik ediyorsun ve bu beni sinirlendiriyor.”

Neredeyse hırıldıyorum, hızımı artırıp patenlerimle buzun üzerinde süzülüyorum. Kaleye doğru ilerliyorum, koça tek kelime etmeden siktirip gitmesini söylemeye hazırım. Sözler seni hiçbir yere götürmez. Goller götürür.

Yarın üçüncü maç var, bu da bugün koçun antrenman sırasında bize işkence edeceği anlamına geliyor.

Mason soldan gelip yolumu kesmeye çalışıyor ama ben onu fark ediyorum, o bana ulaşamadan yerinde durup dönerek yön değiştiriyorum. Onu kolayca geçip, olabildiğince hızlı bir şekilde kaleye

doğru kayıyorum. Yeterince yaklaştığımda duruyorum, nişan alıyorum ve şut atıyorum.

İşte senin amatör saatin, pislik.

“Bu çok daha iyi, Slate. Duşlara git.”

Takım arkadaşlarım tek tek soyunma odasına giderken, ben herkesin gitmesini bekleyerek daireler çizmeye devam ediyorum. Buzda kalan son kişi olduğumda, ben de gitmek için harekete geçiyorum.

“Bugün neyi var?” diyor Mason. Anlaşılan, benim işimi bitirmemi bekliyormuş. “Henüz kaybetmedik. Daha iyi bir ruh hali içinde olmalı.”

Ona bir göz atıyorum. “Kazanmış olmamızın önemi yok. Nasıl biri olduğunu bilirsin.”

O iç çekiyor. “Lanet olası bir biraya ihtiyacım var.”

Buzdan inmeden önce, antrenman sırasında Cassidy’nin oturduğu tribüne bakıyorum. Antrenman sırasında genellikle kimseye buz pistine girme izni verilmez, ama Mike koçla anlaştı ve ona izin verildi. Diğer bazı çocuklar sızlanıp duruyordu, ama onlar benim gibi kalabalık çekmiyorlar.

Yürümeye başlıyoruz ve yürürken koridorda duvara yaslanmış Hudson’a rastlıyoruz.

“Siz ikiniz bu gece geliyor musunuz? Matteo’s adlı mekânda bir şeyler içeceğiz,” diye soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Yarınki maçımızdan önce dışarı çıkmam gerektiğini gerçekten düşünüyor musun?”

“Geçen sefer bizim için iyi sonuç verdi. İşe yarıyor gibi görünen bir şeyi bozmak istemeyen kişi, sen olmalısın.”

Yorumuna bir an durup düşünürüm. “Batıl inançlarımdan” bahsetmesine şaşırırım, gerçi ikimiz de bunun bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz. Bu alçakça bir hamle çünkü artık o konuyu açtığına göre, uğramaktan başka seçeneğim yok.

“Eğer akşam yemeğini yeterince erken bitirebilirsek.” Çenem gerginleşir. Söylediklerime rağmen, gideceğimi biliyorum.

“Bunu yapma dostum. Kız arkadaşın olunca kardeşini mi terk edeceksin? Ne derler... kardeşler önce...”

“Kız arkadaşına Cassidy dışında başka bir isim takmayacağını biliyorum...” Tehdidimi havada asılı bırakıyorum.

Kaşlarını çatıyor. “Öyle biri olmadığımı biliyorsun.”

Ve haklı. Biliyorum. Bu yüzden o en yakın arkadaşlarımdan biri. Beni ve geçmişimi en iyi tanıyan kişi.

Sırtına hafifçe vuruyorum. “Gelmeye çalışırım.”

Başını sallıyor ve ortak soyunma odasına doğru yöneliyor. Onu takip ediyorum ama kendi özel alanıma doğru sapıyorum. Hızla işimi hallediyorum, koruyucularımı sayıp çantama koyuyorum. Tüm çocuklar dışarı çıktıktan sonra Cassidy ortaya çıkıyor.

“Sen ısınırken Mike bana etrafı gezdirdi.”

Mike’a lanet olası bir zam vermem lazım. Bunu yapmasına gerek yoktu. Başka birine yaptırabilirdim.

“Neye yardım etmemi istersin?” diye soruyor, hemen işe koyulmaya hazır.

“Aslında, buradaki işim bitti. İşlerimi halledeyim, sonra yemeğe gidebiliriz. Senin için sorun olur mu?”

Kıyafetine bakıyor. “Bunun uygun olduğunu düşünüyorsan benim için sorun yok.”

Bir omzundan hafifçe sarkan pembe renkli süveterinden, bej renkli ayak bileği botlarının hemen üstünde biten dar jeanlerine kadar göz gezdiriyorum.

Harika görünüyor.

“Harika görünüyorsun. Bu gece rahat giyinelim.”

Yanakları kızarıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

“Kulağa hoş geliyor.”

Kırk dakika sonra, en sevdiğim hamburgerciye gidiyoruz. Arkada, en sevdiğim masaya oturuyoruz ve yemeklerimiz çoktan geldi.

“Bir oda arkadaşın olduğunu söylemiştin. Ona ne yapacağını söyledin?” diye soruyorum, ağzıma bir patates kızartması atarken.

Koltuğunda kıpırdanıyor ve bu beni hemen tedirgin ediyor. Bu oda arkadaşına ne söyledi?

“Ona bir adamla tanıştığımı ve onunla bir süreliğine dışarı çıkacağımı söyledim.” Sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor.

“Bir adamla tanıştın ve onunla kaçtın mı? Ve o bunu tuhaf bulmadı mı?” Soru ağzımdan çıkar çıkmaz, içimden kendime kızıyorum.

Onun hayatı hakkında soru sormamalıydım. Bu sadece kendimi eleştiriye açık hale getirir.

“O bunu tuhaftan da öte buldu. Bu benim yapacağım bir şey değil.” Dudaklarını bir peçeteyle siliyor. “Emma’yı tanıdığım onca yıl boyunca, hiç kimseyle ciddi bir ilişkim olmadı. Eve gelip, hayatımı altüst etmeye değer bir adamla tanıştığımı iddia etmem... evet... soruları vardı.”

“Peki ona ne dedin?”

Sırıtıyor. “Televizyonu açtım ve senin maçının özetlerini yayınlayan bir spor kanalı buldum. Ondan sonrası oldukça basitti.”

Dudaklarımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. “O bir hayran mı?”

Tek kaşını kaldırdı ve kaşlarını çattı. “Hayır. Emma sporla pek ilgilenmez... tam olarak. Ancak, kim olduğunu bilmemek için kafasını kuma gömmüş olması gerekirdi. Senin bakması hoş biri olduğunu düşünürsek, onun sözleriyle,” diye çabucak düzeltti. “Ondan sonra pek soru sorulmadı.”

Ağzımdaki cheeseburger parçasını çiğniyorum, bir yudum su alıyorum ve bunu düşünüyorum. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmek istemedi mi?”

Kıkırdıyor. “Ne kadar yakışıklı olduğun konusunda coşmakla o kadar meşguldü ki soru soracak hali yoktu. Bana ve şansıma bir sürü küfür etti ve ona hokeyden yakışıklı birini bulmam için yalvardı.” Başını sallıyor. “Neredeyse valizlerimi benim için topladı.”

Yüzümde yayılmak üzere olan gülümsemeyle bir ısırık daha alıyorum. Bu konuşma, başlangıçta düşündüğümünden çok daha iyi geçti. Cassidy’nin ailesi ve arkadaşlarının, bir yabancıyla kaçması için ne kadar kolay kenara çekildiklerine dair içimde biraz endişe var. Hokey yıldızı olsun ya da olmasın. Kimse benim niyetlerimden şüphelenmiyor mu?

Senin sorunun değil.

Hızlıca yemek yiyoruz, sohbetimizin geri kalanını hafif tutuyoruz. Yemeğimizi bitirip mekândan çıkarken bir ışık parlıyor ve ben irkiliyorum. Normalde basın sorun olmaz. Hokey oyuncuları futbol veya basketbolcular kadar taciz edilmez, ama görünüşe göre bu pislik adam bunu bilmiyor.

Bunu beklemediğim için ne onu ne de kendimi basının peşimi-ze düşmesine karşı hazırlamıştım.

Cassidy bana doğru gelir, ben de kolumu onun sırtına dolayarak onu kalabalığın içinden geçiririm.

“Adın ne?” der adam, ben de gözlerimi kısıyorum. Tanıdık geliyor. “Nasıl tanıştınız? İlişkiniz resmi mi?” Soruları o kadar hızlı sıralıyor ki, cevap vermek istemeseydim bile cevap veremezdim. “Nereden geldiniz? Neden sizi hiç birlikte görmedik?”

Ne kadar çok soru sorarsa, sesi o kadar tanıdık geliyor. Daha önce duyduğumu biliyorum. Sonra aklıma geliyor. O yerel bir haber spikeri. Hatırladığım kadarıyla yeni. Sanırım daha önce hava durumu sunuyordu. Şimdi spor haberlerini yapıyor ve görünüşe göre bir haber için can atıyor ve Cass ile ben menüdeyiz.

Bize dakikada bir milyon soru yağıdırıyor, ama Cassidy’nin hak-

kını vermek gerekirse, o bunu sakinlikle karşılıyor. Gülümsüyor ve sevimli bir el sallama yapıyor ama tek kelime etmiyor, böylece benim bizi güvenli bir yere götürmeme izin veriyor.

Arabama varıyoruz ve onu koltuğuna oturtuyorum, arkasından kapıyı kapatıp bitmek bilmeyen soruları geride bırakıyorum. O güvende. Şimdi bizi buradan çıkarmam lazım.

“Yorum yok,” diyorum, kendi kapıma doğru ilerlerken.

Jeepi çalıştırıyorum ve bir gürültüyle yola çıkıyorum. “Bunun için üzgünüm. Genelde böyle olmaz.”

Kafasını sallıyor. “Paparazzilere maruz kalacağımı tahmin etmiş-tim.” Derin bir nefes veriyor. “Eğer her zaman böyleyse, neden kimseyle çıkmadığını anlıyorum.”

Gerçek şu ki, bu en önemsiz nedenlerden biri. Daha önemli nedenleri anlamazdı. Kimse anlamazdı. “Aslında, hokey oyuncularının genellikle bununla uğraşmak zorunda kalmaz.”

“Şey, o adam bir haber olduğunu düşünüyor gibiydi,” diyor, ciddi bir ifadeyle.

“O adam ne düşünürse düşünsün, iyi idare ettin,” diyorum, bazı kadınların yapacağı gibi histerik davranmadığını görmekten memnun olarak. “İyi idare ettin.”

Daha da iyisi, spot ışıklarının tadını çıkarmıyor. Öyle olsaydı, tüm bu durumu yeniden gözden geçirirdim. Spot ışıklarının tadını çıkarmak, bu ilişkiyi profesyonel tutma konusundaki fikrini değiştirebilir ve buna izin veremeyiz.

“Çocuklarla bir bira içmek ister misin?”

“Şu anda bir tane iyi giderdi. Uzun birkaç gün oldu.”

Sola dönüp Matteo’s adlı mekâna doğru yola çıkıyorum.

Zorlu birkaç gün, doğru.

Ama buna rağmen, yıllardır hissetmediğim kadar sakin hissediyorum ve bunun için teşekkür etmem gereken bir kişi olduğunu

biliyorum. Cassidy'yi hayatıma sokan Mike'ı da sayarsak iki kişi.

Onun nesi var bilmiyorum, ama sadece varlığı bile Xanax'tan⁴ daha iyi geliyor.

4- Anksiyete ve panik bozukluklarını tedavi etmek için kullanılan, hızlı etkili, güçlü bir sakinleştirici. (e.n.)

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cassidy

KARNIMDA KELEBEKLER UÇUŞUYOR, BU YÜZDEN YÜRÜMEK ZORLAŞIYOR FAKAT ENDİŞEME RAĞMEN OMUZLARIMI DİKLEŞTİRİP AIDEN'IN BENİ BARA GÖTÜRMESİNE İZİN VERİYORUM.

Görüşüm loş ışığa alışırken, geniş mekânın içi puslu görünüyor. Etrafımda kahkahalar ve kadehlerin tınlaması yankılanıyor.

Bu adamlarla daha önce tanışmış olmama rağmen duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissediyorum. Belki de bu pek iyi bir fikir değildi. O muhabirle yaşadığım karşılaşmanın şokunu hâlâ atlatabmadım. O adamın profesyonel spor dünyasında pek de önemli bir figür olmadığını tahmin ediyorum, ama yine de beni çok sarsmıştı. Futbol yıldızlarıyla çıkan insanların bununla nasıl başa çıktığını hayal bile edemiyorum, çünkü yerel bir aşırı hevesli adam beni bu kadar sarsabildiyse, bir paparazzi ordusuyla asla baş edemem.

Buna hazırlık diye bir şey yok.

Elini belimin altına koyup kulağıma eğildiğinde, omurgamdan bir titreme geçti.

“İyi misin?”

Başımı sallıyorum, konuşmaya çalışsam sesimin çıkacağından emin değilim.

Bu gerçek gibi geliyor. Fazla gerçek.

Son birkaç gündeki her şey üzerime bir ton tuğla gibi çöküyor. Birmingham’da onunla çıkmak sinir bozucuydu, ama en azından orada yaşadığım için rahat hissediyordum. Şimdi, bu yeni şehirde, can yeleği olmadan okyanusa atılmış gibi hissediyorum.

Bu çılgın fikre evet dediğimde, bunun ruhuma ne yapacağını hiç düşünmemiştim.

Onun mekânında olmak.

Yine onunla aynı havayı solumak.

Hazır değilim.

Hiç de değilim.

Ona bu kadar yakın olmak...

Her şeyi geri getiriyor.

Sadece bugün bile anılar çok yoğun. Beynime vurup duruyorlar, kendim için kurduğum hayatı yok etmekle tehdit ediyorlar.

Geçmişimi geride bıraktım. Bir hayat kurdum; çok büyük olmasa da benim hayatım.

Gerçekten oraya geri dönme riskini alabilir miyim?

Derin bir nefes alıp etrafımdaki odaya bakıyorum.

Gördüğüm bir şey: Bar.

Kokladığım bir şey: Vücut kokusunun o eşsiz kokusu.

Tattığım bir şey: Hayır. Hiçbir şey. Ama önemli değil, numara işe yaradı.

Yürümeye başlayacak kadar sakinleştim.

Komik olan, şu anda bile onun dokunuşunun beni rahatlatması. Yaşadığım onca şeyden sonra bunun mümkün olacağını düşünmemiştim. Erkek arkadaşlarımda mutluluk bulmaya çalıştım ama

hiçbiri işe yaramadı. Sahte erkek arkadaşımın diğerlerinden daha fazla rahatlık vermesi biraz sinir bozucu.

Çünkü o.

Bunun kalbim için ne anlama geldiğini düşünmek istemediğimden başımı sallıyorum. Bunun yerine, bulunduğum yere dikkatimi veriyorum. Bu kalabalık yerden yolumu bulmaya çalışıyorum.

Dikkatini vermeyen bir ahmak tarafından itiliyorum ve vücudum kaskatı kesiliyor. Bacaklarım jöleye dönüyor ve o tanıdık korku içime sızıyor.

Aiden beni döndürüyor, gözlerime bakmak için çömeliyor.

“Cassidy, bana bak. Ben yanıdayım.” Beni kollarına çekiyor ve nane ile deri kokusu üzerime yayılıyor. Bu koku beni anında sakinleştiriyor.

Sadece bir anlığına kollarında kalıyorum, kendimi tamamen gevşetiyorum, sonra ondan uzaklaşıyorum.

“İyiyim. Sadece bu geceden dolayı gerginim. Çok... yoğun bir gece oldu.”

“Eve gidiyoruz.”

Başımı şiddetle sallıyorum. Bunu istemiyorum. Bu iş ilişkisine böyle başlayamam. Onun yanlış anladığı bir panik anında değil.

“İçkiyi tercih ederim,” diyorum, eminim ki amacına ulaşmayan bir gülümsemeyle.

Gözlerini kısıyor ama başını sallıyor, önüme geçip elimi tutup yol gösteriyor.

Kalabalığın arasında ilerlemek zor, ama şanslıyım ki Aiden, bize mümkün olduğunca bara yaklaştırmaya çalışarak kalabalığın içinden ustaca geçiyor. Milyonlarca nedenden dolayı çaresizce ihtiyacım olan içkiyi bana almak için.

Hepsi barmenin onlara acıyıp siparişlerini almasını umuyor ve dua ediyor, ama bar NHL oyuncularıyla dolu olduğu için, orada

bir süre beklemeleri gerekebilir.

Onlara bol şans.

Burası çılgınlık.

Tam bir kaos.

O kadar ki, Aiden'in ya da en azından hatırladığım Aiden'in, burada görülmesi gerçekten şaşırtıcı.

Ama sanırım, kolunda duran ben gibi, bu da rolün bir parçası. İçinde gizlice bir savaş verirken, onu geçici olarak güvende tutmak için örülmüş iyi inşa edilmiş bir duvar. Muhtemelen benim yaşadığım şeye benzer bir şey.

Adımlarım yavaşlıyor, ama elini benimkinin etrafında sıkılaştırıp hafifçe sıkıyor, beni teşvik ediyor.

“Hadi. Neredeyse vardık,” diyor yanımdan.

Onun beni nereye götürdüğünü görmek için, hızına yetişmeye çalışırken parmak uçlarımda yükseliyorum. Bardan ve etrafında duran devasa kalabalıktan uzaklaştığımızı fark edince endişem azalıyor.

Çocuklar, kargaşadan uzakta, kendi alanlarında.

Bakışlarımı çocuklardan ayırıp Aiden'a bakıyorum, profilini inceliyorum.

Evet, o sakin ve kayıtsız hali tamamen rol. Belki daha az gözlemci biri bunu fark etmez, ama çenesindeki gerginlikten, dudaklarının düz çizgisinden ve sert duruşundan anlayabiliyorum.

İnce bir çizgide yürüyor, kendini zar zor kontrol altında tutuyor. Bu onu mahvediyor olmalı.

Aiden kalabalıklardan hep nefret etmiştir. Karavanda bana, kaygısını kontrol etmeye çalıştığını ama bundan nefret ettiğini söylemişti. Onu son gördüğüm zamana göre daha iyi durumda gibi görünüyor, ama bunun bedeli ne olacak? Daha sonra nasıl acı çekecek?

Aiden'ı benzersiz kılan tuhaflıkların özelliği, sahip olduğu her gram gücünü, dış dünyaya zayıflık olarak gördüğü şeyleri açığa çı-

karmamak için kendini kontrol etmeye harcamasıdır. Bu da onu fiziksel ve zihinsel olarak bitkin düşürür. Bedeli ağırdır.

Beni arkadaki iple çevrili bir alana geçiriyor ve ben hemen yüksek alarm durumuna geçiyorum.

Rolümü oynama zamanı.

Takım arkadaşları çoktan içmeye başlamış, muhtemelen sarhoş olmaya doğru yol almışlar. İyi adamlar gibi görünüyorlar, ama her biri buradaki tüm kızların onları istediğini biliyor. Havada kibir ve hak sahibi olma havası kokuyor.

Elbette, yakışıklılar ve bir başka düzeyde zenginler, ama çoğu kadın bundan çok daha fazlasını istiyor. İstikrar istiyorlar. Tutku. Her açıdan kendilerini güvende hissetmek istiyorlar. Zenginliklerini sergilemekle –pahalı, markalı kıyafetler giyip, lüks saatler takıp, en kaliteli içkileri içerek– farkında bile olmayan yanlış kızları çekiyorlar.

Ya da belki farkındalar, ama umursamıyorlar?

Bu biraz çılgınca. Son birkaç yıldır, Aiden'in profesyonel olduğunu gördüğümünden beri, hokey ile ilgili her şeyden uzak durmaya çalıştım. Onu hatırlatan hiçbir şey istemiyordum. Şimdi buradayken, bu adamlar hakkında biraz daha fazla şey bilseydim keşke. Aiden'in kız arkadaşı, hokey ve onun çoğu zamanını geçirdiği adamlar hakkında biraz daha fazla bilgi sahibi olmaz mıydı?

Yaklaştıkça kalbim göğsümde çarpıyor. Her etkileşimde soruların daha karmaşık hale geleceğini biliyorum. Daha kişisel.

Her şey bir sınav gibi geliyor. Başarısız olacağım bir sınav.

Dünyayı, onun sadece kontrol altında tutmak için tuttuğu bir kadın değil, kız arkadaşı olduğuma inandırmaya çalışıyorum.

Sanki tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissediyorum ve birdenbire bu rolü ikna edici bir şekilde oynayabileceğimden emin olamıyorum.

Aiden tereddüdümü fark etmiş olmalı ki yürümeyi kesiyor ve ben ona bakıyorum. Kaşlarını kaldırmış, bana doğru bir adım atıyor, böylece yüz yüze geliyoruz.

“İyi misin? Çünkü bunu yapmak istemiyorsan, söyle yeter.” Ses tonundaki sertlik beni şok ediyor ve kafamı karıştırıyor. Adımlarımın isteksiz olduğunu anlıyorum, ama iyi olduğumu söyledim, o halde bu tavır neden?

Çünkü kimseyi kandırmıyorsun, işte bu yüzden.

Eminim bir mil çapındaki herkes, burada olmak istemediğini anlayabilir, buradaki arkadaşlar da dahil.

Aiden’in yerinde olsam, ben de sinirlenirdim.

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum, ağırlığımı sol ayağımdan sağ ayağıma veriyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, ağzım açık kalıyor, muhtemelen beni ağa yakalanmış bir lepestes balığı gibi gösteriyor. Cevap vermem gerekiyor, ama beynim beni yüzüstü bırakıyor.

Sonunda derin bir nefes alıyorum. “Zor bir gece geçirdim,” diyorum, etrafa bakınıyorum, insanların şimdi bize bakmasından nefret ediyorum.

Bu durum daha da kötüye gidebilir mi?

İkinci randevu ve şimdiden olay çıkarıyorum. Ne kadar da yardımcı oldun. Bu gidişle, bir saat içinde kovulacağım.

“Ee... gitmek ister misin?” Yine o keskin ses. Benden kesinlikle rahatsız olmuş.

Yüzüm buruşuyor ve yanaklarım kızarıyor. Bu davranışa devam edersem kavga edeceğiz, sanki insanlar hareket etmeyi bıraktığımızı fark etmeye başlamış gibi. Vücut dilim savunmacı bir tavır sergilediği için dışarıdan nasıl görüldüğünü ancak tahmin edebilirim. Kahretsın. Bu sahte ilişkiyi mahvedeceğim. Cevap vermek üzereyim, muhtemelen bu anı bizim için daha da kötü hale getireceğim

ki, o birden eğilip beni göğsüne çekiyor, bana o kadar yaklaşıyor ki nefesinin burnumdan geçtiğini hissediyorum. Ona dik dik bakıyorum, o ise sırıtıyor.

Adi herif.

Sadece ben duyayım diye kulağıma eğiliyor.

“Tebrikler, Cassidy. İlk halka açık kavgamızı ettik. Artık bu odadaki herkes için resmen bir çiftiz.”

Ondan uzaklaşıyorum, gözlerimi kısarak ona bakıyorum. “Ne?”

“Bir süredir gizli bir ilişkimiz var. Tartışmalar olur. Bu gece de o pislik muhabirin yarattığı stres yüzünden bir tane yaşadık.” Etrafına bakınıyor. “Buradaki her erkek muhabir diğerinden daha çok nefret ediyor. Sana sempati duyacaklar ve seni kurcalayarak ya da dürterek üzme istemeyecekler.” Eğiliyor ve yanağıma masum bir öpücük konduruyor. “Rica ederim.”

Dilim tutuldu.

Hepsi... rol müydü? Beni sorgulamadan kurtarmak için mi? Beni bu kadar iyi okuyabilmesi... neden zorlandığımı bilmesi, onun çok fazla şey gördüğünü gösteriyor.

Bunu yapamam. Gece bitmeden, o küçük sahte tartışma muhtemelen sosyal medyada yer alacak. İnsanlar bize bakakaldı. Aiden Slate’in flört etmeye açık olduğunu öğrenince heyecanlandılar.

Gözlerinde görebiliyordum. Açlık.

Muhtemelen şimdiden kavga etmeye başladığımız ihtimalinden başları dönüyordu.

Tanrım, benim neyim var?

Hayatım çığırından çıkıyor gibi hissediyorum ve yıllardır beni rahatsız etmeyen şeyler birdenbire çirkin yüzlerini tekrar gösteriyor. Etrafımdaki kadınlar hakkında hikâyeler uyduruyorum, sadece arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmeye gelmişken onları kötü adamlar haline getiriyorum.

Aklımı kaçırıyorum.

Bir iki kez rol yapabileceğimi düşünmek bir şeydi, ama gerçek şu ki, bu konuda hiç iyi değilim, bu da bela demek. Kendimi tamamen kız arkadaş rolüne kaptırırsam. Onun beni yalanlarla parça parça hayatına sokmasına izin verirsem ve o bir gün gerçeği öğrenirse...

“Selam, Cassidy. Nasıl gidiyor?” Aiden’in arkadaşı Hudson’ın konuştuğunu zar zor fark ettim. Eğilip, elini önümde sallıyor. “Orada hayatta mısın?”

“Bırak şunu dostum. Bu onun için yeni bir şey. Kahretsin, akşam yemeğinden çıkarken bir muhabir pisliği bizi bombardımana tuttu.”

Gözleri büyüyor. “Kahretsin. Bu berbat,” diyor, elini saçlarının arasından geçirerek. “İşte bu yüzden ben ilişki yaşamam.”

“Bu yüzden mi?” diye sorar Aiden, kıkırdayarak.

“Şey... birçok nedenden biri.” Hudson sırtıyor. “Son derece sinir bozucu. Eminim kavga etmeye hazırdın.”

“Şimdi neden dışarı çıkmamayı tercih ettiğimi anlıyorsun.”

“Ben de senin kadar burada olmaktan nefret ediyorum. Burası bana göre değil.” Bu sefer, toplandığımız yere yaklaşan Dane konuşuyor. Kalabalığa bakıp kaşlarını çatıyor. Bakışlarında hüznün var ve ben onun hikâyesinin ne olduğunu merak ediyorum.

“Neden kızına bir içki almıyorsun?” diyor Hudson.

“Ben de seninle gelirim,” diyor Dane, Aiden’a bir göz atmadan önce. “O burada iyi olur. Burası kordonla çevrili.”

Aiden gözlerimi kaçırmadan, onay vermemi bekliyor. “Tanrı biliyor ki ben de bir tane istiyorum.”

Gülümsüyor. “Tabii. Seninle birlikte alırım. Ne istersin?” diye soruyor Aiden.

Hemen sert içkiye yöneliyorum. “Tito’s, buzlu ve biraz limon suyu.”

“Anladım. Hemen dönerim.” O ve Dane uzaklaşıyor, ben de Hudson’la baş başa kalıyorum ve kendimi garip hissediyorum.

Umarım içkimi almadan önce benimle havadan sudan konuşmaya çalışmaz.

“Hâlâ benim oğlumla çıktığına inanamıyorum.”

Harika. Bu kadar mıydı? Bir sorgulamadan kaçtım, ama bir başkasını savuşturmak zorunda kaldım.

Sırtımı dikleştirip soru yağmuruna hazırlandım. “İnanacak ne var ki? O harika bir adam.”

Yüz yüze geliyoruz. Komşu çocuk tarzında yakışıklı. Ama kirli sarı saçları ve berrak mavi gözleriyle hokey oyuncusu değil de tipik bir Amerikan futbol yıldızı gibi görünüyor.

“Öyle.” Ağzının bir köşesini yukarı çekiyor. “Bana her şeyi anlatır, bu da sürpriz oldu.”

“Meğer ben onun en iyi sakladığı sırmışım.” Bu sözlerin ironisi gözümünden kaçmıyor.

Onu buraya getiren yeteneğiydi, ama onun keşfedilmesini sağlayacak parayı toplayanın karavan parklarından bir kız olduğunu bilen var mı acaba?

Bunu kimseyle paylaşmış olamaz.

“Sanırım sana her şeyi anlatmıyor,” diye şaka yapıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum ve o kıkırdıyor.

“Öyle görünüyor.”

“Ah, işte orada. Günün kadını.” Başka bir oyuncu yaklaşıyor, bu seferkini tam hatırlayamıyorum ama sanırım adı Mason.

“Görünüşe göre, ben günün sürpriziyim. İlgiyi sevdiğimi söyleyemem,” diyorum, şu anda sadece durduğum yerden dolayı bana bıçak gibi bakışlar atan bir grup kıza göz atarak.

El sallıyorum ve hepsi homurdanarak arkasını dönüyor.

“Ondan hoşlandım.” Hudson gülüyor.

“Kimden bahsediyoruz?” Aiden yaklaşıyor ve bana bir bardak uzatıyor.

“Benden tabii ki. Sanki şaşırmış gibi davranma. Oldukça sevimliyimdir.” İçkimi yudumlarken dudaklarımı aralayıp gözlerimi kapatıyorum. Pürüzsüz tadı boğazımdan aşağı süzülürken dilimde karıncalanma hissi yaratıyor. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Anında etki eden bir iksir.

Gözümün ucuyla Aiden’i izliyorum. İçkisini ağzına götürüyor ama yudumlamıyor.

Yarın maçı olduğu için içki miktarını sınırlıyor mu acaba, yoksa geçmişine bakılırsa belki de zaten fazla içmeyen biridir. Ben de bunu denemeliyim.

İkimizin de ebeveynleri alkolik. Annesi sarhoşken korkunç şeyler söyler ve yapardı.

Kararı kontrolle ilgili olabilir, ama bu seçimin bir kısmının annesinden kaynaklandığına şüphe yok.

Annesi içki içtiğinde ona karşı her zaman sert davranırdı. Ona ne kadar değersiz olduğunu söylerdi. Asla bir şey olamayacağını söylerdi. Ondan nefret ediyorum.

Bir yudum daha alırken, zihnim tüm bunlardan uzaklaşıyor. Etrafımdaki sohbetler hokey etrafında dönüyor, ben de bunlardan uzak duracağım. Bu gece pek ilgilenmiyorum.

“Hemen dönerim,” diyorum gruba. Aiden gözlerini kısarak bana bakıyor. “Bir şey olmaz. Şuradaki pencerede telefonuma bakacağım,” diyorum, daha az insanın olduğu bir pencereyi işaret ederek.

O başını sallıyor ve ben de telefonumu çıkararak oraya doğru gidiyorum.

Birkaç gün oldu, önce e-postalarımı kontrol ediyorum, sonra Emma’dan bir mesaj görüyorum.

Emma: Hayatta mısın?

Emma: Merhaba! Hayatta mısın?

Cassidy: Maalesef.

Emma: Vay canına. Bu çok rahatlatıcı. İyi misin?

Cassidy: Harika.

Emma: Ağzından kerpetenle laf alıyorum. Kız arkadaş olmak nasıl?

Muhtemelen daha iyi bir yalan uydurmalıydım çünkü bunun sahte olduğunu bilmesi, gizlilik anlaşmasını ihlal ediyormuşum gibi hissettiriyor, ama başka seçeneğim var mıydı ki? Emma, elinde bir şey olmadan evinden çıkmama izin vermeyecekti.

Ona cevap vermek üzereyim ki biri yanıma yanaşıyor. Aiden olduğunu sanıyorum ama başımı kaldırıp baktığımda başka bir erkek olduğunu görüyorum. Sanırım adı Billy. O kadar çok erkekle tanıştım ki isimlerini ayırt etmek zor, ama verdiği izlenimden dolayı onu tanımak istemiyorum. Onda bir şey iğrenç geliyor ve daha tek kelime bile etmedi.

“Tek başına ne yapıyorsun?” Sesi omurgamdan aşağı kayıyor, tüylerimi diken diken ediyor.

İçgüdülerim beni hiç yanıltmaz. İlk izlenimlerimde genellikle haklı çıkar ve şu anda alarm zilleri çalıyor.

“Bu seni ne ilgilendirir bilmiyorum.” Nazik davranmaya zahmet etmiyorum. İçimden bir ses, nazik davranırsam bu adamın beni ezip geçeceğini söylüyor.

“Ahhh! Anlıyorum,” diye homurdanıyor. “Slate’den şimdiden bıktın.”

Kafam geriye savruluyor, sözleri beni hazırlıksız yakaladı. “Sen kendini kim sanıyorsun?”

Kendinden emin bir kibirle geriye yaslanıyor. Bu tavır bazı kadınlarda işe yarayabilir, ama bana göre sadece iğrenç.

“Seni daha iyi hissettirebilirim.”

“Sanmıyorum, teşekkürler.” Ayrılmak için dönüyorum ve o dirseğimi yakalıyor.

Elinden çekip kurtarıyorum, dönüp o iğrenç herife öfkeyle bakıyorum.

“Her zaman bu kadar cadaloz musun?”

“Davetsiz bir şekilde bana teklifte bulunurken ilginç bir kelime seçimi.”

Dudaklarını büzüyor. “Seni yalnız gördüm ve sana iyi bakıldığından emin olmak istedim,” diyor, bu da midemi tiksintiyle bulandırıyor.

Anılar üstüme çöküyor. Hatırlamak istemediğim anılar. Asla.

Keskin bir nefes veriyorum, kendimi kâbustan çekip çıkarıyorum, adamın gözlerinin bana dikildiğini görüyorum. Kaçabilmek için kendimi toparlamaya çalışıyorum.

“Ben büyük bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim.” İki adım atıyorum ve o sesleniyor.

“Sende bir şey var.”

Korku beni sarmışken arkamı dönüyorum. Biliyor mu? Anlatacak mı?

Hayır. Hiçbir şey bilmiyor.

“Bu ne demek oluyor?”

Bana doğru iki adım atıyor ama ben yerimden kıpırdamıyorum, korkup çekinmeyi reddediyorum. Bunu bir kez yapmıştım ve benim için iyi sonuçlanmamıştı.

“Bu, bir sırrın olması gerektiği anlamına geliyor. Seni özel kılan bir şey. Onun dikkatini çekip onu kendine bağlamak için... hepimiz biliyoruz ki bir şey var...”

“Beni rahat bırak.”

Ama durmuyor. Bunun yerine, saçmalamaya devam ediyor. “Ama yine de belki de siz ikiniz birbirinizin aynısısınız. Hepimiz biliyoruz ki onda bir tuhafılık var.”

Kırmızı.

Bu pisliğin neden olduğu öfke sisinin ardında tek gördüğüm şey bu. Aiden’i savunma içgüdü. Onunla ilgili bir sorun olduğu imaları, beni cinayete sürüklemeye yetiyor.

“Beni ve Aiden’i rahat bırak.” Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken sesim hafifçe titriyor. Loş ışıklı oda üzerime çöküyor gibi, gölgeler duvarlarda tehditkâr bir şekilde dans ediyor.

“Peki bunu neden yapayım?” diyor, dudaklarında acımasız bir sırıtışla. Bana bakış şekli omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oluyor. Bakışları çelik gibi soğuk ve sert. Kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

“Ben...” diye başlıyorum, sesim neredeyse bir fısıltı. Odadaki gerginliği hissedebiliyorum, yoğun ve boğucu, nefes almayı zorlaştıran yoğun bir sis gibi.

Bu sadece onunla ilgili değil. Bu geçmişle ilgili. Kontrolümü kaybettiğimi hissettiğim başka bir an.

Elini uzatıp beni yakalıyor, parmakları mengene gibi kolumu sıkıyor. “Bırak beni.” Kurtulmaya çalışıyorum ama tutuşu çok güçlü. Artık barda değilim.

Hayır, karavan parkına geri döndüm, ruhumu parçalayan yere. Aiden’in beni korumadığı o zamana.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Aiden

“BANA KALIRSA SENDE BİR ŞEY VAR... BÜYÜK AIDEN SLATE’I KENDİNE ÇEKECEK KADAR ÖZEL BİR ŞEY VE BEN BUNUN NE OLDUĞUNU BİLMEK İSTİYORUM”

Billy’nin Cassidy’yi yakalayıp köşeye sıkıştırdığı sırada, tam o anda oraya varıyorum.

“Onun yanından defol git,” diyorum, sesim tehditkâr. “Yoksa seni öldürürüm.”

Cassidy çılgınca başını salladı, düşmek üzere olan gözyaşlarını silerek.

“Kızını buradan götür.” O kadar rahat, o kadar lanet olası kibirli bir şekilde geriye yaslandı ki, ben de patladım.

Ne yaptığımı bile kavrayamadan, onu duvara dayadım. Elim boynunu sıkıca kavramıştı.

“Ona bir daha asla dokunma.”

“Aiden.”

Biri kolumu çekiyor, ama ben çoktan kendimi kaybetmişim. Kontrolümü tamamen yitirmişim.

Başka bir zamana, başka bir yere fırlatılıyorum.

Acıyla dolu bir yere.

“*Aiden*, lütfen dur. O buna değmez.”

Cassidy.

Sanki başıma soğuk su dökülmüş gibi hissediyorum. Anılarım siliniyor ve şimdiki zamana geri dönüyorum.

Boynuna doladığım elimi bırakıp geri adım atıyorum, nefesim kesik kesik.

“Onun gibi kötü adamlar her zaman olacak. Onun kazanmasına izin verme.”

Başımı Cassidy’ye çeviriyorum. “Ne dedin?”

O sözler. Onları daha önce duymuştum. Asla unutmayacağım sözler çünkü o anda çok anlamlıydılar. Hafızama kazındılar, asla unutulmayacaklar. Gözlerini kırıp başını eğiyor. “Onun gibi ki-birli adamlar bolca var.”

Birkaç saniye ona bakıyorum, o da bakışlarımı karşılıyor. Gözlerim yüzünde dolaşıyor, o omuz silkiyor. “O buna değmez.”

Az önce kafamın içindeydim, geçmişten şeyleri hatırlıyordum. Belli ki bu gece aklımı kaçırıyorum.

Başımı sallıyorum, yüzeyin altında hâlâ kaynayan öfkeyi silkelemeye çalışıyorum. Buradan defolup gitmem lazım.

Barın ön tarafına, sonra da pencereye bakıyorum. Hokey hayranları, çoğu kadın, dışarıdaki caddede sıralanmış.

Her yerdeler. Avını bekleyen, yukarıda dönen bir akbaba sürüsü gibi. Ama et yerine, bir hokey oyuncusuyla geçirecek bir geceye can atıyorlar. Büyük olasılıkla Hudson’a.

Kahretsin.

Erkeklerle birkaç kez katıldığımda, bu benim için bir sorun olmamıştı. Birincisi, genellikle paparazzilerin haber için uğramadığı yerlere gittiklerinde katılıyorum. Etrafta oldukları zamanlarda, di-

ğer adamların maceralarından birine dair özel haber yakalamaya çalışmakla çok meşguldüler. Benden farklı olarak, çamaşırlarını ortaya sermeyi umursamıyorlar.

Ama çoğunlukla, sadece evde kalıyorum ve bunun iyi bir nedeni var.

Eğer dışarı çıkmazsan, onların haber yapacak bir şeyleri olmaz.

Ama Cassidy ile olan “ilişkimiz” yüzünden, inzivaya çekilme lüksü benim için imkânsız. Bir kız arkadaşım olduğu hikâyesini inandırıcı kılmak için, ara sıra dışarı çıkmayı kabul etmem gerekiyor.

Dışarıdaki manzaradan kalabalık odaya göz gezdiriyorum, buradan bir çıkış yolu arıyorum.

“Gidebilir miyiz? Başım ağrıyor,” diyor Cassidy, düşüncelerimi takip ederek. “Yoksa burada mı sıkışıp kaldık?”

Elini tutuyorum, biraz olsun rahatlatmaya çalışıyorum. Bu gece çok fazlaydı. Daha yeni başladı ve şimdiden ona büyük bir zam borçlu olduğumu düşünüyorum.

“Buradan arka bir çıkış var mı diye soracağım,” diyorum.

Elini bıraktığımda bir bileklik yere düşüyor ve onu almak için eğiliyorum. Cassidy ve ben, ikimiz de o nesneye uzanırken tuhaf bir dans yapıyoruz. Sonunda ben kazanıyorum; onu alıp, tekrar takmak için bileğine uzanıyorum.

Dokunuşumla geriliyor, tamamen hareketsiz kalıyor. Kazağının kolunu yukarı sıyrıyorum ve nefesim kesiliyor. Parmağım bileği ve uzun zamandır orada gibi görünen yara izi üzerinde kayıyor. Bu izi neyin neden olduğu belli olmasa da buruşuk derisi halen çimdiklenmiş gibi.

“Ne oldu?” Sesim alçak, şiddetini artıran bir kış fırtınası gibi. Kalbim kulaklarımda atıyor ve göğsüm sıkışıyor.

Çoğu insan bu tür bir tepki vermezdi. Ama çoğu insan benim büyüdüğüm yerde büyümedi.

“Bu seni ilgilendirmez,” diye tersledi, elimden kurtulmaya çalışarak.

“Cass...”

“Hayır, Slate. Mesele bu değil. Bizim durumumuz bu değil. Bazı şeyler bana aittir.”

Hızla hareket ederek bana sırtını döndü. Herkesin sırları vardır ve açıkça, Cassidy de bir istisna değil.

Buna neden olan şeyin ne olabileceği düşüncesi, içimdeki cehennemi yatıştırmaya yetmiyor. Billy uzak dursa iyi olur, çünkü paparazzilere beklediklerinden fazlasını vermekten bir tüy kılı kadar uzaktayım.

Onun uzaklaşmasına izin veriyorum. Zamana ihtiyacı var, benim de mesafeye ihtiyacım var. O ne kadar yakın olursa, sırlarının beni ilgilendirmediğini kabul etmek o kadar zorlaşıyor. Birlikte yatmamamızın bir nedeni var.

Bu ilişki profesyonel kalmalı. Bir gelecek yok. Bu da onun sırlarının beni ilgilendirmediği anlamına geliyor. Ne kadar nefret etsem de.

Sakinleşmesi için ona ihtiyacı olan zamanı vereceğim. Yakın zamanda bir yere gidecek değiliz zaten.

Aşırı hevesli hayranlar ve kameraların flaşları olmadan buradan çıkmanın bir yolu yok.

Az önce olanlar ve Cassidy’nin tepkisi göz önüne alındığında, denememiz gereken son şey buradan ayrılmak.

Cassidy bu işlerde yeni, bu yüzden ateşi cehennem seviyesine çıkardığımızın farkında değil. Benim gibi birinin yeni kız arkadaşını buraya getirmesi yeterince büyük bir olay. Hiç kız arkadaşı olmamış bir NHL oyuncusu. Ama buradaki birinin sahte tartışmamızı ve Billy ile olan hesaplaşmamızı yakaladığı kesin.

Bölgedeki tüm dedikodu köşe yazarları ve Influencerlar onu

görmek için buraya gelmiş durumda ve sinirli bir Cass'in görülmesi hiç de işime gelmez.

Gerçek şu ki, Billy ile aralarında geçenlerin çoğunu kaçırdım. Gördüğüm kadarıyla yeterliydi ama tepkisi... aşırıydı. Daha fazlası.

Onun için endişelenmek anlaşmamızın bir parçası değil. Ne hissettiği ve iyi olup olmadığı konusunda endişelenmek kesinlikle anlaşmamızın bir parçası değil. Bu durum beni kontrolsüz hissettiriyor. Onu sahte kız arkadaşım olarak istememin tam tersi bir durum.

Ama her şeye rağmen, umursuyorum. Hoşuma gitmiyor, ama umursuyorum.

Evet, o hayatımı kolaylaştırmak için burada. Onu yanımda bulundurmak gerekli bir kötülük, ama yine de onu güvende tutmak istiyorum. Onu tanımak istiyorum.

Bu normalde yaptığım her şeye aykırı, ama artık kendimi daha fazla tutabileceğimden emin değilim.

Bu bir sorun. Bu kız bana bir şey yapıyor.

O... O bana hissettiriyor. Ve hisler, daha azını istediğim, daha fazlasını değil.

Hiçbir şekilde.

Akıllı olsaydım, onu uzak tutardım. Akıllı olsaydım, dünyaya onun lanet asistanım olduğunu söylerdim.

Ama hayır. Düşünmüyordum. Sırrımı korumakla çok meşguldüm.

Lanet olası bir pisliğim çünkü bu kadınla ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar meraklanıyorum. Ve merakım kabardıkça, kararlılığım da çöküyor. Yakında tüm kuralları unutacağım.

Onu yatağıma alacağım.

Onu benim yapacağım.

Sadece bir kez daha olsa bile.

Gördün mü, pislik.

Onu aramaya gittiğimde, onu cam pencereye dönük, dışarıdaki hayran kalabalığına bakarken buluyorum. Başı cama yapışmış ve nefesi pencereyi buğulandırıyor.

“Kahretsin,” diye mırıldanıyor. “Dışarısı tam bir orman.”

Sesini duyduğuma sevindim, yumuşak ve normaldi. Yorgun, ama normaldi.

“Hudson dışarı çıktığında genellikle bir sürü kadın olur. Beni istemiyorlar, ama biz de dolaylı olarak zarar görebiliriz.”

“Muhtemelen pişman olacağım, ama bence yara bandını bir keredede çekip çıkarmalıyız,” diyor.

“Bu gece yara bandı koparma gecesi oldu,” diyorum. “Emin misin?”

“Bu tür şeylerden kimse emin olabilir mi ki?” Yüzünde çarpık bir gülümseme yayılıyor.

Elini tutup onu kaldırıyorum, geldiğimiz yoldan, VIP bölümünü geçip arka koridora doğru ilerliyoruz.

“Nereye-” diyor, ama arka kapıyı itip açıyorum ve anında sessizleşiyor.

Onu dışarı çıkarırken yüzüme serin ekim havası çarpar. Havadaki soğuk, hazırlandığımdan biraz daha fazladır.

“Umarım hayranlarından hiçbiri bu kapıdan çıktığını fark etmez.”

“Dediğim gibi, o tür aşırı hevesli hayranlarım yok.”

“Sadece Hudson’a külot atılır.” Gülüyor.

“Hemen hemen,” diye fısıldıyorum, arka sokakta gizlenen kimseye ipucu vermek istemiyorum. Dışarı çıkmadığım için kimse beni rahatsız etmiyor, ama şimdi dışarı çıktığıma göre, her şey mümkün.

Ön camdan içeriği görebildiklerini sanmıyorum, camın %90 oranında yansıtıcı cam olduğundan eminim, ama asla bilemezsin. Muhtemelen içerideki birinden, bugün tüm erkeklerin burada olduğu bilgisini almışlardır.

Play-off maçlarına kalmanın en büyük sorunu budur. Genelde hayat sakın geçer.

Ama play-offlar başladığında ve Kupa şansı ortaya çıktığında, her türlü normallik bir kenara atılır.

“Araba şu köşenin hemen arkasında. Acele etmemiz gerekecek, ama başarabiliriz.” Onun bakışlarını yakalıyorum, benimle aynı fikirde olduğundan emin olmak için.

“Hadi yapalım,” diyor.

Lanet olası köşeyi daha bir adım bile dönmeden, acı verici derecede tanıdık bir kamera deklanşör sesi bizi karşılıyor.

Bir saniye bile geçmeden bir ışık parlaması gözlerimizi kör ediyor.

İçeriden biri kesinlikle bu adama burada olduğumuzu ve ayrılma çağımızı haber vermiş.

Neden bana bu kadar takıntılı?

Dışarıda daha iyi hikâyeler bolca var. Hudson hakkında bir kitap dolduracak kadar kirli çamaşır var, o halde neden ona bulaşmıyor? O haber onu ulusal haberlere çıkarırdı.

Elini daha sıkı tutuyorum ve titremesini fark ediyorum. Soğuktan olabilir ama sanmıyorum.

Bu durum berbat.

Umarım dokunuşum, Cassidy’nin bu pisliklerle ilk gerçek deneyiminde ayaklarını yere basmasına yardımcı olur.

Her yönden sorular yağmur gibi yağıyor. Burada o kadar çok insan var ki, kimin ne sorduğunu bile anlayamıyorum.

“Hadi ama, Aiden? Bana bir şey söyle,” diye bağıyor o pislik muhabir. “Kız arkadaşın mı? Adın ne, tatlım? Neden onu gizli tuttun?”

Sakin kalmaya çalışıyorum, ama gözlerim alıştıkça ve arabaya giden bir yol ararken öfkem artıyor.

Yanımda, Cassidy, sorularla bombardımana tutulmasına rağmen başı dik duruyor.

Bunu bana yapmaları yeterince kötü, ama ona...

Bu gece bunu ona yüklediğim için kendimi lanet olası bencil bir pislik gibi hissediyorum. Buraya bir hikâye satabilmem için geldik. Sırlarımı gizli tutan bir hikâye. İç huzurum için.

Siktir et.

Artık buradayız ve hikâye ortaya çıktı. O zaman pislik unvanını iyice pekiştireyim bari.

Bu köpeğe bir kemik atmazsam, asla durmayacak.

Tek seçeneğim ona istediğini vermek. Web sitesinde yayınlayacağı bir şey. Sonra bunun onu yatıştırmaya yeteceğini ummam lazım ki buradan defolup gidebilelim.

Hiç düşünmeden, durup onun küçük, titrek elini ağzıma götürdüm.

Cildine yumuşak bir öpücük kondurup başımı kaldırdım ve bu pisliğin gözlerine baktım.

“Söylentiler doğru,” dedim, sesimi sabit tutarak. “Şimdi, bizi bırakabilir misin?”

Sözlerime rağmen, kamerasını kaldırdı ve çekmeye başladı.

Harika.

Hiç işe yaramadı.

Aksine, onu daha da kızdırmış oldum.

“Ona istediğini ver ve beni buradan çıkar,” diye mırıldanır Cassidy, sesini sadece ben duyabilecek kadar alçak tutarak.

Ben de tam da öyle yaparım.

Kolumu beline dolayarak onu kendime çekerim.

Bir anlık dürtüyle hareket edip ona yaklaşıyorum. Onu bana doğru çevirip dudaklarımız neredeyse değecek kadar eğiliyorum. Cassidy’nin gözleri büyüyor ve ağzından şaşkın bir nefes çıkıyor. O vermek istemediği şeyi zorla almayacağım. Gözlerimiz buluşuyor ve sadece ikimizin bildiği sessiz bir sohbet başlıyor. Gözbebekleri

büyüyor ve bakışları donuyor. Bu benim işaretim.

Ben eğilirken gözkapakları kapanır, dudaklarımız değdiğinde içinden bir iç çekiş kaçar. İlk başta tereddütlüyüm, ama Cassidy bana açılır ve tüm mantığım silinip gider.

Kameranın flaşı.

İnsanlar bağılıyor.

Kahretsin, dünya yanıyor olabilir.

Umurumda değil.

Bu anda, sadece Cassidy ve ben varız.

Dilim onun dilini yalarken o ceketimi tırmalıyor.

Burada bizden başka kimse yok. Tamamen sessizleştiğini fark edene kadar olan bitenden tamamen habersiziz.

Birkaç saniye önce kulakları sağır eden bir gürültü varken, şimdi hiçbir ses yok.

Geri çekilip Cassidy'nin dengede kalmasına yardım ediyorum ve kargaşayı duymuş ve neler olduğunu görmek istemiş olan tüm hayranlara baktığımda, evet, artık buradalar ve kalabalık çılgına dönüyor. Tezahüratlar binalardan yankılanıyor.

“Şimdi gidebilir miyiz?” diyorum alaycı bir sesle, kalabalık gülüyor ve neyse ki araba tarafına geçebilmemiz için yol açmaya başlıyor.

Jeepe doğru yürürken konuşmuyoruz ve oraya varır varmaz Cassidy için kapıyı açıyorum, sonra arabamın kendi tarafına geçip biniyorum ve kapıları kapatarak bu çılgınlığı geride bırakıyorum.

Nefes almak için bir saniye duruyorum. Ona bakmadan önce kendime gelmek için. Gördüğüm şeye hazırlıklı değilim. Vücudu gergin ve yanılmıyorsa çenesi sıkı.

“Cassidy, ben-”

“Bunu burada yapmayalım,” diyor ve ben kaşımı kaldırıyorum.

Gülümseyerek tedirginliğini gizlemeye çalışıyor ama içindeki kargaşayı görebiliyorum. Bunu çok iyi biliyorum.

“Ben iyiyim. Gidebilir miyiz?” Cam tarafına dönüyor ve az önce olanlar hakkında daha fazla konuşulmasını resmen engelliyor.

Ama önemli değil, çünkü bana onu öyle öpmemem gerektiğini söylemesine gerek yok. Bana yeşil ışık yakmış olabilir, ama bunu sözlerle ifade etmedi. Yine onu, kendi seçmediği bir duruma zorladım. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum.

Çünkü artık dudaklarının tadını tekrar tattığıma göre, bunu sadece iş olarak nasıl sürdüreceğimi bilmiyorum. Tabii bu geceden sonra bana cehenneme git demediği sürece.

Bittim ben.

ON ALTINCI BÖLÜM

Cassidy

YALAN SÖYLEMEYECEĞİM... TAM BİR FELAKETİM.

Evet.

İşte ben buyum.

Bu adam için duygularını işinden ayırabileceğini sanan aptal. Spot ışıklarının altında kalabileceğini, elle taciz edilebileceğini ve peşinden koşulan biri olabileceğini düşünürken paniğe kapılmayacağına sanan biri.

Tam bir felaket. Aptal.

Ona yardım etmek için kendi kalbimi kırmam gerekeceğini hiç şüphe duymadan biliyorum.

Onu iyileştirmek için seve seve kendimi feda ederdim. Onu kurtarmak için.

Yanlış yönlendirilmiş planımın en trajik yanı, onun için yapabileceğim şeylerin, ona yardım etmenin yollarının henüz yüzeyini bile kazımamış olmam. Bu Aiden'in bir zamanlar tanıdığım çocuk olmadığı acı bir şekilde ortaya çıktı. O değişti.

Bir de şu gerçek var ki, tek bir lanet öpücük yüzünden kendimi

kaybediyorum. İnanılmaz derecede muhteşem bir öpücük.

Aiden *beni* öptü.

Yine.

Tabii, zaten seks yapmıştık, ama bu farklı. Farklı hissettiriyor.

O gece kendi kendine yeten bir boşlukta yaşıyor.

Şimdi onun hayatındayım, onun evinde yaşıyorum ve artık onun başka biriymiş gibi davranma lüksüm yok. İlk geceden sonra, tüm şehvetli düşüncelerimi aldım, beynimin bir köşesine itip attım ve onun benim için kim olduğunu ve neden ona bağlanamayacağımı hatırladım. İkimiz de başkasıymış gibi davrandım.

Bu gece, Aiden Slate beni öptü.

Kardeşim, koruyucum olarak sevdiğim çocuk... beni öptü ve lanet olsun, şimdi bunu tekrar yapmasını istiyorum.

Ona gönderdiğim mektupları yeniden okumak, onunla yattığım geceden beri işleri kontrol altında tutmama yardımcı olmuştu. Bu, başlangıçta onu neden aradığımı bana hatırlattı.

Ama şu anda... beynim dinlemiyor, libidom da öyle. Kollarını vücuduma doladığında içimde bir şey açıldı ve o beni tüm dünyanın görmesi için sahiplendi.

Sahte olabilir, ama gerçek gibi hissettim.

Çünkü lanet olsun, adam öpüşmeyi biliyor ve şimdi onun yapabileceği diğer her şeyi hatırlamaya başladım, bu da beni gerginleştiriyor. Saç çizgimde ter birikiyor. Avuç içlerim terli. Bacaklarım sıkıca birbirine yapışık.

Ağzımı nasıl kullandığını düşünmek... evet, oraya gitmeyeceğim.

Ya da nasıl ittiğini...

Tanrım. Lanet. Olsun.

Hayır.

Oraya gitmeyeceğim.

Ben bundan daha iyiyim.

Ben bundan daha güçlüyüm.

Kafamı tekrar oyuna odaklamak için çaresizce bir mektup çıkarıyorum.

Hepsi senin suçun. Her şey. Yalan söyledin. Asla geri dönmedin. Ve şimdi hayatım bitti. Asla eskisi gibi olmayacağım.

Mektubu sanki yanıyormuş gibi fırlatıyorum, cinsel her türlü düşünce yok olmuş, yerini saf korku almış.

Gerçek şu ki, hangi mektupları okuyacağıma dikkat ettim.

Bunları defalarca ayırdım. Hangi zarfın hangi anıya ait olduğunu biliyorum ve o mektubu kasıtlı olarak kutuda bıraktım.

Şu anda, bardaki olaydan sonra, onun bana dokunmasından sonra, geçmişe geri dönemem. *Oraya* değil.

Beynimin tüm bunları yanlışlıkla tekrar düşünmesine izin vermem. Bir şeyler yapmam lazım. Aklımı başka yere yönlendirecek herhangi bir şey. Tek sorun, saat sabahın biri. Uyuyamıyorum.

Uzun, iç çekişli bir nefesle, kabarık krem rengi yorganı çekip yataktan çıkıyorum.

Zemin soğuk, bu yüzden koridora çıkmadan önce şifonyerden bir çift çorap alıyorum.

Belki mutfakta bir şeyler atıştırabilirim. Rahatlatıcı bir şey. Sakinleştirici.

Komik, merakım olmasına rağmen burayı incelemek için neredeyse hiç vaktim olmadı. Maç programı yüzünden muhtemelen buraya çok sık gelmeyeceğiz, ama bu ilgimi değiştirmiyor.

Aiden'in özel alanına adım attığım andan itibaren her köşeyi ve her kuytu yeri keşfetmek istedim. Her raftaki her eşyayı incelemek istedim. Onu tanımak istiyorum. Bu Aiden'ı. Beni geride bıraktığından beri dönüştüğü adamı.

Yutkunup o düşünceyi kafamdan silip atıyorum.

Mutfağa doğru ilerlerken ortalık ürkütücü bir sessizlik içinde.

Ayaklarımdaki yumuşacık pamuklu ayakkabılar adımlarımı sessiz kılıyor, bu iyi bir şey çünkü onu uyandırmak istemem. Programı delice ve uykuya ihtiyacı var.

Ama köşeyi döndüğümde irkiliyorum.

İşte mutfakta duruyor ve gördüğüm şey nefesimi kesiyor.

Aiden Slate sırtı bana dönük, belden aşağıya inen gri eşofman altı giymiş, üstsüz bir şekilde duruyor.

Beni duymuş olmalı ki dönüyor ve beni görünce kaşını kaldırıyor. Ama gözlerim yüzünden, sert göğsüne, belirgin karın kaslarına doğru kayıyor, sanki aşırı seks düşkününü bir röntgenci gibi. Yemin ederim ağzımdan salya akıyor ve anında kendimden utanıyorum.

“Uyuyamadın mı?” diyor, tezgâha yaslanarak.

“Hayır,” diyorum. “Uyanık olacağını düşünmemiştim.”

Gözlerimi kısıyorum, sonunda ne yaptığını anlıyorum. Elinde bir sünger var ve temizlik spreyi tam yanındaki tezgâhın üzerinde duruyor.

“Temizlik mi yapıyorsun?”

Dudaklarını büzüyor. “Mutfak kirliydi.”

İçimden bir ses kirli olmadığını söylüyor. Ama Aiden’i tanıdığım kadarıyla, pırıl pırıl olsa bile fark etmez. Temizleme ihtiyacı, kafasındaki diğer tüm düşünceleri bastıracaktır.

Aklımda bir anı canlanıyor.

Nerede o?

Antrenmanından sonra göl kenarında buluşacağımızı sanıyordum, ama ben geldiğimde orada değildi.

Annesinin arabası burada değil, bu da arabayı ödünç almış olabileceği anlamına gelebilir, ama kim bilir? Muhtemelen değildir. Annesi ona arabayı asla vermez. Bunun yerine, onu yürütmek ya da otobüse binmek zorunda bırakır...

Bana söyleyecek bir şeyi olduğunu söylemişti, ama belki de o kadar önemli değildir.

Derin bir nefes alıyorum ve ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

Fikrimi değiştirmeden önce, merdivenleri çıkıp kapısına doğru ilerliyorum.

Merdivenler ayaklarımın altında gıcırıyor ve beklentiyle kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Umarım annesi evde değildir.

Kapıya vardığımda derin bir nefes alıp kapıyı çalıyorum. Çaldığımda kapı açılıyor. Kapı düzgünce bile kapanmamış.

Bu iyiye işaret olamaz.

Tereddütle içeri giriyorum.

Temizlik ürünlerinin kokusu anında burnumu dolduruyor. Havada yoğun bir şekilde hissediliyor, duyularımı istila ediyor.

Etrafa bakıyorum ve onu gördüğümde ağzım açık kalıyor.

İşte orada ve onu bu halde görmek kalbimi parçalıyor.

Çılgınca görünüyor. Sanki maraton koşmuş gibi göğsü inip kalkıyor, ama aslında tezgâhı temizliyor.

Yaklaşıyorum, onu iyice inceliyorum.

Konsantrasyonla kaşlarını çatmış, sanki ruhuna bir şey girmiş gibi görünüyor.

Durduğum yerden, bir süredir bunu yaptığını görebiliyorum, muhtemelen ben ağacın altında onu beklediğim süre boyunca.

Her yüzey parıldıyor.

Sanki sahte ahşaptaki her kusuru silmeye çalışıyormuş gibi.

Ama bunun daha fazlası olduğunu çok iyi biliyorum.

Bu, bugün başına gelenleri kontrol etmenin onun yolu.

Temizlik onu sakinleştiriyordu. Gerginliğini atmasına yardımcı oluyordu. Ancak bir kez bu dürtü başladı mı, onu o ruh halinden

çıkarmak zordu. Saatlerce temizlik yapar, yeterince temiz olmadığı için çığına dönerdi.

Bu gece zihninin ona bunu yapmasına artık izin vermeyeceğim.

Yanına doğru yürüyorum ve süngeri tutan eline uzanıyorum. Parmaklarım bileğini nazikçe ama sıkıca kavrar. “Temiz. Artık durabilirsin.”

Başını sallar. “Yapamam.”

Derin bir nefes alırım, şimdilik bu savaşın kaybedileceğini bilerek.

“O zaman sana yardım edeyim,” derim, işe koyulurum. “Belki bir dahaki sefere ben yapabilirim? Bunu sorumluluklar listeme ekleyebiliriz.”

Karanlık bir kahkaha atıyor. “Yapsan bile, temiz olduğundan emin olmak için kendim yapmaktan vazgeçmem.”

“Sorun değil. Ama eminim ki sonuçtan memnun kalacaksın. Bu işte oldukça iyiyim.” Göz kırpıyorum. “Peki, başka ne yapılması gerekiyor?”

“Gerek yok,” diyor, ovmayı hiç bırakmadan.

“Hayır. Ben bunun için buradayım.” Kafasının yan tarafına bakıyorum ve sonunda bana dönüp başını sallıyor.

“Zeminler. O konuda yardım edebilirsin. Bütün bulaşıklar bitti ve tezgâhları da neredeyse bitirdim.” Odaya göz gezdirip iç çekiyor. “Geriye kalan tek şey bu.”

“Malzemelerin yerini göster.”

Elini mutfağın diğer ucundaki bir kapıya doğru uzatır. Burası bir kiler; malzemeleri yiyeceklerle birlikte saklaması beni şaşırtır.

“Hemen arkada,” der. “Ama üst raflarda, o yüzden bir şeye uzanmak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver.”

Kiler kapısını açtığımda, çamaşır odasına çıktığını görüyorum. Köşede, kutularda ve raflarda düzgünce düzenlenmiş tüm malzemeleri duruyor. Alfabetik sırayla etiketlenmişler.

Orada burada renkli dokunuşların olduğu bembeyaz odaya hayran kalıyorum. Tertemiz. Muhteşem. Aiden. Burası harika.

Elektrikli süpürgeyi alıp fişe takıyorum ve işe koyuluyorum.

Kendi küçük dünyamda kaybolmuşum, kafamda takılan bir şarkıya eşlik ederek ortalıkta zıplıyorum, nihayet işimi yapabiliyorum. Bana para ödemesinin sebebi bu. Ama çok geçmeden arkamda onun varlığını hissediyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun eğilip elektrikli süpürgeyi kapattığını görüyorum.

Dönüyorum ve döndüğümde yüzü ve vücudu çok yakın. Çıplak göğsüne neredeyse dokunabilirim.

Kalbim göğsümün altında güm güm atıyor ve yemin ederim ki midemde kelebekler uçuşuyor.

Burun delikleri hafifçe genişliyor, bu da memnun olmadığını açıkça gösteriyor. “Yanlış yapıyorsun.”

Gözlerimi kırıyorum. Ne?

Elektrikli süpürgeyi nasıl yanlış kullanabilirim ki?

Sözler dilimin ucunda olmasına rağmen, ne demek istediğini sormuyorum çünkü bu, ona asla söyleyeceğim bir şey değil. Bu, çoğu kişinin söyleyeceği bir şey, ama bu sorunun Aiden gibi birine ne gibi bir etkisi olabileceğinin farkında değiller. Kendiyle yeterince alay eden bir adama daha fazla alay.

Başını sallıyor. “Sorun değil. Ben devralırım.”

“Bana gösterir misin? Nasıl yapılmasını istediğini bilmek isterim. Böylece doğru yapabilirim.”

Sanki bu sözlerle tüm vücudu nefes almış gibi. Sert duruşu yok olmuş. İçini delip geçen boş bakışları yok olmuş.

“Aslında,” diyor, etrafına bakınarak. “Sanırım haklısın. İyi olur.”

Bana tamamen döndüğünde, bu hareket göğüs kaslarını geriyor. Dudaklarımı yalamak istemiyorum, ama kahretsin, yalıyorum.

Açgözlü bakışları ağzımın üzerinde dolaşıyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

“Aiden.” Sesimin baştan çıkarıcı bir tonda çıkmasını istemiyorum, ama çıkıyor.

Bir an için beni tekrar öpecek mi diye merak ediyorum, ama geri adım atıyor ve elimden süpürgeyi alıyor, bu da az önce etkisinde olduğum büyüyü bozuyor.

“Şey... neredeyse,” diyor. İçimdeki dürtü devreye giriyor ve midem düğümleniyor. En azından denedi. Ama sonunda kendini tutamadı.

Bir an sonra, kontrolü ele geçiriyor. Bana tam olarak nasıl yapılmasını istediğini gösteriyor.

Tıpkı yıllar önce yaptığı gibi.

Ve onun hâlâ sevdiğim çocuk olması beni mutlu mu ediyor, yoksa üzüyor mu, bilmiyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Aiden

BUGÜN PEK İYİ BAŞLAMADI.

Her şey ters gitti. Sıradan bir insan bunu fark etmeyebilir, ama ben ediyorum.

Dün gece bardan sonra, resmen berbat bir haldeydim.

Uyuyamadığımda, Cassidy'nin odasına gidip, "siktir et" demek geldi içimden. Bu çok cazip geliyordu.

Onun yerine kendimi temizlik yaparken buldum.

Temizlik yapacak bir şey yoktu.

Olmadığını biliyordum. O da biliyordu.

Ama bu beni sakinleştirdi. Ve o bunu anladı.

Bana işlerin nasıl yapılmasını istediğimi göstermemi isterken alaycı bir tavrı yoktu. Yüzünde beni yargıladığını gösteren hiçbir şey yoktu. Sanki bu normalmiş gibi işe koyuldu.

İşimiz bittiğinde, yollarımız ayrıldı ve ben biraz uyuyabildim.
Bu, onun varlığı sayesindeydi.

Ancak bugün, bambaşka bir hikâye.

Bu sabah alarmım arızalandığında başladı. Normalde yaptığım gibi 5.01'de uyanmak yerine, 5.22'de uyandım.

O zamandan beri her şey berbat.

Bugün çok önemli. Bu gece en iyi performansımı sergilemem şart.

Üçüncü maç, ama en önemlisi, Cassidy'yi takıma aldığımdan beri ilk ev sahibi maçımız. Orada izleyecek. Ve bu durum beni hem heyecanlandırıyor hem de endişelendiriyor.

Alarm yüzünden berbat bir başlangıç yapmama rağmen, Cassidy bir şekilde beni sakinleştirebildi. Sabah antrenmanımdan sonra, mutfak tezgâhındaki bardağın içinde üç buz küpü gördüm.

Bunu nasıl bildi? Muhtemelen bir tesadüftür, ama bu hareket tek başına beni tedirgin ediyor. Biri ona haber mi verdi? Mike mi? O değilse, kim ve nasıl bildiler? Sırlarımın ortaya çıkması düşüncesi beni resmen ürpertiyor.

Sadece bir tesadüf. Üç tane normal. Bardakta çok fazla değil, ama sıvıyı soğuk tutmak için yeterli.

O zamandan beri kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum, ama durum iyi değil. Kontrolümü kaybediyorum ve buna izin veremem.

En kötüsü, beni neyin sakinleştireceğini, daha doğrusu kimin sakinleştireceğini biliyorum.

Ona ihtiyacım var, ama bunu itiraf etmek istemediğim bir şekilde. Bu beni zayıf hissettiriyor. Bir şekilde kirli.

Karşılıklı rızayla yapılan seksin kirli ya da yanlış bir yanı yok.

Elbette, o benim asistanım ve küçük düzeltmeleriyle hayatımı kolaylaştırması ve her şeyin tercihlerime göre gitmesini sağlaması gerekiyor.

Şu anda mutfak tezgâhında her şey benim istediğim gibi hazır. İhtiyacım olan her şey beni bekliyor, böylece arenaya gitmeden önce tüm maç öncesi ritüellerime başlayabilirim.

Onun görevleri burada bitiyor. Öyleyse neden şartları değiştirmek istiyorum?

Çünkü onu istiyorsun.

Gözlerimi kapatıp o düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum. Siktir et, ona yanıldığımı ve aslında tekrar seks yapmamız gerektiğini söylemek çok kolay olurdu. O kadar zayıf olmayı reddediyorum.

Bunun yerine, kendimi mutfaktan çıkıp doğruca odama giderken buluyorum. Attığım her adımda kan sikime akıyor.

Kapıyı kapattığımda, sikim çelikten daha sertleşmiş durumda. Siktir!

Bana bunu nasıl yapıyor?

Doğruca banyoya gidip duşu açıyorum.

Giysilerimi çıkarıp, kavurucu suyun altına giriyorum.

Sikimi avucumun içine alıyorum. Kaçınılmaz olanı ertelemek için bir neden yok, boşalana kadar düzgün düşünemeyeceğim.

Üzerime su akarken bile zevk sıvısı sızdığını görebiliyorum. Parmağımı üzerinde gezdirip sıvıyı topluyorum ve başının üzerine yayıyorum.

Onun çıplak, dizlerinin üstünde bana doğru sürünerek geldiğini hayal ediyorum.

Sikimi ağzına soktuğumda ağzı açık kalıyor.

Şişkin dudakları benimle dolup taşıyor.

Diliyle tenimi okşadığını hayal ederken vücudum titriyor.

Sonra onun dar boğazını sikerim.

Nefes alamadığında çıkaracağı sesler.

Beni nasıl alacağını düşünerek daha sıkı kavrarken gözlerim kapanıyor. Kalçalarımı daha hızlı salladıkça mükemmel göğüslerinin sallanışını. Ama ağzında boşalmak istemediğim için çekilirim.

Sonra onu öne eğip arkasına geçerdim. Ben kendimi hizalarken amcığı arzuyla parıldardı.

Sonunda içine girerdim. His muhteşemdi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Sikimi daha sıkı sıkarak, o coşkuyu kovalayarak daha hızlı hareket ederdim.

Taşaklarımın gerilmeye başlaması çok uzun sürmezdi.

Elimin hızını artırdıkça, duş nefesimle buğulanırdı.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Boşalmak üzereyim.

Kafamda onu ters çevirip, önümde uzandığını hayal ediyorum. Bana tekrar sikhemi yalvarırken gözlerindeki o bakış.

Daha sıkı kavıyorum, çabalarımle hareketlerim sarsıntılı hale geliyor.

Amınm beni içine almasının anısı, omurgamdan aşağı ürpermeler geçmesine yetiyor ve farkına bile varmadan, duş zemininin her yerine uzun, sıcak fışkırtmalarla boşalıyorum.

Siktir!

O, içimdeki sevmediğim bir tarafı ortaya çıkarıyor ve ona kız arkadaşımış gibi davranıyor olmama rağmen (kötü bir karar, eklemeliyim), ona bir daha dokunamam çünkü dokunursam, durmak istemeyebilirim ve bu mümkün değil.

Saatler geçti ve Cassidy'nin nerede olduğunu hiç bilmiyorum.

Yakında buz pistine inmem lazım. Maçtan önce ısınmamız gerekiyor ve o burada değil.

Bir şeye ne kadar çabuk alışabildiğiniz ilginç. Cassidy ile sadece birkaç gündür birlikteyim ve sanki hayatımın bir parçası olmuş gibi hissediyorum.

Tıpkı şu anda olduğu gibi, dairemde tek başıma oturmuş geçmiş kayıtları gözden geçiriyorum. Antrenmanımdan sonra televizyo-

nun açık olduğunu ve ses seviyesinin on üçe ayarlandığını gördüm. Mükemmel bir rakam. Çok yüksek değil. İzlerken kafamın oyunda kalması için yeterli. Bunu o ayarlamış.

Cassidy, ben daha dile getirmeden ihtiyaçlarımı anlama yeteneğine sahip.

Daha önce hiç görmediğim bir sezgiyle bunları önceden tahmin ediyor.

Sadece üç buz küpü istediğimi bildiği zaman olduğu gibi.

Şimdi de televizyon.

Tek sayıları sevdiğimi nereden biliyordu?

İşe daha yeni başladı ve şimdiden ortalığı kasıp kavuruyor.

Ben söylemeden tercihlerimi tahmin ettiği sayı garip. Onun inanılmaz derecede gözlemci olduğunu düşünüyorum, ama fark ettiği bazı şeyler resmen ürkütücü.

O kadar belli miyim? Öyleyse, sırrım nasıl oldu da ortaya çıkmadı?

Şifreyi kırdığı için şikâyet ettiğimden değil. Bunun işe yaraması, risklere değmesi için, beni neredeyse kendim kadar iyi tanınması şart.

Derin bir nefes alıp gözlerimi ekrana dikeyorum, odaklanmamı kaybetmemeye kararlıyım. Genelde oynarken ya da kendimi izlerken aşırı odaklanırım, ama bugün zihnim başka yerlerde. Normalde tüm hatalarımı mikro düzeyde yönetmek benim için kolaydır. Bugün pek öyle değil. Aklım sık sık başka yerlere kayıyor.

Bu çok berbat çünkü bu önemli. En iyi şekilde kayabilmemin yolu bu.

Ayağımın yere vurduğu acımasız ses, beni yapmam gereken şeyden uzaklaştırıyor.

Lanet olsun. Nerede bu kadın?

Bir dakika daha geçiyor ve beklerken saniyeleri sayıyorum.

Aklımı kaçıracaktım gibi hissediyorum.

Bacağım yere daha sert vuruyor.

Çılgınlığın eşiğindeyim.

Hiç de iyi bir durum değil.

En son böyle hissettiğimde, onunla tanışmadan hemen önceydi...

Bir homurtuyla uzaktan kumandayı fırlatıyorum. Lanet olası tekrarını izlemenin bir anlamı yok.

Hiç konsantre olamıyorum.

Kanepeden atlayıp telefonuma doğru yöneliyorum. Beklemekten bıktım ve onu aramaya hazırım ki kapı açılıyor.

“Neredeydin ya?” Beynimin filtre sistemi devreye girmeden patlıyorum.

Çok akıllıca, Slate. Gerçekten çok akıllıca.

“Sana Sweet Tarts almaya gittim.” Kutuyu havaya kaldırıyor, buradan bakıldığında kutu zaten açılmış. “Hallettim.”

Lanet olsun.

Gerçekten tam bir pisliğim.

Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

Tüm sosyal becerilerimi kaybettiğim ortada olduğundan ve özür dilemeyi ya da teşekkür etmeyi düşünmediğimden, Cassidy bana doğru büyük adımlarla yaklaşıyor, beni değerlendirirken kaşlarını çatıyor.

Elini uzatıp kutuyu bana veriyor.

Evet. Hepsi mavi. Tam da tahmin ettiğim gibi.

“Yirmi dakika sonra çıkıyoruz.” Başka bir şey söylemiyorum, sadece tam bir pislik gibi odadan fırlıyorum.

Çok iyi gitti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cassidy

TAMAM, BU BERBAT BİR FİKİRDİ. Hokey acımasız bir spor ve Aiden'in defalarca camlara çarpışını izlemek, koltuğumda oturmamı zorlaştırıyor.

Aiden beni buzun hemen yanına oturtmuş, cam tam önümde. Aramızdaki duvar olmasaydı, sıçrayan suyu tadabilecek kadar yakındım. Her itiş, dirsek darbesini ve uçan yumruğu görebilecek ve sanki bana doğru geliyormuş gibi başımı eğebilecek kadar yakındım.

Biraz abartılı mı?

Sanki Hulk'a dönüşüp küfürler savurmaya başlayacakmışım gibi hissediyorum. İnsanlar sevdikleri kişi bu sporu yaparken nasıl sakin kalabiliyorlar?

Sevdiğim kişi mi? O benim için öyle mi?

Aiden'in antrenmanlarını izlemiştim elbette, ama onu sahada izleme fırsatım hiç olmamıştı. Bu tamamen başka bir şey. Bana terminolojiyi anlatmıştı, ama bunu sahada görmek... vay canına.

Yoğunluk. Güç. Bu bambaşka bir seviye.

Ben çıldırırken kalabalık heyecanla bağıyor.

Rakip takımdan bir pislik, sopasıyla Aiden'a çapraz vuruş yapıyor, arkadan ona çarpıyor.

Ve bu konuda hiçbir şey yapılmıyor.

Hakemler sanki hiçbir şey olmamış gibi kaymaya devam ediyor, kirli oyuncuların saçmalıklarına devam etmelerine tamamen göz yumuyorlar.

Kalabalığın enerjisi yoğun ve bu beni ayağa kalkıp tezahürat yapmaya sevk etmeliydi.

Aiden dönüp bir oyuncuya itiyor ve kör bir yarasa gibi olan hakem tarafından uyarılıyor.

Düdük çalınıyor ve Aiden ceza noktasına doğru kayıyor.

"İki dakika," diyor hakem ve Aiden ellerini havaya kaldırıyor.

Kalabalık sanki bu harika bir habermiş gibi tezahürat yapıyor. Ya da belki de sadece takımın şu anki skorunu kutluyorlardır.

"Aptal," diye mırıldanıyorum ve yanımdaki kız başını sallıyor.

"Tam bir aptal. Bütün gece tek bir şey bile çalmadı." Tamamen bana dönüyor. "Ben Molly, Dane'in kız kardeşi."

Yüzümde bir gülümseme yayılıyor. Görebiliyorum. Birbirlerine benziyorlar. Orta kahverengi saçlar ve parlak yeşil gözler. İkisi de son derece çekici.

"Sen Aiden'ın kız arkadaşısın, değil mi?"

Sözleri kafama dank edene kadar ona bir an bakıyorum, sonra sallanan kafalı oyuncak bebek gibi başımı sallamaya başlıyorum. "Evet. Evet. O benim. Yeni kız."

Kıkırdıyor. "Yani *tek* kız demek istiyorsun. Aiden kimseyle çıkmaz." Yanakları pembeleşiyor ve gözleri yere iniyor. "Şey... sen gelene kadar, yani."

Onun ani endişesini gidermek umuduyla gülümsüyorum. "Evet, bu yüzden tam bir lunapark hız treni gibi oldu."

“Oh, eminim. Hokey dünyası çıldırmış durumda. Her yerde trend oldun.” Yüzümü buruşturuyorum. “Hayranı değil misin?”

Başımı sallıyorum. “Hiç de değil.”

“Aiden’in neden seni beklediğini anlayabiliyorum.”

Sözleri içime işliyor ve ilk başta, onlara kapılıyorum. Aiden’in beni seçmiş olması düşüncesi içimi kıpır kıpır ediyor, ama bu duygu gerçeklik tarafından hızla siliniyor. Molly ile paylaşamayacağım bir gerçek.

Bunun yerine gülümsüyorum.

“Hokey hayranı değilsin gibi görünüyor,” diyor, konuyu değiştirerek.

“O kadar belli mi?”

Gülüyor. “Ya birine yumruk atacak ya da kusacak gibi görünüyorsun.”

“Şiddetli bir spor. Ben buna alışkın değilim.”

“Öyle, ama erkekler buna bayılıyor. Dane bunun için yaşıyor.” Elini koluma koyuyor. “Söz veriyorum, o kadar koruyucuyla pek bir şey hissetmiyorlar. Erkeğin güvende.” Buz pistini işaret ediyor ve ben tam zamanında dönüp bir diskin cama çarpışını görüyorum.

Vücudum geriye sıçrar ve Molly kıkırdar. “Alışırsın.”

Alışacağımı sanmıyorum.

“İzlemeye devam et. Gol atmaları an meselesi ve Aiden işleri halletme konusunda bir numara.”

Haklı. Sözleri daha ağızından çıkar çıkmaz, Aiden bir kaçış yakalar, şeytan gibi buzun üzerinde kayarak doğrudan rakip kaleye doğru ilerler. Durmaz bile, sadece yana kayar ve topu kalecinin bacağının etrafından geçirir.

Kalabalık çılgına döner, adını haykırır.

Gülümserim, her zaman yapmak istediği şeyi yapmasından hoşlanırım. Ve bunu iyi yapmasından.

Bir grup kadın bağılıyor ve bu dikkatimizi çeker. Molly homurdanır.

“Cinselliğimin sahibi olan yeni nesil bir kadını, ama onlarda beni rahatsız eden bir şey var.”

“Onlar kim?” diye yüksek sesle soruyorum.

“Tavşan kızlar,” diye açıklıyor, sanki ne demek olduğunu biliyormuşum gibi. “Hokey oyuncularının peşinden koşan kadınlar. Çoğu sadece şöhret istiyor. Ya da daha kötüsü, para.”

Uzun boylu, uzun bacaklı bir sarışın ayakta duruyor, başının üzerinde bir pankart tutuyor. Buradan okuyamıyorum.

“Erkeklerin dikkatini çekmek için yaşıyorlar. Maçtan sonra otoparkta onları göreceksin. Oyuncular gitmeden oradan ayrılmayacaklar.”

“Erkeklerle mi gidiyorlar?”

“Bazıları gidiyor,” diyor, gözleri buz pistine sabitlenmiş. “Dane’ye, onu bir tanesiyle yakalarsam, geri kalan maçlarını boykot edeceğimi söyledim.”

Gülüyorum. “Nasıl gitti?”

Başını bana doğru eğiyor. “Onun için burada başka kimseyi görüyor musun?”

Etrafa bakıyorum, ama kimin kim için burada olduğunu bilmem mümkün değil.

“Sadece ben varım.” İçini çekiyor. “Sadece birbirimize sahibiz ve kardeşim ne kadar sert davranmayı sevse de ben olmasam kaybolur.”

İnsanların geçmiş hikâyeleri beni her zaman ilgilendirir. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de dünyada ruh ikizleri bulmak kendimi o kadar yalnız hissetmememi sağlıyor. Molly’nin paylaştığı her şey, onun ve Dane’in hikâyesini merak etmeme neden oluyor.

Neden yalnızlar? Aileleri nerede?

Sormayacağım. Pek çok nedenden ötürü, ama en çok kendi

hikâyemi korumak için. Soru sormak, insanların karşılık bekleme-lerine kapı açar. Ve Molly'yi gerçekten tanımıyor olsam da onu seviyorum.

Onun Aiden'in kız arkadaşı olduğuma inanmasına izin vererek, ona şimdiye kadar söylediğimden daha fazla yalan söyleme düşüncesi içime sinmiyor.

Dane cama çarparak kız kardeşiyle göz göze gelir. Ona selam verdikten sonra, diski kovalayan adamın peşine düşer.

Ben gülerim, o ise gözlerini devirir.

Maçın çoğunu sıradan şeyler hakkında sohbet ederek geçiririz. Hangi üniversiteye gittiği. Hedefleri. Konuşmanın onun üzerinde kalmasına izin veriyorum. Bu beni güvende tutuyor.

Onunla konuşmak çok kolay. Komik. Akıllı. Eğer kardeşi ona yarı yarıya bile benziyorsa, neden Aiden'in en yakın arkadaşlarından biri olduğunu anlamak zor değil.

"Hey," diye çığlık atıyor Molly. "Bak, Aiden tek başına kaçıyor."

Ayağa fırlıyoruz ve ben eldivenli ellerimi ısırırken Molly tezahürat yapıyor. Sebepsiz yere gerginlik artıyor. Aiden'in takımı kazanıyor ve maç neredeyse bitmek üzere. Aslında gergin olacak hiçbir şey yok.

Onun başarılı olmasını istiyorsun.

Bu onun için önemli, yani benim için de önemli.

Gözlerimi buz pistine dikmiş, onun tıpkı gölette yaptığı gibi buzun üzerinde yol almasını izliyorum. Daha yetkin. Daha hızlı. Ama aynı.

Karşı takımdan bir savunma oyuncusu ona yaklaşıyor, ama o farkında değil gibi görünüyor. Tek bir şeye çok odaklanmış durumda. Sopasını havaya kaldırıyor, sallıyor ve disk doğrudan ağlara uçuyor.

Ve işte ilk ev sahibi maçım da böyle sona eriyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Aiden

PENCEREDEN DIŞARI BAKIYORUM, SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE BİLE KALDIRIMDA YÜRÜYEN İNSANLARI VE ŞEHRİN IŞIKLARINI İÇİME ÇEKİYORUM.

Tıpkı benim gibi, bu şehir de uyumuyor.

Aşağıdaki bu insanlar muhtemelen gecelerini bitiriyorlar, oysa ben günümü başlatıyor olmaktan korkuyorum. Saat çok erken, ama ne yaparsam yapayım beynimi kapatamıyorum.

En iyi tahminim, üçüncü maçtaki galibiyetin coşkusunu hâlâ yaşıyor olmam.

Ama gerçekten, dürüst olmak gerekirse, sebebi o.

Düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor. Maçta Cassidy'yi gördüm, Molly ile hiç zorlanmadan konuşuyordu. İyi anlaşıyor gibiydiler ve bu beni mutlu ediyor.

Etmemeli.

Yani, evet, Cassidy'nin rolünü oynamasına ihtiyacım var, ama o bunu çok iyi yapıyor. Fazla iyi.

Sınırlar bulanıklaşıyor ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Tabii ki, o etrafta olduğunda sikim sürekli sertleşiyor, bu da kafamı gerçekten sikiyor.

Sınırı korumam lazım.

Bu profesyonel kalmalı, *profesyonel olarak berbat bir şekilde*.

Artık onun dizlerinin üstünde, sikimi ağzına almasını düşünmemeliyim. Onu eğip sikmeyi hayal etmemeliyim ve işte yine başlıyorum. Sanki azgın bir ergen gibiyim.

Bu düşünceler durmalı. Düşünmem gereken tek şey hokey.

Kazandık ve harika bir maç çıkardım. Derin bir uykuya dalmış olmam gerekirdi. Bunun yerine, aklım Cassidy'de.

Bu da beni büyük bir soruya götürüyor.

Onu ekibe almakta hata mı yaptım? Zaten bana çok fazla yardım ediyor. Onu ilk gördüğümünden beri, takımımı üç galibiyete taşıdım.

Bu benim için yeterli olmalı. Kafamı fazlasıyla meşgul etmesi kimin umurunda?

Ki öyle de oluyor.

Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum.

Bu kız nereden geldi? Ve benim neye ihtiyacım olduğunu nasıl biliyor?

İç çekerek perdeleri kapatıp odada volta atıyorum, zihnim bir konudan diğerine atlıyor, sonunda sabit noktama varıyorum.

“Siktir,” diye homurdanıyorum, saçımı çekerek.

Zihnimi başka bir şeyle meşgul etmek için televizyonu açmayı denedim, ama odaklanamıyorum. Son maçımızın özetini gösteriyorlar, ama izlemek istemiyorum.

O günü ben yaşadım. Hayatında bir gün bile hokey oynamamış bir yorumcunun, yapılan her küçük harekete yorum yapmasını dinlemeye ihtiyacım yok.

Bu çok saçma.

Az önce kullandığım küfürlerin sayısı, çıldırmak üzere olduğumun göstergesi. Bir çıkışa ihtiyacım var. Bir rahatlamaya.

Koşmaya bile gitmeyi düşündüm. Ama gecenin ortasındayız ve yatağa dönmem lazım. Gücümü toplamam lazım.

Her zaman Cassidy'yi çağırabilirsin...

Gördün mü, yine başladım. Hayır. Olmaz. O konuya girmeyeceğim.

Bunu yapamam. Uykusuzluğumu gidermek için onu gecenin ortasında uyandırmak, sınırı aşmaktan da öte bir şey.

Öne eğiliyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum, tiklerime kapılmamaya çalışıyorum. Bana bir parça kontrol hissi verecek bir şey.

Şu anda kontrolü ele geçirmek istiyorum. O kadar çok şey aleyhime işliyor ki, her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Kendini dizginlemelisin.

Görünüşe göre her yönden.

“Ne yapıyorsun?”

Başımı kaldırıp Cassidy'yi arıyorum; uykulu gözlerle, saçları bir omzuna dökülmüş, endişeyle bana bakıyor.

O bakıştan nefret ediyorum.

Kimsenin endişesine ihtiyacım yok.

Kompulsif ⁵ davranışlarım beni uçurumun kenarına itip mantıksız bir şey yapmamı sağlamayacak.

Lanet olası sinir bozucu ve can sıkıcılar ama zararsızlar.

Gözlerimi onunkilerden ayırıp vücudunu yavaşça süzdüm. Uyluk ortasına kadar uzanan kısa çiçek desenli şort ve beyaz bir tişört giymişti. Sutyen giymiyordu, bu da ince kumaştan dışarı çıkan sert meme uçlarından belliydi.

5- Bir eylemi sürekli ve tekrarlı olarak gerçekleştirme. (e.n.)

Siktir!

Başımı çevirdim, ona o şekilde ihtiyaç duymaktan kaçınmaya çalışıyordum.

“İyiyim. Yatağına dön.”

“Belli ki iyi değilsin,” diyor, ses tonu beni ona tekrar bakmaya zorluyor.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, hızla gözlerini kırptırıyor. Bir şey üzerinde düşünür gibi görünürken yanağı içe çekiliyor.

“Cidden, Cassidy. Her şey yolunda. Uyuyamadım. O kadar.”

“İhtiyacın olan bir şey var mı-”

“İhtiyacım ne olursa olsun, elde edemeyeceğim. Sadece uyumak istiyorum.”

“Benimle gel,” diyor, mutfığa doğru yürürken bir sandalyeyi işaret ederek oturmamı söylüyor. Kaşımı kaldırıyorum. “Sadece yap.” Gülümsüyor.

Bu, talimatlara uymamı sağlıyor. Çoğunlukla meraktan. Bu kadın neyin peşinde?

Buzdolabını açıp bir galon süt çıkarıyor. Parmak uçlarına yükselerek dolaptan bir kupa alıyor.

Beyaz tişörtü yukarı kalkıyor ve kremsi bir cilt parçası gözüküyor. Sikim otomatik olarak sertleşiyor ve onu bu kadar kaba bir şekilde kesmeden önce ne teklif edeceğini sormak için içimden gelen dürtü beni sarıyor. Başka seçeneğim yoktu. Eğer cinsel bir şeyden bahsetseydi, hayır diyebilecek kadar güçlü olamazdım.

Gözlerimi kapatıp ondan geriye doğru sayıyorum, aşırı aktif libidomun sakinleşmesini umuyorum.

Sonunda kendimi kontrol altına aldığımda, son bir kez derin nefes alıp gözlerimi açıyorum. Cassidy süt dolu bardağı mikrodalgaya koyuyor ve vücudum geriliyor.

Büyülenmiş gibi izliyorum.

Ilık süt.

En son ne zaman ılık süt içmiştim?

Yıllar önce.

“Bazen stresli hissettiğimde annem bana sıcak süt yapardı. Her zaman kendimi daha iyi hissettirirdi. Sana da yapmamı ister misin?”

Teklifine şaşırarak ona baktım. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben idare ederim.”

“Hayır, gerçekten. Hiç zahmet olmaz. Yardım etmek istiyorum.”

Bunun olma ihtimali ne kadar ki?

Kafamın önüne dumanı tüten bir fincan koyuyor ve ben sadece ona bakıyorum.

“Aiden... iç şunu. İyi gelir.” Sıcak bir gülümsemeyle bakıyor ama tepkimi görünce yüzündeki gülümseme kayboluyor. “Ne?” diye soruyor, burnunu buruşturarak.

Başımı kaldırıyorum, gözlerimi kısarak. “Bunu neden yaptın?”

“Sütü mü?” diye sordu, başını yana eğerek. “Uyuyamayan herkes sıcak süt içmez mi?”

Bunu yapan tek bir kişi tanıyorum. Tabii bunu ona itiraf etmeyeceğim.

Ama yine de kendime bu kadar yakınlaşmasına izin verdiğim, hakkında böyle bir şey bildiğim kaç kişi var ki?

Çok az.

Tamam... hiç yok.

Omuzlarım gevşer, derin bir nefes alırım, bardağı ağzıma götürür ve bir yudum alırım. Bir iç çekişle gözlerimi kapatırım.

O tek yudum duyularımı sarar, anılarımın akın akın geri gelmesine neden olur. Hayallerimin ulaşamayacağım bir yerde olduğunu anladığım anda hissettiğim acı.

“Hey, ne oldu?” Kafamı kaldırmaya zahmet etmiyorum. Beni bu halde görmesini istemiyorum.

İç çekiyorum. "Senin yardım edebileceğin bir şey değil."

"Denememi."

"Üniversiteye başvuru için son tarihi kaçırdım. O yüzünden kaçırdım." Başımı ellerimin arasına gömüyorum. Vücudum kontrolsüz duygularla titriyor. Kendimi kontrol etmeliyim. Yapmam gereken...

Başımı sallıyorum, geçmişimi ait olduğu yere itiyorum.

"Teşekkürler, Cassidy."

Geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor ve bu manzarayı görünce nefesim kesiliyor. "Rica ederim."

Gözlerimiz kilitleniyor ve sanki garip bir balonun içindeyiz gibi. Bu çok etkileyici.

Uygun değil.

Gözlerimi başka yere çeviriyorum, bağlantıyı kesiyorum.

Cassidy'nin sütü buzdolabına geri koyduğunu ve tezgâhın üzerine eğilip biraz fazla yaklaştığını fark ediyorum.

"Aklındakileri konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Ayrıntılara girmiyorum. Onun psikologum olmasına ihtiyacım yok. Onun başka şekillerde ihtiyaçlarımı karşılamasına ihtiyacım var. Süt sürpriz bir hareketti, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi, ama bu gece ondan başka bir şeye ihtiyacım yok.

Böyle değil.

Geçmişimi düşünürken değil ya da onun yatağında çıplak uzanmış halini düşünürken değil.

Sandalyeden kalkıp ona dönüyorum. "Süt için teşekkürler." Ve bununla birlikte, biraz mesafeye ihtiyacım olduğu için odama geri dönüyorum.

Aklımı toparlayıp düşünmem gerekiyor.

Sınırlar bulanıklaşmamalı ve bazen Cassidy bunu hatırlamamı zorlaştırıyor.

Kalabalık heyecan ve beklentiyle küfrediyor, tezahüratları ve sloganları arenada yankılanıyor.

Üçüncü periyodun ortasındayız ve çabalarımıza rağmen skor tahtası sıfır-sıfır berabere olduğunu gösteriyor.

Bunu halledemezsek, onlarla tekrar karşılaşmak zorunda kalacağız, ki bu yapmak istemediğim bir şey.

Toparlanıp bu maçı kazanmak için gerekenlere sahip olduğumuzu kanıtlamamız gerekiyor.

İkinci raunt ufukta, o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Bugün bir zafere ihtiyacımız var.

Kahretsin.

Bunun ne kadar önemli olduğunu bilmek akciğerlerimi sıkıştırıyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Cass.

Gözlerim onu arıyor ve onu gördüğüm anda o baskı kesinlikle azalıyor.

Yardımcı olmaması gerekirdi ama oluyor.

Bunun ne anlama geldiğini, lanet olsun, şu anda bilmek bile istemiyorum, ama onun el salladığını ve adımı andıran bir şey bağırdığını gördüğümde, adrenalinimin pompalanmaya başladığını hissedebiliyorum, ama bu sefer, şiddetli bir kararlılıkla dolu.

Gerçek şu ki, son üç maçta bunu başardığımızı kanıtladık. Şimdi, sadece işi bitirmemiz gerekiyor.

Sopamı sıkıca kavrayarak, savunma bölgemizde yüzleşmeye hazırım. Mason'ın kalemizi koruduğu yere bakıyorum, sonra tekrar diske dönüyorum.

Meşhur hızımla saldırıyorum, yüzleşmeyi kazanıyorum ve diski

ikinci hat savunmacımız Wolfe'a gönderiyorum; o da oyunu kurmak için diski kalemizin arkasına kaydırıyor.

O da mavi çizgimize doğru pasını atıyor ve ben de hızlanarak diski alıyorum.

Adrenalin patlamasıyla buzun üzerinde süzülerek kırmızı çizgiye doğru ilerliyorum ve orada diski rakip bölgesine atıp peşinden koşuyorum.

Onların savunma oyuncularını atlatarak, noktadaki Dane'e mükemmel bir pas gönderiyorum.

Dane, mavi çizginin ortasında bulunan Hudson'a hızlı bir tek vuruş için hemen pasını atar.

Planımız mükemmel işlerken seyirciler coşkuyla bağırır... ama ne yazık ki, rakip kaleci Wolfe'un şutunu engellemeyi başarır, topu saptırır ve uzaklaştırır.

Siktir!

Oyunu kurtarmak için çaresizce kaleye doğru kayarım ve tam o anda bir boşluk görürüm.

Bunu değerlendiriyorum.

Tereddüt etmeden kolumu geriye çekiyorum, diske vuruyorum ve golü atıyorum.

Stadyum coşuyor.

Ama benim gözüm sadece bir kişide.

Bu da büyük bir sorun.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Cassidy

SON ON GÜN GERÇEKTEN YORUCU GEÇTİ.

Saints'in ilk turu süpürmüş olması ve bir sonraki maçlarına kadar ara vermiş olmaları nedeniyle durumun öyle olmayacağını düşünmüştüm, ama antrenmanlarının yoğunluğu ve koçlarının sertliği yüzünden baskı oldukça yüksek.

Yoğun antrenman programına rağmen tek güzel olan şey, dep-lasmana çıkmak zorunda olmamamızdı.

Aiden'in evinde uzun bir süre kaldığımız için, sorunsuz bir şekilde birlikte çalışmaya alışmıştık, ama şimdi yine yollardayız.

Tam olarak Tampa Bay'e gidiyoruz. Saints, ikinci sıradaki Bulldogs ile oynayacak.

Otel lobisine girdiğimde, her zamanki gibi Aiden'in beni beklediğini görüyorum.

Ona doğru ilerlerken yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Takım arkadaşlarından birkaçı da yakınlarda, bu yüzden yanına vardığımda rolümü oynayıp kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldım.

Bunu yapmak hiç kolaylaşmıyor.

Göğsüm göğsüne yapıştığında kalbim hızla atıyor. Bunu hissetmemesi imkânsız. Aiden'in iyi yanı, hissetse bile bundan bahsetmeyecek olması.

Ya da en azından bahsetmeyeceğini sanıyorum. Ona sadece insanların önünde bu şekilde dokunuyorum ve o da sırrımızı başkalarına açığa çıkarma riskini göze alamaz.

Beni kendine doğru çekerken, dudaklarını kulağımın hemen yanına yaklaştırıyor. Bu yakınlık karşısında vücudum titriyor.

“Küçük bir sorunumuz var,” diye fısıldıyor, sadece ben duyayım diye. Hiçbir şey yokmuş gibi davranarak gülümseyerek geri çekiliyorum. “Hadi odamıza gidip eşyanı yerleştirelim.”

“Tamam,” diyorum, sorunun ne olduğu konusunda kafam karışık. Birlikte asansöre yöneliyoruz ve 9. katta iniyoruz.

Hiç şaşırtıcı değil.

Ne de olsa Aiden alışkanlıklarının esiri biridir.

Kat sayısı üçün katı olduğu sürece Aiden mutludur.

O bizi odamıza götürürken ikimiz de konuşmuyoruz, ama kapıyı açtığı ve ben odaya adım attığım anda sorunun ne olduğunu anlıyorum.

Oda bir süit olabilir, ama tek yatak odalı bir süit.

Bu da büyük olasılıkla sadece bir yatak olduğu anlamına geliyor.

Odanın içine doğru ilerleyip başımı açık kapıdan içeri uzattım.

Evet.

Tek yatak.

Geri dönüp, Aiden'in kollarını göğsünde kavuşturmuş durduğu odaya baktım.

Tabii, oda genişti; bir kanepa, iki sandalye ve küçük yuvarlak bir yemek masası vardı, ama yine de sadece tek yatak odası vardı.

Onunla aynı odayı paylaşma düşüncesi kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

Aiden kollarını açıyor. “Otel tamamen dolu ve bizim için ayırdıkları süit buydu.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Kahretsin.”

Boynunu kırıştırıyor. “Kahretsin, haklısın.”

Küçük oturma odasında bir o yana bir bu yana dolaşıp bir çözüm bulmaya çalışıyorum ve sonra bunun aslında bir sorun olmadığını fark ediyorum. Daha kötüsünde de uyudum. “Sorun değil. Bir şekilde hallederiz. Ben kanepede yatarım.” Bu işe başlamadan önce de kanepede yaşıyormuşum gibi değil ama ona bunu söylemiyorum.

“Cass-” diyor, ama ben başımı sallıyorum.

“Aiden. Sorun değil. Şimdi izin ver de eşyayı yerleştireyim, sonra konuşuruz.”

Dolaba doğru yürürken, valizini boşaltabilmem için valizinin nerede olduğunu sormak üzereyim, ama benden önce davranmış olduğunu görüyorum.

Tüm kıyafetleri zaten dolapta. Renklerine göre ayrılmışlar, ki bunu zaten bekliyordum, ama beni şaşırtan şey, her askının mükemmel bir şekilde aralıklı olması.

Onun evinde çamaşırlarını yıkamasına yardım etmiştim. Bunu nasıl fark etmedim?

Çünkü fark etmedin ve büyük olasılıkla sen kıyafetlerini yerleştirdikten sonra o askıları aralıklarla dizmiş.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra onun eşyasını bozmadan kendi eşyayı yerleştirmeye başlıyorum. Askı aralıkları gibi aptalca bir şey yüzünden onun kafasını karıştıramam.

Oda durumu yüzünden muhtemelen zaten stresli olması yeterince kötü.

İlk maç bu akşam ve onun en iyi şekilde oynamasına ihtiyacım var. Sonunda eşyayı yerleştirmeyi bitirdiğimde, Aiden'ı bir mendille sehpayı temizlerken buluyorum.

Geri çekilip onu izliyorum. Silme sırasında kaşları çatılıyor ve işini bitirdiğinde başka bir mendil alıp yeniden başlıyor.

Üçüncü kez silene kadar durmayacak. Her şey onun için tam bir süreç ve acaba kimse ona bunu daha iyi yönetmesi için yardım almasını önermiş mi diye merak ediyorum.

Medyanın bunu yakalayacağı ihtimalinden dolayı muhtemelen buna karşı çıkacağını tahmin edebiliyorum.

Aiden'ın annesi gibi biriyle büyümüşken, kolayca güvenmemesi şaşırtıcı değil. Kendini zayıf bulabilir, ama bence o inanılmaz biri. Bu kadar uzun süre yardım almadan idare etmiş olması dayanılması zor bir şey. Bu durumun ona verdiği yükü düşünün.

“Banyoyu temizleyeceğim,” diyor ve dolabın yanındaki kapıya doğru yöneliyor.

Bunun olacağını biliyordum.

Onun tüm takıntılarını tanımakta giderek daha iyi oluyorum. Bazıları yeni ve ben de bunlarla nasıl başa çıkacağımı öğrenmek zorunda kaldım. Her gün birbirimize biraz daha uyum sağlıyoruz ve o da her görevi tamamlamam için bana güvenerek biraz olsun rahatlıyor.

“Ben yaparım. Zaten buradayım.” Dolaptaki çantamdan bir paket mendil çıkarıyorum ve birkaç adım atarak banyoya gidiyorum.

Hâlâ yapılması gereken her şey var, ama her zaman onun yapması gerekmiyor. Onun için silip temizleyeceğim ve umarım bu yeterli olur. Bazen yetmez. Diğer zamanlarda... şey, umarım bugün o zamanlardan biridir.

İşimi bitirdiğimde, oturma odasına geri dönüyorum. “Bugün başka neye yardım edebilirim?” diye soruyorum.

Onun süitindeyiz, başkalarından uzak, böylece kendisi olabileceği bu zamana sahip olabilsin diye. Rahatlayabilsin diye. Günün en sevdiğim zamanı bu, çünkü aynı odada sadece ikimiz varız. Dışarıdaki insanlardan ve şeylerden gelen dikkat dağınıklığı yok. Takımla ilgili hiçbir şey hakkında tartışma yok. Kim olduğum ya da onun beni ne kadar incittiği hakkında yalanlar yok.

“Bu kadar yeter. Teşekkürler, Cassidy,” diyor, elini saçlarının arasından geçirerek. Dönüp uzaklaşmak ve masaya oturmak için yürüyorum, ama o konuşuyor. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

Geri dönüp başımı eğiyorum, aklında ne olduğunu merak ederek.

“Tabii.”

“Hokey hakkında ne düşünüyorsun?”

Gözlerimi kırıyorum. Beklediğim bu değildi.

“Şey. Bilmiyorum. Hızlı ve çok acımasız.” Dudaklarının inceldiğini izliyorum. “Ama eğlenceli,” diye ekliyorum çabucak.

“Hımm.” Gözlerini kısıyor ve bana doğru bir adım atıyor. “Gerçekten ne düşünüyorsun?”

Sinirli bir şekilde yüzümden bir tutam saçı üflüyorum. “Hâlâ berbat bir yalancıyım.”

“Bu genellikle kötü bir şey değildir, Cass.”

Bunu yüksek sesle söylediğimin farkına varınca sırtım dikleşti.

Derin bir nefes alıp, eskiden oturup Aiden’in saatlerce hokey hakkında konuşmasını dinlediğim günleri düşündüm. O zamanlar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum, ama o yine de bana sevdirdi. Onun tutkusu her şeydi.

O günler çoktan geride kaldı.

“Benim ne düşündüğümün ne önemi var? Sen seviyorsun ve asıl önemli olan da bu. Benim fikrim önemsiz.”

Gözlerini daha da kısarak bana baktı, muhtemelen düşmanlığımın nedenini anlamaya çalışıyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Peki. Bilmek zorundaysan, insanların sana çarpmasını bir kenara bırakırsak, hoşuma gidiyor.”

Sırıtarak gülümsedi. “Benim için mi endişeleniyorsun?”

Gözlerimi devirdim. “Sezonun biterse ne yapacağım?” Bir an için sinirli bir ifadeyle yerinden kıpırdadı, ben de dürüstçe devam ettim. “Bence eğlenceli bir spor. Sen izlemesi eğlenceli hale getiriyorsun.”

Derin bir nefes aldı ve durumdan haberdar olmasaydım, sözlerimin ona bir şekilde rahatlama sağladığını düşünürdüm.

“Peki, bunu sormanın bir nedeni var mı?”

Arkasını dönüp tezgâhı siliyor... yine. “Hayır.”

Ondan bir şeyler öğrenmeye niyetim olmadığı için iç çekiyorum. “Koridora gidip yiyecek bir şeyler var mı diye bakacağım. Belki otomatta bir şeyler vardır. Sana bir şey getireyim mi?” diyorum, omzumun üzerinden işaret ederek.

“Hayır. İyiyim. Teşekkürler.”

Odayı terk edip arkamdan kapıyı kapatmadan önce gülümsüyorum. Aiden’in görüş alanından çıkıp yalnız kaldığımda sert bir nefes veriyorum.

Ona kim olduğum konusunda yalan söylemek gittikçe zorlaşıyor. Savunmasız olduğunda, gözlerinin etrafındaki çizgileri yumuşatmak istiyorum. Kendine güveni olmadığına, onu övmek istiyorum.

Bu bana düşen bir şey değil, ama yine de yapmak istiyorum.

Gitti.

Köşeyi dönerken, boynunda kart askısı olan bir adam bana doğru geliyor. Onun bir muhabir olduğunu biliyorum ve burada işi yok.

“Affedersiniz, bayım. Buraya nasıl çıktınız?”

Yalaka yüzü buruşuyor ve sanki ben aşağıymışım gibi bana tepeden bakıyor.

“Giriş izni verildi.” Yanımdan geçmeye çalışıyor, ben de yoluna çıkıp elimi uzatıyorum.

“Kim tarafından?” Sesimi sertleştiriyorum, yanımdan geçemeyeceğini belli etmek için.

Elini kaldırıp havada sallıyor. “Bilmiyorum.” Burnunu buruşturuyor. “Aşağıdaki oyuncuların biri. Anahtarını benim için okuttu falan. Aiden’i burada bulabileceğimi söyledi.”

Tek tahminde, hangi pislik olduğunu bildiğimi söyleyebilirim.

“Kimse sana buraya çıkma izni vermemeliydi. Oteller oyuncularının mahremiyetine önem verir. Bir gazetecinin buraya gizlice girdiğini öğrenirlerse pek hoşlarına gideceğini sanmıyorum.”

“Üzgünüm... peki sen kimsin?” diye alaycı bir şekilde soruyor. “Röportaj için izin aldım, o yüzden neden bana onu nerede bulabileceğimi söyleyip yoluna devam etmiyorsun?”

Kızgın bir kahkaha attım. “Görünüşe göre dilimizi anlamıyorsun. Buraya çıkamazsın. Beni geçmek istiyorsan, bana dokunman gerekecek ve bunun ciddi sonuçları olacağını şimdiden söyleyeyim. Bu yolu izlemek istiyor musun?”

“Sen kimsin? Hiçbir yetkin yok.”

Yine yanımdan geçmeye çalışıyor, ama ben yerimden kıpırdamadan önünde duruyorum. Bana tepeden bakıyor, bakışları tanımaya dönüşüyor. “Ah, kim olduğunu biliyorum. Yüzünü sosyal medyada görmüştüm. Sen o kızsın... Cassidy.”

O kız mı? Ne kadar şovenist bir pislik.

“Onun kız arkadaşı.”

“Senden demeç alabilir miyim?”

“Hayır. Kimseden demeç almayacaksın. Güvenliği çağırıyorum.”

“Neler oluyor?” Aiden, koridorda bize katılırken sorar.

“Bay Slate, yaklaşan maçla ilgili birkaç sorum var. İlk turu süpürdünüz, ikinci tura ikinci sıradan girerken nasıl hissediyorsunuz?”

“Aiden, konuşma. Odana geri dönebilirsin. Ben hallederim.”

Telefonumu çıkarıp otelin numarasını çeviriyorum. Bir kadın cevap verdiğinde, selamlaşmaya gerek görmüyorum ve hemen konuya giriyorum. “Lütfen beni otel güvenliğine bağlayabilir misiniz?”

“Konunun ne olduğunu sorabilir miyim?” diye soruyor.

“Ben 913 numaralı odadan Cassidy Baker. Bay Slate taciz ediliyor. Cüretkâr bir muhabir, bu kata çıkmak için izin aldığını iddia ediyor. Aiden ya da ben izin vermedik. Onu buradan çıkarması için birine ihtiyacım var.”

Adamın elleri havaya kalkar. “Peki. Gidiyorum.”

“Git,” derim, asansörü işaret ederek.

Adam, elinden dondurması alınmış on yaşındaki bir çocuk gibi öfkeyle uzaklaşır. Kiminle konuştuğunu araştırmam gerektiğini zihnimde not ederim. Bir tahminim var, ama doğru olduğundan emin olmam lazım.

Eğer düşündüğüm kişi ise, burada daha fazlası dönüyor demektir. Aiden’in peşinde ve onun oynadığı oyun ne olursa olsun sona erdiğinden emin olmam gerekecek.

Hırıldayarak kapıdan geri geçiyorum ve Aiden’i odada volta atarken buluyorum.

“Buraya nasıl çıktı? Kimdi o?”

Başımı sallıyorum. “Bir muhabir. Oyunculardan biri ona giriş izni vermiş.”

“Saçmalık. Kimse bunu yapmaz. Hepsi daha akıllıdır.”

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyorum. “Başka nasıl buraya çıkmış olabilir bilmiyorum. Asansöre binmek için oda anahtarı gerekiyor. Ama artık sorun yok. Güvenlik haberdar ve onu dışarı çıkarmalarını sağlayacaklar.”

Aiden’in omuzları çöküyor ve içinden uzun bir iç çekiş çıkıyor.

“Teşekkürler, Cassidy. Ben sadece-”

“Şşş,” diye fısıldıyorum. “Hiçbir şey söyleme. Hadi, neden oturmuyorsun?”

Bunun onu sarsmış olduğunu biliyorum. Burası onun sığınağı. Özel alanı. Ve böyle bir şey onu gerçekten çileden çıkarabilir.

O oturuyor ve ben arkasına geçip ellerimi omuzlarına koyuyorum. “Ne yapıyorsun?”

“Sana masaj yapıyorum.” Gergin düğümleri çözmeye başlıyorum. “Cass.”

“Bana Cass deme. Senin hayatını kolaylaştırmak için para alıyorum. Bırak da bunu yapayım.” Direnmesine fırsat tanımıyorum, aksine daha sert yoğuruyorum.

“Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum,” diyor ve kalbim kabarıyor.

Bu sözleri daha önce de duymuştum ve o zaman da şimdi olduğu gibi aynı etkiyi yaratmışlardı. Hava ağırlaşır ve boğazımda bir düğüm oluşur. Tüm güzel anılar, ondan sonra gelen her şey tarafından silinip gider.

Göl.

Duyduğumda üzerimde milyonlarca örümcek dolaşıyormuş gibi hissettiren o ses.

Düşüş.

Aiden elimi tutar, öne doğru çeker ve ben donakalırım.

Birincisi, bu hareketi beni tamamen hazırlıksız yakaladı. İkincisi, yara izlerime bakıyor.

“Burada ne oldu?” Aiden neredeyse fısıldıyor. Parmaklarını yara izlerinin üzerinde nazıkçe gezdiriyor, bileğimdeki derin, yuvarlak ize odaklanıyor.

“Hiçbir şey.”

“Bana söyleyebilirsin.”

Kolumu çekiyorum, kendimi çıplak ve savunmasız hissediyorum.

rum. “Hayır,” diyorum, o konuya girmek istemiyorum. “Sadece yara izleri.”

“Cassidy, ben...”

Onun bu konuyu kurcalamasına izin veremem. “Lütfen dur, Aiden. Bu çok uzun zaman önce olan bir şeydi. Düşünmek istediğim bir şey değil, konuşmak ise hiç değil.”

Bu, haftalardır söylediğim en doğru şey olabilir.

Bana istediğimden daha uzun süre bakıyor ve ben onun bakışları altında kıvranıyorum. Ne olduğunu bilmesi imkânsız. Kesinlikle imkânsız. Ama istismar edilen bir durumda olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. Muhtemelen şu anda kendi yaşadıklarını yeniden yaşıyor.

Geçmiş, bizi rehin tutar, kötü şeyleri geride bırakıp öylece uzaklaşmamıza izin vermez.

“Ne?” diyorum, ama kelime nefes nefese ve tamamen yanlış çıkıyor.

Bana birkaç saniye daha bakıyor, sonra başını sallayıp arkasını dönüyor. “Hiçbir şey. Sadece... sadece aklıma bir şey geldi. Hepsi bu.”

Ona neyi hatırlattığını tahmin edebiliyorum. Başka bir zaman. Başka bir yer. Hayatta kalmak için bir araya gelen iki kırık çocuk.

Neden beni terk ettin, Aiden?

Kapı çalınır, o anı bozar ve bunun için minnettarım. O çok şey görüyor ve bu tehlikeli hale geliyor. Zaten tehlikeliydi.

Bu kesintiye minnettar olarak, kim olduğunu kontrol etmeden kapıyı açarım.

Açtığımda, Billy Lewis’in orada durduğunu görürüm.

Beni baştan aşağı süzer, dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünür. “Güzel kıyafet.” Aşağıya bakıyorum ve o anda tüm o kargaşada gömleğimin yukarı kaymış olduğunu ve kaburgalarımın görünecek kadar yukarı çıktığını fark ediyorum. Berbat görünüyor

olmalıyım. “Maç öncesi sevişmeni mi böldüm?” diye soruyor, tam bir pislik gibi. “Buna oral seks de dahil mi, Charity?”

“Cassidy,” diye öfkeyle söylüyorum, gözüm kararmış. Ne pislik ama.

Aiden’in son kez dar bir alanda birlikte kaldıklarında onu neredeyse öldürdüğünü düşünürsek, bu adamın cesareti var.

“Billy...” Aiden, adını bir uyarı gibi söyler. “Ne istiyorsun?”

“Sadece nasıl olduğunu görmek ve geçen geceki olay için özür dilemek için geldim. Çok fazla içmiştim ve haddimi aştım.”

Aiden boynunu kırıştırır ama tek kelime etmez.

“Her neyse, özür dilerim.” Billy kapıyı kapatmaya gider ama sonra durur. “Bir salak muhabirin buraya çıkmaya çalıştığını duydum. Ona izin verilmediğini söyledim. Dinlemedi.”

O tam bir yalancı. O yapmacık ifadesinden anlaşılıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve kesinlikle ona buraya gelmesini söyledi. Bu adamın niyeti ne bilmiyorum ama iyi bir şey peşinde değil ve ben bu işin iç yüzünü ortaya çıkaracağım.

“Neyin var, Sindirella?” diye sorar Billy.

Ellerim yumruk olur ve Aiden’in yanından geçerek Billy’ye doğru tehditkâr bir adım atarım. Planımın ne olduğunu tam bilmiyorum ama ona zarar vermek istiyorum. Bu kesin.

Aiden belimden tutar ve beni göğsüne doğru çeker, kulağıma fısıldar. “Seni kışkırtmaya çalışıyor, Cass. Onu siktir et.” Başını yukarı kaldırır ama ellerini belimden çekmez. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Yok. Sadece o pisliğin hâlâ burada dolaşıp durmadığından emin olmak için geldim.”

“Özür dilemeye geldiğini sanmıştım,” diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Bana gülümsedi ama gülümsemesine rağmen bana bakışlarında

sıcak ya da dostça hiçbir şey yoktu. “O gitti, şimdi sen de buradan defolup gitmelisin.” Aiden’in sesi alçak ve tehditkârdı, ama o pislik kıkırdadı.

“Sonra buzda görüşürüz.”

“Hayır, görmeyeceksin çünkü sen oynamıyorsun bile,” diye tersledim, ama kapı çoktan kapanmıştı.

Beni duymadı.

Aiden kıkırdadı ve sonunda ellerini indirdi. “Onun seni sinirlendirmesine izin verme. Sadece seni kızdırmaya çalışıyor. Bu konuda kötü şöhreti var.”

“O bir pislik.”

“Öyle, ama akıllı ve koçu kandırmış.”

“Öyle değil,” diyorum, başımı sallayarak. “Bir gün, bir hata yapacak ve ben de onun düşüşünü izlemek için orada olacağım.”

Aiden gülmemek için dudaklarını sıkıyor.

“Ne? O berbat biri, Aiden. Tam da kadınlardan faydalanan ve muhtemelen yavru köpekleri tekmeleyen türden bir adam. Ona tahammül edemiyorum.”

Aiden başını geriye atıp gülüyor, ki bu maç öncesinde hiç de ona yakışmıyor.

Gözlerimi kısıyorum ve dudaklarımın bir köşesi yukarı kalkıyor. “Kadınlara ve yavru köpeklere saldırmanın komik bir yanı mı var sence?” diye soruyorum, onun öyle biri olmadığını bilerek.

Ellerini kaldırıyor. “Ben ikisini de oldukça severim ve ikisine de yapılan her türlü saldırıyı kış tekmeleme ya da daha kötüsü için bir gerekçe olarak görürüm.”

Gözlerimi yarıya kadar devirdim. “Stadyuma gitmek için hazırlanmalısın.” Aiden’in önündeki masada kalan birkaç şeyi toparlamaya başladım. “Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Derin bir nefes aldı, etrafına bakındı. “Hayır. Her şey yolunda.”

“Tamam. Maçtan sonra görüşürüz.”

Kapıya yarı yolda gelmiştim ki adımı seslendi. Omzumun üzerinden bir bakış attım, tek kelime etmeden, aklımdan ne geçiyorsa söylemcsine izin verdim. “Bunu daha önce de söyledim ama o muhabiri durdurduğun için sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. O kapıdan geçseydi tüm oyunum altüst olurdu.”

“Biliyorum.” Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum. Kıl payıydı. Oldukça kıl payı. “Biliyorum,” diyorum tekrar. “Güvenlikle konuşup bir daha böyle bir şeyin yaşanmamasını sağlayacağım.”

“Sen benim kız arkadaşısın, menajerim değilsin.” Gülümsüyor. “Ben hallederim.”

Başımı sallıyorum ve odadan çıkıyorum; son birkaç dakikada olan biten her şey kafamda dönüp duruyor.

O geçmişini düşünüyor.

Ve içimden bir parça, bunu yapmamasını diliyorum çünkü bu, beni geride bırakmasını daha da acı hale getiriyor.

Hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyor.

Takımın ne kadar sıkı bir şekilde toparlandığı önemli değil.

Aiden formunda değil.

Bütün gün böyleydi ve onu doğru zihniyete geri döndürmek için hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor.

Buradan, tribünlerden görebiliyorum. Yüzü gergin, omuzları sert. Bana gergin bir lastik bandı hatırlatıyor, kopmaya hazır.

Maçın böyle olması gerekmiyordu. Ama sanırım hiç de şaşırmadım. Hiçbir şey söylememiş olabilir, ama o lanet muhabir sahaya çıktığından beri iyi değildi.

Parlamak üzereydi ve şu anda öyle olacak gibi görünüyor.

Aiden'in Bulldogs savunmacısına sert bir şekilde müdahale etmesini gözlerimi kocaman açarak izliyorum. Kavga çıkmak üzere ve Dane durdurmak için kayarak gelse de Aiden kan dökmek istiyor.

Bir de baktım ki, rakip takımdan bir adam yumruk atıyor.

Sonra, tam anlamıyla bir kavga çıkınca ortalık tam bir kargaşaya dönüşüyor. Hudson ve Dane kavgaya karışırken dehşetle izliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Hakem düdüğünü çalar ve kavgayı ayırır.

Oyuncuların ayrılması birkaç dakika sürer, ardından Aiden ve ona yumruk atan savunma oyuncusu ceza bölmesine gönderilir.

Bu, uzun bir maç olacak.

Saatler sonra, odada Aiden'in dönmesini bekliyorum.

Kaybettiler.

Ve ona yardım etmek için ne yapacağımı bilmiyorum.

Karavanda, bir mağlubiyetten sonra, Aiden'ı ağacın altında otururken bulurdum. Hava nasıl olursa olsun fark etmezdi. O her zaman oradaydı.

"Ne düşünüyorsun?" Oturduğu yerin hemen yanına gelene kadar birkaç adım atıyorum.

Başını yukarı kaldırıp bakışlarımı yakalıyor.

Bana attığı bakış, midemi boşaltıyor. Kaybolmuş ve tamamen kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyor.

Gözlerimi ondan ayırıp kucağındaki ellerine bakıyorum. Kendine bir şeyler mırıldanırken parmaklarıyla uyluğuna vuruyor. Sözlerini duyamıyorum ama ne söylüyorsa iyi bir şey olamaz çünkü dudaklarını sıkıca kapatmış, çenesini gerginleştirmiş.

“Neler oluyor?”

Konuşmuyor, beni fark etmiyor.

“Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bana ihtiyacın olursa bunu atlatacaksın. Derin bir nefes al, şunu unutma...”

“Saçmalamayı kes Pip, sen Bayan Saber değilsin.”

Konuştuğum sosyal hizmet uzmanını tanıması beni hazırlıksız yakaladı, ama sanırım yakalamamalıydı. O uğradığında Aiden de birkaç kez oradaydı.

Bana sert çıkmak istemediğini bilerek derin bir nefes aldım. Aiden öyle biri değil. Aiden beni asla incitmez. “Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum.” Sözlerim fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle çıktı.

“Yardıma ihtiyacım yok.”

“Neye ihtiyacın var?”

“Sadece yanıma otur.” Sözleri üzerine, yanına çöküp sırtımı ağaç gövdesine yaslıyorum. “Yanımda olman yeterli.”

Süitin kapısının açılmasıyla anılarım uzaklaşıyor ve beni tekrar şimdiki zamana geri itiyor.

Aiden’in içeri girmesini izliyorum. Varlığı tek başına odadaki tüm oksijeni emiyor.

Kollarını sıvayıp kanepede oturan bana sesleniyor.

“Kanepede yatacağım,” diye homurdanıyor, bana neredeyse hiç ilgi göstermiyor.

Aiden kendi kafasının içinde sıkışıp kalmış. Sakinleşmek için zamana ihtiyacı var. Onu kanepede yatıracağıma itiraz etmek istiyorum ve edeceğim de ama şu anda bir dakikaya ihtiyacı var ve ben de ona tam olarak bunu vereceğim.

Ayağa kalkıp ona dönüyorum ve başımı sallıyorum. Sessizce yatak odasına doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda yatağa oturup kendimi meşgul etmeye çalışıyorum.

Şu anda bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

İçinde süren savaşı susturmaya çalışırken benim onun alanında olmam.

Bulunduğum yerden, kendi kendine konuşurken hafif mırılda-
nışlarını duyabiliyorum.

Muhtemelen kendine kızıyor.

Bu, ruhumu parçalıyor.

Birkaç dakika sonra mırıldanmalar kesiliyor ve bir kapının açılıp
kapandığını duyuyorum. Banyo. Musluk açılıyor ve birkaç saniye
sonra daha fazla gürültü, eşya karıştırma sesi ve bir küfür geliyor.

Yıllar önce söylediği sözler beynimde tekrar tekrar yankılanıyor.

“Senin benimle olman yeterli.”

Yataktan kalkıp ayağa kalkıyorum.

Yeterince zaman geçti. Ona gidiyorum.

Odayı geçip kanepede oturduğu yere doğru ilerliyorum, ama bu
sefer yanında bir yastık ve battaniye var.

Yanına oturuyorum. Varlığıma alışması için ona bir saniye veri-
yorum.

Gözümün ucuyla omuzlarının düştüğünü görüyorum, sonra da
kanepeye yaslanıyor.

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim, ben de geriye yaslanıp
rahatladığımda nefesim ağzımdan sızıyor.

Sessizlik bizi sarıyor, ta ki o sonunda sessizliği bozana kadar.
“Burada ne işin var, Cass? Yatmalısın.”

Ona dönüyorum. “Sensiz olmaz.”

Aiden ilk başta cevap vermez ve onun hayatta olduğunu ve taş
kesilmediğini anlamamın tek nedeni göğsünün inip kalkmasıdır.

“Seninle aynı yatakta yatmayacağım.”

“Zaten yattın.”

Çenesi sıkılır ve vücuduna yayılan gerginliği görebiliyorum. “O eskidendi. Ve uyumak falan yoktu,” dişlerini sıkarak söyler.

“İkimiz de yetişkiniz. Birbirimize dokunmadan aynı yatakta uyuyabiliriz.” Meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum. “Cidden ama. Uzun bir maç geçirdin; dinlenmen lazım.”

Uzun bir iç çekişi duyuluyor. “Peki. Ama uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

Bu savaşı kazandığımı bildiğim için, zaferimin tadını çıkarmak için orada kalmıyorum. Kalırsam, fikrini değiştirme riski var ve Aiden’in dinlenmeye ihtiyacı var. Bunun yerine, yatak odasına gidip yatağın bana ait olan tarafına uzanıyorum.

Birkaç saniye geçmeden odanın ışıkları sönüyor ve çarşaflar geri çekiliyor.

Aiden yorganın altına girerken yatak çöküyor.

Kral boyu bir yatak olmasına rağmen küçük geliyor. Yaptığı her hareketi kemiklerimde hissediyorum. Her çöküş ve dönüş, kolumu uzatsam ona dokunabileceğimin farkına varmamı sağlıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve vücudum onun yakınlığıyla karıncalanıyor.

Midemdeki kelekleri sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ama nafile; kanatlarını çırpıyorlar.

Nasıl uyuyabileceğim ki?

Nefeslerimiz dışında oda nispeten sessiz. Kulaklarımı dikip dinlersem, sokaktaki arabaları duyabiliyorum, ama bu sadece uzaktan gelen zayıf bir uğultu.

Benim gibi uyanık mı diye dinliyorum.

Duyduğum tek ses, Aiden’in yumuşak nefes alıp veriş.

Sanırım yanılmış.

Uyuyakalmış.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Aiden

YILLARDIR BU KADAR İYİ UYUMAMIŞTİM VE BUNUN NEDENİNİ ANLAMAK İÇİN ROKET MÜHENDİSİ OLMAYA GEREK YOK.

Onun yüzünden.

Yanına uzandığım anda sızıp kaldım.

Sanki bana ilaç vermiş gibi.

Tabii ki vermedi, ama lanet olsun, o daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor.

Gözlerimi aralıyorum ve görüşüm netleşene kadar birkaç kez göz kırpıyorum.

İşte orada, derin uykuda. Aramıza küçük bir yastık koymuş ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Bunun beni durduracağını sanıyorsa, yanılıyor.

Harekete geçmememin tek nedeni onun işvereni olmam, ama lanet olsun, olmasaydım, hiçbir yastık onu elde etmemi engellemezdi.

Bir iniltiyi bastırıyorum. *Ne yazık ki işverenim.*

Ne yazık ki, burada bir saniye daha uzanıp onu izlemeyi ne kadar istesem de kalkmam gerekiyor.

Koç, bu sabah erken antrenman istiyor ve ne kadar kötü oynadığımızı görünce, haksız da değil.

Gerçek şu ki, dün dış dünyanın oyunumu etkilemesine izin verdim, ama bu saçmalıkla işim bitti.

İkinci maçtan önce kendimi toparlamak için bir günüm var.

Ve tam da bunu yapacağım.

Dünkü izin günü, kafamı toparlamak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Sadece böyle devam etmem gerekiyor.

Şimdi buzda, ikinci periyotta Bulldogs'a karşı bir sayı öndeyiz.

Kendi mavi çizgimden buz üzerinde kayarken, sopamı daha sıkı kavradım. Geri çekildim ve diski buzun ilerisine pasladım.

Hudson'a doğru süzüldü, ama Bulldogs'un orta saha oyuncusu tarafından kesildi.

O pislik bir kaçış yakaladı ve kolaylıkla gol attı.

Siktir!

Bu bizim için iyiye işaret değil. Şimdi Bulldogs ile berabereyiz ve bir yenilgiyi daha göze alamayız.

Buzun ortasına doğru kayarken, yüzleşmeden önce durup hatımla konuşuyorum.

"Bu benim hatam. Geri alacağız."

"Seninleyiz," diye yanıtlıyor Dane.

Yüzleşme için ringin ortasına geri dönüyorum.

Hakem diski bırakıyor ve ben onu defans oyuncuma geri kazandırıyorum.

Dane merkeze doğru kayıyor ve diski içeri atıyor, ama Bull-dogs'un defans oyuncusu diski kapıyor ve uzaklaştırıyor.

O buz üzerinde ilerlerken, benim tarafıma dikkat etmediğini fark ediyorum. Bu dikkatsizliğinden tam olarak yararlanıyorum ve diski ondan hızla geri alıyorum.

Hudson hızla bana yetişir ve ikiye bir pozisyon oluşur. Ben soldayım, o sağda.

Hudson'a pas veririm, o da kaleciyi şaşırtmak için hemen bana geri paslar.

Diski attığımda zaman durur.

Diskin buzun üzerinde süzülüşünü izlerken kalbim göğsümde hızla çarpar.

Boş kaleye gol attığımda kalabalığın uğultusu kulaklarımda yankılanır.

Golün ardından takım arkadaşlarım bana doğru koşuyor. Bir araya toplanıp sevinç çığlıkları atıyoruz, sonra bir sonraki sıra oyuna girebilsin diye kayarak uzaklaşıyoruz.

"Güzel geri dönüş, dostum," diyor Dane, sırtıma vurarak. "Son maçında kafanı karıştıran her neyse, gitmiş galiba."

Onun sözleri üzerine, onu aramadan edemiyorum. Bir an sonra, tribünde Cassidy'yi buluyorum. Gülümsemesi buradan bile parlıyor.

"Senin sahip olduğun o sihirden bana da biraz ver," diyor Hudson gülerek.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum.

Doğru, hepsi Cassidy sayesinde.

Onunla yatak odasında hiçbir şey olmamış olsa da onun yanında olmak kesinlikle sihirli bir etki yarattı.

Bu kızın nesi var bilmiyorum ama kesin olan bir şey var ki, onu ekibe almak hayatımda verdiğim en iyi karardı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Cassidy

EVE DÖNMEK NE GÜZEL.

Tampa'da geçirdiğim son birkaç gün, en hafif tabirle zorluydu.

Saints ikinci maçı kazandı, ama dürüst olmak gerekirse, ne kadar iyi oynadıkları ya da oynamadıkları benim sorunlarımın en küçüğü.

O kadar yakın olmamız beni delirtiyordu.

Aynı yatağı paylaşmak işkence gibiydi.

Aiden gibi çok istediğin bir adam varken, o bir nefes uzaklıkta olduğunda üzerine atlamamak hiç de kolay bir iş değil.

Yanlış anlama, onunla birlikte olmayı seviyorum ve her dakikamı Aiden'in yanında geçirmek, kaçınılmaz olarak sona erecek olan zamanımızı sonuna kadar yaşamak istesem de şu anda istemiyorum.

O adamdan biraz uzaklaşmam lazım. Bu gece olduğu gibi, yorgunum ve pijamalarımı giyip yatağa girip bulabildiğim tüm romantik komedileri izlemekten başka bir şey istemiyorum. Bugün neyim var bilmiyorum. Kendimde değilim. Ağlamamak için beni güldürecek herhangi bir şeyle dikkatimi dağıtmam lazım.

Ama kaderimde bu yok.

Bu gece, çekiciliğimi konuşturup Aiden'in kızıymışım gibi davranacağım. Tek sorun, sınırların benim için çok kolay bulanıklaşıyor gibi görünmesi. Kalbimi korumakta daha iyi olmam lazım.

Aiden Slate kalbimi bir kez kırdı ve bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Muhtemelen bu yüzden bu kadar kötü bir ruh halindeyim. Son birkaç buluşmamızda beni dinledi. Benim hakkımda bir şeyler bilmek istedi ve bu kafamda korkunç şeyler yaratıyor. Düşünmemem gereken şeyler düşünmeme neden oluyor.

Büyü artık, Cassidy.

Telefonum çalıyor ve ekranda Emma'nın adının olduğunu görüyorum.

"Kurtar beni," diyorum, sızlanarak ve yorgun bir sesle.

"Neden kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu sorabilir miyim?"

İnliyorum. "Aiden ile şehir merkezindeki havalı bir lounge barda buluşacağım, orada küçük bir VIP tanışma etkinliği var." En neşeli ponpon kız sesimi takınıyorum, her kelimeye sahte bir heyecan katıyorum.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ne için?"

İç geçirdim. O bu tür şeyleri eğlenceli bulurdu. "Her yıl farklı bir hayır kurumu için para toplayan yıllık bir bağış etkinliği. Çok fazla parası olan bir grup kodaman orada olacak, NHL'nin büyük isimleriyle tanışma şansı için cüzdanlarını gösterecekler."

"Ah, zavallı Cassidy. Elitlerin arasında dolaşacaksın. Senin için çok üzüldüm."

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Maruz kalacağım tüm o egoist konuşmalardan başım şimdiden ağrıyor."

"Eğlenmeye çalış, Cass. Bunun senin tarzın olmadığını biliyorum, ama eğlenebilirsin. Gerektiğinde dans ettiğini ya da çekicili-

ğini konuşturduğunu gördüm. Başarabilirsin.”

“Sen en berbat moral verici kişisin.”

Kıkırdadı. “Aslında sadece Slate ile ilgili her şeyi bana anlatmadığın için seninle dalga geçmek için aradım. Senin aracılığınla yaşamak istiyorum, ama sen takım oyuncusu gibi davranmıyorsun.”

“Saçmalıyorsun. Yarın seni arayıp, yaptığım tüm o gösterişsiz saçmalıkları anlatacağım.”

Ve öyle de yapacağım. Aiden’la ilgili ayrıntılar dışında her şeyi ona anlatacağım. Her şeye rağmen, onu satmayacağım. Asla.

“Peki. Git ve eğlen. Ben de burada, sonunda öldürülmesini beklediğim sinir bozucu bir kahramanın olduğu, ucuz bir vampir dizisini arka arkaya izleyeceğim.”

Burun kıvırıyorum. “Sen de eğlen. Yakında konuşuruz.”

“Güle güle.”

Düğmeye basarak görüşmeyi sonlandırıyorum ve telefonumu çantama atıyorum. Nereye gideceğimi bulmam lazım.

Tek başıma gelmek zorunda olduğum için, halka açık olmayan yan kapıdan girmem söylendi ve bunun bulunması kolay olur diye düşünürsün.

Öyle değil.

Nihayet söz konusu kapıyı bulduğumda, neredeyse tüm binayı dolaşmıştım. Yan tarafta değil, binanın arkasında.

Kapıyı çalmadan önce sertçe nefes verip, temizleyici bir nefes aldım.

“Adınız?” Kapıdaki bir delikten, kalın sesli iriyarı bir adam bağırdı.

Kapı görevlisine bilgilerimi veriyorum ve şimdi, sol göğsünde salonun amblemi bulunan siyah yakalı bir gömlek ve gri bir pantolon giyen, devasa bir adam tarafından içeriye eşlik ediliyorum. Yürürken iri kolları kasılıyor ve bunun yapay olmadığına imkân

yok, kaç yıldır steroid⁶ kullandığını merak ediyorum.

“Oradan geçin, hanımefendi.” Elini uzatarak, ağır kadife perdelerin etrafından geçmemi işaret ediyor.

Işıklar loş ve odada blues müziği⁷ yankılanıyor, saksafon ağırlığı taşıyor. Bu, karamsar ve şehvetli bir ortam; etrafta erkekler durup erkek meseleleri hakkında konuşurken bu biraz tuhaf geliyor.

Adama başımı sallıyorum. “Teşekkürler.”

Beni yalnız bırakıyor ve ben kendimi toparlamak ve mekânın havasına alışmak için bir saniye bekliyorum. Tecrübeli bir aktris gibi rolümü oynamaya hazır olmam gerekiyor ama bu gece pek havamda değilim. Son bir nefes alıp veriştikten sonra perdenin arkasına geçmek üzereyken tanıdık sesler beni durduruyor.

Kulak misafiri olmamalıyım.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum.

Ama bu Aiden ve içimden bir parça onu biraz dinlemek istiyor. Onu kendi ortamında, onu heyecanlandıran şeylerden bahsederken duymak istiyorum.

Bu gizemli adamı motive eden şeyleri.

Onu bugün olduğu kişi yapan şeyleri.

Tek istediğim bu. Onu şu anki haliyle tanımak. Çünkü ne kadar farklı olmasını istesem de biz artık evdeki eski halimizden farklı insanlarız.

“Bunu nasıl bitireyim, Mike? Burada kendimi bulamıyorum.”

“Bu konuya gerçekten takılmışsın. Bunun sağlıklı olmadığını biliyorsun, Aiden. Hokeyine odaklanmalısın. Takımın sana ihtiyaç duyuyor.”

“İşimi biliyorum, Mike. Kendi işlerimi halletmeye fazlasıyla muktedirim.”

6- Vücutta doğal olarak bulunan hormonların, sentetik versiyonlarını tıbbi tedavi veya performans artırma amacıyla vücuda almak. (e.n.)

7- Blues, temeli Afrika'ya dayanan bir müzik türü. (e.n.)

“Bence değilsin. Bunun kolay olması gerekiyordu. Rahatlamana yardımcı olacak bir şey. O, seni sağlıksız bir şekilde ele geçirmiş. Onu bırakman lazım.”

Aiden içini çeker. “Muhtemelen haklısın.”

Mike kıkırdar. “Boşuna değil, sen önemli birisin. Bunu kilometrelerce öteden görmem gerekirdi. Sadece yaptığın şeyi yap. Kartlar olması gerektiği gibi düşecektir.”

Midem altüst oluyor ve midem bulanıyor. Gitmek istiyorum. Kaçmak istiyorum.

Zaten gelmek istememiştim, ama şimdi bütün gece mahvoldu. İstesem bile rol yapamazdım.

Benden kurtulmaya çalışıyor.

Yine.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. O Aiden Slate. Alan ama karşılığında hiçbir şey vermeyen adam. Sözler veren ama tutmayan adam.

Seni hiç düşünmeden geride bıraktı.

Üzüntüyü bastırıp öfkenin onun yerini almasına izin veriyorum. Her zamanki gibi onunla ilgileniyorum. Rahatlamasına ve işine odaklanmasına yardım ediyorum.

Neden yeterince iyi değilim?

Daha önce bir kez gitmişti ve ona gerçeği söylersem bu sefer kalacağını düşünmek aptallık olur.

Oraya gidip istifa edeceğim. Ona ne düşündüğümü söyleyeceğim.

Ama neden yapayım ki? Bu maaşlı bir iş, neden bundan vazgeçeyim ki? Yapmamalıyım. Cesaretini toplayıp bunu kendisi bitirmeli.

Ellerim yumruk oluyor. Bu partiyi bırakıp mide rahatsızlığım olduğunu söyleyeceğim ki, biri perdenin arkasından fırlayıp bana çarpıyor.

Vücudum geriye doğru savrulup yere düşerken çığlık atıyorum, ama yere çarpmıyorum. Güçlü kollar beni sarıyor, yaralanmamı ve kendimi tamamen rezil etmemi engelliyor.

“Geç kaldın,” diyor, bana gülümsüyor.

“Sen de bir boğasın,” diye espri yapıyorum, ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum.

Elimi elbisemin üzerinde gezdirip kırıksıklıkları düzeltiyorum.

“Boğa mı?”

Onunla perde arasında bakışlarımı gezdirip yüzümü buruşturuyorum. “Evet, öfkeli bir boğa. Sanki ben mendili tutan bir matedormuşum gibi oradan geçtin.”

Gülüyor. “Neredeydin?”

“Şey, burası şehir ve gecenin bu saatinde trafik pek de hafif sayılmaz. Sonra girişi bulmam biraz zaman aldı.” Derin bir nefes alıyorum.

“Üzgünüm. Seni kontrol etmek için aramalıydım.” O başını sallıyor. “Seni kapıda karşılayabilirdim.”

“Haklısın. Karşılayabilirdin. Bir beyefendi öyle yapardı.” Sözlerim alaycı olsun diye söylemiştim, ama hiç de öyle çıkmadı.

Gözleri bana dikiliyor ve bunun benim davranışlarımdan kaynaklandığını biliyorum. Elimde değil. Tüylerim diken diken oldu ve para aldığım rolün aksine, pek iyi bir oyuncu değilim.

“Gerçekten üzgünüm, Cassidy. Senatörle konuşurken oyalanmışım, sonra da Mike beni buldu. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim.”

“Benden özür dilemene gerek yok. Ben kiralık yardımcıyım. Bu sadece iş.”

Başını geriye doğru salladı. “Ne oluyor sana? İyi misin?”

“Evet,” diyorum, salonu işaret ederek. “Gidelim. Gitmen gereken yerler ve başını döndüreceğin insanlar var.”

Ona konuşma şansı vermeden, omuzlarımla onu itip geçiyorum, konuşmamın bittiğini açıkça belli ediyorum. Şansımı zorluyorum. Bu paraya ihtiyacım var ve kızmaya hakkım olmayan bir şey yüzünden sergilediğim tavır, dikkatli olmazsam bu işi erken kaybetmeme mal olacak.

Gecenin geri kalanını salonda dolaşarak geçiriyoruz ve ben sevgi dolu kız arkadaş rolümü oynuyorum. Koluna tutunuyorum. Kompulsif davranışlarını gizlemesine yardımcı olmak için özel bir özen gösteriyorum ve bir noktada, daha önce olanları bile unutup eğlenmeye başlıyorum.

“Cassidy, play-off oyunlarını beğeniyor musun?” diye soruyor, Aiden’in son yirmi dakikadır konuştuğu zengin bir iş adamı, beni de sohbete dahil ederek.

Başımı sallıyorum. “Evet. Hokeyi büyüleyici buluyorum. Bu sadece bir spordan çok daha fazlası.”

Adamın kaşları içe doğru kıvrılıyor. “Öyle mi? Ne demek istediğini merak ettim.”

Şampanyamdan bir yudum alıyorum. “Şey... oyuncuların maçın ortasında tartışmaya girmeleri her gün olan bir şey değil. Hatta bu teşvik bile ediliyor.” Son maçı ve ne kadar fiziksel bir hal aldığını düşünüyorum. Kasklar buza çarptığında ve yumruklar havada uçuşmaya başladığında kalabalığın nasıl daha yüksek sesle tezahürat ettiğini. “Hokey, karma dövüş sanatları ile golfun bir karışımı gibi.”

Aiden yanımda burun kıvrıyor.

“Cidden mi, karşılaştırmaların bunlar mı?”

Dalga geçmiyor. Gerçekten eğleniyor.

“İtiraf etmeliyim ki, Aiden’la tanışana kadar bu spor hakkında pek bir şey bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir sporda bilgili olduğumu iddia edemem.” Omuz silkiyorum. “Bana bu ikisini hatırlatıyor. Acımasız ve vahşi ama izlemesi bağımlılık yapıyor.”

Aiden'in gözleri benimkilere kilitleniyor ve yüzeyin hemen altında eğlenceyle başka bir şeyin karışımı duruyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Cassidy." Elini uzatıyor, ben de elimi uzatıyorum. El sıkışması hoş, bu geceki çoğu erkek gibi abartılı değil.

Hakimiyet kurmaya çalışmıyor. Bu bir saygı göstergesi.

"Yaşlı bir adamı eğlendirdiğin için teşekkür ederim."

Gülümsüyorum. "Zevk bana ait, efendim."

O da sıcak bir gülümsemeye karşılık veriyor. "Aiden, buna iyi bak. Kendine bir hazine buldun."

"Teşekkürler. Elimden geleni yapacağım."

Adam başını sallıyor ve Aiden'm arabasına doğru yöneliyor.

Aiden alçak sesle ıslık çalıyor. "Onu kendine hayran bıraktın. Bu kolay bir iş değil."

"Ne demek istiyorsun? Çok sevimli birine benziyordu," diyorum, Aiden'a bakarak. Yumuşak ışığın altında, Aiden'ın koyu sakalları neredeyse tuz ve karabiber gibi görünüyor. Seçkin. Son derece yakışıklı.

Aiden kıkırdar. "O kadınları sevmez."

Yüzümü buruştururum. "Bende hiç öyle bir izlenim bırakmadı."

"Gerçek bu. Onları kendinden aşağı görüyor. Bir kadın düşmanı."

Gözlerim odanın diğer ucundaki adama kayar ve koçun karısına sırtını dönmüş olduğunu fark ederim; onu sohbetin dışında bırakmış sayılır.

"Sanırım bir insanın gerçek yüzünü asla anlayamazsın."

Sözlerimde çift anlam bulmuş gibi gözlerini kısar. Bu özel anda, öyle bir şey yok. Radarımın bu kadar yanılmış olduğunu duyunca gerçekten şaşkına dönerim.

"Bir içki daha ister misin? Yola çıkmadan önce bir tane daha?"

"Tabii," diyorum, o barın yönüne doğru uzaklaşırken küçük bir

gölümseme atıyorum; beni yüksek masada tek başıma bırakıyor.

Odaya göz gezdiriyorum; şık giyimli erkekleri ve birkaç kadının giydiği abartılı elbiseleri inceliyorum. Burası adeta mankenler ve aktrislerle dolu bir podyum gösterisi. Sırtları dik, başları havada, zeminde süzülüyorlar.

Yüzeye çıkan güvensizliğimi bastırıyorum. Aiden bu işi yapması için herhangi birine sorabilirdi. Neden ben?

Çünkü sen onun sırlarını saklıyorsun ve yargılamıyorsun.

Böyle kadınlar onun tuhaflıklarına tahammül edemezdi. Onun hikâyesini, makul bir miktar para teklif eden ilk kişiye satarlardı.

“Aiden sana o elbisenin içinde kıcının muhteşem görüldüğünü söyledi mi?” Pürüzsüz bir erkek sesi enseme okşuyor, ama vücuduma yayılan tüylerim diken diken oluyor. Billy’nin sesini duyunca tedirgin oluyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum.

“Aiden o kadar kaba olmazdı.”

Dudaklarını büzüp yüzünü buruşturur. “Aiden bir aptal. Gerçi... belki de değildir,” der, çenesine dokunarak. “Her ihtiyacını karşılayacak sen varsın. Sen kız arkadaşı mısın yoksa abartılmış bir fahişe mi?”

“Sakın tek kelime daha etme,” dedim dişlerimi sıkarak. “Kıçım hakkında yorum yapma cüretini gösterdin, bu da birinci hatandı. Ama ikimiz de biliyoruz ki, bu gece burada söylenen her şeyi Aiden’a anlatsam, sen bir açıklama yapma şansı bile bulamadan kıçın yere serilirdi.”

Alçak ve tehditkâr bir şekilde kıkırdar. “Aiden’ın sana olan ilgisi ni abartıyorsun. Sen yedek birisin.” Odaya göz gezdirir. “Bu kadınlar, ona tek bir şans verse, onu bir saniyede kaparlardı.” Gözlerinde nefret parıldıyor. “Aiden, sandığı kadar tanrı değil.”

“Şu anda sana bir şey söyleyeyim, gerzek. Savaşlarımı Aiden’ın kazanmasına ihtiyacım yok. Bana dokunursan... yanıma yaklaşır-

san... hoşuma gitmeyen tek bir kelime bile söylersen, kariyerini o kadar çabuk bitiririm ki." Gözlerini dikip bakıyorum. "Anladın mı?"

"Sen sadece kolay bir kadınsın. Onun sıkılacağı türden bir kadın."

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Billy'nin söylediği her şey, benim güvensizliklerimi ustaca kullanıyor ve o bunun farkında bile değil. Ama ben, Aiden'in o harap karavanda bıraktığı o kırılgan küçük kız değilim.

Ben güçlüyüm.

Ben sertim.

Ona doğru bir adım attım, olay çıkarmadan olabildiğince yaklaştım.

"Benim layık gördüğüm şekilde özür dileyeceksin, yoksa yarın işin kalmayacak. Adını tüm gazetelere manşet yapacağım. Cinsel taciz. Kadın düşmanlığı. Ne dersen de bu lanet şehirdeki her gazete ve medya kuruluşunun adını o kadar muhteşem bir şekilde lekelemesini sağlayacağım ki, bir daha asla çalışamayacaksın."

Billy'nin yüzü, adını koyamayacağım bir kırmızıya dönüyor.

"Her şey yolunda mı, Cassidy?" diyor Aiden, araya girip bana bir bardak daha uzatıyor, ama bu sefer martini.

Genelde martini içen bir kız değilimdir, ama bu gece buna ihtiyacım var.

Billy'ye dönüp tehditkâr bir gülümseme atıyorum. "Evet. Her şey yolunda. Billy az önce bana çarptığı için ne kadar üzgün olduğunu söylüyordu. Öyle değil mi, Billy?"

Boğazını temizleyip Aiden'a bakıyor. "Evet."

"Hadi buradan gidelim." Bardağıımı masaya bırakıp Aiden'ın hemen arkamdan gelmesiyle birlikte uzaklaşıyorum. Bu sırada, söylenenleri ve onun aslında ne kadar haklı olduğunu düşünüyorum.

Onun arabasını aramak için kaldırıma doğru yürüyorum. Onunla gelmediğim için nereye park ettiğinden emin değilim.

Akıllı olsaydım, hızımı kesip onun bana yetişmesini beklerdim, ama gerçek şu ki, Billy ile yaşadığım o olaydan sonra havaya ve alana ihtiyacım var.

Adrenalin vücudumda dolaşıyor. Sanki kalbim göğsümden patlayacakmış gibi hissediyorum.

Nefes almakta zorlanmama rağmen daha hızlı yürüyorum, nereye gittiğime bakmıyor ya da düşünmüyorum, sadece partiden uzaklaşmam gerekiyor. Bir adım atıyorum ve ne olduğunu anlamadan öne doğru düşüyorum.

Yüzüstü kaldırıma çarpmaya başlarken kendimi tutmak için ellerimi uzatıyorum.

“Cass,” Aiden’in sesi, bana doğru koştuğunu gördüğümde sersemliğimi dağıtır.

Kendime gelince, betonun üzerinde yattığımı fark ediyorum. Ama iyiyim. Neyse ki ellerim düşüşümün daha kötü sonuçlanmasını engelledi.

“İyi misin?” diye soruyor, gözlerimiz buluşabilsin diye çömeliyor.

“Sanırım.” Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum ama durumumu değerlendirdiğimde, ciddi bir hasar almadığımdan eminim.

Kaşları çatılıyor. “Ne oldu?”

“Ayağım kaydı.”

“Daha dikkatli olmalısın,” diye homurdanıyor. Bana kızgın görünüyor, ki bu hiç mantıklı değil. Erkekler bazen çok kafa karıştırıcı oluyor. “Sana yardım edeyim.”

Kollarını uzatıyor ve sonra ayağa kalkana kadar beni kaldırıyor. Ayağa kalktığım anda, ağırlığın altında bileğim çöküyor.

Bir saniye içinde, sıcaklığın içinde kendimi buluyorum. Gözlerimi kırıyorum. Ne oluyor?

O anda Aiden’in güçlü kollarının beni sardığını fark ediyorum. İtiraz edemedim, beni yerden hiç zorlanmadan kaldırıyor.

Vücutlarımızın bu kadar yakın olması yüzünden kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Yüzümü gömleğine gömdüğümde, kullandığı sabunun taze, nane kokusu burnuma doluyor.

“Ne yapıyorsun?” diye ciyaklıyorum.

“Eve tek parça halinde dönmeni sağlıyorum.”

“Yardıma ihtiyacım yok.” Tanrım, öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi konuşuyorum, ama ezilmiş egomun dayanabileceği bir sınır var. Aiden’in beni kurtarmaya gelmesi, beni paramparça etme riskini doğuruyor.

Bana yaklaşıyor, dudakları kulağımı gıdıklıyor. “Unutma, sen benim kız arkadaşımsın. Bu kadar itiraz etmemelisin,” diye fısıldıyor.

“Senin kız arkadaşın olabilirim, ama bu, beni bir çuval patates gibi taşımanı istediğim anlamına gelmez.”

“Seni eve götürüp takım doktorunu aramam gerekip gerekmediğine baktıktan sonra dururum.”

Ağzımı açıp kapatıyorum. Saçmalıyor. Elbette takım doktorunu aramayacak. “Ciddi misin?”

“Kalp krizi kadar.”

Ona gözlerimi deviriyorum. Bu durum daha ne kadar utanç verici hale gelebilir ki? Sanki evren beni duyabiliyormuş gibi, yapabileceği tek şekilde cevap veriyor. O anda gökyüzü açılıyor ve üzerimize iri yağmur damlaları düşmeye başlıyor. Kısa sürede su şelale gibi akmaya başladı. Elbisem sıırıslıklam oldu ve tenime yapıştı.

Aiden hareket etmeyi kesti, ben de neyin onu durdurduğunu görmek için başımı eğdim. Bana yukarıdan bakıyordu, bakışlarında bir sıcaklık vardı.

Sanki gözleriyle beni soyuyormuş gibi hissettim.

Omurgamdan bir titreme geçiyor ve kollarında titremeye başlıyorum.

Soğuk, meme uçlarımın sertleşmesine neden oluyor ve o anda onun neye baktığını anlıyorum. Vücuduma yapışan elbisem artık ikinci bir deri gibi vücuduma yapışıyor.

Aiden bana aç bir avcı gibi bakıyor ve ben onun avıyım.

Kalbim hızla atıyor ve bana bakarken bana doğru eğiliyor.

Sanırım beni öpecek.

Umarım öper.

Gözlerimi kapatıp ona yaklaşıyorum.

Bekliyorum.

Bekliyorum.

Sonra bir araba kapısının açıldığını duyuyorum ve arabaya bindiriliyorum.

Ve bir anda, tekrar gerçekliğe geri dönüyorum.

Ve kendimi aptal gibi hissediyorum.

Yine.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aiden

LANET OLASI, ÇOK YORUCU BİR ATRENMANDI. Koç, son birkaç maçımızdan hiç de memnun değildi. Önce birinci maçı kaybettik; tabii, ikinci maçı sonunda kazandık ama çok çekişmeli geçti, fazlasıyla. Farklı bir galibiyet olmalıydı.

Şahsen, Bulldogs'a karşı oynadığımız ilk maç, kariyerim boyunca oynadığım en kötü maçı herhalde.

Halen, içeri girmeye çalışan muhabir ve ardından Billy'nin Cassidy'ye sataşması yüzünden keyifsizdim. Onda bir şeyler dönüyor. Her zaman bir pislikti, ama son zamanlarda anormal derecede kötü davranıyor.

Onu istiyor.

Çok yazık. Asla olmayacak.

Bu sözleşme bittiğinde, ihtiyacım olan son şey onun buralarda kalıp bir takım arkadaşımın çıkması. Yapacağını düşündüğümde değil. Billy'den nefret ettiği oldukça açıktı. Muhtemelen benden daha fazla, ki bu bir şey ifade ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazlası var. Cassidy'de güven veren bir şey var. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim şekillerde bana bakıyor. Ona güvenebilirim.

Tek bir sorun var, ona dokunmayı düşünmeden duramıyorum. Onu öpmeyi. Onunla sevişmeyi.

Dün gece, onu kollarımda tuttuğumda, neredeyse kendimi kaybediyordum. Elbisesinin vücuduna yapışması, dokunuşumla mükemmel meme uçlarının sertleşmesi.

Siktir!

Neyse ki yaralanmamıştı. Sadece bir burkulma, ama o kadar yakın olmak iyi bir fikir değildi.

Şimdi koç dalıp gittiğimi fark etmeden kafamı toparlamam lazım.

On beş dakika sonra, Billy'nin Stefan'la konuştuğunu gördüğümde antrenman yapıyordum. Yanından geçerken omzumla ona bir darbe indirdim.

“Ne oluyor dostum? Senin sorunun ne?” diye arkamdan bağıırıyor. Gülümsüyorum. Güzel. Gel bakalım, pislik.

Arkamı dönüp bana doğru kayarken onu görüyorum. Kaskı buza çarpıyor, ardından eldivenleri. Ben de aynısını yapıyorum, eldivenlerimi atıp dik duruyorum. Şaka yapmadığımı göstermek umuduyla.

“Sorunumun ne olduğunu çok iyi biliyorsun.” Yüzüne doğru yaklaşıyorum.

Etrafımızda kalabalık toplanmış, ama kimse aramıza girmeye çalışmıyor. Girmezler de. Kimse Billy'yi sevmez ve ben bu kadar kızgınken kimse yoluma çıkmaz.

“Cassidy'ye söylediğin o lanet sözleri duymadığımı mı sanıyorsun?”

“Ne? Hiçbir şey demedim.”

“Dedin,” dişlerimi sıkarak söylüyorum. “Ve eğer o seni şikâyet etmezse, ben ederim.”

“Ne için? Konuştuğum için mi? Siktir git, Slate.”

“Taciz, pislik. İkimiz de biliyoruz ki ona karşı son derece uygunsuz davrandın. Koçla ya da daha üst düzey yetkililerle iletişime geçmek için her türlü sebebi var.”

“Cidden mi beni tehdit ediyorsun? Ben senin takım arkadaşım. Bir kadının tarafını mı tutuyorsun?”

Onu ittim ve birkaç adam yanıma yaklaştı, muhtemelen yumruklar uçuşmaya başlarsa bana destek olmak için.

“Seni şimdiden uyarıyorum, eğer ondan özür dilemez ve durumu düzeltmezsen, onun uygun kanallara başvurmasına yardım ederim. Sen yedek oyuncusun. Bir hiçsin. Bu takımın sana ihtiyacı yok.”

“Siktir git,” diye öfkeyle tısladı.

“Senin yerin doldurulabilir.”

Dişlerini gösterir ve ben gülerim. “Ah, bu seni sinirlendiriyor mu? Sana yalan söyleyip özel olduğunu mu söylememi istiyorsun?” Küçümseyen bir kahkaha atarım. “Senin vasat bir hokey oyuncusu olmana engel olamam. Kendine gel ve ondan özür dile, yoksa yarın bu takımdan atılmanı sağlarım.”

“Buna cesaret edemezsin.” Sözleri acınası bir şekilde çıkıyor. Zayıf.

“Koçun numarası hızlı aramada. Beni denemek mi istiyorsun? Düşüşünü izlemek için bolca vaktim var.”

Yüzü domates rengi olmuş, birinden diğerine bakıyor, bir ittifak kurmaya çalışıyor ama başaramıyor.

“Biliyor musun... dizlerinin üzerine çök ve sopanı başının üzerine koy.”

“Olmaz. Bunu yapmayacağım.”

“Yapacaksın,” diyor Hudson, yanıma gelerek. “Yoksa Cassidy ile birlikte gidip seni şikâyet ederim.”

“Sanki sen konuşacak kişiymişsin gibi, Wilde. Takımdaki en büyük çapkın sensin.” Başını sallıyor, kollarını göğsünde kavuş-

turuyor. “Ayrıca, ben hiçbir şey yapmadım.”

“Benim duyduğum öyle değil. Şimdi üstünün söylediğini yap ve diz çöküp sopanı kaldır.”

O pislik sonunda itaat eder ve geri kalanımız antrenmana geri döneriz. Bir saat sonra, Billy hâlâ dizlerinin üstündedir, kolları titriyor. Yanına kayarım.

“Aptallık etmeyi bitirdin mi? Özür dilemeye hazır mısın?”

Başını sallar.

“Söz ver, Billy.”

“Evet.”

“Herkes dağılsın,” diye bağırır koç, buz pistinden uzaklaşırken.

Hudson yanıma kayar. “Bütün bunların ne hakkında olduğunu bilmek istiyor muyum ki?”

“Bunu bana şimdi mi soruyorsun? Saatler sonra?”

“Sen ne dersen onu yapardım ve onun önünde sana karşı çıkmayacaktım.” Kaskını çıkarır. “Meraklandım.”

“Tavrını sevmiyorum. Cassidy’ye konuşma şeklini de sevmiyorum.”

Hudson kaşlarını kaldırdı. “Ne yaptı?”

“Çok cinsel içerikli yorumlar yaptı. Onu son derece rahatsız eden şeyler. Onu dövmediğim için şanslı.”

Hudson ıslık çaldı. “Ben olsam onu dövüp bu işi bitirirdim.”

“Aşağılama daha eğlenceli geliyordu.”

Kıkırdadı. “Bu kızı gerçekten seviyor musun?”

Takımda yalan söylemekten nefret ettiğim sadece birkaç kişi var ve Hudson da onlardan biri, ama bilmemesi gereken bazı şeyler var. Cassidy ile olan ilişkim de onlardan biri.

“Evet. Seviyorum.” Tek söylediğim bu oldu ve o da ısrar etmedi.

“Sence özür dileyecek mi?”

“Ne halt ederse etsin umurumda değil, yeter ki ondan uzak dur-

sun ve ona bir daha yorum yapmasın. Ona bakmasını bile istemiyorum.”

“Bence onda bir şeyler var,” diyor umursamazca, ben de merakla ona dönüyorum.

“Ne demek istiyorsun? Merak ettim,” diyorum, onun sözlerini tekrar ederken sırtarak.

O da sırtıyor. “Bilmiyorum. Son zamanlarda anormal derecede tedirgin. Bir şeyler çeviriyor ve ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Evet, ben de aynı izlenimi edindim.”

Kesinlikle iyi bir şey peşinde değil ve bunun kıskançlıkla ilgili olduğunu hissediyorum. O pislik, medyanın odağı olmaktan başka bir şey istemiyor. Takımın lideri olmak istiyor.

Bundan çok uzak.

Tüm kariyeri en iyi ihtimalle vasat geçti.

“Onu gözlemleyeceğim,” diyor Hudson.

“Ben de. İyi antrenman,” diyorum, konuyu değiştirerek.

Yumruklarımızı tokuşturup, ayrı yollara gidiyoruz. Ben ikinci ritüelimi bile bitirmeden o çoktan gitmiş olacak.

Bir noktada, bunu atlatmak için gerçekten profesyonel yardım almam gerek. Cassidy’nin olması bir lütuf, ama böyle yaşayamam. Bu çok fazla.

Omuzlarımı kamburlaştırıp yorgunluktan bitkin bir halde bankın üzerine çöküyorum. Tek istediğim eve gidip Cassidy’den bana masaj yapmasını istemek, ama yapamam. Ona güvenmek çok kolay hale geliyor. Hizmetin bedelini ben ödüyordum, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar zorlaşıyor.

Ondan hoşlanıyorsun.

Hoşlanıyorum. Ve işte bu çok korkutucu olan kısmı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cassidy

EŞYAMI TOPLAYIP ARENADAN AYRILMAYA HAZIRLANIYORUM. O antrenmandayken bütün gün evde oturmak istemediğim için onun arabasına atladım; biraz alışveriş yapıp işim bittiğinde Uber ile eve dönmeyi planlıyorum.

O bütün gün meşgul olacak. Koçu, takımın kazanmasını sağlamak için tüm takıma baskı yapıyor.

“Bugün ne yapmayı planlıyorsun?”

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun bana doğru büyük adımlarla geldiğini görüyorum. Koç onlara mola vermiş olmalı.

Bana sadece birkaç adım uzaklıkta olduğunda, esnemek için kollarını havaya kaldırıyor.

Hareket ederken giydiği siyah tişörtü yukarı kalkıyor ve bana, belirgin karın kaslarını ve şortunun içine kaybolan o çekici V şeklini mükemmel bir şekilde gösteriyor.

Bu adam tam anlamıyla mükemmel. Bu hiç adil değil.

Gözlerimi başka yöne çevirip, kendimi kontrol altına almak için boğazımı temizledim.

“Biraz dolaşıp alışveriş yapacağım, işim bittiğinde de senin evine gidip her şeyi halledeceğim. Böylece, bu akşam eve geldiğinde rahatça dinlenebilirsin.”

Döndüğümde Aiden karşımda duruyordu, elinde çantamı tutuyordu.

Onun yakınlığıyla tüm vücudum titriyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

Tepkimden haberi var mı? Bu da benim bariz olduğum bir başka şey mi?

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diyor.

“Evet, zorundayım. Muhtemelen yine de bazı şeyleri kendin yapmak zorunda kalacaksın ama bırak da sana yardım etmeye çalışayım.” Gözlerine bakıyorum. “Bu yüzden buradayım... değil mi?”

Bu soruda çok fazla anlam var.

Daha fazlasını mı istiyorsun?

Benim sana âşık olduğum gibi sen de bana âşık mı oluyorsun?

Kim olduğumu biliyor musun?

“Tamam,” diyor, beni o tehlikeli düşüncelerden kurtarıyor. “Akşam görüşürüz.”

Gülümsüyorum ve kapıdan çıkmadan önce hızlıca el sallıyorum, birinci kata inerken kafamda yapmam gerekenlerin listesini yapıyorum. Plan yapmaya o kadar dalmışım ki, neredeyse Billy’ye çarpıyordum.

Onun yapmacık suratını görünce midemde bir korku dalgası yükseliyor. Bugün uğraşmak istediğim son kişi o. Yapacak çok işim var ve o kesinlikle bütün günümü mahvedecek.

“Dikkat et,” derim ve onu iterek geçerim.

“Bekle, Cassie, seninle bir dakika konuşabilir miyim?”

“Adım Cassidy,” derim sertçe, durmaya tenezzül etmeden.

“Lütfen.” Ses tonundaki bir şey beni durdurur ve ona doğru

dönmemi sağlar. Bir kaşımı kaldırmışım ve sağ kalçama yumruğumu dayamışımdır.

Elimi uzatıp, sözü ona bıraktığımı işaret ederim.

“Teşekkürler,” diyor ama bu sözler ondan çıkınca hiç de doğru gelmiyor. “Dinle, sadece özür dilemek istiyorum. Çok ileri gittim. O sözlerin hiçbirini söylememeliydim.”

Gözlerimi kısarak, bunun bir tür şaka olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmak için yüzünü inceliyorum. Tuhaf bir şey bulamayınca, şüphelerim daha da artıyor.

“Hasta mısın?”

Başını biraz geriye atıyor. “Ne?”

“Hasta mısın? Rahatsız mısın? Ölmek üzere misin?” diye keskin bir sesle soruyorum. “Sende bir terslik var.”

Kıkırdıyor ve iki elini de havaya kaldırıyor. “İyiyim. Sadece sana bir özür borçluydum. O gece çok fazla içmiştim ve haddimi aştım.”

“Alkolü suçlayamazsın, Billy. Tamamen ayıkken de bir sürü berbat şey yaptın.”

Yutkundu, birkaç kez başını salladı. “Doğru. Sadece özür dilerim.”

Billy’ye daha da dikkatle baktım, gizli bir niyet aramaya çalıştım, ama bugün sadece pişman görünüyor. Bu da beni tedirgin ediyor. Gardımı düşüremem. Bu ilk kez başıma gelen bir şey değil...

O zaman işler benim için iyi bitmemişti.

“Tamam,” diyorum, başka söz bulamadan.

Onu affedemem. O pislikten nefret ediyorum, ama en azından işleri düzeltmeye çalıştığını kabul edebilirim.

“Bunu takdir ediyorum. İyi antrenmanlar.”

Bana dudaklarını sıkı tutarak gülümsüyor. “Görüşürüz.”

Tanrım, umarım görüşmeyiz.

Alışverişimin yarısını bitirmişim ki Emma'yı aramam gerektiğini hatırlıyorum. Son zamanlarda berbat bir arkadaş oldum. Kim olduğumu bile bilmeyen bir adamla o kadar meşgulüm ki, tüm sırlarımı bilen kişiyi hatırlamıyorum bile.

Şey... çoğunu.

Numarasını bulup aramaya basıyorum. İki kez çaldıktan sonra hattın diğer ucunda onun homurdandığını duyuyorum.

“Sözünü tutmanın da zamanı gelmişti, pislik Cass.”

Burun kıvırıyorum. “Bu yeni bir lakap.”

“Evet, şey... şimdiye kadar bunu kullanmak için bir nedenim olmamıştı. Dedikoduya ihtiyacım var,” diye sızlanıyor. “Burada canım çıkıyor.”

“Anlatacak pek bir şey yok. NHL'nin yılın en seksi oyuncusuna bakıcılık yaparken, onun takımı tarafından eziyet çekmekle meşguldüm. Şey... sadece bir büyük pislik. Ama ona haddini bildirdim.”

“Aferin kızıma,” diye övüyor. “Dur... ne? Pislik kim?”

İç çekiyorum. “Önemsiz biri. Muhtemelen onu tanımazsın bile. Billy bilmem ne.”

“Onu bulup boklu sandviç göndereceğim.”

Gülmekten boğuluyorum ve yanımdaki yaşlı bayan bana ters ters bakıyor.

“Lütfen yapma. Aslında bugün özür diledi. Ki bu garipti.”

“Akli başına gelmiş gibi görünüyor.”

Dudaklarımı büzüyorum. Bana hatalarını kabul eden türden bir adam gibi gelmiyor. İçgüdülerim bana bunun arkasında başka bir şey olduğunu söylüyor.

“Neyse, devam et. Hokeyci yakışıklıyla işin oldu mu?”

“Hayır, Em. Bu tamamen iş ilişkisi. Onun pazılarına ve belirgin sırt kaslarına hayran hayran bakmak dışında, tamamen platonik.”

O homurdanıyor. “Ben olsam hemen atlardım. Platonik olmasın,” diyor. “Adama asıl.”

“Buna saldırı denir.”

“Eyvah. Tamam... peki, bunu plandan çıkaralım.” Bir dakika sessiz kalıyor. “Belki gerçeği söylemeyi denemelisin?”

“Ne yani?” Neredeyse fısıldayarak soruyorum, gerçeklerimi ortaya dökme düşüncesinden korkarak.

“Ondan hoşlanıyorsun. Daha fazlasını istiyorsun.”

“Off,” diye inliyorum. “Bu olmayacak. Kalbimi riske atma işinde değilim, Emma, bunu biliyorsun.”

“Belki de senin sorunun bu. Fazla temkinlisin.”

Dudaklarımı büzüyorum; onun pek de hoşuma gitmeyen yorumuna verdiğim tepkiyi göremese de. “Ve sen bugün fazla kafa tutuyorsun.”

Kıkırdıyor. “Sadece senin için en iyisini istiyorum.”

Derin bir nefes alıp, soğutucudan bir galon süt alıp arabama koyuyorum.

“Benim için en iyisi para kazanmak ve senin kanependen kalıcı olarak kurtulmak.”

“Hoşuma gitmiyor. Sen olmadan kanepa aynı değil.”

Gülüyorum. “Ben de seni özlüyorum.”

“O adama onu sevdiğini söyleyecek cesaretin olduğunda beni ara.”

“Sevmiyorum.”

Tanrım. Aiden’in bu sözleri duyacağı düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Hayatını kurtarmak için kaçardı. Aiden aşk konusunda rahat değil. Hiç olmadı. Yetiştirilme tarzını düşünürsek bu şaşırtıcı olmamalı. Adam, onu herkesten çok sevmesi gereken kişiden sevgi görmedi.

O zaman sinirimi bozmuştu, bugün de bozuyor.

“Neyse ne,” diyor şarkı söyler gibi. “Sonra görüşürüz.”

Başımı sallayarak görüşmeyi sonlandırıyorum. Emma tam bir karakter. Çok değer verdiğim bir karakter. Ama benden çok daha cesur. Kendisi olmaktan korkmuyor. Sevgisini açıkça gösterip, âşık olduğu ilk erkeğe sunuyor. Hiç düşünmeden duygularının arkasında duruyor.

Ben öyle değilim.

Gerçekte kim olduğumu itiraf etmekten ödüm kopuyor. Duygularımı açığa vurma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Günün geri kalanını market alışverişi yaparak, çamaşırları katlayarak, Aiden’in istediği gibi dolabına yerleştirerek ve Emma’nın önerisini tamamen unutmaya çalışarak geçiriyorum. Kapının gıcırdayarak açılma sesini ve Aiden’in akşam yemeği öncesi ritüellerine başlamak için koridorda ağır adımlarla yürüdüğünü neredeyse kaçıırıyordum.

Bugün yapacak pek bir şeyi olmayacak çünkü onun için yapabileceğim her şeyi yaptım.

“Biri çok meşgulmüş,” diyor Aiden, on dakika geçmeden yeni bir siyah eşofman altı ve gri kısa kollu Henley tişörtüyle mutfığa süzülerek girerken. “Kokusu harika. Ne pişirdin?”

“Bolonez soslu makarna. En sevdiğin...”

Neredeyse ölümcül bir hata yaptığımı fark edince ağzımı kapatıyorum. Elbette Aiden’in en sevdiği yemeğin ne olduğunu biliyorum. Bunu bana uzun zaman önce söylemişti. Ama Cassidy’ye söylememişti. Bu ağzımdan kaçan söz bana pahalıya mal olabilirdi.

“En sevdiklerimden biri,” diye düzeltiyorum. “Umarım beğenirsin. Önceden sormalıydım.”

Gözlerini kırptıyor, gözlerini kısıyor, dudaklarını büzüyor ve bir an için nefesimi tutuyorum. Hatamı fark etti mi? Ne olduğunu mu çözüyor?

“Uzun zamandır bolonez soslu makarna yemedim,” diyor, gözleri bana kilitlenmiş halde.

Onun bakışları altında kıvraniyorum, ne düşündüğünü merak ediyorum. Ne olacak? Beni dışarı atacak mı, yoksa kollarını açıp karşılayacak mı?

Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranmaya çalışıyorum. “Hızlı ve kolay bir yemek. Bugün çok meşguldüm, çabuk bir şey seçmek zorundaydım.”

O başını sallar ve başka yere bakar. Dakikalar sonra ilk kez nefes alırım, o arkasını döndüğünde omuzlarım düşer.

“Ne kadar sürer?”

“Hemen. Oturursan, sana bir tabak hazırlarım,” derim, kaynar sıcak makarnanın beklediği ocağa doğru ilerlerken.

Üç fincan ölçüp, sarımsaklı ekmeği tam istediği gibi mükemmel bir kare şeklinde kesiyorum. Tabağı masaya koyduğumda onu yakından izliyorum. İlk lokmasını alıyor ve iniltiyle gözlerini kapatışını zevkle izliyorum. Yüzümde yayılan geniş gülümsemeyi duramıyorum.

“Bu inanılmaz. Yemek yapabildiğini biliyordum ama bu bambaşka bir şey.”

“Erken yaşta öğrendim,” itiraf ediyorum. “Hayatımın çoğunu yemek pişirerek geçirdim.”

“Yemek pişirme konusunda açıkça ustalaşmışsın. Çok güzel,” diyor ve ben onun iltifatı karşısında kızarıyorum.

“Bu çok çalışmanın sonucu,” diyorum, kıkırdayarak.

Bir lokma alıyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor. “Bana kendinden bahset. Benimle paylaşmaktan çekinmeyeceğin bir şey.”

İçimde panikledim. Onu şüphelendirmeyecek ne söyleyebilirim ki? Erken yıllarımı çok iyi biliyor, bu yüzden ustaca o konuları atlayıp, onun yokluğunda geçen yıllara geçmeye karar verdim.

“Bir sürü geçici işte çalıştım. Çoğunlukla yüksek lisans için para biriktirmek amacıyla. Sosyal hizmet uzmanı olmak istiyorum.” Ne kadarını söyleyeceğime karar vermeye çalışırken makarnadan bir lokma aldım.

“Evet, bunu daha önce de söylemiştin, ama sormak zorundayım, seni bu mesleğe çeken ne oldu?”

Bu sorunun arkasında başka bir şey mi var? Beni mi anladı?

Tanrım, Cassidy. Kendine gel.

Endişelenerek kendimi ele vereceğim. Kim olduğumu bilmiyor. Bilseydi, sessiz kalması imkânsızdı.

Değil mi?

“Cassidy?” diyor Aiden, beni kendine doğru çekerek.

“Hımm?”

Sesim aptalca çıkıyor. Yanaklarımın kızarmasını engellemeye çalışıyorum, ama nafile. Ateş gibi yanıyorlar.

Aiden sırtıtıyor. “Sosyal hizmet. Seni buna çeken neydi?” diyor, sorusunu hatırlatarak.

“Çocuk esirgeme kurumunda çalışmak ya da istismar ve ihmal görmüş ailelerden gelen çocuklara terapi vermek istiyorum.”

“Neden?”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Sesinde bir şey var. Söylenmemiş bir soru.

Ya da tüm bunları kafanda uyduruyorsun, yakalanmaya kararlı ve azimli bir şekilde.

Hayır.

Derin bir nefes alıyorum ve bunu nasıl atlatabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. *Şey, çocukluğumu, çocuğuna bakmak yerine her türlü kötü alışkanlığı tercih eden, şiddet uygulayan alkolik bir ebeveynle birlikte bir karavan parkında geçirdim...* diyemem tabii ki...

Bu, her şeyi ele vermez ya da öyle bir şey olmaz.

Duygularımı kontrol etmem lazım. Özellikle de korkumu. Hal-
ledebilirim bunu.

“Büyüdüğüm yer, evsizlere karşı özel bir takdir duymamı sağla-
dı. Buradaki ilk günlerimden birinde, Redville’de yürürken, küçük
bir çocuğu olan bir anne gördüm. Küçük kızın muhtemelen tek
bir kıyafeti vardı. Delikli bir pantolon, kirli ayakkabılar ve yırtık
pırtık bir palto. Sahip olduğu tek diğer şey, paçavra bir oyuncak
ayıydı.” Ağlamamaya çalışarak suyumdan bir yudum alıyorum,
anne ve kızı hayal ediyorum.

Hikâye gerçek. Her kelimesi. Küçük kız bana kendimi hatırlattı
ve bu sanki kalbime bıçak saplanmış gibiydi.

Tabii benim bir evim vardı, gerçekten berbat bir evdi ama o
küçük kızın sahip olduğundan daha fazlasıydı.

“Ona verdiğim paranın küçük kız için yiyecek almaya harcan-
masını umdum.” Başımı eğip, ileri geri sallıyorum.

Bu hikâye Aiden için sadece bir mazeret olabilir, ama kararımı
sağlamlaştırmada payı oldu. Tamamen doğru olmaması beni ra-
hatsız ediyor.

Aiden’a yalan söylemeye devam etmek zorunda olmam acı ve-
riyor.

“Bu olay kararını nasıl etkiledi?”

O, kemik peşinde koşan bir köpek gibi, hayatımı parçalara ayı-
rıyor ve Cassidy’nin katmanlarını ortaya çıkarıyor.

“O an kendime şunu sordum: Sistem o küçük kızı yüzüstü bı-
rakmasaydı, işler farklı olabilir miydi? Sıcak bir yerde, temiz giysi-
ler giyip karnı doymuş olabilir miydi?”

O başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Uzaklara dalmış ba-
kışlarında bir şey beni meraklandırıyor... acaba beni mi düşünü-
yor? Yoksa şu anda Pip’i mi?

“Her neyse, yerel bir koruyucu aile ajansında gönüllü çalışmaya

başladım ve daha da yıkıcı durumlarla karşılaştım. Oradaki çocuklardan korkunç hikâyeler dinledim ve bir fark yaratmak istedim.” Derin bir nefes alıyorum. “Yani evet... işte bu yüzden buradayım, senin kız arkadaşınmış gibi davranıyorum,” diyorum, omuzlarımı silkiyorum. “Sonunda tüm bu yalanların degeceğini düşünüyorum.”

Ağzındaki lokmayı yutuyor, daha fazla başını sallıyor.

“Bence bu takdire şayan bir hedef. Başaracağından hiç şüphem yok.” Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum. “Çocuklar, yetişkinlerin eylemleri yüzünden cezalandırılmayı hak etmiyor. Sevgiyi hak ediyorlar.” Gözleri masaya düşüyor. “Koşulsuz sevgiyi.”

Annesini ve ne kadar korkunç bir insan olduğunu düşündüğünü biliyorum. Oradan kurtulup kendine bir hayat kurmuş olabilir, ama bu hayatı kolaylaştırmamış.

“Çocuklar, ebeveynlerinin zamanını ve çabasını hak ediyor. Bir gün kendi çocuğum da dahil olmak üzere birçok çocuk için bunu sağlamayı umuyorum.”

Aiden’in gözleri, karnımın derinliklerinde sıvı bir ısı birikmesine neden olacak şekilde karardı.

“Eminim ailen seninle gurur duyuyordur, Cassidy.”

İçimden fişkıran mizahsız kahkahayı tutamıyorum. “Bundan şüpheliyim. İyi ya da kötü. Kendi başımayım. Uzun zamandır öyleyim.”

Gözleri kısıldı. “Seni rahatsız ettiysem özür dilerim.”

“Alınmadım ve özür dileme. Yanlış bir şey yapmadın.” Çatalımı yarısı yenmiş tabağımın üzerine koyup masadan kalkıyorum. “Ben ortalığı toplayacağım. Sen hazırlanmalısın. Maç kayıtlarını izleme vaktin geldi.”

Bununla birlikte, tabağı alıp odadan uzaklaşıyorum, Aiden’dan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Bu konuşma biraz fazla gerçekçi oldu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Aiden

**CASSIDY’NİN AZ ÖNCE YAPTIĞIMIZ AĞIR SOHBE-
TİN TÜM AĞIRLIĞINA RAĞMEN BAŞI DİK BİR ŞEKİLDE
ODADAN ÇIKMASINI İZLİYORUM.** Cassidy’nin çok kat-
manlı kişiliğinden tamamen büyülenmiş durumdayım. Bu kadın-
da keşfedilecek o kadar çok şey var ki, sanki henüz yüzeyi kazımı-
şım gibi hissediyorum. Duygularını çok derine gömüyor. İlişkileri
olması bile bir mucize. Muhtemelen çok az ve seyrek, çünkü ördü-
ğü duvar taştan yapılmış gibi sağlam görünüyor.

Ailesi ona ne yaptı? Aralarında husumet olduğu belliydi.

Bu durum kendi geçmişimi düşünmeme neden oluyor ve mi-
dem bulanıyor.

Cassidy’nin hayallerini gerçekleştirmesi için elimden ne gelirse
yapacağım.

Neden?

Çünkü onu tanıdığım kısa sürede hayatımı kurtardı.

Çünkü bunu hak ediyor.

Çünkü bana şunu hatırlatıyor... Kafamı sallıyorum. Hayır. Bu saçmalık.

Her zamanki gece rutinime devam ediyorum, mutfağı temizliyorum, ama bu sefer odada o kadar uzun süre kalmıyorum. Filmi izlemeye hazırlanmak için oturma odasına geçmeden önce hızlıca temizlik yapıyorum.

Birkaç saniye içinde Cassidy, kaşlarını çatmış bir şekilde karşımda duruyor. "Mutfak çoktan bitirdin mi?"

"Evet."

"İyi misin?"

"İyiyim." Gülümsüyorum.

Gözlerini kısıyor, odayı ne kadar hızlı temizlediğime açıkça şaşırmış. *Ben de öyle.*

Kanepenin arkasına yürüyor, orada duruyor, ne için, emin değilim.

Sonra ellerini omuzlarıma konuyor. "İyi olduğundan emin misin? Masaj ister misin?"

"İyiyim. Ve bu senin işin değil."

"İyileştirir."

Haklı ama asistanım olarak masaj yapmak sınırı aşmak olmaz mı?

Ne yapması gerektiğini bekliyor ve ben pes etmiş bir nefesle sağ elimi kaldırıyorum ve bununla birlikte masaj başlıyor.

Parmak eklemlerinin ağrıyan kaslarımı yoğurma şekline inliyorum. Lisanslı bir masaj terapisti olmamasına rağmen, bu kadın bunu ustaca yapıyor. Dokunuşu tüm endişelerimi ve düzenleme ya da sıralama ihtiyacımı ortadan kaldırıyor. Rahatlayıp kanepeye eriyebiliyorum.

Çekimi başlatıyorum ve itiraf etmeliyim ki odaklanamıyorum bile. Dikkatim tamamen onun çevik parmaklarının omuzlarımdan sırtıma doğru hareket etmesine odaklanmış durumda. Penisim

sertleşiyor ve dokunuşuna verdiğim tepkiyi gizlemek için hafifçe yer değiştiriyorum.

Onu rahatsız etmek istemiyorum ve bunun hoşuna gitmediğini düşünmesini de istemiyorum.

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Kendimi gevşemeye izin veriyorum.

Sıkı kaslarımı yoğurmayı bitirdiğinde, Cassidy omuzlarıma hafifçe vuruyor.

Bir şeye ihtiyacım olursa, odaklanabilmem için o ilgileniyor. Bu gece, ona emir vermek doğru gelmiyor.

“Şu andan itibaren görevden azledildin,” diyorum, o bana bakarken.

Gözlerini kısıyor, ama konuşmuyor. Kanepede yanımdaki yeri okşuyorum.

“Onun yerine bir film izleyelim.”

Bunu duyunca gözleri büyür ve ağzı açık kalır. Tepkisi anlaşılır. Ben de şaşkırım. Hayatım boyunca ilk kez bazı ritüellerimden vazgeçmiş olabilirim.

Ekranındaki oyunları çoktan geçmiştim, bu yüzden onun için durum muhtemelen daha da kafa karıştırıcıdır. Ama sevimli yüz hatlarını incelerken, onunla işten uzak bir şeyler yaparak vakit geçirmek istediğimi anlıyorum.

“Emin misin? Yani...”

Bir an için, kazanma ihtiyacımın galip geleceğini bekliyorum, ama ona bakarken, kararımdan hiç pişman olmadığımı fark ediyorum.

Altıdudağımı yalıyorum, şu anda ne kadar sevimli olduğunu düşünerek. Kararsız. Kafası karışık.

Güzel.

“Kesinlikle.”

Yanımda oturuyor ve çiçeksi parfümünün kokusu üzerime yayılıyor. Bu koku, benim için tamamen Cassidy'yi simgeleyen bir koku haline gelmişti. Hoş olmaktan öteydi. Sarhoş ediciydi. O bu kadar yakınımdayken, ellerimi kendime saklamak için elimden gelen tek şey buydu.

“Ne izlemek istersin?” Onun korkunç bir romantik komedi demesini bekliyorum. İstemiyorum, ama izleyeceğim. Onun için.

“Aksiyonlu bir şey.”

Yanılmışım.

Bir kez daha, Cassidy beni şaşırtıyor. Ne yapacağını düşündüğümün tam tersini söylüyor ve yapıyor. Onunla birlikteyken sürekli tetikteyim ve bunu olması gerekenden daha çok seviyorum.

“Aksiyonlu bir şey... peki, tamam,” diyorum, aptal gibi gülümseyerek.

En sevdiğim filmlerden birini koyuyorum. Bu filmin bir Noel filmi olup olmadığı konusunda sürekli bir tartışma var ve nedense, filmin sonunda Cassidy'nin ne diyeceğini sabırsızlıkla bekliyorum.

“Zor Ölüm⁸ mü? Bu filme bayılırım,” diye çılgılık atıyor.

Siktir!

“Bunu izledin mi?”

“Kim izlemedi ki? Bu bir klasik.” Ona dönüp, sanki garip bir hayvanmış gibi ona bakıyorum.

“Ne?” diye soruyor, şaşkınlığı açıkça belli oluyor. “Filmleri severim, Aiden ve bu film özel.”

Gözlerini başka yere çeviriyor, ama bunu yapmadan önce, endişeye benzeyen bir ışıltı yakalıyorum.

“Neyse, hadi filmi izleyelim,” diyor, aniden garip davranmaya başlıyor.

“Ne dedin?” diye sordum, kafasının yanma doğru.

8- Zor Ölüm, 1988 ABD yapımı gerilim aksiyon filmidir. (e.n.)

Bana doğru baktı ve o rahatsız edici his yine içimi kapladı.

“Neden tuhaflaştın?”

Gözlerini bir anlığına kapattı. “Tuhaflaşmadım.”

Kaşımı kaldırdım. “Tuhaflaştın. Neden?”

Sertçe nefes verdi. “Sadece filme hazırlanıyordum.”

Yalan.

Dünyanın en iyi yalancılarının arasında büyüdüğünüzde, bir yalancıyı bir kilometre öteden nasıl tespit edeceğinizi çabucak öğrenirsiniz. Israr etmeliyim. Ona ne haltlar döndüğünü öğrenmeliyim, ama ben sadece filmi izlemek istiyorum.

Geçmişine yaptığı imalardan yola çıkarak, korkunç bir çocukluk geçirdiğini tahmin ediyorum. Belki filmle ilgili bir hikâyesi vardır? Tetikleyici bir şey. Kötü anıları gündeme getirmek istemiyorum, bu yüzden konuyu kapatıp sadece keyfime bakmaya karar veriyorum.

İkimiz de ekrana kilitlenmiş durumdayız ve Cassidy’nin en sevdiğim repliklerden kaç kez alıntı yaptığına bakıp gülümsemeden duramıyorum. Bu kız bir muamma. Tüm kalbimle çözmek istediğim bir muamma.

Onunla geçirdiğim her an, bir şeyler değişiyor.

“O zaman bilmem lazım... hangisi? Noel mi, değil mi?”

Gözlerini devirmeden önce sırtıyor. “Gerçekten önemli mi? Harika bir film. İnsanlar bunun bir Noel filmi olup olmadığını düşünse de kimin umurunda? Ben yılın herhangi bir zamanında izlerim.”

“Eğer biri bunun bir Noel filmi olmadığına bu kadar kesin bir şekilde inanıyorsa, ben de öyle kabul ederim. Herkesin kendi görüşü.”

“Aynen öyle,” diyor. “Ne olursa olsun ben seviyorum.”

Çılgınca sırtıyorum çünkü bu, duyduğum en anlamsız cevap-

lardan biri. Söylediğimin arkasındayım. Eğer biri bunun bir Noel filmi olmadığını söylüyorsa, onunla tartışmayacağım. Ama ben evet diyorum.

“Tamam, ama cidden. Hangisi?”

Kafasını geriye atıp inliyor.

“Neden siz erkekler her zaman önemsiz şeyleri abartmak zorundasınız?”

İncinmiş gibi davranarak kahkahayı patlatıyorum. “*Siz erkekler mi?* Böyle genellemeler yapmana şaşırdım.”

“*Zor Ölüm* söz konusu olduğunda taraf seçmeni istemeyen bir erkekle henüz tanışmadım.”

“Herkesin bir görüşü vardır ve seninki o kadar genel olamaz.”

Gülüyor. “Ben şahsen onu bir Noel filmi olarak görmüyorum, ama yine de Noel civarında izlediğim bir şey değildi. Sen ve ben-”

Cümlesinin ortasında duruyor, boşluğa bakıyor.

“Sen ve ben,” diye ısrar ediyorum, ama o yutkunuyor ve elini sallıyor.

“Biz sadece farklıyız.”

Tek söylediği bu ve konuşmamızın bağlamında hiç mantıklı gelmiyor. Ağzını sıkıca kapatıp arkasını dönüyor, yine tuhaf davranıyor.

“Sırada ne var?”

Aynen böyle, bir sonraki konuya geçerek benim kurcalama olasılığımı ortadan kaldırıyor.

Sıkıcı bir dizi açıyorum ve Cassidy uykuya daldığında hiç şaşırmıyorum.

Televizyonda bir siyasi program var ama hiç dikkat etmiyorum. Düşüncelere dalmış durumdayım. Aklım, Cassidy’nin bu geceki tepkilerinden yarınki maça kadar koşturup duruyor.

Her zamanki gibi.

Kafam hep bir şeyden diğerine gidip geliyor.

Bir ara Cassidy yanıma sokulup başını omzuma dayıyor ve her şey yolunda gibi geliyor. Zihnim rahatlıyor ve sonunda berraklaşıyor; tek odaklanabildiğim şey onun düzenli nefes alışı. Bu tanıdık geliyor.

Bu tanıdık geliyor. Evim gibi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, geçmişi düşünmekten bıktım artık.

Şu anda, sadece yanımda Cassidy'nin sıcak bedeniyle bu anın tadını çıkaracağım. Çünkü sonuçta, hayatım artık bu ve bunu hiçbir şey değiştiremez.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Cassidy

YUMURTA VE PASTIRMANIN AĞIZ SULANDIRAN KOKUSU BENİ UYANDIRIYOR. Bir an için rüya gördüğümü sanıyorum. Bir gözümü açıp hemen doğruluyorum, etrafı tarıyorum.

Aiden’in kanepesindeyim, üzerime bir battaniye sarılmış. Dün gece film izlerken uykuya daldığımda beni uyandırmamış. Ama rahat olduğumdan emin olmak için özen göstermiş ve gerçekten de rahattım.

Bu jest içimi ısıtıyor.

“Uyan, Uyuyan Güzel. Kahvaltı neredeyse hazır.”

Neler olup bittiğini tam olarak anlayamadığım için birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Aiden’in burada yemek pişirdiğini hiç görmemiştim, hele ki benim için hiç.

Gözlerimdeki uykuyu silip atıyorum. “Bunları senin için benim yapmam gerekiyordu,” diyorum ve o gülümsüyor.

“Oldukça huzurlu uyuyordun. Seni rahatsız etmek istemedim.”

“Bu benim işim.”

Gözlerini yarı yarıya devirdi. “Bana çok iyi baktın, Cassidy. En

azından bunu yapabilirim.” Sanki bunu binlerce kez yapmış gibi görünüyordu, ocaktaki pastırmayı çevirdi.

“Hazırlanmak istersen, birkaç dakika içinde hazır olur.”

Kanepeden atlayıp, kendime gelmek için diş fırçamı ve birkaç eşyayı almak üzere arka tarafa koşuyorum. Aynaya bir göz atıp yüzümü buruşturuyorum.

Sabahları benden daha kötü görünen insanlar olduğundan eminim, ama Aiden’in beni böyle görmesini istemem.

O, bu tür şeyleri hiç umursamazdı.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. O artık eskiden tanıdığım Aiden değil... ya da öyle mi?

Sonunda düzgün bir hale geldiğimde, küçük yemek köşesine doğru ilerlerim ve Aiden’in yemek pişirmeyi bitirdiği ve yardıma ihtiyacı olmadığı belli olunca otururum. Yumurtaları, pastırmayı ve tostı tabağa koyup bana uzatmasını izlerim.

Bunu yapması beni rahatsız ediyor. Kimsenin bana bakmasına alışkın değilim. Ben başkaları için bunu yaparım, ama nadiren karşılık bulur.

Aiden hayatımdaki diğer insanlar gibi olmamıştı hiç. Her zaman kendinden önce benimle ilgilenirdi. Görünüşe göre bazı şeyler değişmemiş ve bu beni gülümsetiyor.

İçimden geçenleri kurcalamasını istemediğim için gülümsemedi bastırıyorum.

“Yarınki maça hazır mısın?” diye soruyorum, çatalı dudaklarıma götürüp bir parça pastırmayı ağzıma atarken.

“Hazırım, ama en çok maç sonrası tatili iple çekiyorum.”

“Şu anda tatildesin,” derim, ciddi bir ifadeyle. Saints, Tampa’dan beri maç yapmadı. Yarın üçüncü maçı oynayacaklar.

Yarınki maçı kazanırlarsa antrenmanlar yine bu kadar yorucu olur mu acaba? Belki bütün gün antrenmanda kalırsa, ben de Em-

ma'yla biraz vakit geçirmeyi deneyebilirim. Michigan'a arabayla o kadar da uzak değil. Belki onu buraya getirebilirim ya da ben oraya gidebilirim.

Belki onu ziyaret edersem, üniversiteye yakın bir daire aramaya da başlayabilirim. Ya da daha iyisi, belki başlamak için bazı çevrimiçi programları araştırmaya başlayabilirim. Ders alırken çalışmamaya izin verecek bir şey.

Bu çok uzun zamandır kurduğum bir rüya, ama bunun mümkün olduğunu hiç hissetmedim. Arkadaşlarımdan bu süreci atlatıp beni geride bıraktığını izledim. Çoğu şu anda iyi işlere sahip, yüksek maaşlar kazanıyor, ben ise hayatımın rolünü oynuyor, olmadığım biri gibi davranıyorum.

Bu, hiç beklemediğim bir lütuf oldu.

Aiden bana iyi para ödüyor. Okul masraflarını ve kendi evimi karşılayacak kadar değil, ama yakında olacak. Play-off maçlarından sonra beni birkaç ay daha tutarsa ve Mike'a söylediğini duyduğum şeyi yapmazsa tabii.

Dün gece bir şeyler farklıydı. Her zamanki ritüellerini yapmadı. Tabii ki temizlendi, ama farklıydı. O kadar yoğun değildi.

Sonra normalde kendi eski görüntülerini izlerken, bunun yerine benimle bir film izledi.

Bana sarıldı. Bana göz kulak oldu. Beni halen o kadar kolay bir kenara atabilir mi?

Hayır. O konuyu açma.

Gerçek şu ki, ona halen güvenmiyorum. Tamamen değil. Kırılması saniyeler süren bir şeyin onarılmasının sonsuza kadar sürmesi ne garip.

“Dinle, yarın maça gelmene gerek yok,” diyor ve ben kendimi kontrol edemedim yüzüm düşüyor.

Daha fazla zaman geçirmeyi umduğum için hayal kırıklığı çö-

küyor. Bu, profesyonel ilişkimizin sonunun başlangıcı olabilir mi?

“Öyle değil, Cassidy. Büyük bir hayır etkinliği var... açıkçası unutmuş olduğum bir etkinlik. Şey, sanırım unutmuş değilim, sadece gitmeyi planlamamıştım.” İnliyor. “Ama koç bunun isteğe bağlı olmadığını çok net bir şekilde belirtti.” Başını sallıyor ve parmak eklemleriyle masaya üç kez vuruyor. “Her neyse, çok şık bir gala. Senin için yeni, pahalı bir giysi ve her şeyin tam olması gereken bir etkinlik.”

“Ne?” diyorum, gözlerimi kısarak.

“Katılman gerekecek... tabii ki. Bunu gerçekleştirmek için çabuk hareket etmen gerekecek.”

“Dur. Hımm. Ne zamandı?”

“Pazar gecesi.” Gözlerim açılınca yüzünü buruşturdu.

“Yani yarın mı?”

“Evet, ama merak etme, maç erken saatte.”

“Hımm... vay canına. Tamam.” İçten içe paniklemeye başladım çünkü böyle bir etkinlik için yeni bir elbiseye param yetmezdi. “Elimde bir şey var mı bilmiyorum-”

“Bunu ben hallederim. Bu anlaşmamızın bir parçası, Cassidy,” diyor sanki aklımı okumuş gibi. “Mike’ın tavsiye ettiği bir kişisel alışveriş danışmanının numarasını ve adresini sana bırakacağım. Bugün onunla iletişime geçip, randevu almak için seninle iletişime geçmesini sağlayacağım.”

Aptal gibi başımı sallıyorum, kafamda yapılacakların listesini yapmaya çalışıyorum.

“Muhtemelen o da hızlı çalışmak isteyecektir, çünkü bu, herhangi bir stilistin herhangi bir şekilde dahil olmak için can atacağı bir sosyal etkinlik olacak. Herkesin gözü üzerinde olan kız arkadaşı olduğun için, bu hiç sorun olmamalı,” diyor.

Kahretsin. İnsanlar onun için dağları yerinden oynatır.

Her şeyi kafamda sıralarken yumurtalarımı çiğnemeye devam ediyorum.

Saçımı yaptırmam gerekecek.

Ve makyaj.

“Neye ihtiyacın olursa olsun Cassidy, benim adımı ve kredi kartımı kullan. Eğer biri sana zorluk çıkarırsa, ben devreye girerim.”

Dudaklarımı büzüyorum. “Bu *Özel Bir Kadın*⁹ filmi değil Aiden. Ben idare ederim.”

O sırtıyor. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama eminim bana anlattırın.”

İnatla başımı bir kez salladım ve o kıkırdadı.

Her yerde paparazziler olacak, bu da insanların beni yargılayacağı anlamına geliyor ve bu düşünce beni daha da panikletiyor.

“Muhteşemsin. Endişelenecek hiçbir şeyin yok.”

Aklımı okuma şekli her zaman beni dengesiz hale getiriyor. Aiden her zaman ne düşündüğümü ve nasıl hissettiğimi tam olarak bilmenin bir yolunu bulmuştur.

“Kendi saçını ve makyajını yapıp muhteşem görünebileceğini biliyorum, Cassidy. Sadece bunun için endişelenmeni istemiyorum. Zaman çok dar, o stresi senden almak için birine para ödemeye hazırım.” Gözlerime bakarak bakışlarımı yakalıyor. “Orada olacak diğer tüm kadınlar kadar sen de şımartılmayı hak ediyorsun. Hatta daha da fazla. Elinden geleni yap. Manikür- pedikür ve ağda yaptır.” Yüzünü buruşturdu. “Neye ihtiyacın varsa.”

Sözleri ve bana karşı ne kadar iyi davrandığı kalbimi ısıttı. Bunu benim için yapmak zorunda değildi.

Senin vasat bir elbise giyip paspal görünmene izin veremez. Onun kız arkadaşı gibi davranıyorsun, aptal.

9- 1990 Amerika yapımı romantik komedi filmi. (e.n.)

Bunun tamamen bir aldatmaca olduğu gerçeği aklıma gelince iyi ruh halim anında bozuldu.

Masadan uzanıp elini benimkinin üzerine koyar. “Bunu çok şey istediğimin farkındayım. Senin için sorun olur mu? Eğer olmazsa, gitmemek için bir bahane uydururum.”

Kararlı bir şekilde başımı sallarım. “Hayır, bunu kesinlikle halledebilirim. Sadece pazar gününe kadar yapılması gereken her şeyi düşünüyordum. Şimdiye kadar beklediğin için seni öldürebilirim.”

O sırtıyor. “Alışverişı yapacak kişinin adı Lydia. Harika biridir ve Mike ona güvenir. Eminim diğer tüm randevuları ayarlamaya da yardım etmeye razı olacaktır. Ona sor. Ona iyi para ödeyeceğim.”

Gülümsüyorum ama bu zoraki bir gülümseme.

Onun hayatı benim dünyamdan çok uzak. İnsanların senin için her türlü zahmete girmesini hiç yaşamadım. Ve hayatımın bu döneminde, Aiden’la rol yapmam dışında, bu muhtemelen bir daha başıma gelmeyecek.

“Ona beden ölçülerimi vereceğim. Lütfen bana da yeni bir smokin ayarlamasını söyle. Dediğim gibi, tavsiyeye bakılırsa harika biri olduğuna eminim, ama benim için seçtiklerini senin denetlemeni istiyorum. Senin yargına daha çok güveniyorum.”

Yanaklarım kızarıyor. “Pahalı smokinler hakkında pek bir şey bildiğimi sanmıyorum, Aiden.”

O sırtıyor. “Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum.”

Midem bulanıyor ve şimdiye kadarki en sahte gülümsememi takınıyorum.

“Hallederim. Ben hallederim.”

Masadan fırlıyorum, tabağımı elime alırken beceriksizce davranıyorum; önümdeki büyük göreve başlayabilmek için çabucak toparlanıp ritüelleri yerine getirmem gerekiyor.

Aiden ayağa kalkıp yanıma gelir, beni kendine doğru çevirir ve

kişisel alanıma girer.

“Bırak sen, Cass. Ben halledebilirim.”

Gözlerimiz buluşur ve birkaç saniye birbirine kilitlenir. Aiden’in eli yükselir ve bir tutam saçımı omzumun üzerinden yavaşça çekerek parmak ucunu boynumun kıvrımında gezdirir. Dokunuşunun altında titrerim, iç çekerek gözlerimi kapatırım.

Bilinçli bir düşünce olmadan, göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar vücudum ona yaklaşır. Derin bir nefes alırım, Aiden’in kokusunu içime çekerim.

Gözlerimi açtığımda, o benim dudaklarıma bakmaktadır; gözleri kararmış ve içinde arzuya çok benzeyen bir şey parıldamaktadır. Dudaklarım aralanır, göğsüm hızla inip kalkar.

“Cassidy.” Adımı bir dua gibi söyler ve şüphesiz onun da benim düşündüğümü düşündüğünü bilirim.

Bunun olması gerekiyordu.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve o andan itibaren her şey hızla gelişiyor. Beni belimden kavrayıp kendine doğru çekiyor. Ağızlarımız çarpışıyor, dişler ve dillerin tangosu. Bu, ilk geceyle paparazziler için öpüşme arasında bir şey. Tutkulu. Ateşli. Bu öpücükte yumuşaklık yok.

Bu, patlayıp ikimizi de yakan küçük bir bombaya sarılmış saf ihtiyaç ve arzudur. Alevler bacaklarımı yalıyor, karnımı, omurgamı ve omuzlarımı sarıyor. Her yerde dokunuşunu hissediyorum ama bu yetmiyor.

Gömleğini tırmalıyorum, aramızdaki ince kumaşın yok olmasını istiyorum. O anda kendimi kaybediyorum, anlaşılmamızı bir kenara atıp kendimi ona teslim etmeye tamamen hazırım. Tamamen.

Aiden inleyerek hafifçe geri çekiliyor. Nefeslerimiz karışıyor, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor.

“Ben... durmak istemiyorum, Cass.”

“Ama durmak zorundayız.”

Söylemesine gerek yok. Haklı olduğunu biliyorum.

“Öyle değil. Anlaşmamızla ilgili değil. Bu...” Topukları üzerinde sallanıyor, gözleri odanın içinde dolaşıyor.

Dağınıklığa bakıyor.

Temizlik takıntısı buna izin vermiyor.

Onu kötü hissettirmek istemiyorum, bu yüzden hayal kırıklığı-mı yutuyorum, yapabileceğim en iyi sahte gülümsemeyi takınıyorum ve temizliğe dalıyorum.

Eli uzanıyor, beni yine durduruyor. “Hayır. Gitmelisin.”

“Oh... tamam, şey... muhtemelen haklısın. Yapacak çok iş var,” diyorum, son derece garip bir ses tonuyla.

“Görüşürüz.”

Telefonunu çıkarıp birkaç mesaj atmadan önce söylediği tek şey bu. İşini bitirince temizliğe başlıyor.

Çıkmadan önce kendime gelmem gerek, ama kaçma ihtiyacı görünüşümden daha ağır basıyor.

Farkına bile varmadan kendimi asansörde buluyorum, lobiye varır varmaz dışarıya koşuyorum, temiz havayı akciğerlerime çekiyorum, muhtemelen bir kriz eşiğindeymiş gibi görünüyorum. Ve bunu düşünenler de yanılmıyorlar.

İçimde bir savaş kopuyor. Yalanlara devam edemem. Bu ikimiz için de adil değil.

Bir korna çalıyor ve kendimi caddede buluyorum.

“Hey bayan, ölmek mi istiyorsun yoksa?”

Özür dilercesine elimi kaldırıp kaldırıma geri koşarken, öfkeli taksi şoförü camını kapatırken etrafındaki herkesin duyacağı kadar yüksek sesle küfürler mırıldanıyor.

Yaşlı bir kadın yanımdan geçip bana beş dolarlık bir banknot uzatıyor ve ben ona sanki üç kafası varmış gibi bakıyorum.

“Kendine sıcak bir sandviç al canım.”

Ağzım açık kalıyor. Beni evsiz mi sanıyor?

Parayı önüme koyup el sallayarak veda ediyor.

“Ben... ben evsiz değilim,” diye bağıriyorum, etrafa bakınıp neyse ki en kötü anlarımdan birine tanık olacak başka kimse olmadığını görüyorum.

Pantolonuma bakıyorum ve pijama giydiğimi fark ediyorum. Saçlarım muhtemelen berbat durumda ve eminim ki berbat bir haldeyim.

Dibe vurdum.

Ya burada bunu yakalamak için basından biri pusuda bekliyor-sa? Aiden, tüm yanlış şeylerle haberlere çıkardı. Hem kendimi hem de onu utandırırdım. En son yapmak istediğim şey oraya geri dönmek, ama bu halde dışarıda kalamam.

Belli ki Aiden, benim nasıl çıktığımı fark edemeyecek kadar kendi takıntısına dalmıştı. Belki görülmeden içeri sızabilirim.

Olası değil.

Ah, şu anda hissettiğim dehşet. En dibe vurmuştum, ya da öyle sanıyordum, ama bu da pek iyi hissettirmiyor. Bu, utancın vücut bulmuş hali. Beni evsiz sanmışlar. Her ne kadar gözlükleri kalçalarım-dan daha kalın ve yaşı benimkinin üç katı olan bir kadın olsa da yine de.

Kontrolümü kaybediyorum. Bu sırrı içimde ne kadar uzun süre saklarsam, iskambil evim çöktüğünde durum o kadar kötü olacak.

Gerçeği itiraf etmeliyim. Aiden’a gerçeği söylemeliyim. Asıl soru, ne zaman?

Hayır etkinliğinden önce mi yapayım? Yoksa sonra mı?

Alınması gereken o kadar çok karar var ki, ama şundan eminim ki, bunu daha fazla sürdüremem.

Aiden'la geçireceğim günler sayılı ve bu beni her şeyden çok ağlatıyor. Onunla tekrar birlikte olmaktan keyif aldım ve kim olduğumun gerçeği ortaya çıktığında, bu işten çok daha fazlasını kaybedeceğimden şüphem yok.

Aiden'ı kaybedeceğim.

Yine.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Aiden

PAZAR GÜNÜ ÇOK ÇABUK GELDİ.

Şimdi tekrar buz üzerindeyim, Bulldogs’a karşı üçüncü maçı oynuyorum.

Sorun şu ki, tam bir dağınıklık içindeyim.

Birincisi, kafam oyunda değil.

Bütün öğleden sonrayı Cassidy’nin genellikle oturduğu yere bakarak geçirdim, onun yokluğunu hissettim. En kötüsü de bu durum kimsenin gözünden kaçmadı. Koçun dediğine göre, dev ekran beni bunu sık sık yaparken yakalamış ve o da beni fena halde azarlamak üzere.

Arkadan sert bir darbe alıyorum ama faul çalınmıyor. Öfkem alevleniyor, rakip takımındaki o pisliğin üzerine dönüp, diskin nerede olduğunu hiç düşünmeden peşinden kayıyorum.

Omzumu indirip onu bariyere fırlatıyorum ve anında bir ceza alıyorum.

“Ne oluyor lan?” diyorum, eldivenli ellerimi havaya kaldırarak. “Az önce kör müydün sen?”

Hakem beni görmezden geliyor ve cezamı ilan ediyor.

Koçu çileden çıkaracağını bildiğim için ona cehenneme gitmesini söylemekten kaçınıyorum.

“Orada neler olduğunu bilmek istiyor muyum ki?” Dane, ceza bölgesinde yanına oturduğumda soruyor. Anlaşılan bugün ikimiz de şiddet dolu hissediyoruz.

“Neden bahsediyorsun?”

Kaşını kaldırıyor. “Kayıp bir köpek yavrusu gibi kayıyorsun. Sürekli tribünlere bakıyorsun. O burada değil dostum. Kafanı oyuna ver.”

Yüzümü buruşturuyorum. “Kayıp bir köpek yavrusu gibi davranmıyorum.”

“Dostum... tam bir köpek yavrusu gibi davranıyorsun,” diyor, üstdudağını kıvrarak.

Burada oturup onunla tartışmaya devam etmeyeceğim, özellikle de tamamen haksız olmadığını bildiğim için.

Cassidy hayatıma girdiğinden beri, ona giderek daha fazla bağımlı hale geldim. Ama sadece bu değil. Elbette, ritüellerime yaptığı yardım her şeyi değiştirdi, ama o hiçbirini yapmasa bile, onu burada isterdim.

Ona burada ihtiyacım var.

Getirdiği sükûnete.

Ve sükûnet, bu hayatta eksikliğini çektiğim tek şey. Sürekli bir felaketin gelmesini beklemek buna izin vermiyor.

“Nerede o? İkiniz arasında her şey yolunda mı?” diye soruyor Dane, beni Cassidy hakkındaki düşüncelerimden koparıyor.

“Her şey yolunda. Gala için bazı işleri hallediyor.”

Tamamen yalan söylemiyorum. Tam da bunu yapıyor, ama onun benim kız arkadaşım olması kısmı beni kötü hissettiriyor.

Hayatıma çok az insanı alırım ve Dane onlardan biri. Ona yalan söylemek, şu anki durumumun en kötü yanlarından biri.

“Dur tahmin edeyim... bu sabah ona birdenbire söyledin.”

Başımı sallayıp dudaklarımı büzüyorum. “Dün.”

O ıslık çalıyor. “Seni hadım etmediği için şanslısın. Bir kadın için bu tür şeylerin ne kadar emek gerektirdiğini biliyor musun?”

“Seni bu tür şeyleri önemseyen bir adam olarak görmemiştim.”

“Önemsemem de. Ama Molly, bu tür etkinlikleri son dakikada ona haber verdiğimde bana sürekli dırdır etmeyi seviyor.”

Dane ve Molly’nin ailemden hiç görmediğim türden bir ilişkisi var. Birbirlerinden başka kimseleri yok ve birbirlerine çok güveniyorlar. O, Dane’in sabiti; Dane de Molly’nin. Molly olmasaydı, Dane muhtemelen takımdan atılmış ve şiddetli bir alkolik olurdu. Onun sözleri. Anlaşılan bu, ailede var.

“Molls’a da az önce anlattım. Şu anda bana pek kızgın. Daha iyi bilmem gerektiğini söyledi.” Omuz silkiyor. “O daha iyi bilmeli. Sanki benimle ilk kez başı belaya girmiş gibi değil.”

“Hadi canım.” Kıkırdıyorum. “Son dakikada saç ve makyaj için birini ayarlamak hiç de kolay değilmiş.”

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Cassidy beni mutfakta bekletip gittiğinden beri bu konuyu onunla konuşmadım.

“Birini buldum,” diyor ve bu sefer kaşlarımı kaldıran ben oluyorum.

“Birini mi buldun?”

“Üniversiteden bir arkadaşımın kız kardeşi bu bölgede çalışıyor. Bir telefon edersem, seni ayarlayacağını biliyorum. Molly’nin zaten randevusu var ama eminim Cassidy’yi de araya sıkıştırır.”

Birkaç kez başımı sallıyorum.

“Molly bana bir iyilik olarak benimle geliyor, o yüzden onun için her şeyi ayarladım. En azından bunu yapabilirdim.”

“Muhtemelen iyi bir fikir. O kıza hayatını borçlusun.”

“Daha doğru sözler söylenmemiştir,” diyor, başını öne eğip süresinin dolmasını bekliyor. “Maçtan sonra ararım.”

“Teşekkürler dostum.”

Yumruklarımızı tokuşturduk ve sonra ayağa kalktım. Ceza bölgesindeki sürem dolmuştu. Dane’in süresi daha uzundu. Tanrım, Bulldogs’un sağ kanadını o kadar fena hırpaladı ki, hâlâ oyunda olmasına şaşırdım.

O konuşmanın ne kadar saçma olduğuna gülmeden edemedim. Cezalı bölgede makyaj ve saç mı? Evet, bu benim bingo kartımda yoktu.

Maçın geri kalanı gergin geçiyor ama ben daha odaklanmış durumdayım. Dane ile yaptığımız konuşma kafamı tekrar buz pistine vermeme yardımcı oldu. Başardık ama çok ucuz atlattık ve koç hiç memnun değildi, bu da işleri bitirirken zor bir gece geçirmemize neden oldu.

Maç sonrası ritüellerimi yeni tamamladım ve soyunma odasından çıkarken bana doğru gelen sinirli bir Mike görüyorum.

“Büyük bir sorunumuz var.”

Yerimde durup, söz konusu sorunun ne olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Son günlerde, liste yönetilemeyecek boyutlara ulaşıyor.

“Ne oldu?”

Duruşuna ve cildinin solgunluğuna bakarak paniğe kapılmaya başlıyorum.

“Sonunda yerleştiğini ve durumdan memnun olduğunu biliyorum, ama bunun sona ermesi gerekiyor. Bunun uzun vadeli bir anlaşma olması gerekmiyordu, Aiden.”

Derin bir nefes veriyorum.

“Yorgunum ve bu gece bu konuyu konuşmak istemiyorum, Mike. Yarın ara beni.”

Yoluma doğru bir adım atarak gitmemi engelliyor. “Bu kabul edilemez. Bu ortaya çıkarsa ne kadar zarar verebileceğinin farkında mısın?”

“Ben hallederim,” diyorum, yanından geçmeye çalışarak. Sadece eve gitmek istiyorum.

“Hayır, halletmeyeceksin. Benim halletmeme izin vereceksin. Ona kişisel hayatını ifşa etmesi için hiçbir neden veremezsin.” Eli ni koyu dalgalı saçlarının arasından sertçe geçiriyor. “Onun hakkında bir şeyler bulmam için bana zaman ver. Onu uzaklaştırmak için kullanabileceğimiz bir şey.”

Ya onun gitmesini istemiyorsam? Ya içimdeki kırık bir parça, olayları olduğu gibi görmeyi reddediyorsa? Gerçeklikten çok farklı bir tablo çizmeye çaresizce çalışan, yaralı bir adam.

“Aiden,” der Mike, muhtemelen yüzümdeki ifadeyi görerek.

İnsanlara yakınlaşmaktan kaçınmak için her türlü çabayı göstermeme rağmen, Mike içime sızmış ve çoğu zaman benim rahat hissettiğimden daha iyi tanıyor beni.

“Ben hallederim, Mike. Söz veriyorum.”

Derin bir nefes alır ve sertçe dışarı üfler. “Peki. Bunu senin halletmene izin vereceğim, ama çabuk ol, Aiden.” Espriden yoksun bir kahkaha atar. “O, kontrol edilemez biri. Çaresiz kadınlar istediklerini elde etmek için iğrenç şeyler yaparlar. Dikkatli olmalısın.”

“Olacağım.”

Mike gözlerini yarıya kadar devirdi, bu durumdan hiç hoşlanmadığını açıkça belli etti.

Ben de hoşlanmıyorum Mike. Ben de hoşlanmıyorum.

Uzun bir gece olacak.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cassidy

“CASS, NEYİN VAR?” DİYE SORUYOR MOLLY, YANIMDAKİ ŞEZLONGDAN. “Bütün gün keyifsizsin. Bunun eğlenceli olması gerekiyordu.”

Bugün gala günü, ama aklımdaki en son şey bu.

Aiden ve Dane, Molly ile benim etkinliğe hazırlanmamız için tam bir spa günü ayarladılar. Masaj, yüz bakımı, manikür ve pedikür yaptırarak. Sessiz odada bekliyoruz, mimoza içip,¹⁰ titrek yapay mum ışığı altında rahatlıyoruz, saç ve makyajımızın bitmesini bekliyoruz.

Ona dönüp bakıyorum. “Sadece yorgunum. Son birkaç gün çok uzun geçti.”

Yalan değil. Son dakikada elbise ve smokin ayarlamak kolay olmadı. Vücut yapım tipik olmadığı için seçenekler çok sınırlıydı. Her şey ya çok büyüktü ya da yeterince kıvrımlı değildi.

Kıvrımlı ve minyon bir kadınsanız, her şeyin terziye verilmesi gerekir ve bu elbiseler için son dakikada terzi bulmak kolay değil-

10- Mimoza, taze sıkılmış portakal suyu ve şampanyanın eşit oranlarda karıştırılmasıyla yapılan, ferahlatıcı kokteyl. (e.n.)

dir. Neyse ki, Aiden'in alışveriş danışmanı Lydia inanılmazdı ve imkânsızı başardı.

Elbisem muhteşem ve smokini de ona tam oturacak.

Ama bu ruh halimin sebebi bu değil.

Aiden son zamanlarda kendinde değil.

Zor Ölüm filmini izlediğimiz gecedan sonra işlerin farklı olduğunu düşünmüştüm ama sonra öpüştük ve o zamandan beri her şey boka sardı.

Dün gece eve döndüğümde beni resmen görmezden geldi ve bu sabah da durum aynı.

Daha da kötüsü, her şeyi kendisi yapmakta ısrar ediyor ve aşırı titiz davranıyor, bir işi bitirmek iki kat daha uzun sürüyor.

Soğuk ve mesafeli davranıyor ve böyle biriyle aynı evi paylaştığınızda her şey garipleşiyor.

Onu yiyip bitiren bir şey var ama ne olduğunu söylemiyor. Karım bunun sebebi onu öpmüş olmam, bu da beni hasta ediyor.

“Seni anlıyorum. Neyse ki Dane'in bana bunu yapacağını biliyordum, o yüzden aylar önce bir elbise sipariş ettim ve hesabına yazdırdım.” Kıkırdıyor. “O salak farkına bile varmadı. Ya da hiçbir şey söylemedi.” İç çekiyor. “Zaten söylemezdi. Onun parasından yararlanmam.”

Molly'ye gülümsüyorum. Onu tanıdığım kısa sürede, onun ve Dane'in iyi insanlar olduğu çok netleşti. Molly'nin Dane'den yararlanacağını hiç düşünmemiştim. Onun için çok şey yapıyor.

“Saçını ne yapacaksın?” diye soruyor Molly, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzünde aptalca bir gülümseme var. “Bence saçını açık bırakıp kıvırmalısın. O derin sırt dekoltesiyle harika görünecek.”

“Ben de aynısını düşünüyordum.”

“Ona biraz gölge yaptır. Saçını öne çıkaracak bir şey.” Heyecanla kıkırdanıyor. “Oh... belki biraz postiş yaptırıp daha da uzatabiliriz.”

“Sence tüm bunlara vakti olur mu?”

“Sormaktan zarar gelmez. Bırak ben halledeyim. Janine ile aramız oldukça iyi. Eminim bunu seve seve yapar.”

“Sence Aiden bunu beğenir mi?”

Soruyu sorar sormaz, geri alıp çenemi kapamak istiyorum. Ne zamandan beri bir erkeğin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda? Kendimi seviyorum ve önemli olan tek şey bu.

Ama gerçek şu ki, umurumda. Bana eskisi gibi bakmasını istiyorum. Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi. Sahip olmak istediği bir şey. Ele geçirmek istediği.

Bana ona doğru emeklememi istemesini istiyorum. Onu ağzıma almamı. Onu...

“Cassidy, buraya bak,” diye sesleniyor Molly, ellerini çırparak gülüyor.

Birkaç kez gözlerimi kırıp başımı sallıyorum. “Ne?”

“Az önce dalmıştın. Düşündüğün şey neyse, oldukça ateşli bir şeydi galiba. Neredeyse ağzından salya akıyordu.”

Yanaklarım kızarır, burnumu buruştururum. Ah, zihnim ne kadar çabuk pisliklere kayıyor.

Aiden benden bunu çıkarmayı biliyor. İçimdeki yaban kedisi serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Ama bu olamaz. O bunu açıkça belirtti.

“Aman Tanrım. Salya ak mıyordu.”

O sırtıyor. “Kesinlikle salya akıyordu.”

Molly başını geriye atıp gülüyor. “Seni suçlayamam. Aiden’la olan ilişkiniz ağzımın suyunu akıtacak cinsten. Umarım bir gün beni de öyle hissettirecek bir erkek bulurum.”

Keşke gerçeği bilseydi.

Masallar gerçek değil ve onlara inanmak bir kızı sadece hayal kırıklığına uğratar.

“Molly, kızım, sıra sende.” Uzun siyah saçlı bir kadın odaya girer ve Molly’ye geniş bir gülümsemeyle bakar.

“Selam, Janine. Bugün işleri biraz değiştirebilir miyiz?”

Kadın başını yana eğiyor. “Aklında ne var?”

Molly bana dönüp sırtıyor. “Bu arkadaşım Cassidy, bugün tam bir bakım gerekiyor.”

Janine dudağını ısıtır ve etrafımda daireler çizerek yürür. “Ne düşünüyordun?”

Bana hitap etmez, Molly ile konuşmaya devam eder. Bu beni rahatsız etmez. Karar verme yükünden kurtulmuş olmaktan keyif alıyorum.

“Rengiyle biraz boyut katmak mı?”

Janine tezgâhtan bir fırça alır. “Sanırım haklısın. Tamam, Cassidy, sıra sende.”

Son on dakikadır, hazırlanmam için ayarladığı devasa süitin otel aynasındaki yansımama bakıyorum.

Değişim biraz şok edici.

Hiçbir zaman kafama takmadığım kusurlar yok. Makyajla örtüldüğü ya da iyi yerleştirilmiş saçların altında gizlendiği için değil. Janine ve ekibi, en iyi özelliklerimin her birini öne çıkararak kusurları ortadan kaldırmak konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip.

Gözkapaklarımı çizmek için kullanılan renkler gözlerimi öne çıkarıyor, onları düzgün ve parlak gösteriyor. Dudaklarım dolgun ve çıkıntılı. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Yanaklarım mükemmel bir pembe tonunda ve kaşlarım kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş ve doldurulmuş, her zamankinden daha fazla öne çıkacak kadar.

Ama bu kadarla kalmıyor. Gözlerim vücudumda aşağıya doğru geziyor, elbiseye hayranlıkla bakıyorum. Lydia'nın seçtiği bu güzel elbise, şimdiye kadar giydiğim hiçbir elbiseye benzemiyor ve kum saati vücut hatlarımı vurguluyor. Vücudumun her kıvrımına sarılıyor, göğüslerimi ve belimi öne çıkarıyor. Safir rengi ten rengimi tamamlıyor ve gözlerimin rengini daha da ortaya çıkarıyor.

Tam popomun üstünden aşağıya doğru uzanan açık sırtını görebilmek için hafifçe dönüyorum. Yutkunuyorum. Neden bilmiyorum ama çok gerginim.

Aiden ne düşünecek?

Aşırıya mı kaçtım?

Çok uğraştığımı mı düşünecek?

Yoksa benim gibi mi hissedecek? Aiden ve benim aramızda her zaman var olan o kasırganın içinde. Benim olduğumu bilsin ya da bilmesin.

Hâlâ aynı kızım, beni kurtarmanın yollarını sürekli bulan o çocuğa hayranım.

Gözlerim yaşarır ve gözyaşlarının akmasını engellemek için hızla ellerimi kaldırıp yüzümü yelpazelerim. Bunun için harcadığım saatlerin boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Aiden'la ilgili içimdeki kargaşa beklemek zorunda. Bu gece, tüm dünyayı birden fazla şekilde kandırmaya devam etmem gerekiyor.

Derin bir nefes alıp saate bakıyorum. Vakit geldi. Aşağı inip Aiden'la yüzleşmem gerekiyor.

Aiden hakkında bildiğim tek bir şey varsa, o da geç kalmayı hoş görmeyeceğidir.

Bir kez daha derin nefes alıp veriyorum, lobiye inmeden önce boy aynasında kendime son bir kez bakıyorum.

Asansör beni ikinci kata indiriyor ve sonra onunla buluşacağımızı söylediği yere götürecek mermer merdivenlere yöneliyorum.

Elimi korkuluğa dayayarak, neredeyse parmak uçlarında merdivenlerden iniyorum, elbisemle ayaklarımın birbirine dolanmaması için Tanrı'ya dua ediyorum. Yapmam gereken en son şey, düşüp gece daha başlamadan bitmesini sağlamak.

Merdivenlerin çoğunu inerken, bariz nedenlerden dolayı gözlerim ayaklarımın üzerinde. Ama başımı kaldırdığımda, Aiden'i merdivenlerin altında buluyorum; bana öyle bir bakışla bakıyor ki, karnımda kelekler uçuyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. O bakışı yanlış yorumlamanın imkânı yok. Açlık.

“Cassidy, ben...” Kaşları çatılıyor ve ağzı büzülüyor.

Aiden'daki değişim o kadar hızlı oluyor ki, biraz dengesiz kalıyorum.

“Gitmemiz gerek,” diyor, bana sırtını dönerek.

İçimde panik başlıyor. Kesinlikle bir terslik var.

“Her şey yolunda mı?” diye sesleniyorum ve o duruyor.

Başını sallıyor, sonra tekrar bana dönüyor. “Hayır. Yani... evet. Her şey yolunda. Sen sadece... beni hazırlıksız yakaladın.”

Ortamı anlamaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırpiyorum. Duyguları saniyeler içinde her yöne dağıldı. Nerede durduğumuzdan emin değilim.

“Seni hazırlıksız yakaladım. Nasıl?”

Birkaç adım daha iniyorum ama neredeyse onun göz hizasına geldiğimde duruyorum. Ona yukarıdan bakmanın avantajı, kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor.

Yıllar boyunca, bir erkekle karşı karşıya geldiğimde, her zaman bana tepeden bakılırdı. Bu beni küçük ve çaresiz hissettirirdi. Şu anda o his yok. Aiden'm bana öyle hissettirdiği için değil. O hissettirmedi. Karşılaştığım o berbat erkekler beni güvensiz hissettirmişti ve bunca zaman geçmesine rağmen aynı güvensizliklere geri dönmek zor.

“Ben sadece... sen...” Yine başını sallıyor. “Hazır mısın?” Bir kez daha bana sırtını dönüyor ve her reddedilişimde öfkem artıyor. Bu tepki beklediğim şey değildi.

Soğuk bir kayıtsızlık, bana verebileceği en kötü tepki.

Bir an için en alt basamakta duruyorum, hayal kırıklığı beni sarmış durumda.

Birkaç dakika önce hissettiğim coşku, kalp kırıcı bir an içinde yok oldu. Davranışları, yıllar boyunca babamın davranışlarına çok benziyor. Bana bağırmadığı zamanlarda, varlığını görmezden gelirdi. Ve şimdi Aiden de neredeyse aynı şeyi yapıyor.

Bu gece böyle mi geçecek?

Harika.

Düzenleme

Ny.ozlem

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cassidy

BİR LİMUZİNİN ARKA KOLTUĞUNDAYIZ, ŞOFÖRLE ARAMIZDAKİ BÖLME KALDIRILMIŞ DURUMDA. Yalnızız ve havada yoğun bir duygu dalgası hissediliyor. Boğucu bir atmosfer.

Aiden merdivenlerden beri tek kelime etmedi ve bu gece nasıl mutluymuş gibi davranabileceğimi bilmiyorum. Bu durum berbat.

“Bir sorun mu var, Aiden? Seni... kızdıracak bir şey mi yaptım?”

Gözlerini bana dikeyor, dudaklarını büzüyor. “Hayır, neden soruyorsun?”

Kıkırdayarak gülüyorum. “Şey, az önce orada tuhaf davrandın.” Neyden bahsettiğimi anlamadığı belli olunca açıklıyorum. “Oteldeyken. Kaba davrandın, Aiden.”

Birkaç kez gözlerini kırptıyor, altdudağını yalıyor. “Özür dilerim, Cassidy. Şu anda bazı sorunlarım var ve bunlar beni sarsmış.”

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

Derin bir nefes verir. “Pek değil. Bu gecenin mahvolmasını istemiyorum.”

“Bir şey mi yaptım?” diye tekrar sorarım, ondan sakladığım şeyi bildiğinden endişelenerek.

Her şeyin yüzüme patlayacağından ödüm kopuyor.

İnleyerek başını geriye attı. “Hayır. Bunun seninle bir ilgisi yok. Kişisel bir mesele. Ailemle ilgili bir şey.”

Ailesinden bahsetmesi midemi burktu. Kapısına getirebilecekleri sorunların listesi uzayıp gidiyordu. Büyük olasılıkla parayla ilgiliydi. Onlarda her zaman öyledir. Ya da içlerinden biri başını belaya sokmuş ve hayatını mahvedecek bir basın fırtınası getirecekti.

“Gerçekten üzüldüm. Konuşmak istemediğini biliyorum, ama bil ki ben buradayım.” Gözlerimi kaçırıyorum. “Babamla karmaşık bir ilişkim var. Aile dramalarının bir insanı nasıl yıpratabileceğini anlıyorum.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm, Cassidy. Gerçekten. Kimseye böyle bir şey dilemem.”

“Oradan kurtuldum. O hayattan çok uzağa kaçtım ve bir daha arkamı dönüp bakmadım,” itiraf ediyorum.

“Bunu yaptığına çok sevindim.” Gülümsüyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. İnanılmaz derecede yakışıklı. “Bazen kendimizi bulmak için eski hayatımızı geride bırakmamız gerekir. Başarılı olmak için.”

Onun ayrılmaktan bahsetmesi ve onun gelişebilmesi için benim de kurbanlardan biri olduğumu bilmek, içimde karışık duygular uyandırıyor. Bir yandan, Aiden’in hak ettiği hayata sahip olması için fedakârlık yapmaya hazırım. Öte yandan, onun için o kadar önemsizdim ki beni bir kenara atabildi, bu da canımı yakıyor.

“Bu arada, harika görünüyorsun.” Övgüsü karşısında kızarıyorum. “Bunu sana daha önce söylemeliydim. Aile draması olsun ya da olmasın, mazeret yok.”

Gözlerim elbiseme düşüyor. “Teşekkür ederim. Oldukça etkileyici bir iş çıkarmışlar. Bu kesin.”

Gözlerini kısıyor ve dudaklarını sıkıca kapatıyor.

“Ne?” diye soruyorum.

“Görmüyor musun? Öyle mi?”

Altıdudağımı yalıyorum. “Neyi görmüyorum?”

“Ne kadar muhteşem olduğunu. Her gün. Mesele onların ne yaptığı değil, Cassidy. Onlar sadece her sabah uyandığında nasıl görüldüğünü vurguladılar.”

Sözsüz kalıyorum.

Bu, şimdiye kadar bana söylenen en nazik söz. En iyi yanı ne biliyor musun? Söylediklerinde samimi olduğuna şüphe yok. Bu beni çok mutlu etse de aynı zamanda biraz da utandırıyor. Buna ne cevap verebilirim ki?

“Bu gece beni ne bekliyor?” diye soruyorum, hemen konuyu değiştirmem gerekiyor.

İltifatlardan inanılmaz derecede rahatsız oluyorum, hele de ondan geldiğinde.

“Çok fazla parası olan bir sürü insanın katıldığı, havasız bir gala. Gösterişli ve abartılı olacak.” Koltuğa yaslanıyor, o ağır an geçip gidiyor.

“Paparazziler olacak mı?”

“Birkaç medya mensubu olacak, ama sayıları çok sınırlı ve sıkı kurallara tabi. Sana yaklaşmayacaklar. Sadece etkinliği haber yapmak için orada olacaklar.”

“Yine de izleyecekler,” diye mırıldandım.

“Her zaman izleyen biri vardır, Cassidy. Endişelenecek bir şey yok. Her şey yolunda gidecek.”

Elimi tuttu ve sıktı; elini çekmediğinde şok oldum. Dokunuşunu uzatmasına izin verdi.

“İyi iş çıkaracaksın. Ama muhtemelen senin hakkında yazacaklar.”

Başımı ona doğru çevirdim. Yüzündeki sırıtış beni hazırlıksız yakaladı.

O kadar çekici ki.

“Kesinlikle tüm bakışları üzerine çekeceksin.” Kıkırdadı, başını salladı. “Bu geceden önce elbiseni görmeyi gerçekten istemeliydim.”

“Değiştirir miydin?” dedim, gülümsememi bastırmaya çalışarak.

“Evet. Kesinlikle değiştirirdim.”

“Beğenmedin mi?”

“Neden aklın hep oraya gidiyor? Tabii ki beğendim, oradaki diğer tüm erkekler ve kadınlar da beğenecek.”

“O zaman sadece rol yapmamız iyi bir şey. Değil mi?” Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Neden her zaman güzel bir anı mahvetmenin bir yolunu buluyorum?

Aiden’in yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Sanırım haklısın.”

Aiden bu etkinliği daha iyi tarif edemezdi. Gösterişli demek bile yetersiz kalır.

On devasa avizenin altında, lüks bir otelin balo salonundayız. Kristal damlalar yere düşerken, elmaslar gibi parıldıyor. Her masanın ortasında, havaya bir buçuk metre uzanan, güller, ortancalar, orkide, beyaz hezarenlarla dolu bir kristal süs var.

Köşede bir yaylı dörtlüsü çalıyor, odayı klasik bir melodiyle dolduruyor; dans pistinde dans eden birkaç kişi dışında kimse bu melodiye dikkat etmiyor gibi görünüyor.

Aiden, tanımadığım bir kongre üyesiyle Stanley Kupası hakkın-

daki görüşlerini tartışmakla meşgul. Bu beni rahatsız etmiyor. Bu mekânın ihtişamıyla tamamen meşgulüm. Bu, hiçbiri benim ne kadar ortama aykırı olduğumu fark etmeden, hayretle bakmam için bir an veriyor.

Bu, Aiden'in bu dünyayla ilk tanıştığında durumun nasıl olduğunu merak etmeme neden oluyor. Gözleri benimki kadar büyük müydü? Bu etkinliği düzenlemek için harcanmış olması gereken paraya hayran kalmış mıydı?

"Seni güzel randevundan alıkoyduğum için özür dilerim, Aiden." Siyah smokin ve siyah papyon giymiş, gri saçlı adam bana gülümsüyor.

"Hiç sorun değil," diyorum, gülümsemeye karşılık vererek. "Müziğin tadını çıkarıyordum."

Adam hafifçe selam veriyor. "Slate, onu bekletmemelisin. *Dans et.*"

Aiden kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. "Dans etmek ister misin, Cassidy?"

Hayır.

"Evet. Çok isterim."

Bana elini uzatıyor ve ben de elimi onun eline koyuyorum.

Onun beni dans pistinin ortasına götürmesine izin veriyorum, bu sırada evet dediğim için kendime lanet ediyorum.

Ne demem gerekiyordu ki? Hazırlıksız yakalandım.

Gerçek şu ki, berbat bir dansçıyım. Vals yapmayı bilmiyorum ya da bu insanlar etrafımızda doğal bir şekilde dans ederken ne yapıyorlarsa onu.

"Ne oldu?"

Diğerleri duymasın diye ona doğru eğildim. "Ben... dans edemem. Öyle değil."

Derin bir nefes verdi. "Sorun yok. Bırak ben yönlendireyim."

Aiden Slate ne zaman dans etmeyi öğrendi?

Şu anki şarkı biter ve Aiden pozisyonunu alır. İlk nota duyulur duyulmaz, başlıyoruz ve hareket ediyoruz.

Aiden'in zahmetsiz hareketlerine ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, onu takip ettiğim sürece o kadar da kötü olmadığımı fark ediyorum. İnsanlar yanımdan vızıldayarak geçerken, beni dans pistinde döndürüp duruyor. Ama onları neredeyse hiç fark etmiyorum. Gözlerim Aiden'a kilitlenmiş durumda.

Beni göğsüne daha sıkı çekiyor ve nefesim kesiliyor. Birbirimize çok yakınız. Ağzlarımız birbirinden sadece birkaç santimetre uzaklıkta. Birazcık eğilsem, dudaklarımız birbirine değecek.

Arzu büyüyor ve bunu onda da görüyorum. Gözleri koyu siyah birer havuza dönüşmüş. Nefesi hızlanmış, göğsü hızla inip kalkıyor. Müzik duruyor ve ayaklarımız da duruyor. Gözlerim Aiden'a sabitlenmiş durumda.

"Cassidy, ben-"

Biri bize yaklaşırken alkışlıyor. "Söylemeliyim ki, ikiniz de orada harika görünüyorsunuz. Medya bu konuyu konuşup duruyor."

Dönüp Aiden'ın menajeri olarak tanıdığım Mike'ı görüyorum.

Aiden, Mike'a seslenmek için dönünce bana olan ilgisi dağılıyor.

"Seni görmek güzel. Nerede saklanıyordun?"

Mike omuz silkiyor. "Daha yeni geldim. Hadley kapıda beni durdurdu."

Hadley'in kim olduğunu bilmiyorum ama Aiden biliyor gibi görünüyor. Gözleri büyüyor ve sırtışını gizlemeye çalışıyor.

"Öyle mi?" diyor Aiden, ses tonunda belirgin bir neşeye.

Mike dudaklarını büzüyor, başını sallıyor. "Tabii ki. Akşamın geri kalanında saklanacağım."

"Aiden, Cassidy ile dans etmek için araya girsem sorun olur mu?"

Aiden kaşlarını kaldırır ama kenara çekilir, elini sallayarak onay verir.

“İtiraf etmeliyim ki, pek iyi değilim. Aiden sadece ayakta kalmamı sağladı,” derim, gözlerimi yere indirerek.

“Sorun değil. Yavaş yavaş gideriz,” der, dirseğimi tutup beni odanın diğer ucuna doğru yönlendirir.

Müzik başlar, Mike kollarımı tutar ve olması gereken yere yerleştirir, dansa başlarız. Aiden kadar yetenekli değildir ve adımlarımın daha yavaş ve titrek olacağı çabucak belli olur.

Hareketlere konsantre olmuşken Mike konuşuyor.

“Kimsin sen?”

Sözleri karşısında sendeliyorum, gözlerim aniden ona kayıyor. “Anlamadım?”

Bana yaklaşıyor ve ben kendimi geri çekip olay çıkarmaktan alıkoymak zorunda kalıyorum.

“İddia ettiğin kişi olmadığını biliyorum.”

“Neden bahsediyorsun?” diye soruyorum. Midemde bir kaya çöküyor.

“Senin geldiğin gece birini bekliyorduk, ama o sen değildin. Bağlantımla konuştum ve görünüşe göre Aiden’la buluşması gereken kız küçük bir trafik kazası geçirmiş ve otele hiç gelememiş.”

Dans etmeye devam etmeye çalışıyorum ama bunun yerine, anında bir hikâye uydurmaya çalışırken ayak parmaklarına basıyorum. “Ben onun yerine gönderildim.”

O başını salladı. “Hadi ama Cassidy... adın bu, değil mi?”

Durdum, dansçılar ani hareketimizden dolayı öfkeyle söylenirken onun elinden kurtuldum.

“Tabii ki adım Cassidy. Ben söylediğim kişiyim.”

“Adın konusunda yalan söylemiyor olabilirsin küçük kız ama o gece otelde olmaman gerektiğinin farkındayım.”

Oyun bitti.

“Benden ne istiyorsun?” diye soruyorum, sesim sert.

“Gerçeği,” diyor, gözleri bana sabitlenmiş.

“Sana her şeyi anlatacağım.”

Başını ileri geri sallıyor. “Bana değil. Aiden’a. Ya şimdi ona her şeyi anlattırır ya da ben anlatırım.”

Gitmek için dönüyor ve elim uzanıp onu yakalıyor. Mike dönüp kolunu saran elime bakar ve kaşını kaldırır.

“Lütfen. Burada olmaz. Aiden’ın imajının bundan etkilenmesini istemiyorum. Onunla baş başa konuşmama izin ver ki, ona zarar vermeyecek bir plan yapalım.”

Mike gözlerini bana diker ve yanaklarını içe çeker. Birkaç zorlu sessizlik anından sonra yüz hatları yumuşar.

“Peki. Sana yirmi dört saat veriyorum. O zamana kadar ona söylemezsen, ben söylerim.”

Mike uzaklaşırken kollarımı belime doluyorum, beni salonun ortasında bırakıyor.

Kalbim çarpıyor, avuç içlerim terliyor.

Bugünün geleceğini biliyordum, ama bu kadar çabuk gelmesine hazırlıklı değildim.

Her şey değişmek üzere ve ben donakalmış durumdayım.

Aiden’ı yine kaybedeceğim ve kalbim buna dayanamaz.

Şimdi olmaz. Onun kim olduğunu bildiğim halde olmaz.

Hayal edebileceğimden çok daha iyi bir adam.

Ona âşık oluyorum ve bu en çok kalbi kıran şey.

OTUZUNCU BÖLÜM

Cassidy

AIDEN ŞEHRİN SEÇKİNLERİYLE KAYNAŞIRKEN GECE AĞIR AĞIR GEÇİYOR. Asla hatırlayamayacağım çok fazla insanla tanıştırıldım. Yedik, içtik, dans ettik ve şimdi yine sohbet moduna döndük. Ve her an tam bir işkenceydi.

İçimde ölürken her şey yolundaymış gibi davranmak, tüm yalanların en zoru. Sessizce çıldırıyordum, ona kim olduğumu söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. Mike çok net konuştu. Gerçeği itiraf etmek için yirmi dört saatim var, yoksa Aiden'a kendisi söyleyecek.

Bunun olmasına izin veremem.

Bu gece Aiden'ı çok yakından izledim, elimden geldiğince her anıyı içime sindirdim. Muhtemelen gerçeği öğrendiğinde benimle hiçbir ilgisi kalmayacak. Birlikte geçirdiğimiz tüm bu zaman, o hayallerinin peşinden giderken, geçmişte kalacak, bir kenara atılacak ve unutulacak.

Kızgınlığı bastırmak zor olur diye düşünebilirsiniz, ama değil. Aiden'ın mücadelelerini gördüm. Bugünlere gelmek için ne kadar

çok çalışmak zorunda kaldığına şahit oldum. Ve eğer daha önce söylediği şey, tahmin ettiğim kadar kötü ise, o halen geçmişinden kaçıyor demektir.

“Ne kadar rahatsız olduğunu saklamakta çok iyi... değil mi?”

Omzumun üzerinden dönüp Billy’ye baktım; gözleri çimlerdeki bir yılan gibi Aiden’a kilitlenmişti, ama saklanmaya bile çalışmıyordu.

Son zamanlarda sergilediği pişmanlık dolu tavırları yok olmuş. Onun yerine aldatıcı bir şey var. Hesaplı.

“Ne haltlar karıştırıyorsun, Billy?”

Başını çevirip, bana kötücül bir yarım gülümsemeyle bakıyor. “Göreceksin. Herkes görecektir.”

Sözleri karşısında kanım dondu.

“Ne oyun oynadığını bilmiyorum ama benden ve Aiden’dan uzak durman lazım.”

“Ah... küçük benden mi korkuyorsun?” Espriden yoksun bir kahkaha attı. “Yoluma çıkmazsan zararsızım.”

“Hemen benden uzak dur. Senin o hastalıklı ve sapkın zihin oyunlarıyla hiçbir ilgim olsun istemiyorum.”

Yüzüne en şeytani sırıtış yayılır. “Aiden Slate’in kim olduğunu bilmiyorsun. Ama ben biliyorum. Çok iyi biliyorum ve bir gün... çok yakında... kendisini koruduğunu sandığı o fildişi kuleden düşecek.”

“Peki bu nasıl olacak?” Öfkemin beni yönlendirmesiyle bir adım atıp onun alanına girerim. “Dur tahmin edeyim. Bunun olmasını tek başına sağlayacaksın.”

“Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Oyunda pek çok oyuncu var. Değil mi... adın neydi?”

Yüzümden kan çekildi. Bunu söyleme şekli ve yüz ifadesi beni uçurumun kenarına sürükledi.

Kim olduğumu biliyor mu?

“Neler oluyor?” Aiden’in tanıdık sesini duyuyorum ama gözlerim Billy’nin gözlerine sabitlenmiş durumda, sözlerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Sadece benimle dalga mı geçiyor? Yoksa benim sırlarımı da mı biliyor? Cevap vermediğimde adımı söylüyor, ama omzumun üzerinden bakmamı sağlayan Aiden’in sert ses tonu. Ama Aiden bana bakmıyor. Bakışları Billy’ye sabitlenmiş durumda.

“Hiçbir şey.” Billy ben bir şey söyleyemeden cevap veriyor. Onun kayıtsız sesi beni hazırlıksız yakalıyor. Sanki Aiden az önce *seni öldüreceğim* tonunu kullanmamış gibi. “Sadece elbisesine iltifat ediyordum. Oldukça güzel görünüyor.” Aiden’a dönüyor. “Sence de öyle değil mi, Aiden?”

Aiden tehditkâr bir adım atar. “Bence kızım hakkında yorum yapmaktan kaçınmalısın.”

Billy karanlık bir kahkaha atar. “İyi geceler.”

Arkasını döner ve sanki resmi bir etkinliğin ortasında kavga çıkacakmış gibi değilmişçesine uzaklaşır.

“Bu pisliğin nesi var?” diye fısıldarım.

“O bir oyunbozan. Sandığı kadar iyi olmadığı için sinirleniyor.”

Kaşımı kaldırıyorum. “Öyle de.”

Aiden sertçe nefes verip göğsünü ovuşturuyor. “Ne dediği ya da ne yaptığı umurumda değil, ama senin yakınında olmasını istemiyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diyorum, derin bir nefes alırken. “Onu hiç anlamıyorum. Biliyorsun, bir ara pislik gibi davrandığı için benden özür dilemişti, ama yine de pislik olmaya devam ediyor.”

Aiden başını sallıyor. “Bence başka türlüsünü bilmiyor. Anladığım kadarıyla, istediği her şeye parayla ulaşabilen zengin bir aileden geliyor. Ama NHL’de işler öyle yürümüyor. Koç, onun Bil-

ly'nin babasının takım sahibi ile golf oynadığı için takıma girmiş, vasat bir sporcu olduğunu görüyor.”

Dişlerimi sıkıp, dişlerimi gösteririm. “Bu çok şeyi açıklıyor.”

Aiden kıkırdar, ama bu ses çabucak kesilir. “Bir konuda haklıydı.”

Bir kaşımı kaldırırım; Aiden'ın o adamın bir konuda haklı olduğuna beni ikna edecek herhangi bir şey söyleyebileceğinden hiç şüphe duymuyorum.

“Peki o neymiş?”

“Kesinlikle muhteşem görünüyorsun.”

Gülümsüyorum. “Onun ‘muhteşem’ dediğini hatırlamıyorum.”

Omzunu kaldırırken sırtıyor. “Her neyse, öylesin.”

“Teşekkür ederim,” diyorum, yanaklarım kızarıyor ve gözlerim yere düşüyor.

Aiden'ın parmağı çenemin altına geliyor, gözlerimiz buluşana kadar başımı kaldırıyor.

“Benimle dans et.” Elini uzattı ve ben de elimi onun eline koyarak, beni dans pistine götürmesine izin verdim.

Bu gece endişe ve korkuyla doluydu, ama birkaç dakikalığına, Aiden ile bu anın tadını çıkaracağım. El ele, birbirimizin gülümsemelerine dalmış, odanın içinde dönüp dururken dünyayı dışarıda bıraktık.

Yarın beni ne bekliyorsa, o zaman hallederim.

Bu gece bizim.

Gecenin sonu çok çabuk geldi. Aiden'ın istediği herkese veda ettik ve şimdi kapıya doğru ilerliyoruz.

“Harika bir geceydi, Aiden,” diyor Mike, sırtına bir şaplak atarak. “Davet ettiğin için teşekkürler.”

Aiden sırıttıyor. “Tabii ki. Bu saçmalığa tek başıma maruz kalmamın imkânı yoktu.”

“Biraz dinlen. Önünde önemli günler var.” Mike bunu söylerken bana bakıyor ve ben onun sözlerine tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Bunlar üstü kapalı bir tehdit ve ben bunları yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum.

Zaman geçiyor ve sen gerçeği itiraf etsen iyi olur, böylece ben yapmak zorunda kalmam.

“Cassidy, memnun oldum,” diyor ve ben başımı sallıyorum.

“Seni tekrar görmek güzeldi.” Tehditlerine rağmen, Mike’ın Aiden’in arkasını kolladığını takdir etmekten kendimi alamıyorum. Onun da yanında birine ihtiyacı var.

Kapıya doğru ilerliyoruz ama hemen öbür tarafta bir kargaşa var.

“Vay canına. Kim bu kalabalığı kapıdan içeri aldı?” diyor Mike.

“Etkinlikte epey ünlü vardı. Belki de yeni Netflix dizisinin yıldızının burada olduğunu duymuşlardır?” diye mırıldanıyorum.

Görevlilerden biri koşarak içeri giriyor. “Dışarısı çılgınlık içinde. Hayranlar kapılara hücum ediyor. The Note’un¹¹ oyuncularını arıyorlar. Arabanızı içinden geçirebileceğimden emin değilim, efendim,” diyor genç adam Aiden’a. “Gidip onları uzaklaştırmaya yardım edecek birini bulmaya çalışacağım. Burası özel mülk. Burada olmamaları gerekiyor.”

Küfrederek koşarak uzaklaşır.

“Polisi arıyorum,” der Mike, telefonunu çıkarıp numarayı çevirir. Karşıdan biri cevap verir ve Mike olan biteni ve adresi anlatır.

“Yakın bölgedeki birkaç arabayı hemen buraya gönderiyorlar.” Mike, elini saçlarının arasından geçirerek homurdanır. “O zamana kadar sabırlı olsak iyi olur bence. Tabii sen cesaretini toplayıp oraya gitmek istemiyorsan?”

11- Uçak kazasında hayatını kaybeden bir yolcunun notunu bulup sahibine ulaştırmaya çalışan bir gazetecinin hikayesini anlatan film. (e.n.)

Aiden iç çeker, başını omuzlarına yaslar. “Sadece eve gitmek istiyorum. Bu durum resmen saçmalık.”

“Oraya çıkmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” der Mike, kaosa göz atarak. “Polis yakında burada olacak.”

Arkamızdan başka bir çift gelir, kapının ötesinde neler olup bittiğine iyice bakar. Daha yaşlılar, daha zarifler. Adam, Aiden ve Mike gibi pahalı siyah bir takım elbise giymiş. Kadın ise muhtemelen pahalı olan, altın rengi, ışıltılı, yere kadar uzanan bir elbise giymiş. Bana dönüp nazikçe gülümsüyor.

“Hepsi canavar,” diyor adam, başını sallayarak. Yanındaki kadına dönüyor; taktığı devasa yüzükten anladığım kadarıyla karısı olmalı. “Ne yapmak istersin, aşkım?”

Kadın sırıtır. “Kim olduğumuzu kimse bilmiyor, Alfred. Hadi kaçalım.”

Ses tonundaki heyecanı duyunca içimden gülümsüyorum.

“Ben de daha iyi ifade edemezdim. Bir anlığına da olsa spot ışıklarının altında olmak eğlenceli olabilir.”

“Her zaman spot ışıklarının altında olmak istemişimdir.” Kadın bana dönüp göz kırpmıyor.

İkisi arasındaki şakacı tavırları ve bariz sevgiyi duymak kalbimi kabartıyor. Birbirleriyle konuşma şekillerinde, paylaştıkları gizli gülümsemelerde bu var. Bir gün benim de sahip olmayı umduğum şey bu.

El ele tutuşup birlikte hayranların arasına dalıyorlar. Ama kapılar arkalarından kapanmadan önce, havada yankılanan tüyler ürpertici sözleri kaçırmıyorum.

“Aiden Slate...” Konuşan sese doğru bakıyorum ve omurgamdan bir ürperti geçiyor. O. Aiden’in peşinde olan yerel muhabir. Bu adam, Aiden’in kendisini ulusal haberlere taşıyacak hikâye olacağına kafasına takmış. İğrenç bir şey. “Ritüellerinizi öğrenmek istiyorum.”

Kimse cevap vermezken, akbaba ısrar ediyor. “Neden onları gizli tuttunuz?” Kafam Aiden’a dönüyor. Omuzları geriliyor ve yüzünün rengi soluyor. “Utaniyor musun?”

“Siktir,” diyor Mike içinden küfrederek.

Kalabalık bir Hollywood yıldızı için burada olabilir, ama bu adam kalabalığı kendi lehine kullanarak içeri sızmış ve Aiden’m peşine düşmüş.

Onu tanıyor.

Hızla Mike’a dönüyorum. “Ne yapacağız?”

Gözlerini kırptıyor, dudağını ısırtıyor, dalgın dalgın düşünüyor.

“Billy’ydi,” diyorum. “Bunun olacağını resmen itiraf etti.”

Mike başını eğiyor, titriyor. “Bu Billy değil.” Tekrar başını kaldırıyor. “Senin annen.”

Aiden, annesinin adı geçince irkildi.

“O kaltak,” dedi Mike. “Yemin ederim, elime geçerse.” Sözleri yarım kaldı çünkü ben Aiden’a çok odaklanmıştım.

“Bu senin aile sorunun muydu? O bunu tehdit etti. Seni mi?”

Başını salladı. “Onu uzak tutmak için ona bir sürü para ödüyordum.” Derin bir iç çekişle başını geriye düşürdü. “Kısa süre önce ilişkiyi kestim ve ona artık para vermeyeceğimi söyledim.” Espri-den uzak bir kahkaha atar. “Beni ifşa etmekle tehdit etti.”

“Bırak da ben halledeyim demeliydin,” der Mike, öfkeden öte bir ses tonuyla. “Ona gelince beni hiç dinlemiyorsun.”

“Dur,” diye bağırır Aiden. “Şu anda tek kelime daha duymak istemiyorum. Bu lanet yerden gitmek istiyorum.”

Aiden resmen titriyor. Elini tutup sıkıyorum, ona burada olduğumu hissettiriyorum. Yanından ayrılmayacağım.

O kadının Aiden üzerinde hâlâ sahip olduğu etkiyi görmek beni deliye çeviriyor. O anda, onu kendim bulacağıma yemin ediyorum. Bir daha asla ona yaklaşamayacak.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Aiden

KUSMAK İSTİYORUM.

Avuç içlerim terli ve başım dönüyor.

Bunu nasıl yapabildi?

İçimdeki o kırık çocuk, onun için paradan daha önemli olduğunu umuyordu. Tüm o tehditlerin, beni iş birliğine ikna etmek için ne kadar ileri gidebileceğini görmek için yapılan çaresiz bir girişim olduğunu umuyordu. Sonunda kararlı bir tavır takınıp reddettiğimde geri adım atacağını düşünmüştüm; hepsi laf, icraat yok.

Yanılmışım.

O tek bir şeyi önemsemi. Kendini.

Uyuşturucu, alkol... dopamin patlaması yaşatacak her ne varsa.

O bir pislik ve yemin ederim benden bu kadar.

Onun sevgisini kovalamaktan bıktım.

Onun bencilliğine şaşırırmaktan bıktım.

Artık bitti, lanet olsun.

Mike o piçi dışarı attırdı ve otel personeli bizi sorunsuz bir şekilde limuzine ulaştırdı. Evime doğru gidiyoruz, Cassidy, Mike ve

ben aynı araçtayız, kimse konuşmuyor.

Çıktığımızdan beri durum böyle.

Kimse ne diyeceğini bilmiyor.

Mike telefonunda bir şeyler yazıyor, muhtemelen basın danışmanımla hasar kontrolü için çalışıyor.

“Ne boktan bir durum. Bu haberi olabildiğince uzağa taşıyacak,” diye homurdanıyor Mike, telefonunu koltuğa fırlatarak. “Bunun önüne geçmeliyiz.”

Espriden yoksun bir kahkaha atıyorum. “Hasar çoktan verildi, sence de öyle değil mi? Ne diyebiliriz ki?”

“Bunu çevirebiliriz. Konuyu tamamen maç öncesi ritüellerine indirgeyelim. Batıl inançlarını iyice öne çıkar.”

Cassidy yanımda kıpırdanıyor ve ona baktığımda altdudağını çiğnediğini görüyorum.

Ona ne oluyor? Bunun kısmen o piç muhabirden kaynaklanabileceğini biliyorum, ama bundan daha fazlası var. Bunu biliyorum. Ayrıca muhtemelen Mike’ın önünde bunu konuşmak istemediğini de biliyorum, bu yüzden sormuyorum. Yakında eve varacağız ve o zaman ona soracağım.

“Bunu nasıl halletmek istersin, Slate?” diye sordu Mike tekrar.

“Biraz uyumak istiyorum. Düşünmek için,” dedim, elimi saçlarımın arasından geçirerek, saçımı sertleştiren ürünlerden nefret ediyordum. Duş alıp saçımı yıkamak ve bu lanet olası boktan gecenin izlerini silmek, yapmam gerekenler listemin en başında yer alıyordu. “Jane’e, bilginin güvenilirmez bir kaynaktan geldiğine dair bir açıklama yaptır. Yıllardır görüşmediğim bir anne. Bana kalırsa onu nehre at. Uyuşturucu bağımlılığını ortaya dök. Sonra onlara, yarın öğleden sonraya kadar tüm bunlarla ilgili resmi bir açıklama yapacağımı söyle.”

“Bu yeterince erken olmayacak, Aiden. O baskı yapacak. Sosyal

medya paylaşımı şimdiden viral oluyor. Sabaha kadar ulusal haberlere çıkacak. Senin tarafını da duymak isteyecekler.”

“Çok yazık, Mike. Bu boku halletmeniz için sana ve Jane’e tonla para ödüyorum. Hallet bunu. Bana ihtiyacım olan zamanı kazandır.”

Kafam karışıyor ve Mike bunu görebiliyor.

Sert yüz hatları yumuşuyor ve başını sallıyor.

“Ben hallederim.”

Araba dairemin önüne yanaşır ve ben içeri girmek için can atıyorum. Dünyayı ve etrafımda dönen tüm dedikoduları dışarıda bırakmak için.

“Biraz dinlen ve bunu konuşmaya hazır olduğunda beni ara,” der Mike ve şoföre döner. “Beni ofise bırakmanı istiyorum.”

Kendimi berbat hissediyorum. Mike bütün gece bunu halletmekle meşgul olacak. Uyumayacak.

Ben de uyumayacağım.

Evime girer girmez televizyonu açacağım ve beni doğuran kadının nezaketi sayesinde, yaydıkları her bir saçmalıkla kendime işkence edeceğim.

O bir anne değil.

O bir parazit.

Evimin eşliğinden yeni geçip kapıyı kapattığımda Cassidy elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Uzatılmış eline bir göz attım, sonra yüzüne döndüm. Kafasını eğdi ve bir şey beklediğini anladım.

“Ne?” dedim, burnumu buruşturarak.

“Ver şunu bana,” dedi.

Gözlerimi kısarak, neyden bahsettiğini anlamaya çalıştım.

“Tam olarak neyi vereyim?”

Derin bir nefes aldı. “Telefonunu, Aiden. Ver bana telefonunu.”

Şaşkın bir şekilde ona bakmaya devam ediyorum, ama o açıklıyor.

“Televizyon izlemek ya da telefonuna bakmak yok. Hiçbiri. Bir gecelik yeterince izledin. Bunların hepsiyle yarın ilgilenebiliriz.”

“Sence tam olarak ne dediğini bilmem gerekmez mi? Hazırlıklı olmak için?”

Dudaklarını büzüp başını sallıyor. “Aiden, bunun ne farkı olacak ki?”

“Genelde, medyadan sert eleştiriler almamak ve kariyerinin mahvolmaması için iyi bir savunma stratejisi çok önemlidir.”

Annemle ilgili önceki tehditlerde Mike’ın sözlerini neredeyse aynen tekrarlıyorum.

“Savunman basit olacak,” diyor, derin bir nefes alarak.

Şu anda, biraz daha empatik bir tavırla, deneyimli bir halkla ilişkiler uzmanı gibi görünüyor.

Kapıya yaslanıyorum. Bir kaşımı kaldırıyorum.

Ne düşündüğünü hiç bilmiyorum, ama ne söyleyeceğini merak ediyorum. Cassidy hakkında doğru olan bir şey varsa, o da beni şaşırtmayı asla bırakmamasıdır.

“Şey, bunu kötü bir şey haline getiremezsin. Bu dünyada aynı mücadelelerle boğuşan çok fazla insan var. Onları kendinden uzaklaştırmak ya da utanmaları gerektiğini hissettirmek istemezsin.”

Ağzım açık kalır. Bu dünyada kompulsif davranışları olan tek kişi olduğum gibi çarpık bir fikrim yok, ama kendi davranışlarımı gizlemeye o kadar takılmışım ki, utançtan sakladığımı bilseler başkalarının nasıl hissedeceğini düşünmemiştim.

“Devam et,” derim, sözü ona bırakarak.

Dik bir şekilde ayağa kalkar ve hemen konuya girer. “Bunu sahipleneceksin ve onlara kasıtlı olarak hiçbir şeyi saklamadığını söyleyeceksin. Odak noktan hokey ve iyi oynamak, sen sadece hayatını yaşıyorsun.”

“Onlara şunu söyleyeceğim: Evet, ritüellerim var ama diğer ho-

key oyuncularının da var,” derim, araya girerek daha fazla fikir sunmak için.

Kaçınılmaz olarak söyleyeceğim tüm beyaz yalanlar arasında gerçek olan şeyler. Çünkü gerçek şu ki, takıntılarımı saklıyordum. Büyürken bana bunların zayıflık olduğu söylendi. Benim zayıf olduğum söylendi. Annem, davranışlarımın normal olmadığını ve normal çocukların beni tuhaf bulacağını kafama kazımişti. Beni, çocukken bile dünyanın bana karşı olduğuna inandırmışlardı. Bu yüzden kendimi acımasız dünyadan korumak için bu alışkanlıkları elimden geldiğince sakladım.

O yıllar ve tüm o istismar düşüncesi üzerime çöküyor, göğsümde bir ağırlık gibi baskı yapıyor, beni boğmakla tehdit ediyor.

“Ama bunların hepsinin ritüel olmadığını kabul ediyorsun. Dü-rüst olman gerekecek. Ve onlara, kompulsif davranışlarını yönetmek için yardım almaya karar verdiğini anlat.”

Boğazımı temizledim, ama sesim yine de kısık çıkıyordu. “Öyle mi?”

Kafasını bir kez salladı. “Öyle. Yarın sabah ilk iş olarak doktorları araştırıp en iyisini arayacaksın.”

Haklı olduğunu biliyorum. Yardıma ihtiyacım var. Cassidy ne kadar harika olsa da sonsuza kadar burada olmayacak. Her şeyi düzenleme dürtüsünü kontrol etmenin yollarını bulmalıyım. Ritüellerimi basitleştirmem gerekiyor, çünkü şu anda hayatımı ele geçiriyorlar ve temel işleri ve işimi zamanında tamamlamamı zorlaştırıyorlar.

“O kameraya bakacaksın, o kamera dışarıdaki senin gibi herkese bir köprü görevi görecek. Onlara utanacak bir şey olmadığını söyleyeceksin. Anksiyete ve kompulsif davranışlar hayatı değiştirebilir ve yönetilmesi zor olabilir, ama seni tanımlamazlar. Harika bir doktor, avukat, hatta hokey oyuncusu olabilirsin ve yine de tüm

bunlarla başa çıkabilirsin.” Derin bir nefes alır. “Onlara yardım almanın yolları olduğuna inandığını söyleyeceksin.”

Cassidy’nin gözlerine bakıyorum. “Benim gibi insanlara yardım etmek istiyorum, Cass. Destekleyici aileleri olmayan insanlara. En iyi bakımı alabilecek parası olmayan insanlara. Yardım etmek istiyorum. Etmem gerek.”

Bana gülümsüyor. “O zaman edeceksin.”

Onun bu kadar kendinden emin olmasına şaşırarak birkaç kez gözlerimi kırpiyorum. Yardım etmeye ne kadar kararlı.

“Nasıl?” Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor.

“Kaynakların veya bilgilerin derlendiği ve dağıtıldığı bir blog ya da web sitesi açabilirsin.”

Dudaklarımı ısırp, onun fikrini düşünürüm. Çok iş gibi geliyor, sunmayı çok isterdim ama kompulsif davranışlarım ve hokey programım arasında bunu gerçekleştiremeyeceğim gibi görünüyor.

“Bunu ne zaman yapacağım? Böyle bir şey yapmayı ne kadar istesem de nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Derin bir nefes alıp verir, dudaklarını büzüştürür. “Sezon dışında materyalleri hazırlayıp siteyi kurabilirsin. Belki ben de siteyi yönetmene yardım edebilirim.”

Şaşkınım. Tamamen nutkum tutulmuş durumda.

Bu kız kim ve neden bana yardım etmeyi bu kadar önemsiyor?

Elbette ona para ödüyorum, ama bu çok daha fazlası.

Cassidy, sezon bittikten sonra benimle çalışmaya karar veriyor. Paraya ihtiyacı olduğunu biliyorum, ama onun için mesele bu değil. Öyle olmadığını biliyorum. O gerçekten önemsiyor ve ben bununla ne yapacağımı bilemiyorum.

Hayatını, seni her şeyden çok sevmesi gereken insanlar tarafından bir baş belası gibi muamele görerek geçirmişsen, kimsenin umursamadığına inanmaya eğilimlisin.

O kadının yıllar boyunca bana yaptıkları aklıma geliyor ve göğsümdeki acı şiddetleniyor. Yıllar boyunca yaptığı istismar, tüm takıntılarımı çok daha kötü hale getirdi ve bunun hiçbir yankısı yok.

Elini yanağıma götürüyor, aktığını bile bilmediğim bir gözyaşını siliyor.

“Lütfen yapma,” diyorum, sesim duygu dolu. “Bana acıman gerekmiyor.”

Kaşlarını çatıp başını sallıyor. “Bunlar yıllar önce başkasının senin için yapması gereken şeylerdi, Aiden. Annen...” Dişlerini sıkıp keskin bir nefes alıyor. “O korkunç bir insan ve yaptıkları affedilemez.”

Sadece kısa bir süredir tanıdığım bu kadın, bir kişi hariç, hayatım boyunca bana kimsenin davranmadığı kadar nazik davrandı.

Elbette, Mike ve takım arkadaşlarım arkamda durdu, ama bu farklı. Arkadaşlarım geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyor ve Mike biliyor olsa da benim tarafımda olması için ona önemli miktarda para ödüyorum.

Evet, Cassidy’ye de para ödüyorum, ama bu kısa vadeli bir sözleşme. Bugün bana sunduğu hiçbir şey beklenmedik bir şey değil, ama yine de isteyerek devreye girip bir plan oluşturdu. Uzun vadede benim çıkarlarımı gözetten bir plan.

Bana ve benim gibi insanlara doğrudan hitap eden bir plan. Beni en derinlerime kadar anlıyor ve bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Bana hayat veren kişinin bile beni, başlarına bela olan bir yabancından başka bir şey gibi davranmadığı bir durumda.

Yıllarca süren ihmal. Yıllarca süren istismar. Yıllarca bana “bozuk” olduğumun söylenmesi, bu ana kadar farkına bile varmadığım kadar büyük bir etki yarattı. Kaburgalarımın arkasında atan küçük organ parçalanıyor. Yere çöküyorum, başımı dizlerimin arasına gömüyorum, nefes almaya çalışıyorum.

Sonuçta, kimsem yok.

Uzun vadede yanımda olacak tek bir kişi bile yok. Cassidy de eninde sonunda beni terk edecek. Hepsi terk ediyor.

Yıllarca terk edilmenin yol açtığı keder denizinde boğuluyorum. Beni doğuran kadın için bir yemek kuponundan başka bir şey olmadığımı bilmenin ağır yükü ezici.

Cassidy önümde diz çöküyor, ellerini yanaklarımın iki yanına koyuyor, ama ben başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum.

“Aiden, bana bak,” diyor emir verircesine. “Ben onlar gibi değilim. Sana zarar vermeyeceğim.”

Gözlerimi kaldırıp, gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerimle ona bakıyorum. Beni bu halde gördüğü için utanmam gerekirdi. Ama utanmıyorum. Cassidy bana güven hissi veriyor. Bu, pek çok insan için söyleyemeyeceğim bir şey.

“Onun seni daha fazla kırmasına izin verme,” diyor Cassidy, gözlerimi sabit bir şekilde izleyerek. “Senin üzerinde bu kadar büyük bir etkiye sahip olamaz.”

“Anlamıyorsun...”

“Anlıyorum,” diye sözümü keser. “Sandığından daha iyi anlıyorum.” Tavana bakarken başını omuzlarına yaslar. “Tanrım, keşke anlamasaydım, ama anlıyorum. Acıyla mücadele et, Aiden, çünkü sen seviliyorsun. Ne düşünürsen düşün. Sen. Seviliyorsun.”

Başımı sağa sola sallarım. “Hayır, sevilmiyorum.”

Parmaklarını çenemin altına koydu, ben başka yere bakmaya çalıştığımda başımı sabit tuttu.

“Evet, seviliyorsun. Aiden, takım arkadaşların seni seviyor. Hayranların seni seviyor.” Başını odanın içinde gezdirirken elleri havaya kalktı. “Bu kasaba seni seviyor.” Yüzü sertleşti ve nedense, söyleyeceği her neyse annemle ilgili olduğunu biliyordum. “Onun onayına ve sahte sevgisine de kesinlikle ihtiyacın yok. Hiç olmadı.”

Düşünmüyorum bile. Vücudum izinsiz hareket ediyor, öne atılıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Cassidy bir an için donuyor, görünüşe göre hareketlerimden şok olmuş.

Ben de, Cass. Ben de.

Kısa süre sonra o da bana teslim oluyor, öpücüğüme coşkuyla karşılık veriyor. Dillerimiz, sanki bunu hayatımız boyunca yapmışız gibi senkronize bir şekilde birbirine dolanıyor. Hem şehvetli hem de ateşli bir dansla, sıcak ağzının her santimini keşfediyorum. Daha fazlasına olan ihtiyacım o kadar şiddetli ki, işleri fazla ileri götürmeden geri çekilmem gerekiyor. Ama geri çekilen ben değilim. Cassidy.

“Üzgünüm, Cassidy.”

“Özür dileme,” diyor. “Lütfen özür dileme. Ben de bunu, senin ihtiyaç duyduğun kadar çok istedim.”

Gözlerimi kırpıyorum, onun bu kadar samimi olmasına şaşırıyorum. O bunu istiyor.

Ben de bunu istiyorum.

Neden lanet olsun kendimi tutmaya devam ediyorum?

“Senin için buradayım, Aiden. Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım, ama ben senin sandığın kişi değilim.”

Düşündüğüm kişi değil miyim? Bu ne anlama geliyor ki? Elbette, onun hakkında çok az şey biliyorum, ama umurumda mı? Cevap basit. Hayır.

“Kim olduğunu biliyorum, Cass.” Kalbine işaret ediyorum. “Geri kalan her şey önemsiz. Seni tanıyorum.”

Başını eğip sallıyor. “Tanımıyorsun. Kim olduğumu sakladım çünkü utanıyorum.”

Şimdi onun başını bana doğru kaldırma sırası bende. “Ben de aynısını yapmadım mı? Sırlarıma sadece yardıma ihtiyacım olduğu için vakıf oldun.”

“Bilsen fikrini değiştirirdin.”

Sert şartlarımın neler olduğunu düşünür ve bunları dile getiririm.

“Bir çocuğu istismar ettin mi ya da terk ettin mi?”

Kaşları çatılır. “Hayır. Asla.”

Başımı sallıyorum. “Annemin özel hayatımı basına sızdırmasıyla bir ilgin var mı?”

Yüzü taş gibi sertleşiyor. “Kesinlikle yok.”

“Kötü bir insan mısın?”

Yüzü soluyor. “Ne?” Sesinin tonu beni hazırlıksız yakalıyor. Başını benimkine yaslıyor ve nefeslerimiz birbirine karışıyor. “Bazen, Aiden. Ama sadece mecbur kaldığımda.”

“Biri sana zarar mı verdi?”

“*Artık kimse bana zarar veremeyecek,*” diye yanıtlıyor ve ben, o sözlerdeki kararlılığı ve gücü duyarak onu içime çekiyorum. Bir gün, bu anın ardındaki hikâyeyi ortaya çıkaracağım, ama şimdi değil. Bu ruh halindeyken değil. “Ama şu anda seninleyim ve her şey mükemmel.”

Bu, işleri daha ileriye götürmem için bir izin mi? Daha fazlasını istediğini söyleme şekli bu mu?

Yüzündeki bakıştan, beni tekrar öpmemi istediğini anlayabiliyorum ve Tanrım, ben bir piçim, ama bunu istiyorum. Tek sorun şu ki, eğer bu yola girersem, duracağımı sanmıyorum ve bu tehlikeli bir alan.

Onun için.

Benim için.

Artıları ve eksileri o kadar çabuk tartıyorum ki, bu bir soru bile değil. Eğer evet derse, ne sunarsa sunsun kabul edeceğim.

“Sana ihtiyacım var, Cassidy, ama bunu bana acıyarak yapmanı istemiyorum. Ya da bana bir şey borçlu olduğun gibi çarpık bir fikrin olduğu için.”

“Bunların hiçbirisi doğru değil, Aiden. Sana borçlu olduğumu düşünmüyorum. Sunduğum şey, bir arzudan geliyor. Seni istiyorum.”

Onun bu sözleri karşısında nefesim kesildi. Ayağa kalktım, Cassidy ise önümde diz çökmüş duruyordu. “Bu sınırları çizen bendim ve eğer bu sınırları korumak istiyorsan, seni tamamen anlarım...”

“Aiden,” diyor, “anlamadığın ne var? Ben. Bunu. İstiyorum.” Dudaklarını yalıyor ve yutkunuyor. “Bunu fazla düşünme, Aiden. Beni istiyorsan ben seninim. Bırak da sana bakayım.”

Gözlerimi kısarak, elinin uzanıp pantolonumun fermuarını indirdiğini izliyorum...

Dikkatlice, beni kumaşın artık dar gelen sınırlarından çıkarıyor.

Küçük eli beni bulduğunda, sıcaklık damarlarımdan geçip doğrudan aletime akıyor. Kalın ereksiyonum, bu kadına olan arzumun kanıtı.

Bunu istiyorum.

Onu istiyorum.

Bunu biliyorum. Ve artık o da biliyor.

Dilini aletimin başı üzerine koyup aşağı doğru kaydırđında, kemiklerimde bir titreme yankılanıyor. Başını yalıyor ve gövdeyi aşağı doğru yalıyor.

Beni tamamen yutmadan önce tüm uzunluğumu tadıyor.

“Siktir,” diye inliyorum, boğazının arkasına çarptığımda.

Kalçalarımı gererek, daha derine itiyorum. Ve iyi bir kız gibi, beni alıyor, tümümü, her bir santimini.

“Çok iyi.”

Sanki sözlerim onu dolduruyormuş gibi, boyu boyunca yukarı aşağı hareket ediyor.

Boğazından her geçişimde taşaklarım alevleniyor ve sıkılaşıyor.

Başımı geriye atıyorum.

Ellerimi saçlarına gömüp kendimi daha derine ittiğimde ciğerlerimden ilkel bir ses çıkar.

Dili ucumun üzerinde kayar, bir kez, iki kez ve son dönüşte patlarım. Sikim ağzında seğirir.

Onu üstümden itiyorum. “Ağzına değil...”

Yutkunuyor. “Seni istiyorum.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Cassidy

**KELİMELER İSTEM DIŞI AĞZIMDAN DÖKÜLÜYOR
VE BEN TAM GERİ ALMAK ÜZEREYİM Kİ GÖZLERİ KA-
RARIR, FAKAT BU ÖFKEDEN DEĞİL.**

Bu, saf şehvet.

Eğilir ve dudaklarını benimkilere değdirir, ama daha ötesine geçmez. Topu bana atıyor. Seçim yapma fırsatı veriyor.

Ayağa kalkarım.

Bir anda ayaklarım yerden kesiliyor ve beni yatak odasına taşıyor. İçeri girer girmez, resmen yatağın üzerine atılıyorum.

“Elbiseni çıkar,” diyor ve ben hemen işe koyuluyorum.

Saniyeler içinde, çıplak bir şekilde onun önünde uzanıyorum. Gözleri vücudumu yavaşça tarıyor ve ben bakışlarının ağırlığı altında kıpırdanıyorum.

Eğiliyor, ağızımdan sadece birkaç santim uzaklıkta duruyor. “Bana sana güvenebileceğimi söyle.” Sözler dudaklarımdan fısıldanıyor ve titriyorum.

“Bana güvenebilirsin, Aiden.”

Dudakları benimkilere çarpıyor.

Ağızı beni yutarken, ellerinin vücudumun her yerinde dolaştığını hissedebiliyorum. Dokunuşu muhteşem, ama ne kadar iyi hissettirse de onun sözlerini tekrar tekrar düşünmeden edemiyorum.

Bana sana güvenebileceğimi söyle.

Şu anda onu hayal kırıklığına uğratacak cesaretim yok.

Bana ihtiyacı var.

Ve ona ihtiyacı olanı vermek için her şeyi yaparım.

Aiden öpüşmeyi kesiyor. Ağzımdan uzaklaşarak, tenimde bir iz bırakıyor.

Yalıyor.

Emiyor.

Alay ediyor.

Çenemden.

Boynumdan aşağı.

Göğüslerimin şişkinliği üzerinden.

Orada durur, meme ucumu ağzına alır. Dili sertleşmiş ucu okşar.

Sonra bacaklarımı daha da ayırır.

Bana dokunmasını beklerken nefesim düzensiz patlamalar halinde çıkar.

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Sanki göğsümden dışarı atlayacakmış gibi.

Gerginim.

Rahatlamaya ihtiyacım var, bana dokunmasına ihtiyacım var.

Ve sonra olur.

Parmaklarının yumuşak okşamalarını hissediyorum. Islaklığının içinden geçerek klitorisime ulaşıyor. Beni bir enstrüman gibi çalıyor. Nefes nefese kalıp ona yalvarana kadar beni tırmalıyor. Ellerinin yerini ağız alıyor, dili klitorisime sürtünüyor.

Zevk içimden geçiyor.

Uyluklarım titriyor.

Çok yaklaştım.

Tam uçurumun kenarına gelmişken Aiden tüm hareketlerini durduruyor.

Ne yaptığını görmek için dirseklerimin üzerine kalkarken ağzımdan bir inilti kaçar ve gördüğüm şey akciğerlerimdeki havayı boşaltır.

Aiden uyluklarımın arasında, bakışları sabit, bana bakıyor.

Bakışlarını takip ederek aşağıya bakıp ne gördüğünü anlamaya çalışırım.

Sert penisi girişimde. Kızıl başlığı içime girecek kadar yakın.

Aiden kalçalarını hafifçe hareket ettiriyor, sikini ıslaklığımın içinde gezdiriyor, derisini benim arzumla kaplıyor.

Benimle dalga geçiyor.

Bana işkence ediyor.

“Lütfen,” diye yalvarıyorum ve o da ricama bir santim daha yaklaşarak, beni daha da açarak cevap veriyor, ama içime girmiyor.

Henüz değil.

O anı uzatıyor. Sürüncemede bırakıyor.

Aiden kıcımı kavrar ve ben kendimi onun penisine saplayana kadar beni kaldırır.

“Siktir! Çok iyi hissettiriyorsun,” diye inler. Sesinin boğuk tınısı beni titretir.

Tamamen dışarı çekip, penisinin başını yarıklarımın üzerinde yukarı aşağı sürter, sonra tekrar sertçe içeri girer. Tamamen sapına kadar iterek.

Ağzım açık kalıyor, nefesim kesiliyor. Çıkardığım sesler ilkel ve çaresiz.

Kollarını hareket ettirip bacaklarımı kavırıyor, bu da ona mükemmel bir açı ve daha da iyi bir görüş sağlıyor. “Sikimin etrafın-

da hissettirdiğin hissi seviyorum. Amcığının beni bu kadar derine alırken olan halini seviyorum.”

Parmakları beni tuttuğu yerlerde derimi ısıtıyor.

“Aiden. Lütfen. Daha sert.” Daha fazlasını istiyorum ve o da memnuniyetle isteğimi yerine getiriyor. Deli gibi içime girip çıkıyor. Bana o kadar sert giriyor ki, çığlık atıyorum.

Çeperlerim onu sıkıyor.

Bacaklarımdan birini bırakıyor ve boş eliyle beni doruğa ulaştırıyor. “Tanrım! Ben... Geliyorum.” İnliyorum, orgazmım vücuduma yayılırken, daha önce hiç hissetmediğim bir şiddetle içimi parçalıyor.

Aiden hızını yavaşlatıp içimde pompalarken gözlerim kapanıyor. Birkaç tembel vuruş daha yapıyor, sonra titreyerek kendi uçurumuna düşüyor.

Sabahın erken saatlerinde ışık panjurların arasından içeri sızıyor, dün gece bayılmış olmalıyım diye fark ediyorum.

Günün taze ışığında, Aiden’in odasında olduğumu anlıyorum.

Aiden Slate’in kollarında yatıyorum, bir an dünyayı ele geçirmiş gibi hissediyorum, bir an sonra ise her şeyin çökmek üzere olduğundan korkuyorum.

Gerçek şu ki, ona karşı dürüst olmalıydım.

Kim olduğumu itiraf etmeliydim.

Denedim. Gerçekten gerçeği söylemeye hazırdım ama o katı şartlarını sıraladığında, sonuncusu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, kimliğim hakkındaki gerçek aklımın ucundan bile geçmedi.

Mike’in bana bunu söylemem için bir süre tanıdığını biliyorum, ama olan biten her şeye bakılırsa, o süre artık geçerli değil. Eminim

o da şu anın ideal bir zaman olmadığı konusunda hemfikirdir.

Ama yakında. Yakında Aiden'a söyleyeceğim.

Bugün, ona sıkı sıkı sarılacağım çünkü dün gece benim için her şeyi değiştirdi.

Adımı bilmiyor olabilir, ama beni tanıyor.

Ve ben Aiden Slate'in kim olduğunu biliyorum. Yıllar önce beni terk eden çocuk değil, dönüştüğü adam.

"Mike telefonumu patlatıyor," diye homurdanıyor Aiden. "Ona ve tüm dünyaya siktirip gitmelerini söyleyebilir miyiz?"

Kıkırdıyorum. "Söyleyebiliriz ama bu senin için işleri daha da kötüleştirir. Bence bugünü kabullenip o kadının yarattığı fırtınayı atlatmamız gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağımız konusunda bir fikrin var mı?"

Birkaç fikri düşünür ve en bariz olanına karar veririm.

"Beni dinle," derim, dizlerimin üzerine kalkıp battaniyeyi de yanıma alırım. "Bence artık iç çevrene başka insanları da dahil etmenin zamanı geldi."

Gözlerini bana diker. "Zaten ettim. Dane, Hudson, Mason..."

Başımı salladım. "Hayır, Aiden. Onlar senin arkadaşların olabilir, ama onların seni gerçekten görmesine izin vermedin. Onlarla konuş. Dünyaya söylemeden önce onlara gerçeği söyle. Yanında durmalarına ve seni desteklemelerine izin ver." Ellerini tutup dudaklarıma götürdüm. "Bu yükün bir kısmını seninle birlikte taşımalarına izin ver."

Yutkunur ve sözlerini düzenlemeye çalışır gibi görünür. Onları bu işe karıştırmak istemediğine dair her türlü mazereti sıralayıp karşı çıkmasına hazırlıklıyım. Ama şaşırtıcı bir şekilde, bunların hiçbirini yapmaz.

"Tamam. Hadi yapalım."

Bir saat sonra, Dane, Hunter, Mason ve Molly ilk kez Aiden'in evinde oturuyorlar.

Dane ıslık çalıyor. "Dostum... burası harika. Bizi, tüm Neandertalleri dışarıda tutmana şaşmamalı."

Molly ile birbirimize bakıyoruz. O, ne olacağını zaten biliyor. Dane'i arayarak Aiden'in onlara ihtiyacı olduğunu açıkça belirtmiş ve benim için ekibi toparlamıştı.

Aiden'a Dane ve Molly arasındaki dinamikleri açıklamıştım, ama o zaten biliyor gibiydi. Molly'nin aracı kullanması harika bir fikir olduğunu düşünmüştü. Aiden istese Dane kendi başına gelmez değil tabii. Molly, Dane'in bekçisidir. Onu ve programını düzenler, ki bu başlı başına bir başarıdır.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başlar Aiden. "Eminim hepiniz haberleri görmüşsünüzdür."

Hunter başını salladı. "Açıkçası, bu kadar abartılacak bir şey olduğunu anlamıyorum. Hepimizin ritüelleri var. Bu pislik neden sana takıldı?"

Aiden derin bir nefes aldı ve konuya girdi. Onlara geçmişinden ve annesinin kendisine nasıl davrandığından bahsetti. Kompulsif davranışlarının hayatını ne kadar yönlendirdiğini anlattı. Bunun birkaç maç öncesi ritüelden daha fazlası olduğunu söyledi. Ayrıca, kaynakları kısıtlı olan ya da aileleri destek vermeyen, kendisiyle aynı durumda olanlara yardım etmek için bir web sitesi kurma planlarını da onlarla paylaşır.

"Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum, Slate. Bu sindirilmesi zor bir şey," der Dane, ellerini saçlarının arasından geçirerek. "Yani... tüm bunları bizden nasıl sakladın lan?"

"Biraz yardım aldım," der, bana bir göz atarak.

Açıkça söylemediği tek şey benimle ilgili olan kısım, çünkü bu, hepsi gelmeden önce konuştuğumuz bir şey değildi. Bu büyük bir

yalan. Beni de içine alan ve Molly ile kurduğum ilişkiyi mahvetme tehdidi oluşturan bir yalan. Ona, benim Aiden'in kız arkadaşı olduğuma inandırıldı. Bütün dünya öyle inanıyor.

Bu, ortaya çıkmasını istediğimiz bir şey değil. Her şeyin sona erme zamanı geldiğinde, hikâyeyi ve nasıl yapacağımızı halledeceğiz, böylece ikimiz de acı çekmeyeceğiz.

Kaçınılabılır bir şey değil. Gerçek şu ki, tüm bunlar bittiğinde, bu beni paramparça edecek.

"Dava açabilir misin?" diye soruyor Mason. "Yani... o kaltak sana kötü davrandı. Yıllar önce olmuş olabilir, ama etkileriyle hâlâ uğraşıyorsun." Yüzü taş gibi. "Verdiği onca zarardan sonra öylece çekip gitmesi doğru gelmiyor."

"Seni zarar görmüş biri olarak gördüğü için değil," diyor Hunter, Mason'ın başının yan tarafına dik dik bakarak.

Aiden kıkırdıyor. "Bunu ima etmediğini biliyorum."

Dudaklarını yalayıp sandalyesine yaslanır. "Şantaj olabilir, ama suçlamada bulunmanın yol açacağı medya karmaşasını istediğimden emin değilim. Dürüst olalım, zamanaşımı muhtemelen çoktan dolmuştur. Ayrıca, bunu yaparsam, bu muhabirin amacına hizmet etmiş olurum," diye itiraf eder. "Onun temelli gitmesini istiyorum. Onu bir daha asla görmek istemiyorum."

Herkes başını salladı, neden böyle hissettiğini anlıyorlardı.

"Şimdi ne olacak? Nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu Dane.

"Bana destek olun. Herkese buz üzerindeki karakterimden ve hayatımı takımım için daha iyi olmak için adadığımdan bahsedin. Bu dürtülerin, mümkün olan en iyi hokeyi oynayabilmek için kontrol altına aldığım bir şey olduğunu söyleyin."

"Elbette, öyle söyleyeceğiz," diyor Mason.

"Aslında, sadece herkes duymadan önce size gerçeği anlatmak istedim. Bunları dünyanın geri kalanıyla birlikte öğrenmeniz doğ-

ru gelmedi. Sizler benim arkadaşlarımsınız. Çevremdeki insanlar. Gerçek beni bilmeye hakkınız var.”

Hudson ayağa kalkar ve Aiden’a doğru yürür, omzuna hafifçe vurur. “Seni hep tanıyoruz dostum. Ritüeller, kompulsif davranışlar... Her gün mücadele ettiğin her ne ise, o seni tanımlamaz.”

“O haklı,” der Dane. “Hepimizin mücadele ettiği şeyler var, ama günün sonunda bizler, senin arkadaş dediğin aynı adamları.”

Aiden gülümser ve haberin patlak vermesinden bu yana ilk kez huzurlu görünür.

Annesi ne yapmaya kalkışmışsa, başaramadı. Onu yıkamaz. O bunun için çok güçlü. Tek başardığı şey, onu daha da güçlü hale getirmek oldu. Sonunda o galip gelecek ve o halen beleşçi olarak kalacak, bir sonraki bedava yolculuğunu arayacak. Tek kaybeden o.

Birinin geldiğini belirten bir ses duyulur.

“Mike,” der Aiden gruba. “Halkla ilişkiler uzmanımın benden anlatmamı istediği hikâyeyi uydurmaya geldi.”

Dane başını sallar. Bize değil, daha çok kendine. Onun hakkında merak ediyorum. Hikâyesi ne ve neden grubun en ciddi üyesi gibi görünüyor?

“Sadece gerçek ol, dostum. Sana söz veriyorum, uzun vadede dürüst olduğun için pişman olmayacaksın. Hikâyeleri çarpıtmak kısa süreliğine işe yarar, ama yalanlar er ya da geç ortaya çıkar.” Bu sefer konuşan Hudson. Bu adamların hepsinin sırları mı var?

Bu düşünce beni tedirgin ediyor.

Muhtemelen kendi yalanlarımla ilgili suçluluk duygusu.

Daha da muhtemelen, sırlarımın ortaya çıkma tehdidi. Çünkü çıkacaklar.

Tek umudum, ortaya çıktıklarında Aiden’ın niyetimin saf olduğunu anlayıp beni affetmesidir, çünkü Aiden Slate’e veda etme düşüncesi bana imkânsız geliyor.

Aiden'in basın toplantısı inanılmazdı. Her şeyi tersine çevirip annesinin ne kadar kötü bir insan olduğunu dünyaya göstererek, annesinin onu kötü gösterme girişimini boşa çıkardı. Onun cesareti ve dürüstlüğünden daha fazla gurur duyamazdım.

Aiden ve ben, ona destek olacak profesyoneller arıyoruz. Ritüellerini tamamlaması için gereken süreyi kısaltacak gerçek başa çıkma mekanizmalarını ona öğretebilecek biri. Bazı dürtülerini frenlemeye yardımcı olacak şeyler.

Aiden'in telefonu çaldı ve bir terslik olduğunu anladım. Yüzü buruştu, kızardı. Telefonunu odanın öbür ucuna fırlattı.

"Siktir!"

Telefon duvara çarptığında irkildim; cihaz için hayra alamet olmayan bir çatırtı sesi çıktı.

"Ne oldu?"

Vücudum tamamen kaskatı kesildi; söyleyeceklerinden duyduğum korku midemi bulandırıyordu.

"Oydu. Lewis işin içindeydi."

Sözlerini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

"Billy Lewis mi?" diye sordum.

Aiden başını bana çevirip bir kez başını salladı.

"Aman Tanrım. Biliyordum," dedim, daha çok kendime.

O pisliğin Aiden'in peşinde olduğunu hissediyordum. Sadece hayatını nasıl cehenneme çevirmeyi planladığını bilmiyordum.

"Görünüşe göre ailemi araştırmış. O lanet olası sapık gerçekten annemin evine gidip ona benim hakkımda sorular sormuş."

Billy'nin bu kadar ileri gittiğine şaşırıp gözlerimi kırpiyorum.
"Nereden biliyorsun?"

“Avukatım annemle iletişime geçti. Şantaj ve gasp suçlamasıyla dava açmakla tehdit etti. Annemin mahkemeye gidecek parası yok, bu yüzden Mike’a göre onu daha fazla sorguladıktan sonra, olayların arkasında Lewis’in olduğu ortaya çıktı.”

Billy’yi bulup boğazını sıkma isteğim çok güçlü. O bir yılan. Lanet olası bir pislik.

“O herifle nasıl oynayabileceksin?” diye soruyorum, Aiden’ın o pisliğe zarar vermekten kendini nasıl alıkoyacağını gerçekten merak ediyorum.

“Oynamayacağım. Şimdi koça gidip, iş o noktaya gelirse istifamı vereceğim. Serbest oyuncuyum. O pislikle buzda oynamaya zorlanmaktansa başka bir takıma giderim.”

Bunun tek cevap olduğunu bilerek başımı sallıyorum.

“Ne yapmamı istersin?” diye soruyorum, kendimi biraz yabancı hissederek.

Aiden’ın durumu ortaya çıktığı için işler artık çok farklı. Yardım etmek konusunda daha açık olabilirim. Bunu saklamasına gerek yok.

Bundan çıkan tek iyi şey, bunun onu normal sayılabilecek bir hayat sürmesi için gerekli olan şekillerde özgürleştirdiğini görebilmem.

“Bu akşam yemeği halledebilirsen iyi olur. Açlıktan öleceğim ve bugün dışarı çıkmak istemiyorum. Ya da yarın. Medyanın ilgisi azalana kadar bir süre ortalıkta görünmemem en iyisi. Ya da en azından bir sonraki maçıma kadar.”

“Mantıklı. Akşam yemeğini ben hallederim.” Sandalyemden kalkıp Aiden’a doğru ilerlerim ve elimi omzuna koyarım. “Neye ihtiyacın varsa.”

Bana gülümsüyor. “Her şey için teşekkürler, Cassidy. Sana borcumu nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum.”

“Bana hiçbir borcun yok,” diye iç çekiyorum. “Duşa gireceğim. Sonra görüşürüz.”

Elini omzundaki elimi üzerine koyup sıkıyor.

“İyi şanslar,” diyorum, arkaya doğru ilerlerken alışveriş listemi kafamda gözden geçiriyorum.

Aiden’in yapmak üzere olduğu konuşma zorlu geçebilir. Billy Lewis üçüncü yedek ve takımın kilit oyuncusu değil, ama o da sözleşmeli. Hokeyin nasıl işlediğinden emin değilim, ama üçüncü yedek olmasına rağmen muhtemelen ona ödedikleri parayı düşünürsek, Billy’den kurtulmanın o kadar kolay olacağını sanmıyorum.

Aiden’a sevdiğini bildiğim bir şey yapmak istiyorum. En çok ihtiyaç duyduğu anda onu rahatlatacak bir şey. Yakın zamanda en sevdiği yemeği pişirdim, ama lazanyayı da aynı derecede sevdiğini biliyorum, o yüzden bunun için gereken her şeyi alacağım.

Aiden’la yapmam gereken konuşma yüzünden paniğe kapılmamak için akşam yemeğinde ne pişireceğimi düşünerek kendimi oyaladığımın farkındayım.

Ona gerçeği söylemek için ne kadar çok beklersem, işler o kadar kötüye gidecek.

Yaşadığı onca şeyden sonra, benden sadece gerçeği hak ediyor.

Ama şimdi doğru zaman mı? Başında onca sorun varken?

Kafam çok karışık, ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Mike, Aiden’a detayları anlatacağına dair bana hiçbir işaret vermedi ve bunun nedeni muhtemelen şu anda halletmesi gereken daha önemli işleri olmasıdır.

Neyse, kaderi Mike’in ellerine bırakamam. Her şeyi itiraf etmiyorum.

Eğer bu gece doğru zaman olursa, öyle olsun.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aiden

SON BİRKAÇ GÜN ÇOK UZUN GEÇTİ.

Gerçeğimi tüm dünyayla paylaştığım o gece, eve yorgun argın geldim ve yatağa yığılmaya hazırdım. Cassidy en sevdiğim yemeklerden birini hazırlamıştı ama ben onu zorla yutmak zorunda kaldım.

Lezzetli olmadığı için değil, midem düğümlenmiş olduğu için.

Koç durumumu anlıyordu ama eli kolu bağlıydı. Bu konuda karar vermek ona kalmış bir şey değil. Bu, kulüp sahibiyle konuşması gereken bir konu ve hepimiz biliyoruz ki, ne kadar iyi bir adam gibi görünse de para konuşur ve çöpe atılan herhangi bir miktar, onun hemen atlayacağı bir şey değildir.

O benim değerimi ve takıma kattıklarını biliyor. Eminim doğru kararı verecektir, ama bu bir gecede olmayacak.

Şu an için Billy, takımı ve organizasyonu etkileyen kişisel davranışları nedeniyle görevden uzaklaştırıldı. Neyse ki Saints'in, takımı herhangi bir şekilde bozan oyunculara disiplin cezası uygulayabilen bir maddesi var. Koç, Billy'nin davranışının programa istenmeyen stres ve medyanın ilgisini çektiğini sahibi nezdinde dile getirdi.

Koça, o oradaysa buzda oynamayacağımı söyledim. Bana benim tarafımda olduğunu ve beni takımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını söyledi.

Bu gece maç günü ve stresliyim.

Özel hayatım kamuoyuna yayıldığından beri ilk kez oynayacağım ve tüm gözlerin üzerimde olacağını biliyorum ama normalde olduğu gibi değil.

Bu rahatsız edici ve istenmeyen bir durum.

Kapı açılır ve Cassidy içeri girer; benim formamı giymiş, saçlarını yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplamıştır. Çok güzel görünüyor. Benim numaramı giymesi çok hoş.

“Sana masaj yapmaya geldim,” der, geniş bir gülümsemeyle.

Gülümsemesinin zorlandığını biliyorum. O da bu gece için gergin. Bu sabah bunu konuştuk. Ama beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyor ve bunun için ona ne kadar minnettar olduğumu asla bilemeyecek.

“Teşekkürler, Cass. Tam da ihtiyacım vardı.”

Başını sallayarak arkamdaki yerine geçiyor.

Elleri omuzlarıma konuyor, derinlemesine yoğuruyor. Küçük bir kadın olmasına rağmen, çok güçlü. Elleri sağlam ve kasların derinliklerine ulaşma yeteneği, erkeklerin geçmişte zorlandıkları bir şeydi.

“Bu harika bir his,” diye inliyorum.

Aslında daha fazlasına ihtiyacım var, ama Cassidy’ye asla böyle bir şey önermem. O benim için, sinirlerimi yatıştırmak için hızlı bir oral seksten daha fazlasını ifade ediyor.

İhtiyaçlarımı bu şekilde karşılayacak bir kadın aradığım günler geride kaldı.

O bu amaçla isteyerek gelmiş olabilir, ama bu bana hiç uymuyor. Tanıdığım Cassidy’nin karakterine o kadar aykırı ki, neden baştan

böyle bir şeye razı olduğunu sorgulamak zorunda kalıyorum.

Bunu yapacak pek çok kadın var ve bununla bir sorun olduğunu söylemiyorum. Erkekler seksi sever, o halde bir kadın neden sevmesin?

Ama bu Cassidy'ye yakışmıyor.

“İyi misin?” diye soruyor, kulağıma eğilerek.

Boynumda nefesini hissedince bir titreme beni sarıyor.

“İyiyim.”

“Biliyor musun,” diyor, boynumdan uzaklaşarak. “Gerginliğini testereyle kesebilirim.”

Bu cümleyle sırtım kaskatı kesiliyor. Bunu daha önce duymuş-tum, ama nerede?

“İyi misin?” diyor, sesi gergin.

“Evet... sadece...” Sözlerim yarım kalıyor çünkü bu sadece bir cümle.

“Gitme zamanı,” diyor, omuzlarıma hafifçe vurarak.

Duvar saatine bakıyorum, haklı olduğunu görüyorum. Giyinip arenaya gitmem gerekiyor.

“Maçtan sonra görüşürüz,” diyor, gülümseyerek odadan çıkarken.

Onun gidişini izliyorum, bir şeyi kaçırdığım hissinden kurtulamıyorum.

Ama neyi?

Zamanı geldi.

Her zamanki gibi takımımdaki son kişi olarak soyunma odasından çıkıyorum ve sonra buz pistine doğru yola çıkıyorum.

Pistteki lastik üzerinde kaykaylarımın çıkardığı sesler kulaklarımda yankılanıyor.

Zorlu birkaç gün geçirdim, ama tekrar sahaya çıkmaya hazırım. Buzun üzerinde süzülürken hissettiğim duygu, şu anda tam da ihtiyacım olan şey.

Yaklaştıkça heyecanım artıyor ve nihayet girişe vardığımda, buzun üzerine süzülüyorum; soğuk hava ve tanıdık kokular yüzüme çarpıyor.

Pürüzsüz yüzeyde kayıyorum ve takım arkadaşlarımla yanına gidiyorum; onlar çoktan kaymaya başlamışlar çünkü ben her zaman buraya en son çıkanım.

Durduğumda kalabalığın uğultusunu duyuyorum.

Tezahürat.

“Slate!”

“Seni seviyoruz, Slate.”

Neden tezahüratın giderek yükseldiğini görmek için etrafa bakıyorum.

Bunu yaptığımda, arena tezahüratlarla çınlıyor.

Bazıları boyanmış, diğerleri pankart tutan coşkulu yüzlerden oluşan bir deniz.

Gözlerimi kısarak yazıları okumaya çalışıyorum ve okuduğumda kalbim göğsümde çarpıyor.

Teşekkürler.

Yalnız değilsin, Slate.

Seni seviyoruz, Slate.

Seninleyiz.

Buradaki her insan, bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Belki doğduğum ailem yok, ama bir yuvam var.

Sopamı kaldırıyorum ve alkışları daha da yükseliyor.

Bunun üzerine takımım etrafımda toplanıyor ve oynamaya hiç bu kadar hazır olmamıştım.

“Lanet olsun, hakem. Bugün bir karar verecek misin?” Dane ceza sahasından bağılıyor, son birkaç dakika içinde ikinci kez hakemi çağırarak şansını deniyor.

“Ayıyı kışkırtmak istediğinden emin misin, Sin?”

“Eğer gözlerini ve o lanet olası düdüğünü kullanmaya başlamazsa, kışkırtmaktan fazlasını yapacağım.”

Gülüyorum, çünkü biliyorum ki bu böyle devam ederse Dane kendini kaybedecek ve bu da muhtemelen ceza sahasında daha fazla zaman geçirmemize neden olacak.

İkimiz de zamanımızın dolmasını bekliyoruz ki buzun üzerine geri dönüp bu lanet olası maçı bitirelim. Bu kadar başa baş olmamalıydı.

Bulldogs pislikler ve hakemler bunu görmezden geliyor gibi. Çapraz kontrol kontrolden çıkmış durumda ama görünüşe göre bugün sadece bize faul çalınıyor. Anlayın artık.

“Bu tam bir saçmalık. Her şeyden paçayı kurtarıyorlar.”

Arkadaşıma sırtıyorum. “Sızlanan bir kaltak gibi konuşuyorsun.”

Normalde Dane Sinclair öfkesini içten içe kaynatacak türden biridir, ama bugün onda bir şeyler var çünkü her şeyi dışa vuruyor.

Bana sertçe bakıyor, sonra göz teması kurmayı kesip omuz silkiyor. “Molly bana bulaşıyor.”

Gözlerimi deviriyorum. “İkimiz de biliyoruz ki sen Molls’tan çok daha fazla sızlanıyorsun.”

“Sen kimin tarafındasın?”

“Onun tarafındayım. Her zaman.” Gülümsüyorum. “O olmasaydı, daha büyük bir pislik olurdun.”

Başını sallıyor. “Hiç şüphe yok. Haklısın.”

Gözlerim tribünleri tarıyor, ta ki Cassidy ve Molly'yi bulana kadar. Heyecanla bir şeyler hakkında sohbet ediyorlar, Cassidy heyecanlandığında yaptığı gibi ellerini havada sallıyor.

Midem burkuluyor, rahatsız olduğumu söylüyor. Sadece nedenini bilmiyorum.

Belki de tüm gözlerin üzerimde olmasıdır. Bildiklerini bilmek. Olası yargılarını hissetmek.

Ya da belki de tamamen başka bir şeydir.

“Slate, sıra sende.”

Arkadaşımla yumruk tokuşturup buzun üzerine kayıyorum, bu rahatsız edici duyguyu bastırıp kafamı oyuna vermeye hazırım. Bu Bulldogs'u ezmem gerekiyor ve ben tam da bunu yapacak havadayım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cassidy

BUGÜN BOĞAZIM YANIYOR.

Dünkü maçtan sonra biraz dinlenebileceğimizi sanmıştım.

Ama koç bugün herkesi sabahın köründe salonda görmek istedi.

Takım bu turu kazanmaya çok yakın, o da hiçbir riski göze almak istemiyor. Bu da antrenman üstüne antrenman demek.

Bu da saat daha öğlen olmasına rağmen, çok uzun bir gün geçirdiğim anlamına geliyor.

Kahretsin, uzun bir hafta oldu.

Ona kim olduğumu ne zaman söyleyeceğim konusunda çok dikkatli davranıyorum.

Denedim.

Tanrım, ne kadar denedim. Ama onun hakkında ortalığa yayılan onca saçmalık yüzünden, sözler içimde kilitlendi ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, söyleyemiyorum.

Özellikle de şimdi. Bu turu kazanmaları gerekiyor. Bu önemli. Eğer ona şimdi söylersem, maçı kaybedebilir.

Bunun olmasına izin veremem.

Ayrıca, gerçek şu ki Aiden'in şu anda bana ihtiyacı var.

Onu kaybetmeye hazır değilsin.

Mike ile konuşacağım, bana biraz daha zaman vermesini isteyeceğim. Aiden duygusal olarak iyi durumda değil ve Stanley Kupası'nı kazanmak onun için çok önemli. Elbette Mike de şimdi bunun sırası olmadığını kabul edecektir.

Korkak.

Bunu ona söylemem için bana haykıran sese rağmen, söylemiyorum.

Bunun yerine, maçın heyecanıyla kalbim hâlâ deli gibi çarparak onu evine kadar takip ediyorum.

Giriş holüne yeni girmişiz ki aniden duruyor ve neredeyse sırtına çarpıyorum. Kendi düşüncelerimle çok meşgulüm. Duruyorum, kapıyı bırakıyorum. Kapı gürültüyle kapanırken elim kalbime gidiyor, bu da beni geriye sıçratıp çılgılık attırıyor.

Aiden dönüyor. Yavaşça. Beni av gibi süzüyor. Yüzündeki ifadeyi görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Hareket edecek vaktim yok çünkü o yaklaşıyor. Adımları yavaş ve ölçülü. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Gidecek hiçbir yerim yok. Harekete geçecek zaman yok. Kaçmak istediğimden değil. Kalbimin hızla atmasına ya da vücudumun her yerinin ısınmasına neden olan şey korku değil.

Onun yoğun bakışlarındaki sıcaklık.

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum ve cinsel gerilime rağmen yorgun görünüyor.

Gözlerinin altında torbalar var ve kahverengi saçları, maçıktan sonra kafasını daldırdığı soğuk sudan dolayı dağınık.

Sevmeye başladığım bir başka alışkanlık.

Dağınık haldeki Aiden, onun en sevdiğim hali. Maçıktan hemen sonra en özgür olduğu anlar.

Bu bana çocukluğumu çok hatırlatıyor; ona sanki gökyüzüne ayı asmış gibi bakardım, o da bana sevgiyle dolu gözlerle bakardı, küçük bir kız kardeşe ya da en iyi arkadaşına duyulacak türden bir sevgiyle.

Belki de mesele budur.

Belki de sessiz kalmamın sebebi, öğrendiğinde sadece kızmakla kalmayıp, aynı zamanda tiksineceğinden korkmamdır. Bana hep bir kız kardeş gibi bakardı ve yıllar boyunca beni hiç düşünmüşse bile, muhtemelen beni öyle hatırlıyordur.

Böyle değil.

Beni o anda yutmak istermiş gibi değil.

Omurgamdan bir titreme geçer ve göz teması kurmamak için yere bakarım.

Bir adım daha yaklaşır ve göğüs göğse geliriz. Aramızda hiç boşluk kalmaz. Vücudundan gelen ıyıyı hissedebiliyorum. Nefesi yüzümü gıdıklıyor.

“Ne oldu?” Eli yükselir ve parmaklarının pürüzlü uçları tenime dokunur, başımı kaldırır. Bir kez daha birbirimize bakıyoruz.

Uzun kirpiklerimi kırıpıyorum, gözlerim onun keskin hatlı yüzünde dolaşıyor.

“Hiçbir şey. Sadece yorgunum.”

“Uzun bir hafta oldu.” Kolunu yanına indiriyor ve sonra elimi tutuyor. “Benimle gel.”

Onun öncülüğünde onu takip ediyorum. Bizi oturma odasına çektiğinde duruyor, sonra başını eğerek oturmamı işaret ediyor.

“Uykuya dalmamı istemiyorsan, oturmamam daha iyi olur. Geçirdiğimiz günün ardından, uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Kıkırdıyor. “Otur şuraya, Cass. Ayakta dururken bile bitkin görünüyorsun.”

“O kadar mı kötü?”

Gülümsüyor. “Sen asla kötü görünmecsın.”

Uyuyakalacağım diye ısrar etmeme rağmen oturuyorum ve Tanrım, tam da ihtiyacım olan şey bu.

Ayaklarım ağrıyor ve kemiklerim yorgunluktan sızlıyor, bu da onun nasıl dayandığını merak etmeme neden oluyor.

Aiden yanıma oturuyor, kollarını uzatıp bacaklarımı kendi bacaklarının üzerine koyuyor.

“Rahat mısın?”

Ona dönüp baktığımda, küçük, memnun bir gülümsemeyle gülümsediğini görüyorum.

Sadece birkaç saat önce bulunduğumuz yerden çok uzaktayız.

Aiden’in hokeye ihtiyacı var.

Rahatlamaya. Mutluluğa. Kontrole. Bu, başka hiçbir yerde bulamayacağı bir şey. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak.

Ben de gülümsüyorum, onu bu kadar rahat gördüğümde dudaklarımın açılmasını engelleyemiyorum.

“Bugün antrenmanda harika oynadın ve dün... vay canına,” diyorum, bunu koçundan ve takım arkadaşlarından başka birinden duymasına ihtiyaç var.

Hepsinin maçlarda onları desteklemek için arabalar dolusu aile ve arkadaşları var. Aiden için ise sadece ben varım. Şey... ve onun hayran ordusu.

Başını sallıyor. “Gerçekten öyleydim, değil mi?”

“Biraz kibirli,” diye takılıyorum, etki yaratmak için burnumu buruşturarak.

“Genelde değilim. Ama dün harikaydım.”

Başka birinden gelse bu sözler kibirli gelirdi, ama Aiden’den gelince öyle değil. Bunu söylerken övünmüyor. Sadece gerçeği söylüyor. Ve haklı; onunla birlikte olduğum süre boyunca, onu tanımlamak için “kendini beğenmiş” kelimesini kullanmazdım.

Ağzımdan bir kahkaha fışkırır. “Öyle yaptın. Harikaydın.”

Dilinin altdudağı üzerinde hareket etmesini izlerim ve dudağını yalamak isterim. Kahretsin, ısırarak bile isterim.

“Senin sayende.”

Ne dediğini kaçırdığım için gözlerimi kırpttırırım. “Ne?” Dudağını yalamasına ve Şu anda itiraf bile edemeyeceğim pek çok başka ahlaksız düşünceye o kadar odaklanmıştım ki.

Elini uzatıp, kulaklarımlın arkasına sarkan bir saç telini yerleştirdi. “Dedim ki... bu senin sayende, Cassidy.”

Sözleri üzerine kalbim göğsümde takla attı, o kadar hızlı atıyordu ki, bir parçam patlayacak mı diye merak etti. “Hayır, değil,” diye fısıldadım, çünkü bu duygu çok fazlaydı.

Aiden’in bunu söylemesi bile fazla geliyor.

“Evet. Öyle, Cass.” Elim kaldırıp dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. “Bu çılgın plana evet dediğinden beri hayatım... hayatım daha iyi oldu.”

Elim onun elinde titremeye başlıyor. “Aiden.” Aklımdan binlerce kelime geçiyor ama tek söyleyebildiğim onun adı.

“Sen gittiğinde ne yapacağım bilmiyorum,” diye mırıldanıyor, serbest elini hareket ettirip şakaklarını ovuştururken.

İlk geldiğimde Aiden’da olan sertlik ve kontrolsüzlük yok. Bugün, bambaşka bir adama benziyor. Mücadelelerini bilen ve her gün onları aşmaya çalışan bir adam. Rahat görünüyor. Mutlu.

Bu bakışı ondan nasıl alabilirim ki? Nasıl bu riski alabilirim?

Maçı kazandıktan sonra yapacağım.

Yapmak zorundasın. Başka seçeneğin yok.

Gerçek her zaman ortaya çıkmanın bir yolunu bulur.

Bu anı bir şişeye doldurup her şeyi olduğu gibi tutmayı ne kadar istesem de bir yalan içinde yaşamayı reddediyorum. Bu ikimiz için de adil değil.

Gözlerine bakıp hüznle gülümsüyorum. “Ne yaparsan yap, beni unutmayacağını söyle.”

Gözlerini kısarak bana bakıyor. “Seni asla unutmam. Ben...”

“Diskin üzerine yemin eder misin?” Sözler ağzımdan dökülüyor, çaresizlik beni ele geçiriyor.

Kaşları çatılır. Yüzünde boğuk bir ifade belirir. İlk başta, ruh halinin neden değiştiğini anlamam. Ama çenesini sıkıp elimi bıraktığında, ne olduğunu anlarım. Az önce söylediğim şeyi.

Bu, unutulacak türden bir şey değildir.

İki arkadaşın birbirine verdiği basit bir söz. Unutulma korkusu ve umudundan doğan bir söz.

“Aiden...” diye başlıyorum, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışarak.

Bugünün geleceğini biliyordum, ama böyle olmasını istemedim.

“Ne...” Başını sallıyor. “Ne dedin?”

Ağzım açılıyor, ama kelimeler çıkmıyor. Birdenbire dilim tutuluyor. Kelimeleri bir araya getiremiyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve panik beni ele geçirmek üzere.

“İzah edeyim.” Sesim titriyor.

Aiden’in bir dizi duygudan geçtiğini izliyorum. Şaşkınlık. Ve şimdi... öfke.

“Ne?” Kelimeyi uzatıyor. “Dediğin şey neydi?”

Kafamı sallıyorum, söyleyecek bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Nereye gittin?

Beni özledin mi?

Lütfen benden nefret etme.

“Ben... ben-”

“Ne dedin?” Sesi yükseliyor ve elleri yanlarına kalkıyor. “Konuş, Cassidy, çünkü zihnim şu anda çok karanlık yerlere gidiyor.”

“Lütfen sakın ol ve baştan başlamama izin ver.”

“Senden söylemeni istediğim tek bir şey var ve içimden bir ses bunun ne olduğunu tam olarak bildiğini söylüyor.”

“Aiden.”

Kanepeden fırlar. “Sen de kimsin ya? Cassidy gerçek adın mı?”

“Evet. Gerçek adım Cassidy. Sen sadece...”

Başım yere eğilir, ileri geri sallanır.

“Lanet olsun. Bana bak,” diye bağırır. “Sadece söyle.”

Başımı kaldırıyorum, ağzım açılıp kapanıyor, gözlerimde yaşlar birikiyor.

“Söyle,” diye tekrarlıyor, bana doğru bir adım atıyor, yüzü kızarıyor. “Sadece söyle.”

“Pip,” diye bağıyorum. “Duymak istediğin bu mu, Aiden? Adım mı? Adım Cassidy. Ama sen beni Pip olarak tanıyorsun.”

Yüzünün tüm rengi atar. Ağzı açık kalır, ama kendini korumak için her zaman yaptığı şeyi yapmadan önce, o duyguyu bana sadece bir saniye gösterir.

Kendi etrafında bir kale inşa eder.

Sırtını düzeltir ve kollarını kavuşturur, sık sık kullandığı duvarları örür.

Bana karşı asla.

Şimdiye kadar.

“Özür dilerim.” Sesim alçak ve acı dolu, yanaklarım ıslanırken kelimeler ağzımdan dökülüyor.

Başka ne diyebilirim ki? Yaptıklarımı mazur gösterecek hiçbir şey yok. Sakladığım sırlar. Yanılmışım.

“Kaçabileceğini sanıyorsun, ama bir gün seni yakalayacağım.”

Yüzündeki ifade korkutucu, beni delip geçen buz gibi gözler.

Hiç sıcaklık yok. Eskiden olduğum kıza dair güzel anıları işaret eden hiçbir iz yok. Bana bir yabancıymışım gibi bakıyor.

Daha da kötüsü.

Bana saf nefretle bakıyor. Eskiden ona baktığı gibi. Onun nefretini hak eden tek kişiye. Annesine. Ona ilk ihanet eden kadına ve şimdi ben de ondan daha iyi değilim.

“Lütfen benimle konuş,” diye yalvarıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatmak için iki adım atıyorum.

Hareket etmiyor, ama bana uzanmıyor da.

“Lütfen,” diye bir kez daha rica ediyorum.

“Bu neydi? Bir tür oyun mu? Ne amaçla?” Espriden yoksun bir kahkaha atıyor. “Cassidy. Ne oluyor lan? Bunca zamandır, bunun... bizim için tatlı bir çarpışma olduğunu sanmıştım. Büyük, güçlü ve kırılmaz bir şey. Ama bu bir çarpışma değildi. Sen beni paramparça ettin.”

Adımın üzerine küçümseme damlıyor ve bana Pip dememesi gözümünden kaçmıyor. Çünkü ona göre, hayatımızdaki o dönem çoktan geride kaldı.

“Aiden, ben öyle demek istemedim-”

“Sen de onlar gibi misin? Bana yakınlaşmaya çalışan diğerleri gibi. Beni kullanmak için mi? Sadece oyuncudan bir parça istiyorsun.”

“Hayır. Tabii ki, hayır...”

“O zaman neden bana söylemedin?” diye bağılıyor, ağzından çıkan her kelime bir öncekinden daha sert çıkıyor.

Titriyorum. Soğuk atmosfer yüzünden tüm vücudum sallanıyor. O benim konuşmamı beklerken odadaki tek ses, dişlerimin takırdaması.

“Böyle olmaması gerekiyordu. Sadece seni görmek istedim. Kim olduğumu söylemek için.”

“O zaman nasıl oldu da Cassidy oldun?”

Bunu söyleme şekli kaba olmak için. Beni rahatsız etmek için.

“Dur,” diye ırmalıyorum. “Bunu yapma.”

Acı bir şekilde gülüyor. “Lanet soruyu cevapla.”

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

“Oraya vardığımda, kapındaki adam beni beklediğin kişiyle karıştırdı. İçeri girmek için yalan söyledim. Seni görebilmem için tek şansım buydu.”

Sesimin titremesini engelleyemiyorum, nefesim sert ve kesik kesik çıkıyor, ta ki panik atak geçirecek hale gelene kadar.

Gördüğüm bir şey: Aiden. Burun delikleri genişlemiş. Çenesi taş gibi sert.

Kokladığım bir şey: Parfümü. Ama beni sakinleştirmek yerine, kalbimi göğsümde sarsıyor, gözlerimden yeni bir gözyaşı seli akıyor. Bir daha asla başımı kolunun kıvrımına gömmek ya da kollarında teselli bulmak yok.

Duyabildiğim bir şey: Kendi hıçkırıklarım.

“Beni hatırlamadın bile,” diye fısıldıyorum, yüzümden taze gözyaşları akıyor, onları silmek için gözlerimi kırpmak zorunda kalıyorum. Nehir gibi akıyorlar, tuzlu tadı dudaklarıma konuyor. “Beni terk ettin. Hatırlanmaya bile değmezmişim.”

“Seni unuttuğumu mu sanıyorsun?” diye alaycı bir şekilde soruyor.

“Evet.”

“Sence ben o kadar pislik miyim?” Bana cevap verme şansı bile vermiyor. “Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Mutfağa doğru hızla uzaklaşıyor, beni tek başıma bırakıyor, kollarımla göğsümü kucaklamış halde.

Birkaç saniye sonra, elinde bir kâğıt parçası tutarak odaya geri dönüyor. “Hiçbir şey bilmiyorsun,” diyor, kâğıdı bana fırlatarak.

Başka tek kelime etmiyor. Arkasını bile dönmeden ön kapıdan fırlayıp çıkıyor, kapıyı arkasından gürültüyle kapatıyor.

Onun evinde tek başıma kalıyorum, az önce elinde tuttuğu kâğıt şimdi iki elimde sıkıca tutuşmuş durumda, titremem bir şekilde daha da şiddetleniyor.

Tüm gücüm benden akıp giderken, tüm vücudum gevşiyor. Ve sonra... düşüyorum.

Dizlerimin üzerine düştüğümde, başım geriye düşüyor ve boğuk bir çığlık atıyorum; içimdeki son duyguyu da boşaltıp, boş bir kabuk haline gelene kadar. Sert zeminde tek başıma yatan, buruşuk bir enkaz.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Aiden

İÇİMDE KABARAN ÖFKE, DAHA ÖNCE HİÇ HİSSETMEDİĞİM BİR ŞEY.

Duvara yumruk atmak istiyorum.

Bir şey fırlatmak.

Bu ihanet göğsümü sıkıştırıyor, kaşıntıya neden oluyor ve derimi gerginleştiriyor. Ondan bir an önce uzaklaşmam lazım.

Doğruca ön kapıdan çıkıp asansöre, oradan da çıkışa doğru ilerliyorum. Ayaklarım beni yeterince hızlı taşımıyor.

Dışarı adımımı attığım anda nemli hava yüzüme çarpıyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Geçen insanları umursamadan akciğerlerim dolusu hava çekiyorum. Baksınlar. Çöküşümü izlesinler.

Artık umurumda değil.

Nasıl o olabilir?

Pip. *Benim Pip'im.*

Aramıza mesafe koymak için yürümeye başladığımda, geçmişten anılar bir yük treni gibi üzerime çöküyor.

Gidecek bir yerim yok. Sadece ayaklarımın beni yönlendirmesine izin veriyorum. Başım eğik, ellerim ise yanımda yumruk haline gelmiş. Ama ne kadar uzaklaşırsam, omuzlarım o kadar çöküyor ve ellerim o kadar gevşiyor.

Bir insan kabuğuyum.

Her taraftan ihanet sızıyor. Ama aynı zamanda garip bir rahatlama hissi de var.

Pip hayatta.

Bunun bir önemi yok mu?

Siktir!

İçimde bir savaş kopuyor.

Duygularım altüst olmuş durumda ve neyin ne olduğunu bilemiyorum.

Ayaklarım durduğunda, dairemden birkaç blok ötedeki yerel bir barın önündeyim ve kime mesaj atmam gerektiğini tam olarak biliyorum.

Dane.

O unutmama yardım edecek.

Ben: Sana ihtiyacım var. Hemen.

Dane: Cassidy, sen misin?

O ismin anılması göğsümde keskin bir acı yaratıyor. Elim, hâlâ attığını görünce şaşırarak, çarpan kalbimin üzerine uçuyor.

Dane: Erkeğinin telefonunu mu çaldın?

Ben: Ciddiyim. Dickies'te buluşalım.

Ben: Ve o ismi bir daha anma...

Çok geçmeden barda yanımdaki sandalye çekiliyor. Metalin zeminini sıyrma sesi kulaklarımı tırmalıyor.

“Berbat görünüyorsun.”

Hızla sadece bir arkadaştan öteye, ailem haline gelen takım arkadaşşıma dönüp bakıyorum.

“Berbat hissediyorum,” diye inliyorum. “Başım çatlıyor.”

“Bir içkiyle halledilemeyecek bir şey değil.” Önümdeki yarı boş bardağa bakıp bir kaşını kaldırıyor. “Görünüşe göre çoktan başlamışsın.”

Sahte bir neşeyle bardağımı kaldırıyorum.

Dane’in gözleri bana dikiliyor. “Neler oluyor? Günün bu saatinde içmek sana göre değil.”

“Başa çıkamayacağım kadar çok şey var,” diye cevap veriyorum yüzümü buruşturarak. “Sadece unutmak istiyorum. Neden bana bu konuda yardım etmiyorsun?”

Kaşını kaldırıyor. “Tamam.” Elini kaldırarak barmene işaret ediyor. “Onun içtiğinden alayım.” İki parmağını kaldırdı. “İki tane alalım.”

Kızıl saçlı, orta yaşlı adam başını salladıktan sonra üst raftan viski şişesini aldı.

Sonraki otuz dakika boyunca sessizce birlikte içtik. Gözlerim bardağımda sabit kalırken, o da barın arkasındaki televizyonda ne oynuyorsa onu izliyor gibi görünüyordu. Sessizlik güzeldi. Bu yüzden burayı seçmiştim.

Burası unutmak için geldiğin türden bir yer. Bu duvarların içinde herkesin kaçtığı bir şey var. Dane için bile.

“Beni buraya sessizce oturmam için çağırmadın,” diyor Dane, huzurlu anı bozarak.

“Bana uyar. Sadece eve götürmeni sağla...” Başımı sallıyorum. “Hayır... eve değil... orası dışında herhangi bir yere.”

Dudaklarını büzerek, hoşuma gitmeyecek kadar yakından bana bakıyor.

“Neler oluyor, Slate?”

“Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ya da o soruya nasıl cevap vereceğimi bile,” diye itiraf ediyorum. “Zaten anlamazsın.”

“Denemeni istiyorum,” diyor, benden gözlerini ayırmadan.

“Hepimizin sırları var, Slate. Tek başına değilsin.”

Derin bir nefes veriyorum. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Geri yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Başlangıcı kolay buluyorum.”

Nefesimi hırıldatıyorum. “Kahretsin, bu sonsuza kadar sürer.”

“Zamanım var. Gidecek bir yerim yok.”

Bardağı alıyorum, kenarını inceliyorum, Dane’in bana odaklanmasından tamamen rahatsız hissediyorum.

“Bunun Cassidy ile bir ilgisi var mı?”

“Hayır. Ben bile bilmiyorum...”

Onu tanımadığımı söyleyecektim ama Dane’e ne kadar güvenebileceğimden henüz emin değilim. Hâlâ bu karmaşanın içinden çıkmaya çalışıyorum.

Evimde yaşanan tüm o saçmalıkları düşündükçe, tek yapabildiğim, “Siktir!” diye inlemek.

Sanki sonunda anlamış gibi başını salladı. Ama hiç şüphem yok ki anlamadı. Nasıl anlayabilirdi ki? Bu çok karmaşık.

Ona Pip’ten hiç bahsetmedim. Aslında ev hayatımdan hiç bahsetmedim.

“O zaman annen mi?” diye sordu, tahmin etmeye devam ederek.

“Hayır.” Elimi kaldırıp saçlarımı karıştırdım. “Ama... evet.”

Başını yana eğdi. “Hiç anlamadım dostum. ‘Siktir’ dediğinde kafam karıştı.”

Mizah içermeyen bir kahkaha atıyorum. Dane’e değil, duruma.

“Büyüdüğüm yerle ilgili. Hokeyden önceki geçmişim.”

“Tamam. Yemi yuttum... Ne sırları saklıyorsun, Slate? Gömmemiz gereken bir ceset mi var?”

Dairemden ayrıldığımdan beri ilk kez gülüyorum, ama içkimin bir yudumunu alırken gülümsemem dudaklarımda bir saniye için-

de kuruyor. Dane'i buraya ben getirdim ve soruların geleceğini bilmeliydim. Kahretsin, onun yerinde olsam, çoktan ağzından söküp alırdım.

Artık birinin bilmesinin zamanı geldi.

“Cassidy sandığım kişi değil.”

Gözleri büyür, ama sözümü kesmez. Dane beni yeterince uzun süredir tanıyor; hayatımı, sırlarımı ya da geçmişimi kimseyle paylaşmadığımı biliyor. Şu anda onunla konuşuyor olmam, işlerin gerçekten kötü gittiği anlamına geliyor. Dibe vurduğum ve zirveye tırmanmak için yardıma ihtiyacım olduğu anlamına geliyor.

“Senin düşündüğün gibi büyümedim. Annemi anlattığımda bunların çoğunu zaten açıklamıştım. Ama sana söylemediğim şey, bir kız vardı...”

“Her zaman olmaz mı?” diye homurdanarak viskisinden uzun bir yudum alır.

Eğer bir yığın sorunum olmasaydı, bu konuyu biraz daha derinlemesine araştırırdım, ama Dane'in sırlarını ortaya çıkarmak için daha sonra zaman olacak.

“Düşündüğün gibi değil. O daha küçüktü. Çok daha küçüktü. Ben de daha küçüktüm,” diye açıklıyorum. “Bu kız benim için küçük bir kız kardeş gibiydi. Beni görürdü. Beni anlardı. Beni asla yargılamazdı.”

Bardağımı ağzıma götürüp bir yudum daha alırken ona küçük, hüzünlü bir gülümseme atıyorum.

“Adı Pippa'ydı. Ona Pip derdim. Minicik bir şeydi, ama güçlüydü. Azimliydi.” İç geçirdim. “O... o benim gibiydi.” *Ya da belki daha da iyiydi. Yalanları ortaya çıkmadan önce.*

“Nasıl senin gibi?” Gözlerini kısarak başımın yan tarafına dikti. Gözümün ucuyla görebiliyordum.

“Oraya geliyorum...”

“Üzgünüm. Sanırım kendimi kaptırdım,” diye gevezelik ediyor. “Devam et.”

“İkimiz de yalnızdık. Ailelerimiz vardı, ama yanımızda değillerdi. Birbirimize bağlandık. Bir nevi kendi ailemiz olduk.” Nefes veriyorum. “Birbirimizin yanındaydık.” Ona bakmak için dönüyorum, bu kadar karanlık bir yer seçtiğim için minnettarım.

Bu bana az da olsa bir güvenlik hissi veriyor. Bir parçam gölgele-
rin içinde saklı olduğu için kendimi o kadar savunmasız hissetmi-
yorum. Tıpkı onun gibi.

“Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ama o benim en iyi arkadaşımdı. On iki yaşındaydı, ama çoğu insanın anlayamayacağı bir hayat yaşıyordu, ben de öyle. Benim hokey oyuncusu olmamın sebebi o.”

Ağzını yana doğru çekiyor, kafasının karışmış olduğu belli. Kafasında dolaşan soruları neredeyse duyabiliyorum.

Bir kız nasıl senin oynamana sebep olabilir ki?

“Gençler ligi seçmelerine katılmam için bana ödünç para verdi. Annem... şey, o benim hayatımı mahvetti, ama Pip bana ikinci bir şans verdi...”

“Vay canına. On iki yaşındaki bir kız sana para mı verdi?” Islık çalıyor. “Bu... gerçekten çok havalı, dürüst olmak gerekirse.” Başını sallıyor. “Sana anneni ne kadar sevmediğimi söylemiş miydin?”

Gülüyorum çünkü Dane, annem şu anda bara girse onu boğazlayacakmış gibi görünüyor.

O harika bir arkadaş. Sırlarımı emanet edebileceğimi bildiğim biri.

“Ona ne oldu?” diye soruyor, sanki sormaya çekindiği tek soru buymuş gibi sesini alçaltarak. “Bu Pip mi?”

“Bu uzun zamandır merak ettiğim bir şeydi,” diye itiraf ediyorum. “Gittikten sonra onu bir daha hiç görmedim. Ya da en azından öyle sanıyordum, ta ki...”

“Vay canına... neden bir bomba patlatmak üzere olduğun his-sine kapılıyorum?”

Derin bir nefes alıyorum. “O Cassidy. Cassidy, Pip.”

O ıslık çalarak başını sallar.

“Şimdi her şey mantıklı geliyor,” der ve ben gözlerimi ona dikerim. “Bu yüzden beş dakika içinde bir ilişkiye atladın. Hikâyenin daha fazlası olduğunu biliyordum. İlişkilerden vazgeçmekten ciddi bir ilişkiye bu kadar çabuk geçilmez.”

Siktir!

Daha fazla sır. Daha fazla yalan.

Bunu ona nasıl söyleyeceğim?

Yara bandını bir çırpıda çekip çıkarmak. İşte böyle.

“Bu... tam olarak doğru değil. Onunla ilk tanıştığımda onun bir hokey hayranı olduğunu sanmıştım.”

Dudaklarını sıkıca kapatır ve yüzünü buruşturur.

“Cassidy ile ilk tanıştığımda onun Pip olduğunu bilmiyordum. Mike...” derim, sesim kesilir.

“Tanrım... Mike’ın bununla ne ilgisi var?”

“Benim rahatlamama yardım edebileceğini düşündü. Yani... Cassidy’nin. Ve etti de.”

“Sana bir hokey hayranı mı tuttu?”

Başımı salladım. “Hayır. Para alışverişi olmadı. Kızın sadece seksten hoşlanması gerekiyordu.”

O da başını salladı. “Şunu bir netleştirelim... Mike’ın sana gönderdiği hokey hayranı mıydı o? Bir kaza mıydı?”

İnleyerek elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Bunu doğru anlatamıyorum. O hiç ‘tavşan kız’ değildi. Otelde olduğumu öğrenmiş ve beni görmek için gizlice girmeye çalışmıştı. Güvenlik onu ‘tavşan kız’ sanıp içeri aldı.”

Kıkırdadı. “Ve o da bu oyuna uydu mu?”

Yavaşça başımı salladım. “İşe yaradı. Aklımı başımdan aldı ama aynı zamanda üzerimde sakinleştirici bir etkisi de oldu.”

“Çünkü seni tanıyordu.” Bu bir soru değil. Sadece yüksek sesle düşüncelerini dile getiriyor.

“O zamanlar anlamamıştım. Sadece onun yanımda olması gerektiğini biliyordum.” Yutkunuyorum, gerçeği söylemeye hazırlanıyorum. “Onu tuttum.”

Gözleri yerinden fırlayacak gibi görünüyor. “Seks için mi?”

Başım omuzlarıma düşüyor. “Öyle değil. Anlaşmanın bir parçası değildi. Bazı tuhafliklarımla başa çıkması için ona ihtiyacım varmış gibi göstererek onu işe aldım. Ama dışarıdan bakıldığında, o benim kız arkadaşım rolünü oynamak zorundaydı. Böylelikle, onu aslında neden işe aldığım ortaya çıkmazdı.”

“Anlamıyorum. Neden onun kız arkadaşın olmasına ihtiyacın vardı?”

“Benim... tuhafliklarımdan çoğu mesai saatleri dışında ortaya çıkıyor. İnsanların asistanımla yattığımı düşünmesini istemedim.” İnliyorum. “En azından bunun bir kısmı bu. Gerçek şu ki, sadece onun yanımda olmasını istedim.”

“Bunu herkesten gizlemeye çalışıyordun.”

Başımı sallıyorum. “Utaniyordum. Bu durum hayatımı ele geçiriyordu ve kafamı daha da karıştırıyordu.”

“Utanılacak bir şey yok, Aiden.” Gözlerimi kaçırmadan bakıyor. “Hepimizin kendi sorunları var.”

“Artık bunu biliyorum,” diyorum, arkadaşşıma gülümsüyorum. “Bunu fark etmeme o yardım etti. Yanımda olması bana, yıllar önce Pippa’nın verdiği huzuru verdi. İkisini birleştirip düşünmemiştim. O zamanlara göre şimdi çok farklı görünüyor. Ayrıca, elimde hiç fotoğraf yoktu; Pip sadece anılarımdaydı. O yüzden bana güvenli ve tanıdık gelse de onun o olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim,

Cassidy ile aramızda ne olursa olsun, bana hissettirdikleri... Onu bırakmak istemediğimdi.”

“Ve sonra gerçeği öğrendin...”

İç çekiyorum. “Evet.”

Bardağını benimkine doğru kaldırıyor ve kadeh tokuşturuyoruz, ikimiz de bir yudum alıyoruz, az önce paylaştığım şeyin ağırlığının üzerimize çökmesine izin veriyoruz.

“Ne dedi?”

Sessiz kalıyorum ve Dane başını sallıyor. “Açıklamasına izin vermedin, değil mi?”

Dane, her zamanki gibi harika bir savunmacı.

“Hayır. Aklım başımda değildi.”

Kaşlarını kaldırıyor. “Hiçbir şey söylemedi mi? Yoksa sen öfkeyle çıkıp gittin mi?”

“Beni hatırlamadığımı söyledi. Panikledim ve gittim.”

“Çünkü onu hatırlıyordun, değil mi?”

“Onu tanımamış olabilirim, ama elbette hatırlıyordum. O, hayatımdaki tek umudumdur.” Dane’in bakışlarını karşılıyorum. “Pip’i asla unutamazdım.”

O içini çekerek bir yudum daha alır ve bardağını boşaltır. “Ben-
ce mesele sadece bu değil dostum. Pip olduğunu fark etmemenden rahatsız oldu.”

Birkaç kez gözlerimi kırpıp, az önce söylediği şeyin kafama yerleşmesini beklerim.

“Onu en son gördüğümde on iki yaşındaydı. Nasıl bilebilirdim ki?”

Omuz silkiyor. “Onunla konuşman lazım. Hayatına geri döndü ve seni tanıdığımdan beri ilk kez, o etrafta olduğunda mutlu görünüyorsun. Bunu gerçekten çöpe atmak mı istiyorsun?”

“Siktir! Bilmiyorum.”

Barmeni çağırıp hesabı istiyor. Kartımı uzatmaya çalışıyorum ama beni başından savıyor. “Ben hallederim. Sen gidip onunla konuşmalısın.”

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. “Evet, konuşmalıyım.”

Ama önce, bunun nasıl olduğunu anlamam lazım. Bu nasıl herkesin gözünden kaçtı?

Ayağa kalkıp çıkmak üzereyim, Dane bana hiçbir şey söylemeden başını sallıyor. Söylenecek başka ne var ki? İkimiz de nereye gittiğimi biliyoruz.

Önce bir telefon etmem gerekiyor. Bunu biliyor ya da bilmesi gereken tek bir kişi var.

Kapıdan çıkıp eve doğru yola çıkıyorum, ama kendimi önce başka bir yöne doğru giderken buluyorum. Yürürken cebimden telefonumu çıkarıp onun numarasını çeviriyorum.

Mike’ta ihtiyacım olan cevaplar var.

“Ne haber? Her şey yolunda mı?” Sesi gergin geliyor, sanki bir şey bekliyormuş gibi. “Annen seni rahat bıraktı mı?”

“Konu o değil. Konu Cass.”

İçini çekiyor. “Sonunda itiraf mı etti?”

“Demek biliyordun?” diye patlıyorum.

Sesimdeki öfkeyi gizleyemiyorum.

“Sakin ol dostum, ben de yeni fark ettim. Ona ültimatom verdim.”

Bu beni daha da sinirlendiriyor. Ne zamandır biliyordu? Ne ültimatomu?

“Açıkla.”

“Galadan hemen önce öğrendim.” Telefonun diğer ucunda derin nefes alıyor ve bir an için, detaylara girmeyeceğini düşünüyorum. “Bağlantımla konuştum. Seninle buluşması için ayarladığımız kızı tanıyan kişiyle. En sevdiği kızı gördüğünü ve beni eklediği için özür dilediğini söyledi.”

“Hiç gelmedi,” diyorum, daha çok kendime.

Bu benim kafamda dolaşan bir soruydu. Cassidy bir şekilde değiştirmeyi mi ayarlamıştı? Oraya vardığında benimle seks yapacağını biliyor muydu?

“Ondan bunu gelecekte aleyhine kullanmamasını istedi,” diye devam etti Mike. “O da mesajı ilette. Cassidy’nin sana gönderdiğim kız olmadığını anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu.”

“Ve bunu bana hemen söylemeyi düşünmedin mi? Sen benim menajerimsin, Mike.”

“Dinle, Aiden... çok iyi gidiyordun. Sadece ona bir şans vermek istedim.” Homurdanıyor. “İnsanlarla dolu bir odanın ortasında sana söyleyip, senin çıldırmanı ve lanet bir olay çıkarmana neden olma riskini göze alamazdım.”

O kararı anlayarak sertçe nefes veriyorum.

“Dans pistinde yanma gittim. Ya sana söyleyeceğini ya da benim söyleyeceğimi söyledim. Yirmi dört saati vardı, ama bildiğin gibi işler sarpa sardı ve ben biraz meşguldüm.”

“Ya onun niyeti anneminki gibi olsaydı?”

İşte bu.

Öfkemin ardındaki gerçek.

Ya benim için değil, param için gelmişse?

“O senin annen değil, Aiden. Sen bunu çok iyi biliyorsun. O kadın sana yardım etmekten başka bir şey yapmadı.”

Boğazımda takılıp kalan yumruyu yutuyorum.

O içini çekiyor. “Sadece gerçeği söylediği için mutluyum. O konuşmayı hiç istemiyordum.”

“Hiç de değil,” diye tersliyorum, her şeyin nasıl geliştiğini düşünerek.

Diskin üzerine küçük parmak sözü...

Başka herhangi bir şey üzerine küçük parmak sözü verebilirdi ve ben muhtemelen hâlâ onunla birlikte olurdum, hiçbir şeyden habersiz. Ama o cümle tamamen Pippa'ya özgü. Ben gitmeden önce söylediği sözler.

“Ne demek, sana söylemedi mi?”

“Söylemedi. Söylenecek başka ne var ki?”

“Ama biliyorsun. Yani...”

“Her şeyi kendim anladım. Haftalar önce fark etmem gereken işaretler vardı.”

“Nasıl? Neden bahsediyorsun?”

“O Pippa, Mike.” Boğuk bir ses çıkardım. “O Pippa.”

“Siktir,” diye tırmandı. “Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

Ben de.

“Sana, onun sandığımız kız olmadığını söyleyeceğini düşünmüştüm, ama seni tanıdığını hiç fark etmemiştim. Garip. Düşündüm de bunu talep ettiğimde neredeyse rahatlamış gibi görünüyordu.”

“Sanırım denedi. Birkaç kez. Ben izin vermedim,” itiraf ediyorum.

Galadan sonra bana, benim sandığım kişi olmadığını söyledi. Umurumda olmadığını söyledim. Kim olduğunu bildiğimi söyledim. Belki de biliyordum.

Belki de içimden bir parça başından beri biliyordu.

Onu görmüştüm, ama bunu kabul etmeye hazır değildim. Zamanla söylediği tüm o küçük şeyler üstüme üstüne yığıldı.

Sadece iş. Sıcak bir bardak süt.

Jeepim hakkındaki konuşma.

Bütün bu zaman boyunca bana anlatmaya çalışıyordu, ama ben göremeyecek kadar körüm. Ya da belki Cassidy'nin Pip olmasını istemedim. Onun geride bıraktığım kız olmasını istemedim. En iyi arkadaşım. Kardeşim gibi gördüğüm kız.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ve ben ona yenik düşüyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Cassidy

NE KADAR ZAMAN GEÇTİ EMİN DEĞİLİM FAKAT O BENİ TERK ETTİĞİNDEN BERİ AYNI POZİSYONDA DURUYORUM. Yerde kendime kıvrılmışım, kemiklerime işleyen soğuktan titriyorum.

Bu er ya da geç olacaktı. Kaçınılmazdı.

Bunun bu noktaya gelmemesini ummuştum. Dürüst olabileceğimi, gerçeği söylemek zorunda kalmayacağımı ummuştum. Bana açıklama şansı vereceğini ummuştum...

Yalan söyledin.

Ona senin niyetlerini sorgulaması için bir neden verdin.

Bir kez değil. İki kez. Kahretsin, defalarca bozdum. Söylediğim her kelime, attığım her bakış bunu tekrarlıyor.

O berbat annesinin elinde yaşadıklarından sonra, güven kolay kazanılmıyor. Ve yaptığım şey, kurduğum güveni paramparça etti.

Onunla yattığım anda, orada bulunmamın asıl nedenleri anlamsız hale geldi. Pip, onun tanıdığı kız, o gittikten kısa süre sonra ortadan kayboldu.

Aiden Slate kimseye güvenmez, ama bana güvenmişti. Eskiden Pippa'ya güvenmişti, Cassidy'ye de güvenmişti. Tek bir hamlede, her iki halim için de bunu mahvettim.

Gözlerindeki nefreti gördüm.

Tiksintiyi.

Sadece güvenini kırmadım.

Ben berbat bir insanım.

Peki ne için?

Aşk için.

Çünkü gerçek bu. Aiden'a âşık oldum.

Onu öylece bırakamazdım. Herkesin yaptığı gibi onu terk edemedim.

Onun da bana âşık olduğunu umuyordum. Âşık olmasa bile, bana vermek istediği her şeyi istiyordum. En ufak bir kısıntıyı bile.

Midem bulanıyor ve tuvalete koşuyorum.

Dizlerim soğuk fayanslara çarpıyor, kapağı açıp kusmaya çalışıyorum.

Ama hiçbir şey çıkmıyor. Midem boş.

Hayatım... boş.

Bir dakika orada oturuyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor. Midemin içindekileri boşaltmasını bekliyorum. Boşalmıyor. Vücudum bile beni mutsuz tutmaya kararlı.

Acı içinde.

Izdırap içinde.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkıyorum, lavaboya doğru ilerleyip musluğu açıyorum. Yüzüme soğuk su serpiyorum ve bu soğukluk beni sersemliğimden çıkarmaya yetiyor.

"Neden beni terk etti?" diye soruyorum aynadaki yansımama, ama zavallı, üzgün, kalbi kırık aptal cevap vermiyor.

Zaten cevap vermesine de ihtiyacım yok. Ne yaptığımı biliyorum. Onun nefretini hak ediyorum.

Hiçbir şey bilmiyorsun.

Bunlar, hayatımdan çıkıp gitmeden önce bana söylediği son sözlerdi.

Ne demek istemiş olabilir?

Merakım galip geliyor ve gözkapaklarıma yapışan fazla suyu silmek için ellerimi yüzüme sürüyorum. Bana attığı küçük beyaz kâğıt parçasını arıyorum ve onu yerde buluyorum.

Onu alıyorum ve boyutuna rağmen elimde ağır geliyor. Ters çevirip ona bakıyorum, ama daha çok oyalanıyorum. Bu her neyse... önemli gibi geliyor. Büyük olasılıkla beni sonsuza dek değiştirecek bir sonuç. Ve sadece bu düşünce bile nefesimi kesiyor. Kalbim hızla atıyor. Avuçlarım terliyor.

Yine ters çeviriyorum. Bu sefer kelimeleri okuyorum.

Üstüne bir web sitesi yazılmış, ardından bir kullanıcı adı ve bir kod geliyor.

Kullanıcı adı, benim adım ve onun numarasından oluşuyor. Pip13.

Bu da ne?

Altında şöyle yazıyor: "... faiziyle birlikte. Artık ödeştik."

Bu da ne demek oluyor?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Odama doğru deli gibi koşuyorum, dizüstü bilgisayarımı kapıp bilgileri yazıyorum.

Web sitesi beni bir banka hesabına yönlendiriyor ve kalbim, sırrım ortaya çıktığından beri sürdürdüğü çarpıntıya geri dönmeden önce bir an duruyor.

Ne bulacağımı bilmiyorum ama parmaklarım tüm bilgileri hızla giriyor.

Ne bulacağını çok iyi biliyorsun.

Yüklenmesini beklerken ellerim titriyor. Ekran yenileniyor ve bir banka hesabı paneli açılıyor.

60.000 dolarlık bakiye gözüme çarptı ve gözlerimi ekrana dikiyorum.

Aklımdan milyonlarca soru geçerken kafam karışıyor.

Bu kimin parası?

Neden bana bilgileri verdi?

Profil bilgilerine tıklayıp siteyi incelemeye başlıyorum.

Profil ayarlarının altında hesap bilgilerini arıyorum. En üstte Aiden'in adı yazıyor, ama onun altında, hesap takma adı başlığı altında, yıllardır görmediğim bir isim var. Pippa Johnson. Ona uzun zaman önce verdiğim isim. Beni tanıdığı tek isim.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve kalbim yavaşlıyor.

O ismi görmek bir sürü duyguyu uyandırıyor. Büyüdüğüm cehennem çukurundan kaçmadan önce kullandığım isim bu. Kaçtığım anda soyadımı annemin kızlık soyadıyla değiştirdim. Pippa'yı geride bırakmamın tüm nedenleri bir anda üstüme çöküyor.

İstismar.

İhmal.

Acı.

İhanet.

Kaza.

Bu para benim için.

Beni unuttun.

Hiçbir şey bilmiyorsun.

Bilgisayar ekranına bakarken gözlerim bulanıyor.

Bunca zaman boyunca Pippa'yı unutmadı. En azından tamamen değil. Benim için para biriktiriyormuş.

Faiziyle birlikte. Artık ödeştik.

Hesabın neredeyse on yıl önce açıldığını görmek için işlemlere bakıyorum.

On yıl önce onu son kez görmüştüm. Ayrıldıktan bir ay sonra açmış. Sadece yirmi dört dolarlık bir para yatırımı görünüyor.

Bir sonrakini açıyorum ve bu sefer beş dolarlık bir para yatırımı dışında hiçbir hareket yok.

Sonraki ay da aynı şeyi gösteriyor. Neredeyse birkaç ayda bir yapılan küçük para yatırımları. Buraya birkaç dolar, oraya birkaç dolar.

Devam ediyorum. Sonraki bir buçuk yıl boyunca, miktar yavaş yavaş artıyor.

Ayda beş dolardan on dolara, sonra yirmiye... Dört yıl daha geçtikten sonra, toplu bir para yatırılana kadar miktar üç yüzün üzerine çıkmış.

Hesaba toplam otuz altı bin dolar yatırılmış.

Kaşlarımı çatıyorum. Neden bu kadar çok para yatırmış ki? Gözlerimi kısıyorum ve birden aklıma bir şey geliyor. O yıl, Aiden'in üniversiteden mezun olacağı yıldı.

Sorumun cevabını Google'da aratıyorum: Aiden Slate hangi yıl Redville Saints'e seçildi?

Tahmin ettiğim gibi, tarihler uyuşuyor.

O andan itibaren, her ay saat gibi düzenli olarak beş yüz dolar yatırıyor. Her ay beş yüz dolar, toplamda altmış bin dolara ulaşıyor. Son para yatırma işlemi sadece birkaç hafta önceydi.

Ona faiziyle geri ödemesini söylemiştim ve o da hatırlamıştı.

Sözünü tuttu.

Parayı nereye göndereceğini veya bana nasıl ulaşacağını bilmiyor olsa bile.

Gözlerimden yaşlar akıyor, bilgisayar ekranındaki kelimeler dökülmemiş gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor.

Beni hiç unutmadı.

Aiden beni hiç unutmadı.

Gittiğinden beri neredeyse her ay, yatırımımı geri ödüyor.

Ona gerçeği söylemeliydim.

Bağımızın o kadar kolay unutulamayacak kadar güçlü olduğuna güvenmeliydim.

Her şeyi mahvettim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Aiden

TELEFONUM DURMADAN ÇALIYOR FAKAT BEN ALDIRMIYORUM.

Kim olduğunu bilmek için bakmama gerek yok.

O. Cassidy.

Onu Pippa olarak tanıdığım günlerde, dikkatini çekmek isterse bunu başarmak için hiçbir engel tanımazdı. Beni bulana kadar aramaya devam ederdi. O zamanlar kararlı bir veletti ve görünüşe göre bu konuda pek bir şey değişmemiş.

İstemediğim halde, yüzümde küçük bir gülümseme yayılıyor ama hemen onu bastırıyorum.

Hazır değilim. Gülümsemeye.

Telefona cevap vermeye. Affetmeye.

Hâlâ kontrolden çıkıyormuşum gibi hissediyorum ve kendimi dizginlemem gerekiyor. Daha iyi bir ruh halinde olmam lazım. Ne söylemek istediğimi düşünmem lazım. Düşünmeden saldırganlaşmanın iyi bir sonucu çıkmaz.

Ben annem değilim ve onun gibi davranmayı reddediyorum.

Bu yüzden onu geri aramak yerine, kafam karıştığında huzur bulabildiğim tek yere gidiyorum.

Yerel buz pateni pistinin dışındaki küçük bankta oturuyorum.

Yıllar önce seçildiğimden beri buraya geliyorum. Burası, ağacım ve gölümünden en yakın şey. Her şeyi geride bıraktım, ama bazı anıları sakladım.

Hayatımın o dönemi bir kâbustu, ama buz benim tesellimdi.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, buza bakmak beni sakinleştirirdi ve yıllar sonra bile hâlâ öyle.

Her şey gölde başladı.

Üniversite pistimde yeni bir yuva buldum ve şimdi, burası benim huzurum. Normalde içeri girerdim, ama kimseyi görmek istemiyorum. Şu anda, binanın dışındaki bu bank yetmek zorunda.

Gözlerimi kapattığımda, kafamda buz pisti canlanıyor. Çocukların kaymasını izlemeyi seviyorum. Tıpkı bana verdiği gibi, onlara da neşe getirdiğini görmek hoşuma gidiyor. Aileleri ve arkadaşlarıyla çevrili olarak buzda güldüklerini ve keyif aldıklarını izlemek, dünyanın o kadar da boş olmadığını hissettiriyor.

Bunu açıklayamıyorum.

Benim için buz, pek çok şeyin sembolü olmuştur.

Özgürlük. Beceri. Kararlılık.

Ama bu hiçbir zaman kahkahayla ilgili olmadı.

Gençken, bu bir kaçıştı, sonra bir amaca ulaşmanın bir aracıydı. Şimdi ise buz üzerinde sahip olduğum kontrolle ilgili.

Burada ne kadar uzun oturursam, kaslarım o kadar gevşiyor.

Sanki rahat olduğum için düşünebiliyorum.

Ve ne kadar çok düşünürsem, işleri gerçekten çok kötü idare ettiğimi o kadar çok anlıyorum.

O yalan söyledi ve kızmaya hakkım var, ama oradan ayrılmamalıydım.

Bu, herkesin her zaman yaptığı şey.

Muhtemelen o zaman yaptığımı düşündüğü şey de bu.

Çünkü yaptın.

Sesi aklımdan çıkmıyor.

Beni asla unutmayacağına söz ver.

Ve unuttum.

O gün otel odama girdiğinde onu tanımadım. O anın önemini fark etmedim.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bakışı, karşısındaki ünlü hokey oyuncusuyla hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, o geceki halini düşündüğümde, gerçek tam göğsüme çarpıyor. Farların ışığında donakalmış bir ge-yik gibiydi. Kaçmaya çalışsa da geçmişi onu yakalamıştı.

Kesinlikle mahvolmuş olmalıydı. Kalbi kırılmıştı.

Bana sahip olduğu son şeyi verdi, muhtemelen o hafta yemek yiyebilmesini sağlayacak parayı, ama ben o gözleri hatırlamaya bile tenezzül etmedim. Defalarca baktığım o gözleri.

Ve muhtemelen benim neden olduğum kalp kırıklığına rağmen, bana yardım etmek için hayatını feda etti. Benim yanımda olmak için sırrını sakladı. Hiçbir şey istemedi. Para bile. Bunu ben tah-min etmiştim.

Bunun bir anlamı olmalı.

O anneme hiç benzemiyor. Bir istismarcı. Benden bir şeyler al-maya niyetlenen biri.

“Off...” Dişlerimi sıkarak, saçımı kökünden çekiyorum.

Pippa ile yattım. *Benim Pip'im.*

Yıllarca aradığın kız.

Tüm kalbinle özlediğin kız.

Evet, yalan söyledi. Ama bana umut da verdi. Beni her zaman öncelikli tuttu. *Beni koşulsuz sevdi.*

Yalan söylemesi için, başka seçeneği olmadığını hissetmiş olmalı.

Kahretsin.

Bir yanım her şeyi unutmak istiyor. Onun kimliği konusunda naif olmaya geri dönmek. Aklıma, onunla bir daha konuşmamak gibi bir seçeneğin bile olmadığı geliyor. Bunu yapamam. Pip'i hayatıma geri kazanmak, ayrıldığımızdan beri tek istediğim şeydi. Ondandır vazgeçemem.

Onu görmem lazım. Açıklamasına izin vermem lazım.

Ayağa fırlayıp gitmek için dönüyorum ama birden duruyorum.

Sanki zihnim tarafından çağırılmış gibi, orada duruyor. Cassidy beni buldu.

Dik duruyor, sakın görünmeye çalışıyor ama gergin olduğunu biliyorum. Üst dişleri altdudağını kemiriyor ve parmakları bacağının yanına vuruyor.

"Ne düşünüyorsun?" diyor, daha önce söylediği sözleri tekrarlıyor. Başka bir hayatta. "Ya da bu durumda... 60.000."

O biliyor.

Bu yüzden burada.

Cassidy, görünüşe rağmen, onu ve benim için yaptıklarını düşünmediğim tek bir gün bile geçmediğini biliyor.

"Sana yalan söylememeliydim. Çok üzgünüm, Aiden."

Başımı sallıyorum. Söylenecek, konuşulacak, sorulacak çok şey var. "Burada değil."

Anladığını yüzünden belli eden bir şekilde başını sallıyor.

Yürümeye başlıyorum ve o da hemen arkamdan geliyor. Başkalarının duyamayacağı bir yere geldiğimizde, sorularıma başlıyorum.

"O gece beni nerede bulacağını nereden bildin?"

Beni mi arıyordu? Her şey planlanmış mıydı?

"Çok açık değil mi?" diyor, ama ona bakmıyorum. Yürümeye devam ediyorum ve sonunda o da devam ediyor. "Seni televizyonda gördüm. Şehre geldiğini duydum." Boğazını temizliyor. "Arka-

daşım otelde çalışıyor ve senin orada kaldığını ağzından kaçırdı.” Boğuk bir ses ağzından çıkar. “Ama lütfen onun başını belaya sokma. Bu benim hatam. Onun değil.”

Otel personelinden birinin dışarıdakilere beni nerede bulabileceklerini söylemiş olması hoşuma gitmez, ama bu durumda otele hiçbir şey söylemeyeceğim.

“Dürüst olmak gerekirse.” Bir an durur, cümlesini bitirmeyecek sandım ama devam eder. “Yıllardır seni hatırlatacak her şeyden kasten uzak durdum.” Espriden yoksun bir kahkaha atar. “O gece içmiştim ve ekranda yüzünü görmek... beni etkiledi. Aslında hiç değişmemişsin. Pek değişmemişsin. Yüzünü her yerde tanırım.”

Sesinde hüznün var ve bu midemi altüst ediyor. Beni tanıdı, ama ben onu tanımadım. Sözleri söylemiyor, ama orada, üzerimizde asılı duruyorlar.

Yanıldığını söylemek istiyorum, ama yanılmıyor. Fazla değişmedim. Hâlâ hokeyine çok odaklanmış durumdayım. Kendi sorunlarıma o kadar odaklanmışım ki, tam önümde duran kişinin kim olduğunu fark edemiyorum.

Onunla geçirdiğim bu son birkaç ayda, büyüdüğümü hissediyorum. Daha önce hiç umursamadığım şeyleri umursamaya başladım.

Evime kadar kalan yolu sessizce yürüyoruz. İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş gibiyiz.

Aklından neler geçiyor acaba? Geçmişte mi takılıp kalmış olabilir? Pippa ve Slate’in olduğu günlere mi? Yoksa birkaç saat önce birbirimizin kollarında sarıldığımız anları mı düşünüyor?

Cassidy ve Aiden.

Paten pistinden sadece birkaç blok ötede, ama sessizce yürürken kilometrelerce uzakta gibi geliyor. İkimiz de kendi alanımızı koruyabiliyoruz, ama asansöre girdiğimizde, kapılar kapandığında dar

alan bizi yutuyor ve duvarlar üzerime çöküyor gibi hissediyorum. Boğuluyorum.

Küçük, kapalı alana süzülen yumuşak müzik alaycı geliyor. Sanki dilimde milyonlarca soru olduğunu biliyor gibi. Yalnız kalana kadar soramayacağım sorular.

Asansör sarsılarak durduğunda, önce onun gitmesine izin veriyorum. Bizi cevaplara götürmesi için. Gerçeğe doğru koşmam gerekirken ayaklarımı sürüyerek, çatı katı dairemizin kapısına kadar onu takip ediyorum.

Gerginim.

Korkuyorum.

Ya duyduklarım hoşuma gitmezse?

Ya hoşuma giderse?

O zaman ne olacak?

Bir “biz” var mı ki?

“Siktir,” diyorum, saçımı çekerek. Baskı üzerimde ağırlaşıyor.

“İyi misin?” diye soruyor, ben de yanıt olarak homurdanıyorum.

Lobiye girdiğimizde, karanlık. Uzakta küçük şehir parıldıyor, ufak bir görüş sağlıyor.

Oturma odasında volta atarken ışıkları açmaya zahmet etmiyorum. Muhtemelen odada onuncu turumu atarken, yanıma gelip önümde duruyor ve beni durduruyor.

“Hatalı olduğumu biliyorum.” Sesi titriyor ve ona uzanıp onu kucaklama isteğim çok yoğun. Ama yapmıyorum. Yapamıyorum.

“Neden yaptın?”

Dudakları titriyor, omuzları zar zor tutabildiği hıçkırıklarla sallanıyor.

“Neden bana kim olduğunu söylemedin?” diye soruyorum, sesi mi kontrol etmeye çalışarak.

Burnunu çekiyor, gözlerinden süzülen gözyaşlarını silerek. “Dürüst cevap mı?”

“Her zaman,” diyorum dişlerimi sıkarak, duygularımı dizginlemeye çalışırken.

“İlk başta üzgündüm.” Gözlerini yere indiriyor. “Yıkılmışım.”

Boğazımda bir türlü gitmeyen o lanet yumruyu yutuyorum, sesindeki acıyı duyduğum için kendimden nefret ediyorum.

“Ama sonra bir şeyler değişti. Bir şey... eskisinden farklıydı.”

Kafamı yana eğiyorum, sözleri kafamı karıştırıyor. Daha kısa bir süre önce bana hiç değişmediğimi söylemişti.

“Bana bakışını gördüm. Farklıydı. Beni geride bırakan çocuk değildin, Aiden.” Sesi yükseliyor ve kendini toparlamak için bir an duruyor. Çenesini kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. “Bana öyle baktığında hissettiklerim... böyle hissetmek benim için normal değil.”

“Nasıl?” Sesim kalın ve boğuk çıkıyor ve gözlerini kapatıp derin bir nefes almasıyla bunun onu etkilediğini anlıyorum.

“Beni gördüğün gibi. Cassidy.” Düşüncesini tamamlamadan önce nefes alıp verdi. “Eskiden küçük bir kız kardeşim gibi baktığın küçük kız değil.”

Yavaşça başımı salladım, bana doğru sürünerek geldiği o ilk geceyi hatırladım.

Tanrım, onu ne kadar istemiştim.

Bunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Kahretsin... Daha önce birini bu kadar istediğimden emin değilim.

“Bana bakışın her şeyi değiştirdi. Seni o çocuk olarak görmedim. O gece Aiden’ı gördüm ve onu istedim. Seni istedim.” Omuzlarını silkiyor. “Siktir et dedim. Bir gece. Kendime seninle mükemmel bir geceye izin verecektim.”

Kollarını koruyucu bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

“Hepsi bu kadar olacaktı. Duş alırken sana söylemeyi düşündüm. Söyleyecektim, ama sonra seni gördüm...”

“Eşyani ayırıyordun,” diyorum, o geceyi çok iyi hatırlayarak. “Ve...”

“Ve çocukluğumuza geri döndüm. Sana yardım etmeden duramadım. Sen benim tek güvenli limanımdın. Sen benim evimdin ve gittiğinde onu da yanında götürdün. Biliyorum bencilceydi, ama seni bırakamazdım...”

“Neden otele geldiğini anlıyorum.” Kafamı sallıyorum, karışık duyguları kafamdan silip atıyorum. “Hatta nasıl... birlikte kaldığımızı bile anlıyorum.” Düşüncelerimi toparlamak için kendime bir an veriyorum. “Ama orada durabilirdin. Teklifimi reddedip bana sırtını dönebilirdin. Kahretsin... kim olduğunu söyleyebilirdin... ama haftalar boyunca yalanını sürdürdün.”

Yüzü düşer ve o anda, onun acısını dindirmek ve soğuk sözlerimi geri almak isterim. Ama nedenini bilmem gerek.

“Bir şey söylemek istedim.” Başı geriye düşer. “O kadar çok kez. Ama her yaklaştığımda bir şey olurdu. Senin bana ihtiyaç duymanı gerektirecek bir şey ya da daha kötüsü. Seni tetikleyecek bir şey olurdu ve ben durumu daha da karıştıramazdım. Sakinleşmene yardım etmek için yanında olmak istedim. Yanında birinin olduğunu göstermek için.”

“Bu nasıl bitecekti?” Soru neredeyse bir fısıltıydı.

“Sana yardım ederdim ve sonunda, iyi olacağını hissettiğimde, seni bırakırdım.” Yanağından bir gözyaşı süzülür ve düşünmeden elimi uzatıp onu silerim. Elim cildine değdiğinde gözlerini kapatır. “Tek umursadığım şey sendin, Aiden.”

“Peki ya sen?”

Gözlerini açar ve dudakları aşağı doğru kıvrılır. “İkinci sırada olmaya alışkınım.”

Söylediği her kelime kalbime bir hançer gibi saplanıyor. Hayatıma geri döndüğünden beri ilk kez, o kırık küçük kızı görüyorum.

“Kendi mutluluğundan önce benim mutluluğumu mu düşündün?” diye mırıldanıyorum, aniden her şeyi anlıyorum.

Eski alışkanlıklarına geri dönüyor.

“Evet. Her seferinde, Aiden.”

Göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyorum. Ona bakarken, tüm öfkem eriyip gidiyor. Neden yalan söylediği ve neden burada olduğu konusundaki tüm endişelerim yok oluyor.

O beni seçti.

Yalan söylediğini biliyorum, ama nedenini, gerçeğini duyunca kızamıyorum.

“Sana dürüst olmalıyım Cassidy, Pippa’yı –seni– geride bırakmak yıllardır içimi kemiriyordu.”

Boğazında bir hıçkırık takılıyor, ama durmuyorum. Bunu duyması gerekiyor.

“Neden yalan söylediğini anlıyorum. Senin yerinde olsam muhtemelen ben de aynısını yapardım. Seninle geçireceğim bir an daha buna değerdi.”

Elimi uzatıp yumuşak saçlarına dokunuyorum, bir tutamını kulağının arkasına yerleştiriyorum. Diğer elimi kaldırıp çenesine koyuyorum. Parmaklarım yumuşak tenini okşuyor.

“Seni terk etmek istemedim. Sonsuza kadar değil. Senin için geri dönmek istedim. Ama işler zordu ve annemin kurduğum şeye müdahale etme riskini göze alamazdım.”

“Anlıyorum.” Dudakları titriyor. “Yalan söylediğim için özür dilerim. Özür dilerim...”

Eğilip, ağzımla onu susturuyorum, dudaklarından başka bir özür çıkmasına izin vermiyorum. Tazmin etmesi gereken hiçbir şeyi yok. Kimsenin benim için yapmadığı tek şeyi yaptı...

Önem vermek.

Kendi ihtiyaçlarını benimkilerin önüne koydu. Kendi annemin bile zahmet etmediği bir şey. Onun yalanlarını ona karşı nasıl kullanabilirim ki?

Öpücüğümün içine tüm özürlerimi sıkıştırıyorum.

Özür dilerim.

Seni terk ettiğim için özür dilerim.

Senin için geri dönmeliydim.

Dillerimiz birbirine dolanıyor, bedenlerimiz de öyle. Bu öpücük farklı. Geçmiş geride bırakıp bir gelecek kuruyor. Cassidy ile birbirimize karşı dürüst olabileceğimiz bir gelecek. Birbirimizin yanında olabileceğimiz bir gelecek.

Kendini benden önce tutacağını söyledi ve bunun içten geldiğini biliyorum.

Ben de onun için aynısını yapardım ve o buna inanana kadar durmayacağım.

Benim onu önemseydiğimi anlayana kadar.

Onun anlayabileceğinden çok daha fazla.

Bu aşk olmayabilir, ama çok önemli bir şey. Hayatımızı değiştirecek bir şeyin başlangıcı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cassidy

DUDAKLARI, AÇ VE ÇARESİZ BİR ŞEKİLDE BENİMKİLERE ÇARPIYOR.

Sanki benim tadıma doyamıyormuş gibi; ama gerçek şu ki, ben de onun tadına doyamıyorum.

Kollarım, boynuna dolanana kadar yükseliyor; parmaklarım dağınık saçlarına gömülüyor. Onun elleri de vücudumda dolaşıyor, sırtımı okşayarak aşağı iniyor, sonra ellerini kalçalarımın üzerine koyup beni kendine doğru çekiyor.

Sert göğsüne yapıştığımda, öpücüğü daha da derinleştiriyor, tabii bu mümkünse.

O bana sözsüz bir şekilde halen beni istediğini gösterirken, dilimiz ve dişlerimiz birbirine karışıyor. Her şeye rağmen, aramızdaki şey daha fazlası.

Kısa süre sonra öpücük daha da ateşli hale geliyor ve onun bizi koridordan geçip odasına götürdüğünü zar zor kavriyorum. Bacaklarımın arkası yatağa değene kadar bizi nereye götürdüğünü fark etmiyorum.

“Sana ihtiyacım var,” diye dudaklarıma karşı dişlerini sıkarak söylüyor, elleri vücudumdan çekiliyor ve beni bırakıyor. Onun sıcaklığının yokluğuna itiraz etmek istiyorum, ama sonra fermuarının sesi bir vaatle havada yankılanıyor ve kalbim daha hızlı atıyor.

İhtiyacım, daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukta içimden akıyor.

Ağzını benden çekiyor ve bir inilti kaçıyor, devam etme isteğim apaçık ortada. Ama sızlanmam kısa sürüyor, çünkü o kot pantolonunu çıkarıyor ve bana gelecek olanı tam olarak gösteriyor. Uzun, sert aletine bakıyorum ve dilim altdudağımı yalamak için dışarı fırlıyor.

Bu açlık, geçen her saniyeyle birlikte artıyor.

Bu manzaraya ağzım sulanıyor. Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma alma arzusu beni kaplıyor, ama bunu yapamadan, o dudaklarını tekrar benimkilere yapıştırıyor.

Aiden’in eli eşofman pantolonuma uzanıyor ve onu aşağı itiyor. Onu tekmeleyip çıkardığımda ve tişörtümü başımdan çıkardığımda, bağlantımızı sadece bir anlığına kesiyorum.

Onun önünde çıplak duruyorum, kendimi ona sunuyorum. Dudakları bir sırtışı dönüşüyor.

“Sen benimsin,” diye homurdanıyor ve sonra beni yarı yarıya yatağa uzanana kadar itiyor, bacaklarım sarkıyor.

O yaklaşıyor ve ben bacaklarımı onun için ayırıyorum, ona durması için yer açıyorum. Bana gülümsüyor ve sırtımdan bir titreme geçiyor.

“Seni yutacağım, Cassidy. Her bir santimini.”

Bu sözle, önümde yere çöküyor, bacaklarımı tutup omuzlarına asıyor.

O usta dili kıvrımlarımı yalarken, topuklarımı sırtına batırıyorum. Başım geriye düşüyor ve sanki o tek hareketle bile kendim-

den geçiyorum. Adam ne yaptığını biliyor, o diliyle vücudumun her santimini okşuyor.

O ziyafet çekerken ağzından bir inilti kaçıyor, kıcımdan klitorisime doğru bir çizgi çiziyor, zevki zirveye çıkarmak için bir parmağını sokuyor. Beni uçurumun eşiğine getiriyor ama tam düşmek üzereyken duruyor.

“Sikimin üzerine boşalacaksın,” diye adeta hırlıyor, ayağa kalkıyor. Kendini girişime konumlandırıyor ama beni ıstırabımdan kurtarmıyor.

“Aiden,” inliyorum. “Lütfen.”

O ise sadece sırtıyor ve sikini tenimde gezdiriyor.

“Ne istiyorsun, Cass? Bunu mu?” diye soruyor, sikini elleriyle kavrayıp bana sürtüyor. Ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, içime girmiyor. Sadece alay ediyor. İşkence ediyor.

Artan baskı beni arzuyla çıldırtıyor.

Kıçımı yukarı kaldırarak onu içime almaya çalışıyorum ama o buna izin vermiyor. Bunun yerine, sikini daha sıkı kavrayıp başını klitorisime sürtüyor. Etrafımda daireler çiziyor. Beni delirtiyor.

“Aiden,” diyorum yine, kendimi tatmin etmek üzere olduğumu açıkça belli ederek.

Girişime hizalanmadan önce birkaç kez daha ileri geri sallanıyor.

Tek bir hamlede, hiç uyarı vermeden, içimi dolduruyor.

Her santimini içime aldığımı hissedince çığlık atıyorum. Çeperlerim onu içine almak için genişliyor ve o bir an için hareketsiz kalıyor, vücuduma zaman tanıyor.

Böyle, aramızda hiçbir şey yokken, her santimini hissedebiliyorum ve buna bayılıyorum.

“Siktir,” diye inliyor dişlerini sıkarak, sonra kalçalarını ileri geri sallamaya başlıyor. Yavaşça. Metodik bir şekilde. Hızlanıp bana sertçe girene kadar.

“Çok iyi.” Başı aşağıya dönmüş, ben de bakışlarını takip ediyorum. Bizi izliyor, önündeki manzaraya tamamen büyülenmiş.

İçimde pompalıyor, beni sonuna kadar geriyor ve o da bunu en ön sıradan izliyor.

Dirseklerimin üzerine kalkıyorum ve bu açıdan ben de görebiliyorum; yüzündeki o donuk bakışı anlıyorum. Bu baş döndürücü. Son derece erotik.

Gördüklerim beni daha da ıslatıyor. Vücutlarımızın birleştiği yerden gözlerimi alamıyorum. Penisinin içimde nasıl kaybolduğunu. Elim göğüslerimi avuçlayıp sıkıyor ve Aiden’in gözleri kararıyor.

“Hoşuna mı gidiyor?” Bal gibi sıcak, boğuk sesi üzerimde kayıyor, vücudumu titretiyor. Cevap vermiyorum; ağzımdan çıkan tek ses bir inilti. “Seni sikmemi izlemek hoşuna mı gidiyor?” Başıyla elimi doğru işaret ediyor. “Kendine dokunmak hoşuna mı gidiyor?”

Başımı geriye atıp inliyorum, söylediği her müstehcen kelimeyi yutuyorum.

“Cevap ver,” diyor, daha sert iterek. Daha derine.

Böyle olduğunda onu seviyorum.

Emir veren.

Kontrolü elinde tutan.

Buz üzerinde de böyle.

Hareket etmeyi bırakıyor ve ağzımdan bir inilti çıkıyor. Baş kısmı hariç hepsi dışarı çıkana kadar çekiyor.

Bakışlarım yukarı kayıyor ve sertleşmiş penisinin, benim tahrik olduğumun kanıtı olarak bana parıldadığını görüyorum.

“Lütfen,” diye yalvarıyorum.

“Lütfen ne?” diye meydan okuyor ve vücudum onun altında titrediğinde sırtlıyor.

“Lütfen beni sik.”

Başını sallıyor, bir kaşını kaldırıyor. “Soruma hiç cevap vermedin.”

“Evet.” Sesim çatlıyor. “Evet, beni sikmeni izlemeyi seviyorum.” Kalçalarımı kaldırıyorum, böylece içime daha fazla giriyor. “Daha fazla.”

“Yaramaz kız,” diye homurdanıyor, sonunda yalvarışlarıma boyun eğiyor.

Derin bir hamle yapıyor, sonuna kadar girip çıkıyor. Hareketleri hızlı ve sert, beni orgazma doğru sürüklüyor.

Yaklaştığımı hissediyor olmalı ki, eli aramıza uzanıyor ve ona en çok ihtiyacım olan noktayı buluyor. Beni daireler çizerek okşuyor, alay ediyor, tüm bunlar olurken kalçalarının hızını artırıyor, sanki doyamıyormuş gibi içimde sertçe vuruyor. Zevk neredeyse dayanılmaz.

“Aiden,” diye neredeyse çığlık atıyorum.

Klitorisimi daha sert okşuyor, ihtiyacım olan baskıyı uyguluyor ve sonunda bir orgazm vücudumu sarıyor, beni sarmalıyor, ta ki heyecan içinde titremeye başlayana kadar.

Kendimi ona doğru itiyorum, orgazmımın tadını çıkarırken o da sonunda boşalıyor. İkimiz de doyup tamamen yorgun düştüğümüzde, o üzerime yığılıyor. Vücudunun tüm ağırlığı beni ezip geçiyor. Eskiden bundan hiç hoşlanmazdım ama Aiden’la birlikte kendimi güvende, arzu edilen ve en önemlisi sevilen hissediyorum.

Bu an benim için her şeyi değiştiriyor.

Umarım o da aynı şeyi hissediyordur.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Aiden

BİR ANLIĞINA ONUN ÜZERİNDE DURUP GÜZEL YÜZÜNE BAKIYORUM. Bir şeyler farklı. Onda bir değişiklik var. Nefesi kesilmiş, gözleri kocaman açılmış ve adını koymaya hazır olmadığımı düşündüğüm bir duyguyla parıldıyor.

Dudaklarımı yalayıp, bu yoğunluğu kırmaya çalışarak ağırlığımı ona biraz daha veriyorum. Ağzından bir nefes patlaması kaçıyor ve o, kekeleyerek omuzlarıma dokunuyor.

“Vay canına.” Ben yuvarlanırken kıkırdıyor. Artık yanımda olduğuna göre, onu kendime yaklaştırıyorum ki kolumu onun etrafına dolayabileyim. “Bu inanılmazdı.” Sözleri nefes nefese çıkıyor. “Sen beni boğana kadar.”

Dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor. “Amacım memnun etmek. Ve görünüşe göre boğmak.”

Buna gülüyor, vücudu bana yaslanarak titriyor. “Tanrım. Seninle ne yapacağım ben?”

“Çıplak olduğun sürece umurumda değil.” Eğilip başının üstüne bir öpücük konduruyorum. Oda bir dakika boyunca sessiz

kalıyor. İkimiz de nefeslerimizi düzenlemeye çalışıyoruz.

Birkaç saniye daha geçiyor, sonra o hareket ediyor. “Nereye gidiyorsun?” diye soruyorum, kalkmasına hazır değilim.

“Tuvalete gitmem lazım.”

Kahkahayı patlatıyorum. “Git hadi. Ben burada bekliyorum.”

O, yapmacık bir sinirle ellerini havaya kaldırıyor. “Erkekler.”

“Bunu seviyorsun.” Ona sırtıyorum.

Onun saydam mavi gözleri bana parılıyor. “Seviyorum.”

Yatak çöküyor ve onun kalkıp banyoya doğru gittiğini hissediyorum. Yutkunuyorum, çıplak vücudunu içime çekiyorum. Cassidy’ye bakmak hiç eskimez. Nefes kesici.

Gözden kaybolana kadar izliyorum, kendi kendime başımı sallıyorum. Onun Pip olduğunu asla düşünmezdim. Tanıdığım kıza hiç benzemiyor. Elbette, o halini görebildiğim küçük anlar oluyor. Pip’in on üç yaşında bile sahip olduğu o ateş ve koruyucu içgüdüler. Ben ayrıldığımda, o henüz ergenlik çağındaydı. On üçüncü yaş gününden hemen sonraydı. Olgun görünümlü bir on üç yaşındaki kız değildi. O bir çocuktü.

Şimdi ise tam bir kadın.

Kendine güvenen. Tutkulu. Lanet olasıca muhteşem.

Görünüştündeki değişime rağmen, o aynı kız. Beni her zaman ilk sıraya koyan aynı özverili kız. Her zaman arkamı kollayan aynı kız. Belki de bu yüzden onunla anında bir bağ kurdum.

Acı veren kısım ise, onun arkasını kolladığımı hiç düşünmemiş olması.

Pip, ona ihanet ettiğimi düşündü. Teklif ettiği parayı alıp kaçtığımı, onu hiç düşünmediğimi düşündü.

Konuşmamız gereken çok şey var ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. İşleri karmaşıklaştıran bir sınırı aştık. Çözülmesi gereken sorunları olanlar sadece Pip ve Slate değil, Aiden ve Cassidy

de. Aynı insanlar ama farklı sorunlar.

Çenem geriliyor ve bu kargaşadan kafamı dağıtmak için bir şeyler yapma ihtiyacı her şeyi kaplıyor.

Böyle anlarda sık sık ortaya çıkan baş ağrısıyla mücadele etmek için gözlerimi kapatıyorum. Kaygım doruğa çıktığında.

Sanki odadan çıkıp tüm mantıklı düşüncelerimi ve kontrolümü de beraberinde götürmüş gibi.

O benim için hep böyle olmuştur. Ondaki bir şey, kaotik ruhu-
ma merhem gibi geliyor. Onu Pip olarak tanıdığımda da böyleydi,
Cassidy olarak tanıdığımdan beri de değişmedi.

“Ne düşünüyorsun?” Sesi havayı yırtıyor ve gözlerimi tekrar açıyorum.

“Çok fazla,” diye itiraf ediyorum iç çekerek.

Yorganı geri çekip yanıma kayıyor, bana sarılıyor.

“Yara bandını bir kerede koparmak daha iyi. En azından annem hep öyle derdi.”

Bir kaşımı kaldırıp homurdanarak bakışlarımı tavana çeviriyorum.

“Muhtemelen haklıdır.” Derin bir nefes alıp, düşüncelerimi toparlamak için kendime birkaç saniye veriyorum, sonra tekrar ona dönüyorum.

Gözlerimiz buluşuyor. Ve bakışlarını tutuyorum.

Yüzü solgun görünüyor ve altdudağını ısırtıyor. Sanki bu konuşmayı yapmaktan korkuyormuş gibi. Ama korkacak bir şey yok. Onu çoktan affetmiştim.

Onun tedirginliğini gidermek umuduyla öne eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

“O dudağını ısırmana gerek yok,” dedim, hafifçe gülümsedim.

“İyi misin?” dedi, ben geri çekilip aramızda biraz mesafe bırakırken.

“Evet. Her şey yolunda.”

Yanağını ısırarak yüzümü inceledi. “Yani bana kızgın değilsin?”

Boğazımı temizlerim, çıplak vücuduna bakarım. “Bunu zaten kanıtladığımdan eminim.”

Gülümser, ben utanmadan vücuduna bakarken yanakları hoş bir pembeye boyanır.

“Şey, bazı insanlar kızgın seks sever. Belki de...”

“Hayır,” derim, başımı sallayarak. “Doğru. Ama hayır, Cass. Kızgın değilim ve olsaydım, seni öyle kullanmazdım.”

O başını salladı.

“Sen... bana Pip demedin,” dedi, yine yanağını ısırarak.

Bunu fark etmişti.

“Çünkü hâlâ kabullenmeye çalışıyorum ama doğrusu, senin bir daha Pip olacağından emin değilim.”

Bunu duyunca yüzü düşer ve sözlerimden dolayı kendimi bir piç gibi hissederim. Öyle demek istemedim. “Yanlış anladın,” derim, onu kendime doğru çekerken.

“O zaman bana açıkla. Lütfen,” der, son kısmı fısıldayarak.

“Sen bundan çok daha fazlasısın. Pip, hayatta kalmak için geride bırakmak zorunda kaldığım küçük kız. Senin o olmanı istemiyorum. Cass olmanı istiyorum. Çünkü Cass küçük bir kız değil, o inanılmaz bir kadın. Beni gören bir kadın. Olduğum adamı.”

Vücudunu bana doğru çeviriyor. “Ama ben hâlâ o kızım. Derinlerde, bıraktığın o kırık kızım,” diye fısıldıyor.

Bu sözler beni biraz daha kırıyor. Aklımda canlanan o küçük kızın, ağacımızın yanında tek başına oturup ağladığı görüntüsü... kalbimi neredeyse ikiye bölüyor.

“Seni terk ettiğim için üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin.”

“Beni düşündün. Bunun bir anlamı olmalı.” Sesi hâlâ kırık geliyor ve bundan hoşlanmıyorum.

Başımı sallıyorum. “Yine de yeterli değildi. İletişimde kalmak için daha çok çabalamalıydım. Seni unutmadığımı bilmeni sağlamak için.”

“Bunu nasıl yapacaktın ki? On sekiz yaşındaydın ve annen bir canavardı. Eve dönmek seni geriye atardı. Uğruna çalıştığın her şeyi mahvedebilirdi.”

İşte bu yüzden uzak durdum. Bu yüzden yapmak zorundaydım. Ama başka yollar da vardı.

“Arayabilirdim. Seninle iletişime geçebilirdim.”

“Nasıl?” diye soruyor, elini yanağıma koyarak. “Telefonum olmadığını biliyordun. Elektrik faturasını ödemek yeterince zordu, telefon faturası ve yemek masraflarını karşılamak bir yana.”

“Bir yolunu bulmalıydım.” Boğazımı temizliyorum. Bu konuşma sandığımdan daha zor. “Lanet olsun, Cass. Seni terk ettiğimi sandın...”

Alnını omzuma yaslayıp derin bir nefes alıyor.

“Öyle düşündüm. Ama aynı zamanda iyi bir nedenin olduğuna da inandım.”

Ağır bir iç çekişle, omuzlarımda büyük bir suçluluk duygusu taşıyorum.

“O zamanlar öyle olduğunu sanıyordum ama şimdi hepsi lanet olası zavallı bahaneler gibi geliyor.”

Gerçek şu ki, bir rutine kapılmıştım. Hoşuma giden bir rutine. Ve geçmişimi arkamda bıraktım. Pip de dahil.

“Peki bana ne yaptığını anlat. Nereye gittin?” Sesi merakla dolu. Sesinde hiç acı yok.

Gözlerim tavana doğru kayıyor, sonra tekrar aşağıya bakıyorum.

“Gittiğim gün, bir otobüse atladım. Sana söylediğim gibi, bir

seçme vardı. Koçu etkilemişim ve bu, hayatımı tamamen değiştirdi. O otobüse bindiğimden sonra olan her şey, senin yaptıkların sayesinde oldu, Cassidy.”

Geniş bir gülümsemeyle, “Senin için istediğim tek şey buydu,” diyor.

Kıkırdayarak gülüyorum. “Yalan söylemeyeceğim, kolay olmadı. Paraya çok ihtiyacım vardı, o yüzden oynamadığım zamanlarda çalışıyordum. Hem de çok.”

Başını sallıyor. “Ne yapıyordun? Her şeyi bilmek istiyorum.”

Yanağına bir öpücük kondurup, bilmek istediği her şeyi anlatıyorum.

“Seçeneklerim gerçekten sınırlıydı. Lise dışında resmi bir eğitimim yoktu ve gündüzleri çalışamadığım için durum zordu. Yerel bir markette geceleri rafları doldurma işine girdim. Gece yarısından sabah altıya kadar çalışıyordum. Bazı günler, dükkândan çıkıp direkt antrenmana gitmek zorunda kalıyordum. Çok zordu.”

“Vay canına,” diyor. “Hayal bile edemiyorum.”

“Evet, bir süre için berbat bir durumdu,” diye itiraf ediyorum. “Ama şikâyet edemezdim. Benim durumumdaki çok az çocuğun eline geçecek bir fırsat yakalamıştım.”

Soruyor. “Ne zaman uyuyordun?”

“Uyumuyordum. Uyumaya çalıştığımda, başımı nereye sığdırabilirsem oraya sığdırıyordum.”

“Aiden... Ciddi misin?” Sesi endişeyle dolu. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış.

“Antrenmandan sonra yığılır, birkaç saat uyur, yemek yer ve sonra çalışırdım. Şanslıysam, antrenmandan sonra duş alabilirdim. İki yıl boyunca hayatımı böyleydi. Ortadan kaybolmak istediğimden değil...”

“İkisini birden yapamazdın. Hokeyin vardı. Oynamak istiyorsan, önceliklerini belirlemeliydin.”

Yutkunuyorum çünkü Pip’in benim önceliğim olmadığını itiraf etmek üzere olduğumun farkındayım. Ama ona yalan söyleyemem. Söylemeyeceğim.

“Evet.”

“Seçim yapman gerekiyordu...” diyor ama sözünü kesiyorum.

“Yapmamalıydım.”

Omuz silkiyor. “Ama yapmak zorundaydın. Anlıyorum. Bunu duymak kolay değil, ama anlıyorum, Aiden.” Dişlerinin arasından bir nefes üfledi. “Sonra ne oldu?”

“Üniversiteye girdim. Hokey takımına kabul edildim ve ondan sonra işler çığırından çıktı. Hedeflerimin hiç olmadığı kadar yakın olduğunu gördüm ve zihinsel olarak o noktaya geri dönemedim. İleriye bakmam gerekiyordu. Yoldan sapmamak için.”

“Anlıyorum.”

Bunu içten söylediğini biliyorum ve bana bu kadar destek olduğu için minnettarım, ama bu kendimi daha az pislik hissetmemi sağlamıyor. Onun iyi olmasını sağlamaktansa kendi mutluluğumu seçtim ve bu beni dünyanın en büyük pisliği yapıyor.

“Odaklanman gerekiyordu. Risk alamazdın,” diyor, benim için daha fazla mazeret uydurarak.

“Bencilceydi. Ben...”

“Dur. Yapman gerekeni yaptın. O fırsat bana sunulmuş olsaydı muhtemelen ben de aynısını yapardım. O zamanlar hayatta kalmak için en iyisini yapmak zorundaydık, Aiden.”

“Hayır, yapmazdın. Çünkü sen öyle biri değilsin, Cass. Hiç olmadın, asla da olmayacaksın. Hayalimin peşinden gidebilmem için son dolarını bile bana verdin. Bu, bir hafta boyunca yemek yiyip yememen arasındaki fark olabilirdi.”

“Bunu bilemezsin.”

Gözlerini kaçırıyor, rahatsız görünüyor ve bu midemi altüst ediyor. Az önce anlattığım resim gerçeğe ne kadar yakındı? Düşünmem çünkü bu beni öfkeliendirecek.

“Sen iyi bir insansın,” diyorum, elimi çenesinin altına koyup yüzünü bana dönmesini sağlıyorum.

Kaşlarını çatıyor, yüzünde çözemediğim bir ifade geçiyor ama hemen kayboluyor. “Ne?” diyorum, yüzündeki ifadeye şaşırılmış bir şekilde.

“Hiçbir şey. Sadece aramış olsaydın ne yapardım diye düşünüyordum. Ne derdim diye.” Gülümsüyor, dudaklarını sıkı tutarak, sahte bir gülümseme.

Yalan söylüyor. Ama şu anda sormak istemiyorum. Bu anı mahvetme riskini göze alamam çünkü kesin olarak bildiğim bir şey var. Bunu mahvetmek istemiyorum. Şimdi değil.

Asla.

Cassidy’ye âşık oluyorum. Eğer çoktan âşık olmadıysam tabii.

KIRKINCI BÖLÜM

Cassidy

KEŞKE BİLSEYDİ.

O benim iyi bir insan olduğumu sanıyor. Ama ben gerçeği biliyorum.

Elim battaniyenin altına uzanıyor ve yapmamam gerektiğine rağmen, bileğimin eklemine yakın kolumda bulunan yara izine dokunmadan edemiyorum.

Kan. Çok fazla kan.

Kanamayı durdurmam lazım.

Kan derimin üzerinde birikiyor ama durmak bilmiyor.

Gömleğimi başımın üstünden yırtıp yaraya sarıyorum, bunun işe yaraması için dua ediyorum.

İçimden bir ses bunun işe yaramayacağını söylüyor.

Bu acı asla geçmeyecek.

Sırlarımı saklayan yara. Birçok yara izinden biri, ama çıplak gözle görebileceğin tek yara bu.

Beni ömür boyu damgalayacak yaranın bu olması ne kadar da uygun.

Az önce bana söyledikleri hakkında ne diyeceğimi bilmiyorum. Neden uzak durduğunu hiç bilmiyordum. Şüphelerim vardı, ama meğer hiçbiri doğru değilmiş. Bunlar, içimdeki kırık kızın beni köklerime bağlı tutmak için fısıldadığı küçük yalanlardı. Beni koşullarıma bağlı tutmak için.

O kırık kız, çok daha fazlasını hak ettiğimi görmemi istemiyordu. Benim de kaçabileceğimi.

Artık Aiden'in nedenlerini biliyorum ve bu, onun neden öyle davrandığını biraz daha iyi anlamama yardımcı oluyor.

Bu, hissettiğim acıyı silmiyor. Yeterli olmadığımı hissetmenin acısını.

Gerçek şu ki, hiçbir şey o acıyı ortadan kaldırmayacak ama iyileşmeme yardımcı olacak. Zamanla o acıyı hafifletecek.

Bu süreç onu tekrar gördüğümde başladı ve her geçen gün daha iyiye gidiyor. Bu konuşmadan sonra, her şey daha hızlı ilerleyecek. Bu konuşmayı yapmam gerekiyordu.

Kaybettiğimiz tüm yılları geri getiremeyiz. Yalan yüzünden kaybettiğimiz tüm zaman acı veriyor.

Hayatta kavşaklar vardır ve bunların sizi nereye götüreceğini asla bilemezsiniz, ama ben yaptığım şeyi yapmak zorunda olduğumu biliyorum, o da öyle. Bu, benim için kabul edilebilir bir gerçek.

Bu, geçmiş ve bu anın öncesinde ve sonrasında yaşanan her şeyi silmez. Ve şu anda beni rahatsız eden de bu.

Aklım, gerçekte kim olduğum konusunda ona nasıl yalan söylediğime geri dönüyor. Çünkü korkuyordum. Çünkü beni uzaklaştırmasını istemiyordum.

Keşke geri dönebilsem, belki bir şeyleri değiştirebilirdim. Belki işler farklı olabilirdi. Belki de hiç...

“Neden ağlıyorsun?” Parmak ucunun pürüzlü dokunuşu tenime geliyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. O anda yanağımdan

bir damla gözyaşı süzüldüğünü fark ediyorum. O da parmağının ucunda onu topluyor. Başını bana doğru eğiyor. “O güzel kafanın içinde neler dönüyor?”

Göğsümden istem dışı bir hıçkırık patlar. “Ben korkunç bir insanım.”

Gözleri fal taşı gibi açılır, ağzı da açık kalır. “Değilsin.” Bunu o kadar ikna edici bir şekilde söylüyor ki, benim yaptıklarımı yapmamış bir kız ona inanabilir. Ben inanmıyorum. Ben gerçeği biliyorum.

“Sen bilemezsin.” Geçmişimi düşünürken sesim titriyor.

O oturur, beni de beraberinde kaldırır. Gözlerimin içine bakıyor, söylediklerinde ciddi olduğunu anlatmaya çalışıyor.

“Bu doğru değil, Cass. Her şeye rağmen, seni tanıyorum.”

Bir damla gözyaşı daha düşer. Bu sefer silmez. Gözyaşı dudaklarımda birikir ve o hızla hareket eder, aramızdaki küçük mesafeyi aşar ve dudaklarını benimkilere değdirir, hüznümü tadar. Bir hıçkırık boğazımda takılır ve ona karşı titrerim.

Geri çekildiğinde çenesini eğiyor, kelimeler olmadan neler olduğunu soruyor.

“Bazen ikiye bölünüyor gibi hissediyorum. Kim olduğumu bilmiyormuşum gibi. Süitine girdiğim anda sana söylemeliydim.” Başımı sallıyorum ve dudaklarımdan bir nefes patlıyor. “Ben olduğumu söylemeliydim.”

Aiden sessiz, çenesi sıkı ve kaşları çatık.

Ne düşünüyor acaba? Keşke kafasının içine girip düşüncelerini okuyabilseydim. Ne yazık ki yapamıyorum.

“Korkmuştum,” diyorum çabucak, sessizliği doldurmak için.

Hâlâ konuşmadı ve sessizlik beni rahatsız ediyor.

Tüm anılar, bizim anılarımız, geçtiğimiz ay, onunla geçirdiğim her bir dakika, o bir şey söylemesini beklerken kafamda canlanıyor.

Herhangi bir şey.

Az önce seks yaptığımızı ve kızgın olmadığını söylediğini biliyorum, ama şimdi korkuyorum. Öpücüklerine ve dokunuşlarına, sözlerine rağmen her şeyin başıma yıkılacağından korkuyorum. Şu anda duygularını sorguladığından endişeleniyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Onu kaybedemem.

Beynimin mantıklı kısmı bana kaybetmeyeceğimi, onun beni çoktan affettiğini söylüyor. Bugün beni öpüş şekli bunu gösteriyordu. Beni kucaklama şekli. Yine de her zaman mantıklı olamayız. Bazen o müdahaleci düşünceler kendiliğinden oluşuyor.

“Sadece istedim ki-” diye başlıyorum ama sözlerim boğazımda kalıyor. “Eğer bilseydin. Eğer sana söyleseydim, sen-”

“Hayır.”

Bunu duyunca gözlerim açıldı. Her şeyin bir yalana dayandığını ve burada olmamın tek nedeninin o yalan olduğunu biliyordum. Acı veriyordu, çünkü içimden bir ses, dürüst olsaydım belki de beni Pip’ten daha fazlası olarak göreceğini düşünüyordu.

“Bunu yapmak zorundaydın. Yaptığına sevindim,” dedi, beni hayrete düşürerek.

Ağzım açık kaldı, sonra hemen kapattım. “Bekle. Ne?”

“Artık neden yaptığını biliyorum. Beni kandırmak için süitime gelmedin. İşler sadece kontrolden çıktı. Başka birini bekliyordum ve sana hiçbir şeyi sindirebilmen için yeterince zaman vermedim.” Espriden uzak bir kahkaha atıyor. “Seni hatırlamadım. Eminim kafan milyonlarca yerdeydi, ben de o sırada yüzüne gizlilik anlaşmaları dayatıyordum.” Başını geriye atıp inliyor. “İşlerin ne kadar hızlı gelişebileceğini anlıyorum ve sonra... tren kaçmıştı.”

O gece nasıl geçtiğine dair oldukça doğru bir tablo çizdiği için başımı sallıyorum.

“Sonrasında sana söyleyebilirdim. Ama...” Bunu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışırken sözlerim kesiliyor. “O gece, sınıflandırma sırasında, eski alışkanlıklar devreye girdi. Yardım etmek istedim.” Omuz silkiyorum. “Zaman geçtikçe, seninle olmak istedim. Sana yardım etmeye devam etmek istedim, ama ben Pip olsaydım, bunu bana asla izin vermezdin.”

Yanağını ısıtıyor, derin bir nefes alıp burnundan üflüyor.

“Haklısın, benim için hayatını askıya almana asla izin vermezdim çünkü yaşamayı hak ediyorsun, Cassidy. Hayallerinin peşinden koşmayı hak ediyorsun.”

Espriden uzak bir kahkaha atıyorum. “Peşinden koşacak pek bir şey yoktu, Aiden. Ve dediğim gibi, burada seninle olmak istedim.”

Başını sallıyor, bir şeyler mırıldanıyor, ama sonunda başını kaldırıp gözlerime bakıyor. “Gerçeği bilseydim, bunların hiçbirini yapmana izin vermezdim. Seni uzaklara gönderirdim.”

Yüzüm düşer, ama ondan yüzümü çevirmem. Reddediyorum.

“Mesele şu ki, bilmediğim için mutluyum, çünkü işler değişti. Cassidy’yi tanıdım. Seni tanıdım. Ve hiçbirinden pişman değilim. Hiçbirini değiştirmek istemiyorum.”

İkimiz de hareket ederiz, birbirimize yaklaşıyoruz, dudaklarımız birbirine yapışır. Uzun bir öpücük. Tutkulu bir öpücük. Ama Aiden çekilmeden önce uzun sürmez, beni neredeyse nefes nefese bırakır.

“Konuş ve sonra...” Aiden, olasılıkları yaramaz bir gülümsemeyle havada bırakır.

İkimiz de birkaç saniye sessiz kalırız. İkimizin de ortaya çıkardığı tüm gerçeklerle hava ağırlaşır. İtirafarımdan dolayı çok hassasım.

“Kaçırdıklarımı anlat bana,” der Aiden, sessizliği bozarak.

“Oh, Tanrım. Hayır.” Gülmeye çalışıyorum, ama gerçek şu ki, Aiden gittikten sonra karavanda geçirdiğim zamanları bir daha asla düşünmek istemiyorum.

Ergenlik yıllarımda katlanmak zorunda kaldığım onca şeye rağmen bu kadar yol kat etmiş olmam bir mucize.

Sadece babam. Bahsetmeye bile gerek yok...

“Cass.” Adımı duymak, beni korkunç bir yere geri gönderecek gibi duran karanlık düşüncelerden kurtarıyor.

“Evet.” Kelime bir fısıltı gibi ağzımdan kaçıyor.

“Buraya gel.” Beni kendine doğru çekiyor, başımı göğsüne yaslayabileceğim kadar.

Bu pozisyonda olmayı seviyorum. Kalp atışlarını duymayı ve hissetmeyi seviyorum. Onun burada ve güvende olduğunu bilmek.

Huzur içimi kaplıyor. Sanki evimi bulmuşum gibi. Çünkü Aiden benim için tam da bu. Ev. Onu gördüğüm ilk günden beri hep öyle oldu.

“Neyi kaçırdığımı bilmek istiyorum,” diyor saçlarıma doğru.

“Faturaları nasıl ödediğimi mi? Babamı nasıl beslediğimi mi?”

Omuzları geriliyor ve tüm vücudu kaskatı kesiliyor. O rahatlayıp, “Eğer bana anlatmak istediğin buysa,” dediğinde, o anı mahvettiğimden korkuyorum.

Kendimi çekiyorum, bakışlarım göğsüne kilitlenmiş. “İstemiyorum. O zamanki hayatım...” Kafamı sallıyorum, zihnimde dolaşan başıboş düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. “Geçmişte kaldı. Yaşadım. Başardım.” Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. “Oraya geri dönmek istemiyorum.”

Gözleri benimkilerde dolaşıyor ve ne bulacağını düşündüğünü merak ediyorum.

“Çok şey kaçırdım ve eğer konuşmak istersen...”

“İstemiyorum. O konuda değil.” Boğazımı temizlerim, sinirlerimi yatıştırmaya çalışırım. “Ne istersen anlatırım, ama sadece sen gittiğin zamanla ilgili değil.”

Sözlerim onu etkiliyor mu, söylemek zor. Yüz hatları donmuş, yüzünde hiçbir duygu yok, ama mesele şu ki, ben Aiden'ı tanıyorum. Düşünmesi gerekiyor.

“Eğer istediğin buysa.”

Tek söylediği bu, ben de başımı sallıyorum.

Şu anda, az önce söylediklerimi sindiriyor ya da söylemediklerimi. Ama yakında sessizliği ona yetmeyecek. Bu konuda konuşmak istemediğim konusundaki ısrarım yetmeyecek. Gerçeği, benim gerçeğimi bilmek isteyecek. Ve bunu istediğinde Tanrı yardımcım olsun.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Aiden

AYLARDIR HATTA YILLARDIR HER SABAH UYANDIĞIMDA, YAPMAM GEREKEN İŞLER ÜZERİME ÇULLANIYORDU. İLK KEZ BÖYLE HİSSETMİYORUM.

Kafamın içinde kalkıp yapılacaklar listesine başlamam gerektiğini söyleyen hafif bir uğultu var, ama yerimden fırlayıp işlere koşuşturmak yerine saate bakıyorum. Saat sabah dokuz.

Hayır. Saat dokuz değil, dokuz yirmi.

Neredeyse gülmek istiyorum. Nasıl oldu da bu kadar geç uyuyabildim?

Bu dürtüye yenik düşüp gülüyorum çünkü bunun en son ne zaman olduğunu bilmiyorum.

En son bu kadar geç uyandığımda, hele ki saatin tek sayı olmadığı bir saatte uyandığımda. Bu beynime kazınmış ve her şeye rağmen vücudum bunu biliyor.

Bugün hariç.

Dün gece telefonumu tekrar açmayı unuttum. Cass ile konuşurken kapatmıştım, ama onu tekrar açma dürtüsü, yoğun tartış-

mamız ve onun vücuduna hayranlık duymamız arasında bir yerde kayboldu.

Görünüşe göre, zihnim bile Cassidy ile birlikte olmanın listelerden ve ritüellerden daha iyi olduğu konusunda hemfikir.

“Orada neye gülüyorsun?” diyor yanımdan, ben de ona dönüyorum.

Yarı uykulu haliyle çok sevimli görünüyor. Eli başının üstüne atılmış, saçları yastığın üzerine yayılmış.

“Hiçbir şey. Sen uyu.”

“Artık uyuyamam,” diyor, oturur pozisyona gelerek. “Bir kez uyandım mı, uyanırım.” Başı sağa sola dönüyor, gözleri yarı kapalı. “Saat kaç?”

“Dokuzu geçti.”

“Vay canına. Saat dokuza kadar mı uyuduk? Sen saat dokuza kadar mı uyudun?” diye düzeltiyor, çünkü Tanrı biliyor ki, Cass’ın benim gibi belirli bir saatte uyanma takıntım yok.

Elbette benim programıma uyuyor, ama beni her şeyin en ince ayrıntısına kadar yönetmediği zamanlarda kesinlikle katı bir hayat sürmüyor.

Hiç sürmedi.

Ve onun da bir zamanlar en iyi arkadaşım olan kıza göre pek değişmemiş olması içimi rahatlatıyor.

Şimdi o daha fazlası ve ben bunu seviyorum.

“Bu yüzden güldüm,” diyorum, omuzlarımı silkiyorum.

Elini yüzünden çekiyor ve geniş gözler ve şaşkın bir bakışla karşılaşıyorum.

“İyi misin?” Elini uzatıp alnıma dokunuyor. “Hasta mısınız?”

Kıkırdıyorum, şakacı bir şekilde eline hafifçe vuruyorum, sonra o narin elini tutup dudaklarıma götürüp oraya bir öpücük konduruyorum. “Hayır, Cass. Sadece mutluyum.”

Bunun üzerine, bana dünyayı sarsan bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Yemin ederim ki o gülümseme odayı aydınlatıyor.

“Bugün ne planın var?” diye soruyorum, tüm planlarını bilmek istiyorum.

“Ne yapmamı istersen onu yaparım, onun dışında boşum,” diyor gülümseyerek.

Neyse ki bugün maçımız yok. Antrenman da yok. Koçun başı yaşanan tüm o dramlarla oldukça meşgul. Ama benim bir fikrim var. Gitmek istediğim tek bir yer var ve onun da benimle gelmesini istiyorum.

“Seni bir yere götürmek istiyorum.”

Kaşlarını kaldırıyor. “Çok mu gizemlisin?”

“Beni tanırsın.” Gülmeme engel olarak göz kırpmıyorum.

Bu kız beni neşelendiriyor. Durmadan gülümsemek istememe neden oluyor.

“Peki, biraz bilgiye ihtiyacım var. Ne giymem gerekiyor? Ne zaman gidiyoruz? O tür şeyler.” İki elini kaldırıp, terazi gibi hareket ettiriyor.

“Rahat kıyafetler.” Dudaklarımı büzerek, bir kızın ne giyeceğini düşünmeye çalışıyorum. “Ama sıcak tutan bir şey. Bir kazak getir. Dışarısı güzel olsa bile.”

Dudaklarını yaladı. “İlginç.”

İleri atıldım ve onu nazikçe yatağa itekledim. Çılgılığı kıkırdamaya dönüştü ve bunun asla bitmesini istemediğim bir ses olduğunu fark ettim. Dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Bir şeyler yiyip sonra çıkalım. Bir saat uygun mu?”

Bana gülümsüyor, parlak gözleri güneş ışığında parlıyor. “Bana uyar. Bakımı kolay biriyim.”

“Sende sevdiğim şeylerden biri.” Sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz gözleri fal taşı gibi açılıyor, ama çabucak toparlanıp yataktan atlıyor.

“Çabuk hallederim,” diyor, sesi biraz titriyor.

Siktir!

Ne aptalca bir laf. Aşk beyanlarında bulunmak için henüz çok erken. Gerçek şu ki, Pip’i seviyorum. Her zaman sevdim.

Ama Cassidy’ye âşık olduğumdan emin değilim, ama kesinlikle o yöne doğru gidiyorum.

Aramızdaki bu şeyin özel olduğunu söyleyebilirim ve kim bilir bu nereye varacak? Belki aşka. Ama henüz buna bir isim koymaya hazır değilim, halen çok yeni.

Kahveyi hazırlamak için mutfağa doğru ilerlerken suyun aktığını duyuyorum.

Hemen yemek yapmaya başlıyorum, ikimize de yumurta ve tost hazırlıyorum. Çıkmadan önce hızlı bir kahvaltı. Yemek pişerken mutfağı titizlikle temizleme fırsatını değerlendiriyorum. Ayak seslerini duyduğumda, yemek tabaklara konmuş ve çıkmaya hazır.

En iyi kısmı ne biliyor musun? Yemek yaptığımı asla anlayamazsın. Hiçbir şey yerinden oynamamış. Her şey doğru yerinde.

Uykuya dalmış olabilirim, ama belli ki halen benim.

Bir gecede değişebileceğimi düşündüğümünden değil, ama Cassidy’nin hayatımdaki varlığı, bazı küçük tuhaflıklarımın düzelmesine kesinlikle yardımcı oldu.

Ne de olsa Roma bir günde inşa edilmedi.

Ama onun için değişmek istiyorum. Ayrılan adam değil, ihtiyacı olan adam olmak istiyorum ve eğer kendi sorunlarımı aşmak o değişmiş adam olmanın yolu ise, öyle olsun. Mümkün olan her şeyi yapacağım.

Play-off maçları bittikten ve umarım bir şampiyonluk kazandıktan sonra, bu konuyu araştıracağım. Bana yardım edecek doğru kişiyi bulacağım.

“Bu çok lezzetli görünüyor,” diyor, altdudağını ısırarak.

“Otur,” diyorum. “Sadece biraz zamanımız kaldı.”

Cassidy yanıma oturuyor ve ikimiz de yemeğe dalıyoruz.

Konuşmamızı hafif tutuyoruz ve çok geçmeden bitiriyoruz.

Cass temizlikte bana yardım etmek için elinden geleni yapıyor, ben de onu memnun etmek için elimden geleni yapıyorum, giyinmek için izin isteyene kadar yardım etmesine izin veriyorum. O giyinmeye gittiğinde, istediğim gibi olana kadar tezgâhları tekrar kontrol ediyorum, sonra duşa giriyorum.

Giyindikten sonra, onu mutfakta beni beklerken buluyorum.

“Hazır mısın?” diye soruyorum.

“Tabii ki,” diye cevaplıyor, kolunda bir kapüşonlu sweatshirt asılı.

Birlikte daireden çıkıyoruz, asansöre biniyoruz ve sonra rahat bir sessizlik içinde sokağa çıkıyoruz, ikimiz de birbirimizin yanında olmaktan mutluyuz.

Redville şehir merkezi pazar sabahları sessizdir; şehrin çoğu evlerine kapanmış, hafta sonunu huzurlu bir şekilde bitirmenin tadını çıkarıyor.

“Yürüyeceğiz. Senin için sorun olur mu?” diye soruyorum.

O başını sallıyor. “Temiz hava iyi gelir.”

Elini tutuyorum ve onu hedefimize doğru yönlendiriyorum. Bu konuda gerginim. Benim için önemli olan şeyler hakkında başkalarının ne düşündüğünü hiç umursamamıştım, ama bu Cass... Pip... ve ben çok ama çok umursuyorum.

“Peki... herhangi bir ipucu var mı?” diye soruyor ve ben boğazımı temizleyerek içime sızan şüphelerden kendimi kurtarıyorum.

“Hayır.”

Ona bir göz atıyorum ve o dudaklarını ısırıyor.

“Kes şunu. Kanatacaksın,” diyorum şakacı bir şekilde.

Dudaklarını büzüp gözlerini kısarak bana bakıyor. “Hiç komik değilsin.”

“Ben çok eğleneliyim.”

“Hayır.” Başını sallıyor.

“Dün gece öyle demiyordun,” diye alay ediyorum, o da aniden durup burnunu kırıştırıyor. Esprili bir cevap atmak üzereyken, eğilip onu öpüyorum.

Onunla yeniden bir araya gelmeden önce, halka açık bir yerde yapmayı hiç düşünmediğim bir şey.

Kollarımın arasına iç çekerek yaslandığında, dudaklarına doğru gülerek geri çekildim. “Sadece birkaç blok daha.”

Güneş ışığı üzerimize parlıyordu. Cass, bir tişört ve eşofman giymişti, ama kollarında yakında ihtiyaç duyacağı bir kapüşonlu sweatshirt taşıyordu.

Bir blok sonra durdum ve bulunduğumuz yeri işaret ettim.

Başını kaldırdı ve dün beni bulduğu bankı tanıdı. Yüzünde şaşkınlık belirgindi. “Yine bank mı?” diye komik bir şekilde soruyor.

“Hayır.” Bankın birkaç metre ötesindeki binayı işaret ediyorum. “Orada.”

Başını eğiyor. “Peki orada ne var?”

“Göreceksin.” Elini tutup binaya doğru çekiyorum.

“Tamam. Peki.” Gözlerini deviriyor. “Hadi gidelim o zaman.”

El ele tutuşarak onu Redville gençlik merkezine götürüyorum. Sonra buz pistine girene kadar uzun koridordan ilerliyoruz.

İçeri adımımızı attığımız anda soğuk hava yüzümüze çarpıyor ve Cass yanımda titriyor.

“Sana kazak getirmeni söylediğim için mutlu musun?”

“Evet.” Elimi bırakıp üzerine bir kat daha giymek için kapüşonlu ceketini giyerken “t” harfini patlatıyor.

Hazır olunca onu pistin aşağısına götürüyorum, buzun yanındaki banklara doğru ilerliyoruz.

Koç Joseph'e el sallıyorum, o da selamımı karşılıyor, takıma dönüp duyamadığımız bir şey söylüyor. Bir an sonra, bir grup çocuk bize doğru kayıyor.

“Bu ne?” diye soruyor, bana dönüp kocaman bir gülümsemeyle.

“Bu, Cass, benim sponsor olduğum gençlik ligi.”

“Gerçekten mi? Bu harika, Aiden.”

Henüz en özel kısmını görmemişti, ama sonra oyuncularımдан biri döndü ve kızım takımın adını gördü.

The Pipsqueaks.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Cassidy

**ÖNÜMDE KAYAN ÇOCUKLARIN SIRTINA YAZILMIŞ
KELİMELEİ OKURKEN KALBİM GÖĞSÜMDE BİR DA-
VUL GİBİ ATTIYOR.**

The Pipsqueaks.

Bayılacakmışım gibi hissediyorum. Ağzım açılıp kapanıyor ve Aiden'a dönüp bakıyorum.

Yüzünde, sanki benim böyle tepki vereceğimi biliyormuş, bunu bekliyormuş gibi, yaramaz bir gülümseme var ve gülümseme şekline bakılırsa, bundan çok hoşlanıyor.

Kullanmak istediğim kelimeleri bulmaya çalışarak ona bir saniye daha bakıyorum ama dilim tutuluyor. İlk başta hiçbir şey çıkmıyor. Sadece bakıyorum.

“Beklediğin gibi değil, değil mi?” Sesi alaycı ve bu, kahkaha patlamadan önce dudaklarımı kapatmama neden oluyor.

“Hayır. Hiç de değil.” Küçük çocuklara bakmak için dönüyorum. Tahmin etmek gerekirse, dört ya da beş yaşlarında görünüş-

yorlar. “Onlara neden Pipsqueaks¹² deniyor?” diye soruyorum, sesim alçak.

Beynim bunun bir tesadüf olduğunu haykırıyor, ama kalbim tesadüf diye bir şeyin olmadığını söylüyor. Bu ismin benimle bir ilgisi olduğunu söylüyor.

Aiden bana yaklaşıyor ve tam yanımda durduğunda elini yüzüme koyuyor.

Onun bana dokunuşunu severek ona daha da yaklaşıyorum. Her zaman çarpan kalbimi sakinleştirebilme yeteneğini.

“Senin için bariz olacağını düşünmüştüm,” diye cevaplar ve karnımda anında kelebekler uçuşmaya başlar.

Biliyordum. Sadece onun bunu söylemesine ihtiyacım vardı. Tüm bunları gerçek kılmak için. Bir rüyada kaybolmadığımı kanıtlamak için.

“Takımın sponsoru benim. Aslında tüm buz pistinin, takımların ve her şeyin sponsoru benim. Buradaki çocukların hiçbiri dersleri, ekipmanları vb. karşılayamazdı...”

“Bütün bunları sen mi yapıyorsun?” diyorum, sesim hayranlıkla dolu.

“Evet.”

Derin bir nefes alıyorum, ayrıldığımızdan beri Aiden’in yaptığı her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Beni hayatına ne kadar entegre ettiğini.

Bu çok sevimli. İçimi ısıtıyor.

Tüm o şüpheleri ve ihanet duygularını çok saçma hissettiriyor. Geri dönmemiş olabilir, ama asla unutmadı ve bu benim için her şey demek.

“Oyuncular kaç yaşında?” diye soruyorum, sesimden duyguyu çıkarmaya çalışarak.

12- Ufaklık. (e.n.)

“Bu grup benim beş yaşındakilerim, ama liseye kadar tüm çocuklara yardım ediyorum.”

Gözlerim doluyor ve Aiden görmesin diye hızla ondan uzaklaşıyorum.

Kendisi gibi çocuklara yardım ediyor. Kendilerini ifade edecek bir yol bulamayan çocuklara, o bu yolu sunuyor.

“Onlara bir şans veriyorum. Senin bana verdiğin şansın aynısını,” diyor.

Görüşüm yine bulanıklaşıyor, akmayan gözyaşlarım düşmek üzere.

“Bunu nasıl bilemedim?” diye fısıldıyorum, ona değil, daha çok kendime. Birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen, bir şeyler fark etmem gerekirdi. Bazı kâğıtlar falan.

Ama tüm bu olay benim için büyük bir şok oldu. Sanki karanlıkta oturuyordum da ışık birden yandı gibi hissediyorum.

“İnsanların benim hakkımda hiçbir şey bilmemesinin nedeni neyse, o; ben özel biriyim.”

Başımı sallayıp ona dönüyorum. “Evet, bunu biliyorum, ama senin için çalıştığım için bilmem gerekmez miydi?”

“Katılımımı duyurmam. Elbette, sezon dışında daha iyi oyuncular olmalarına yardım etmek için gönüllü olarak çalışıyorum ama bunu finanse ettiğim için övgü almıyorum.”

“Neden? Yaptığın şey harika.”

“Bunu övgü için yapmıyorum.

Bunu onlar için yapıyorum. Kendi hataları olmadan, yardım olmadan asla hokey oynayamayacak olan bu çocuklar için.”

Gözlerimi kırıp derin bir nefes alıyorum. O, onların durumlarına dikkat çekmek istemiyor.

“Anlıyorum. Benim sosyal hizmet uzmanı olmak istememin sebebi de bu.”

O, onay ve anlayışla başını sallıyor. “Bizim gibi çocuklara yardım etmek için.”

“Bu harika, Aiden.” Etrafa bakıyorum. “Gerçekten.”

Dudakları, dünyayı sarsacak bir gülümsemeye dönüşüyor.

“Hadi, adını taşıyan takımla tanışalım.”

Geniş bir gülümsemeye şimdi sıra bende.

Elini uzatıp elimi tutuyor, sonra bizi buzun betonla buluştuğu yere doğru götürüyor.

“Hey, Slate!” Küçük bir grup çocuk, bize doğru kayarken bağıırıyor. “Bugün bizimle oynuyor musun?”

“Hayır dostum. Bugün olmaz.” Küçük çocuklardan biri sözlerine surat asar. “Ama sizinle tanıştırmak istediğim biri var. Bu Cassidy. Kız arkadaşım.”

Bu söz üzerine kalbim patlayacak gibi olur. Geçmişte bana böyle hitap ettiğinde, ağzımda hep kötü bir tat bırakırdı. Yalanlar, sanki boğuluyormuşum gibi hissettiriyordu.

Ama şimdi, günün taze ışığında ve artık Pip olduğumu bildiği gerçeğiyle, bu unvana karşı sevinç duyuyorum. Bugün, her şey mümkün gibi geliyor. Sanki bu bir aldatmaca değilmiş gibi. Beni seçiyor. Cassidy.

“Peki senin adın ne?”

“Ben Sam,” diyor küçük çocuk, elini kaldırarak.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Sam.”

Çocuklar tek tek yanıma gelip kendilerini tanıtıyor, sonra da çocuk kalmayınca Aiden onlara alıştırma yapmalarını emrediyor.

Bunu yaptığında gülmeden edemiyorum. O doğuştan bir koç. Evet, kontrolcü, ama sesi o kadar sevgi ve huzur dolu ki, çocuklar onun rehberliğinde gelişiyor.

O, yıllar önce kendisine tam da ihtiyacı olan kişi.

Onda bu yoktu. Elbette, sonunda onu zorlayan bir koçu oldu,

ama o zamana kadar o bir genç olmuştu.

Bu yaşta, Aiden paten kaymayı kendi kendine öğrenmek zorunda kalmıştı.

Yanında kimse yoktu.

Bu çocuklara verdiği şey paha biçilemez.

Ve kalbim bu harika, karmaşık adama karşı zaten sevgiyle doluy-
sa da şimdi taşmaya başladı.

Çocukların kaymasını izlerken, Aiden'ı elli yaşlarının sonlarında
olan yaşlı bir adamla konuşurken bırakıyorum.

Bu küçük çocuklar doğuştan yetenekli, kayarken hiç zorlanmı-
yorlar. Daha da önemlisi, bu sporu sevdikleri belli. Bunun için
yaşıyorlar.

Tıpkı Aiden gibi.

Sonunda gözlerimi oyundan ayırıp Aiden ve o adamın bana
doğru geldiğini görüyorum.

“Cass, seni Koç Joseph ile tanıştırmak istiyorum. Joe, bu benim
kız arkadaşım, Cassidy.”

“Memnun oldum,” diyorum, elimi uzatıp tokalaşmak için.

“Ben de memnun oldum. Slate'i mutlu görmek güzel.” Sözleri
babacan bir sevgiyle dolu. Sanki Aiden'ı gerçekten önemsiyormuş
gibi. Adamı hemen sevdim.

“Bu tesis ne zamandır açık?” diye soruyorum, sohbet etmeye
çalışarak.

Koçun gözleri büyüdü ve Aiden başını eğdi. “Cass'e bu konuda-
ki rolümü anlatmıştım.”

Bana baktı, sonra tekrar Aiden'a döndü. “Serbestçe konuşabilir
miyim?”

Aiden başını salladı ve, “Evet,” dedi.

“Bu bir değişiklik.” Yaşlı adam sırtıttı ve tekrar bana döndü. “Buz
pisti ve gençlik grubu son altı yıldır faaliyette. Aşağı yukarı.”

Kafamda hesap yapıyorum. Benim mevduatlarım gibi, Aiden de bunu Saints'e seçildikten kısa bir süre sonra başlatmış.

"Bu harika." Aiden'a dönüyorum. "Sen harikasin." Sadece onun görebileceği şekilde dudaklarımla söylüyorum.

"En azından bunu yapabilirdim," diyor Aiden, omuz silkiyor. "Bu çocuklar bir gün harika şeyler yapacak."

"Kendini küçümseme," diyor Koç Joseph ona, sonra bana dönüyor. "Burada antrenman yapan, alıştırmalar yapan birçok yaş grubumuz var, ama bundan daha fazlası var. Bu çocuklara başarılı olmak için ihtiyaç duydukları her şeyi veriyoruz. Patenler. Ekipman. Dersler."

"Onlara mutlu bir hayat için en iyi şansı veriyorsunuz," diyorum, burada neler olduğunu tüm kalbimle anlıyorum.

Koç başını sallar. "Seninle tanışmak harikaydı, Cassidy. İşime dönmem lazım."

"Tanıştığımıza memnun oldum, koç." Gülümserim ve Slate'e veda etmesini dinlerim; sonra gururla sırtını okşar ve çocuklara yardım etmek için kayarak uzaklaşır.

Kıkırdarım, mutluluğumun taşmasını engelleyemem. "Sen gerçekten harikasin."

"Sadece yatırımımın karşılığını vermeye çalışıyorum." Göz kırıyor ve eriyorum, bu tek hareket o kadar seksi ki.

Midemde en güzel şekilde kelebekler uçuşuyor ve onu buradan alıp yatağa geri götürme isteğim çok yoğun.

"Bunu ve çok daha fazlasını yaptın," diyorum.

"En azından bunu yapabilirdim." Etrafına bakıyor ve ne kadar gurur duyduğunu görebiliyorum.

"Koç Joseph haklı. Kendini küçümseme, Aiden. "Bu," derim, etrafı işaret ederek. "Bütün bunlar. Bir servete mal olmuş olmalı. Bunu pek çok kişi yapmaz."

“Yaşamak için ihtiyacım olan kadar para var; geri kalanı, bu çocuklara bir şans vermek için gidiyor.”

Bunun üzerine kollarıma sarılıp dudaklarından öperim. Öperken kıkırdamaları duyarım, ama umursamam.

Bu adamı seviyorum.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aiden

BU GECE, BULLDOGS İLE OYNAYACAĞIMIZ BEŞİNCİ MAÇ İÇİN TAMPA'YA DÖNDÜM. Bu turu kazanırsak, play-off maçlarının üçüncü turuna yükseleceğiz.

Böylece, bizimle Kupa arasında sadece iki takım kalacak.

Soyunma odasındaki atmosfer her zaman yoğundur, ama bugün daha da öyle. Herkes maça hazırlanmaya odaklanmış durumda. Maçı domine etmek için zihinlerini doğru modda tutmaya çalışıyorlar.

Buz pistine geldiğimden beri ben de bunu yapıyorum.

Diğerlerinden farklı bir yöntemim var. Her zaman öyleydi ve onlar da her zaman buna saygı duydu.

Takım arkadaşlarımı hazırlık yaparken bir grup halinde toplanmış, gülüp şakalaşıyorlar.

Ben ise gözlerden uzak, kendi özel alanımdayım; elimi bantlamak, çoraplarımı düzeltmek ve zihinsel olarak kendimi hazırlamak gibi maç öncesi ritüellerimi yavaşça yerine getiriyorum.

Cass'in tribünde oturup beni izlemeye hazır olduğunu bilmek, bugünü farklı kılıyor.

Elbette, daha önce de onun önünde oynamıştım, ama bu seferki farklı geliyor. Muhtemelen artık resmen bir çift olduğumuz için.

Çıkıyoruz.

Bunu açıkça söylememiş olabiliriz, ama durum bu. Onunla birlikte olmak istiyorum, o da benimle birlikte olmak istiyor. Ve bu, o zamandan beri beni ilk kez izleyeceği an olacak.

Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum, takımima katılmadan önce son hazırlıklarımı tamamlıyorum.

Koç öne çıkıyor, dikkatimizi çekmek için bir kez öksürüyor. İkinci kez öksürmesine gerek kalmaması gerektiğini hepimiz çok iyi biliyoruz.

“Bu maçı kaybetmeyin, çocuklar.”

İşte bu. Konuşma bu kadar ve gülmeden önce gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum.

Koçun genellikle söyleyecek çok şeyi vardır. Onun uzun uzadıya konuşmaları yüzünden bazen zamanı zorlayıp, neredeyse geç kalmıştık. Bugün ise kısa ve öz konuşuyor ve bundan memnun olmadığımı söyleyemem.

Ciddi sayılmayacak motivasyon konuşmasının ardından herkes soyunma odasından çıkıyor, ben de onların peşinden gidiyorum.

En son çıkan.

Kalabalığın çığlıklarını duyabiliyorum.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, adrenalin damarlarımdan akarken buzun üzerine süzülüyorum.

Merkeze doğru kayıyorum ve tribünlere bakıyorum. Nerede olacağını genel olarak bildiğim için onu bulmam uzun sürmüyor. Cassidy gülerek başını geriye eğmiş, yanındaki kişinin söylediği bir şeyi açıkça komik bulmuş. O lanet olasıca muhteşem.

Gözlerim vücudunda aşağı doğru kayıyor ve göğsünde duruyor. Benim formamı giymiş ve bu manzarayı görünce pantolonumun

içindeki aletim sertleşiyor. Bu kadar basit bir şey bende nasıl bu kadar tepki yaratabilir ki?

Siktir!

Saçlarını topuz yapmış haliyle, o tam bir ıslak rüya.

Başımı sallıyorum. Bunun sırası değil.

Buzun üzerinde durmuş, maçın başlamasını bekliyorum. *Aklını başına topla, Slate.*

Dikkatimi öne verip maçın başlamasını bekliyorum. Tribünlerdeki insanlar ayaklarını yere vurup gürültü çıkarırken kalbim heyecanla çarpıyor. Sonra oluyor. Beklediğim an. Disk düşüyor ve ben ileriye doğru patlıyorum, patenlerim buzu hassas bir şekilde kesiyor.

İşte sevdiğim şey bu.

Maçın heyecanı.

Diski kontrol etmek.

Vücudumu sınırlarına kadar zorlayıp rakip takımın kalesine doğru koşarken soğuk hava yüzümden geçip gidiyor.

Zaman geçiyor, hamleler yapılıyor, ama nihayet ikinci periyodun on altıncı dakikasında fırsatı yakalıyorum.

Buzu gözden geçirip kaleye giden en iyi yolu analiz ediyorum.

Bakışlarım beni engellemek için hareket eden rakip defans oyuncusuna kayıyor.

O benim zayıflığımı arıyor, ben de onunkini.

İşte o anda görüyorum.

Ne yapmam gerektiği apaçık ortada.

Küçük bir boşluk, bir fırsat penceresi görüyorum ve bir hız patlamasıyla ona doğru fırlıyorum, savunmacıları geride bırakıyorum.

Ben kopup, rakip takımın arasından zikzaklar çizerek kaleye doğru ilerlerken kalabalık çığına dönüyor. Neredeyse varana kadar sopamla disk yönlendiriyorum.

Her hareketimde seyircilerin coşkusu artıyor. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor.

Şutumu atıyorum.

Gol.

Seyirciler coşuyor, ama ben yine tribünlerde Cass'i ararken gözüm sadece onda.

Etrafındaki kargaşaya aldırmadan, kalabalığın içinde göze çarpıyor. Ayakta duruyor, kollarını havaya sallıyor, çılgına dönmüş, benim için kutlama yapıyor.

Seyircilere seslenen korna yankılanırken, artık resmiyet kazandı: Kazandık.

Bitkin ve yorgun bir halde soyunma odasına yöneliyorum.

Kısa süre sonra maç sonrası ritüellerimi tamamliyorum; buzlu suya daldırdığım için saçlarım ıslak, giyinmiş ve eve gitmeye hazırım.

Bu bir deplasman maçı olduğu için, ikimiz de eve dönene kadar Cass'i göremeyeceğim, ama bu olmaz. Onu görmem lazım.

Telefonumu alıp ona bir mesaj atıyorum.

Ben: Soyunma odasının dışındaki koridora gel.

Cass: Zaten buradayım. Bekliyorum.

Sözleri beni gülümsetiyor. Tabii ki burada. O her zaman ihtiyaçlarımı önceden tahmin eder.

İyi ki de öyle, çünkü bu gece takımımınla birlikte uçağa binip Redville'e dönmeden önce en azından veda etmek istiyorum.

Soyunma odasından bir adım dışarı çıkıyorum ve onu orada beni beklerken görüyorum.

Muhteşem.

Lanet olsun, nefes kesici.

Ve benim formamla.

Siktir!

Onu içime sindirirken sikim kaya gibi sertleşiyor.

Hudson'ın yanında duran koça dönüyorum. "Koç, halletmem gereken bir iş var. On beş dakika sürer."

"Beş dakikan var," diyor otobüse doğru yürürken.

Hudson benden Cass'e bakıp gülüyor. "Kardeşim, acele etsen iyi olur. Koç seni hadım etmeden önce vaktin kalır mı bilmiyorum." Başını sallayıp uzaklaşıyor.

"Siktir git," diyorum arkasına, Cass'in elini tutup onu ters yöne çekmeye başlarken.

"Hımm. Sana da merhaba." Kıkırdıyor, kendimi sürüklememe izin veriyor.

"Merhaba diyecek vaktim yok," diyorum, depo bölmesinin kapısını bulup kapıyı açarken.

İçeri girer girmez kapıyı çarpıyorum ve karanlıkta kalıyoruz.

"Pantolonunu çıkar," emrediyorum. Onu zar zor görebiliyorum ama nefes alışını duyabiliyorum.

"Ne?"

"Duydun beni. Pantolon. Çıkar. Hemen. Seni formamın içinde sikmem lazım."

Yanımda telaşla hareket ediyor ve pantolonunu çıkardığı sırada gözlerim kapının altından sızan loş ışığa alışmış oluyor.

Forma o kadar kısa ki amının hatlarını görebiliyorum. "Bu yerin ışığı nerede? Benim olanı görmek istiyorum." Arkama uzanıp anahtarı buluyorum.

Işık açılır açılmaz tam istediğimi elde ediyorum. Parıldayan teninin net bir görüntüsü. "Siktir! Seni tatmak için can atıyorum, ama vaktim yok. Bu iş çabuk bitecek, Cass. Ama lanet olsun, şu anda

içinde olmak istiyorum,” diye boğuk bir sesle söylüyorum.

“Sence bu iyi bir fikir mi?” Gülüyor, ama gergin bir gülüş. Onun da bunu en az benim kadar istediğini anlayabiliyorum.

“Bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir. Şimdi uslu bir kız ol ve gerçekten sessiz ol. Arkanı dönmeni istiyorum. Ellerini rafa koy.”

O emirlerimi yerine getirir ve söylediğim pozisyona geçer. Kalçaları geriye doğru eğildiğinde, arkasına yaklaşır ve parmaklarımın ucuyla kalçalarını okşayarak tenini okşarım.

Bu harekete karşılık, o da kalçalarını bana doğru bastırır.

Boş elimle kot pantolonumun fermuarını indirir ve sikimi dışarı çıkarırım.

Arka planda ekibin kahkahalarını duyabiliyorum. Ama bunu düşünmeye vaktim yok, çünkü kendimi kökünden ucuna kadar okşayıp pozisyonumu alıyorum.

Kendimi ona doğru sürtünürken, o bir inilti çıkarır. “Başka ses çıkarma.”

Sertleşmiş aletimi, onun merkezine bastırarak yerleştiriyorum ve o bana karşı titriyor, vücudu arzuyla sarsılıyor.

İşte o anda, ancak o anda nihayet içine giriyorum.

Çekip tekrar içeri girerken ağzımı boynunun arkasına yapıştırıyorum.

Onu arkadan alırken, her vuruşuma karşılık vermek için sırtı yukarı doğru kavisleniyor.

Hızlı olmam gerektiğini biliyorum, ama hızımı yavaşlatıyorum. Koçun tehdidine rağmen, bu his aceleyle gelmeyecek kadar muhteşem.

Onun açgözlü amından yavaşça çekilirken zaman yavaşça akıyor. Sadece baş kısmı içinde kalacak şekilde kendimi dışarı çekiyorum. Bir saniye öylece duruyorum, yumuşak inlemeleri onu sikmem için yalvarıyor.

Biri adımı çağırıyor ve şansımı zorladığımı bilerek inliyorum. Siktir et.

Hızımı artırarak tekrar içine giriyorum, onu rafa karşı acımasızca sikiyorum.

O miyavlıyor. “Cass,” diye hırlıyorum. “Sessiz ol.”

Vücutlarımızın birleştiği yerde başlangıç ve son kalmayana kadar onu kendime çekiyorum.

Kısa süre sonra vajinası etrafımda titriyor ve ben de onunla birlikte doruğa ulaşıyorum. İçine derinlemesine dalıyorum, ta ki onu spermimle doldurana kadar. İkimiz de nefes nefeseyiz.

“Vay canına,” diyor nefes nefese, ben de halen sert olan sikimi çıkarırken boynuna doğru gülüyorum.

“Vay canına, haklısın.” İkimiz de kendimize geliyoruz, o pantolonunu giyiyor, ben de sikimi saklıyorum.

“Dinle, bu kapıyı açıp çıkacağım. Sen, seslerimizi duyamayana kadar burada kal.”

O başını sallıyor.

Eminim karşı taraftaki aptallar tam olarak ne olduğunu biliyorlardır, ama onu bu şekilde utandırmak istemiyorum. Otobüste soğukkanlı davranıp sadece konuştuğumuzu söyleyebilirim. Eğer onu, saçları dağınık ve az önce yaptığımız şeyden yüzü kızarmış halde görürlerse, inkâr etmek mümkün olmayacak. Ve ben umursamıyorum ama Cass’in umursayabileceğini sanıyorum.

Yanağına küçük bir öpücük konduruyorum ve dönüp çıkıyorum. Kapıyı açıp kabinden çıkıyorum, sonra ona dönüyorum. “Ohio’da görüşürüz bebeğim.” Göz kırpiyorum ve takımı karşılamaya gidiyorum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cassidy

ÜÇÜNCÜ TURA GEÇTİKLERİ İÇİN, AIDEN'IN BİR SONRAKİ MAÇ ÖNCESİNDE BİRAZ BOŞ VAKTİ VAR.

Bu akşam, ikimiz için sakın bir gece planladım. Aiden için pek kolay olmayan bir şey.

Akşam yemeği ve bir filmle işleri basit tuttum; bunun onun olağan rutinine yeterince yakın olmasını ve rahatlatma vaadinin imkânsız bir şey olmamasını umuyordum.

Kanepede Aiden'in yanında oturuyorum, o da Netflix'i açmış, bize izleyecek bir şey bulmakla görevlendirilmiş durumda. Eski filmleri tarıyor ve *The Goonies'e*¹³ geldiğinde neredeyse çığlık atacağım. Bu benim en sevdiğim filmlerden biri ve gülümsemeden edemiyorum. Bu filmin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor, ama yine de... o filme takılma ihtimali ne kadar ki?

Bu annemden bir işaret.

Benim için mutlu olduğunu söyleme şekli. Bizim için. Doğru yolda olduğumu. En azından ben öyle görmek istiyorum.

13- Define Avcıları. (e.n.)

“Hadi onu izleyelim,” diyorum, ellerimi çırparak.

“*The Goonies* mi? Bunu seviyor musun?”

Başımı sallayıp gülümsüyorum. “Annemin en sevdiği film,” diyorum ona. “Çok uzun zamandır izlememiştim.”

Düğmeye basıyor ama filmi başlatmıyor, sessizce yanıma oturuyor, dalgın dalgın bakıyor.

Ona dönüyorum ve yüzündeki ifade ciddileşiyor. Başımı yana eğiyorum. “Ne oldu?”

“Biliyorsun, onun hakkında hiç konuşmuyorsun. Şimdi de o zamanlar da neredeyse hiç. Jeeplere olan sevgisi dışında, hiçbir şey.”

Kaşımı kaldırıyorum. “Sanki sen kendininkinden hiç bahsediyormuşsun gibi,” diye meydan okuyorum, karşılaştırma yapılamayacağını bilerek. Farklı nedenlerden dolayı ebeveynlerimizden bahsetmiyoruz. En azından annem söz konusu olduğunda.

“Bu farklı. Benimkilerle ilgili iyi anılarım yok. Ama sen... ve annen... bu farklı. O zamanlar anladığım kadarıyla, o iyi bir aneymiş. Onu seviyordun.”

Onun sözlerine başımı salladım. “Öyleydi.” Gözlerimi kapatıp onu hatırladım, bana gülümseme şeklini. Beni sıcak ve mükemmel hissettiren bir kucaklamaya nasıl sarılacağını. Ondan gelen tek bir kucaklama, kötü bir günü tersine çevirebilirdi. Bana duyduğu sevgi, en kötü günlerde beni ayakta tutan şeydi. Bana tüm kalbiyle sevgiyle baktığını, beni güvende tutmak için elinden geleni yaptığını biliyordum.

Sıcakkanlı ve şefkatliydi. Babamın tam tersiydi.

“Bana sevmeyi o öğretti.”

Gözlerimi açıp, düşen tek bir gözyaşını sildim.

Bana hüüzünlü bir gülümseme attı. “Harika bir kadın olmalı.”

Dudaklarım sıkı sıkıya kapalıydı ama gülümsedim. “Öyleydi.” Televizyonu işaret ederek homurdandım. “Eskiden hep birlikte

eski filmler izlerdik. Bu bizim geleneğimizdi.” Omuz silktim çünkü bu gecenin benim ağlamamla sonuçlanmasını gerçekten istemiyordum. Ama işte buradayız.

“Filmleri hep sevdiğini hatırlıyorum,” diye açıkladı.

“Hâlâ seviyorum. Bana onu hatırlatıyorlar.” Derin bir nefes alıp gülümsedim. “O benim en iyi arkadaşımdı. Sonra gitti.”

O başını salladı. “Kanser, değil mi?”

“Hatırlıyorsun.” Gözlerini kaçırmadan ona baktım, gözümde bir damla daha birikti.

“Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, Cass. Pip olarak bana söylediğin her kelimeyi... Hatırlıyorum.”

Bana dikkatle baktı ve ben onun kafasından neler geçtiğini merak ettim. Benim kafamdan geçen aynı çılgın düşünceleri mi düşünüyor?

Burada ne yapıyoruz?

Bu daha fazlası mı?

Bir geleceğimiz var mı?

Bir gelecek istiyor muyum?

İstiyorum. Onunla sonsuza kadar birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum, ama bunu söylemeye çok korkuyorum. Yüksek sesle itiraf etmeye. Çünkü eğer o da aynı şekilde hissetmiyorsa, bu beni ikiye bölebilir.

Onun için çalışmak, sonra onunla yatmak bir şeydi, ama şimdi sonsuza kadar istiyorum ve onun da istediğinden emin değilim.

“Aynı,” diyorum, bu sözlerdeki gerçeği hissedebilmesini umarken, aynı zamanda kendimi tekrar sağlam zemine oturtmaya çalışıyorum.

Elimi kaldırıp saçlarımı okşuyorum, parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, sonra kolumu indiriyorum. Gözlerim koluma takılıyor, kolumun sıyrılmış olduğunu görüyorum.

Aiden elini uzatıyor ve bileğimi kavırıyor.

Parmaklarının pürüzlü uçları yara izimin üzerinde daireler çiziyor. “Bu neyden kaynaklanıyor, Cass?”

Bileğimi çekmeye çalışıyorum, ama izin vermiyor. “Önemli bir şey değil.”

Aiden başını sallıyor. “Önemli bir şey değil mi? Karavan parkında seninle birlikteyken orada değildi.”

Söyleyecek bir şey, gerçeğe yakın bir şey bulmak için kafamı yoruyorum. “Düştüm,” derim sonunda. Yalan değil. Ama aynı zamanda tam da gerçek değil.

“Saçmalık. Bu basit bir kesik değil. Bu derin bir kesik. Yara izi bırakacak kadar derin.”

“Önemli bir şey değil dedim.” Yüzümü çevirip kolumu elinden çekiyorum, içimi görmesini istemiyorum. Sırrımı açığa çıkarmasını istemiyorum. Bu, onun bilmesini istemediğim tek şey. Asla.

“Hadi ama. Pip. Konuş benimle.”

Başımı ona doğru çeviriyorum ve tam olarak nedenini bilemediğim bir sebepten dolayı, patlıyorum.

“Oh, şimdi ben Pip miyim? Bütün bu zaman boyunca ben Cass’tım. Ama şimdi ne...” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Ayağa kalkıp odada volta atıyorum.

Öfkelendiğimi biliyorum, ama kendimi durduramıyorum. “Herkesin sırları vardır. Senin bile,” diye suçluyorum ve başı geriye doğru sarsılıyor.

“Demek bir şey oldu,” diyor dişlerinin arasından.

“Ben öyle demedim.”

Ama öyle.

Bu benim sırrım.

Mezara kadar götüreceğim bir sır.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve aniden nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Panik atak geçirmek üzereyim ve bunu durdurmam lazım.

Beni bu halde görmesine izin veremem.

Eğer izin verirsem, bu yara izinin, benim anlattığımdan daha fazlası olduğunu anlayacak. Zaten şüpheleniyor.

Kendi suçluluk ve utanç duygularım beni boğmak üzere.

Gördüğüm bir şey: Gömleğimin pamuğunu buruşturan ellerim.

Duyduğum bir şey: Diğer odada çalışan bulaşık makinesinin yumuşak uğultusu.

Koklayabildiğim bir şey: Aiden'in odunsu kokusu; ağzımın suyunu akıtıyor.

Nabzım yavaşladığında, derin bir nefes alıp oturuyorum ve ona bakıyorum. Yüzünde endişe çizgileri var. Yaklaşıyorum. O kadar yaklaşıyorum ki, neredeyse kucağına oturmuş durumdayım.

"Sadece oraya geri dönmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum iç çekerek.

Gözleri bana dikilmiş. "Yükünü paylaşmama izin ver."

Başımı sallıyorum. "Hazır değilim." Asla hazır olmayacağım, ama ona bunu söylemiyorum.

Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Bir gün bana anlatacağına söz ver."

Ona yalan söylemek istemiyorum ama bu geceyi tersine çevirmek için tek şansım bu. Planladığım o rahat geceye geri dönmemiz için.

"Diskin üzerine yemin et." Göz kırparak, çaresizce neşeli görünmeye çalışıyorum.

"Hâlâ kimliğini saklamaya çalışırken bunu söylediğine inanamıyorum." Kıkırdar, yüzü gevşer, işe yaradığını gösterir.

"Sanırım bilinçaltımın derinliklerinde, sana gerçeği söyleyecek cesaretimin asla olmayacağını biliyordum, bu yüzden topu benim sahamdan çıkardı."

“Sanırım haklı olabilirsin. Ama öyle olduğu için mutluyum.”
Gülümsüyor ve beni kendine doğru çekiyor.

“Ben de.” Daha da yaklaşıyorum, ama bu sefer kalkıp kucağına oturuyorum.

Pijamam uyluklarımda toplanıyor.

Sonra eğiliyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, gecenin bu kısmına geçmem gerekiyor.

Ağzı benimkiyle buluşuyor ve birbirimize açılıyoruz. Dillerimiz birbirini okşuyor, tadıyor.

Bu muhteşem ve beynimde çılgınca dolaşmaya başlayan düşüncelerden kurtulmak için tam da ihtiyacım olan şey.

Ne kadar uzun öpüşürsek, o kadar azgınlaşıyorum ve çok geçmeden kucağında kıvranmaya, kendimi ona sürtmeye başlıyorum.

“Sana ihtiyacım var,” diyorum dudaklarına.

Kıkırdıyor. “O zaman beni al.”

Ondan uzaklaşıp ona bakıyorum, sonra o eşofmanından sikini çıkarırken ben de şortumu kenara çekiyorum.

“Beni içine al. Sikimi sik, Cass. İhtiyacın olanı al.”

Bütün vücudum arzuyla titriyor. Onun müstehcen sözleri bende beni parçalamak üzere olan şeyler yaratıyor.

Kalçalarımı, penisinin başını girişimde hissedene kadar hareket ettiriyorum, sonra aşağıya doğru alçalıyorum.

Ben onun penisini sıcaklığımın içine tamamen alırken, o uzun, ilkel bir inilti çıkarıyor.

“Çok güzel,” diye iniliyorum, penisi beni doldururken, sonuna kadar gererken.

Yavaşça yukarı kalkıyorum, sonra tekrar aşağı kayıyorum, kendimi üzerine oturtuyorum.

Aynı hızda devam ediyorum.

Yukarı.

Aşağı.

Hissettiğim şey muhteşem. Gözlerine bakmak muhteşem.

Her yukarı çıkıp aşağı kayışımda gözleri kararır. Hızı kontrol etmek istiyor ama benim yönlendirmeme izin veriyor ve kalbim ısınıyor.

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Kontrolü bırakmak.

Orgazmıma yaklaştıkça hareketlerim hızlanıyor.

Ben onu sertçe sürerken parmakları kığımın açıkta kalan derisine batıyor.

Zirveye ulaşmaya çalışırken çeperlerim onun etrafında titriyor.

Aiden'in tek bir yukarı itişiyse onu buluyorum; uçurumun kenarından yuvarlanarak o kadar şiddetli boşalıyorum ki, gözümün önü kararmaya başlıyor.

Aiden'in gözleri kapanıyor, parmakları bana sıkıca sarılıyor ve içimde titrediğini hissediyorum. Boşalırken nabız gibi atıyor. O uçurumun kenarından düşüyor ve ben, içimdeki son damlasına kadar her şeyini boşaltana kadar onun sikini sürüyorum.

Aiden'la geçirdiğim her an mükemmel.

Umarım geçmişimiz buna asla engel olmaz.

“Uyandın mı?” Aiden'in sesini duyunca gözlerimi açıyorum.

Pencereden içeri süzülen sabah güneş ışığı, yatağın yanında durduğu yere gözlerimi kısarak bakmama neden oluyor.

“Saat kaç?” diye inliyorum, uyanmaya hazır değilim.

“Saat on.”

Onun sözleriyle yastığımdan fırladım. “On mu? Ciddi misin? Neden bu kadar uzun uyutuyorsun beni?”

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. “Çünkü çok tatlı görünüyordun. Ayrıca, dinlenmeye ihtiyacın vardı.”

Haklı. Çok yorgundum.

“Öyleydin.” Ellerimi başımın üzerine uzatıyorum, ağzımdan bir esneme kaçıyor. Onun programı yüzünden ne kadar yorgun olduğumu, resmen bitkin düştüğümü fark etmemiştim, ama şimdi dinlenebildiğim için bunun farkına varıyorum. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Şimdi kalk.”

Gözlerimi devirdim. “Tanrım, ne kadar da otoriter.”

“Evet.”

Gülüyorum. Saçmalıyor ama aynı zamanda sevimli ve seksi. Otoriter davrandığı zamanları seviyorum.

Dilimle üstdudağımı yaladım.

“Orada ne düşünüyorsan, kes şunu. Planlarımız var.”

Planlar mı? Neden bahsediyor? Kaşlarımı çattım. “Ne planları?”

“Sürpriz.”

“Yine mi?”

En son sürpriz yaptığında, benim adımı taşıyan bir takım olduğunu öğrenmiştim. Buna bayılmıştım, o yüzden şimdi bizim için ne hazırladığını görmek için daha da heyecanlıyım.

Çarşafı tekmeleyerek ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Aiden’in elleri beni yatağa geri itiyor, ta ki başım yastığa yaslanana kadar.

“Hey!” Şakacı bir şekilde azarlıyorum.

Aiden, kanaryayı yakalamış kedi gibi bana bakıyor. Önündeki manzaraya, yani yatağında çıplak duran bana bakarken neredeyse salyası akıyor.

“Sen doymak bilmezsin.”

“Sadece senin için.” Başını eğip meme ucumu ağzına alıyor.

“Aiden.”

“Mmm?” Emmeye devam ediyor, beni yalayıp yutuyor.

“Gitmemiz gerekmiyor mu?”

Bir patlama sesiyle, ağzı artık üzerimde değil. İtiraz etmek için inlemek istiyorum, ama bugün ne yapacağımızı da merak ediyorum.

“Devam edecek...”

Bu sefer, yataktan kalktığımda Aiden itiraz etmiyor, kenara çekiliyor ve hazırlanmam için odadan çıkmama izin veriyor.

Yirmi dakika içinde duşumu alıp giyindim; saçıma da fön çektim.

Küçük yaşta hızlı duş almanın zorunlu olduğunu öğrendim. Özellikle de sıcak su zar zor akıyorsa ve sadece beş dakikalık bir duş için yetecek kadar varsa.

Şimdi, yıllar sonra, hâlâ ısyı boşa harcamıyorum.

Mutfığa girdiğimde, Aiden’i ada tezgâhında otururken buluyorum. Ayak seslerimi duymuş olmalı ki tabureyi geri itip bana doğru büyük adımlarla geliyor.

“Hazır mısın?”

“Evet.”

“Güzel.” Eğilip dudaklarını benimkilere değdiriyor. Ağzına doğru iç çekiyorum. Bana her dokunduğunda, sanki uyanmak istemediğim cennet gibi bir rüya yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve öpücüğü derinleştirmek için kolumu boynuna doluyorum. Dudaklarıma karşı gülüyor ve geri çekiliyor, bu da beni inlemeye zorluyor. “Şimdi bunu yaptığımıza göre, gidelim.”

“Sen berbatsın.” Ona şakacı bir şekilde dilimi çıkarıyorum.

Buna gülüyor. “Öyleyim. Ve söz veriyorum, bugün uslu bir kız olursan, tam da bunu yapacağım.”

Bu beni iniltiye boğuyor. “Alaycı.”

Şimdi hem ateşlenmiş hem de tedirginim ve gitmeye zorlanıyorum. Kötü adam.

“Tamam, ama bu kadar oyalanma. Gidelim.”

Aiden elini uzatıp benimkini tutuyor. Sonra bizi daireden çıkartıp asansöre götürüyor.

Birkaç dakika içinde, yine onun jeepindeyiz ve kim bilir nereye gidiyoruz.

Küçük bir üniversiteye yanaşana kadar nerede olduğumuzu anlamıyorum. Ama asıl soru neden buradayız?

“Burada ne işimiz var?”

Kenara çekip bir park yerine giriyor, arabayı park moduna alıyor. Sonra koltuğunda dönerek bana bakıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor. O güzel mavi gözlerinde bir duygu seli dalgalanıyor.

Elini uzatıp elimi tuttu, ağzına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. “Sosyal hizmet alanında yüksek lisans yapmak istediğini söylemiştin. Redville Üniversitesi’nin harika bir programı var.”

“Benim için mi buradayız?” Kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

“Evet. Etrafa bir bakabiliriz diye düşündüm. Kayıt ofisiyle konuşuruz.”

“Redville’de okula gitmemi istiyorsun.” Sözlerim alçak sesle, neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor. Sanki umduğum anlamı taşımayacağından korktuğum için sorumu dile getirmekten çekiniyormuşum gibi. Bu, onun daha fazlasını istediği anlamına mı geliyor? Burada bir gelecek gördüğü anlamına mı geliyor?

Umut etmekten korkuyorum.

“Evet.”

Onunla bu çılgın yolculuğa ilk başladığımda biri bana şu anda burada, benim için bir okul aradığımızı söyleseydi, deli olduğunu düşünürdüm.

Ama işte buradayız.

390

Ava Harrison

Şimdi soru şu: Bununla ne yapacağız?

Burada bir gelecek var mı?

Umarım vardır.

Ama gerçek şu ki, aramızda hâlâ sırlar var.

Bizi mahvedebilecek sırlar.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Aiden

HER ŞEY YOLUNDA GİDİYOR.

Elbette antrenmanlar her zamanki gibi çok yorucu geçiyor, ama play-off karşılaşmalarının üçüncü turuna başlamak üzereyken başka ne bekleyebilirdim ki? Geçmişte de iyi bir takımımız olmuştu, ama hiç bu kadar ileriye gidememiştik.

Ama bu yıl bir şansımız var.

New York'a gidip Empires ile oynamamıza sadece birkaç gün kaldı, bu yüzden Cass ile vakit geçirmek istesem de bu zor oluyor. Bugün koça antrenmanı erken yapabilir miyiz diye sordum. Böylece Cassidy'yi birlikte eğlenceli bir gün geçirerek şaşırtabilirim.

Böyle bir adam olacağımı düşünmemiştim.

Bir kız için hokey programımı değiştiren türden bir adam. Flört konusunda hep çok kapalıydım, ama şimdi anlıyorum ki bu fikre karşı kapalı değildim. Daha çok, uğruna değişmek isteyeceğim biriyle hiç tanışmamıştım.

Cassidy ile birlikteyken daha iyi bir adam olmak istiyorum.

Bu düşünce beni çok korkutuyor, ama yine de doğru. Onun ihtiyaçlarını kendiminkinden önce tutmak istiyorum.

Onun hak ettiği adam olmak istiyorum.

Bu yüzden şu anda arabamdayız ve onu bir randevuya götürüyorum. “Nereye gidiyoruz?” diye soruyor yolcu koltuğundan.

“Bu bir-”

“Sürpriz. Evet. Biliyorum.” Ağzından dramatik ve şakacı bir iç çekiş kaçıyor.

“Sürpriz olduğunu biliyorsan, neden sormaya zahmet ediyorsun?” Bir dönüş yapıyorum, bizi hedefimize yaklaştırıyorum.

Bunca yıldır ne kadar az değişmiş olması komik. O zamanlar sürprizleri sevmezdi, şimdi de sevmiyor.

“Tabii ki zorluk çıkarmak için.” Gülüyor ve bu ses içimi ısıtıyor. Onunla geçirdiğim bu tür anlar, tüm saçmalıkları daha katlanılır hale getiriyor.

Sürmeye devam ediyorum ve beş dakika sonra bir eğlence parkına varıyoruz.

Büyük bir yer değil, sadece birkaç oyun, küçük bir lunapark hız treni ve bir dönme dolap var, ama yine de eğlenceli.

Bir dakika sonra arabayı park ettirip ona baktığımda, randevumuz için doğru aktiviteyi seçtiğimi anlıyorum.

İkimiz de arabadan iniyoruz ve ben ona doğru ilerleyip elini tutarak bizi girişe götürüyorum.

Biletleri aldığımızda yürümeye başlıyoruz ve farklı aktivitelerin olduğu yönleri gösteriyorum.

“Buna bayılıyorum.” Ona dönüyorum ve o, neon ışıkları ilk kez gördüğü anı hatırlayan bir kadının parlak gözleriyle etrafa bakınıyor. “Tabelaların parlaması. Canlı renkler. Sesler ve kahkahalar. Kokulardan bahsetmeye bile gerek yok. Yemin ederim buradan bile kek kokusunu alabiliyorum.” Derin bir nefes alıyor, sanki havayı

kaplayan şekerli kokuyu içine çekiyormuş gibi. “Bunu seviyorum.”
“Biliyorum.”

Sözlerime kaşlarını çatıyor. “Nasıl?”

“Michigan’dayken...” Ne zaman olduğunu belirtmiyorum ama yüz hatlarının gerilmesinden, çocukluğundan bahsettiğimi anladığını biliyorum. “Bana gittiğin bu karnavaldan ve onu ne kadar sevdiğinden bahsetmiştin. Büyüleyici olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Aslında, göz kamaştırıcı kelimesini kullanmıştın ve bu beni güldürmüştü. Eh, burası bir karnaval değil, ama temelde aynı şey olduğunu düşündüm.”

“Bayıldım. Özgürlüğü, eğlenceyi, olasılıkları seviyorum. Sanki bir karnavalda ya da bu durumda bir eğlence parkında her şey olabilir gibi.” Gözlerinde neredeyse bir ışıltı var ve bunu oraya koyan kişi olduğum için mutluyum.

“Gidip ne tür bir belaya bulaşabileceğimize bir bakalım.”

“Ben beladan bahsetmedim ki...”

“Seni tanıdığımı unutuyorsun, Pip.” Ona göz kırptıktan sonra onu bir patlamış mısır standının önünden geçip oyunlara doğru yönlendirdim.

Sonraki otuz dakikayı gülerек ve oynayarak geçirdik.

Basketboldan ördek avına kadar her şeyi deniyoruz. Cassidy’ye birkaç ödül kazanıyorum ve tipik Cassidy tarzında, dev peluş hayvanları kaybeden çocuklara veriyor.

O başka bir şey.

Herkesi ön planda tutma ihtiyacı her zaman galip geliyor.

“Şimdi nereye?” diye soruyorum halka atma oyunundan uzaklaşırken. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu asla kazanamadığım tek oyun.

Oyunun hileli olduğuna şüphe yok.

Yanımızda kahkahalar yükseliyor ve ben onu ters yöne çekiyo-

rum. Birlikte etrafa bakınıyor, her bir lunapark aletinin yanından geçiyoruz. Etrafımızdaki tüm ışıklar yanıp sönüyor. Her görevli, bizi kendi gözetimindeki aletlere çekmeye çalışıyor.

Cassidy, çay fincanlarına baktığımı görünce başını sallar.

“Olmaz. Midem bulanır. Dönme dolaba ne dersin?” diye sorar ve ben başımı sallarım.

“Ne istersen. Sonuçta bu senin gecen.”

Yürümekten vazgeçer ve bana döner. “Ne istersen mi?” Dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünür.

Kolumu sırtına doluyorum ve kafasına bir öpücük konduruyorum. “Aklını pisliklerden uzak tut.”

“Peki. Ama o zaman bana dokunmayı bırakmalısın. Çünkü sen dokunduğunda aklım hep pisliklerde oluyor.”

Son bir öpücükle kolumu indirip gitmemiz gereken yönü işaret ediyorum.

“Hadi,” diyorum, ellerimizi birbirine kenetleyip onun beni lunapark trenine doğru çekmesine izin veriyorum.

Kısa bir kuyruk var. Çılgınca bir şey yok, bu da güzel. Sıramızı beklerken Cassidy yanımda duruyor. Çok mutlu ve huzurlu görünüyor.

Çılgınlık yeniden başlamadan önce ikimizin de eğlenceli bir geceye ihtiyacı vardı.

Üçüncü raundun nasıl geçeceğini kim bilir.

Empires iyi bir takım. Kazanacaksak, dikkatimi dağıtmadan oyuna odaklanmam gerekecek.

Sıra bize geldiğinde yan yana oturuyoruz, vücudu benimkine yapışık. Sanki kucağımda oturuyormuş gibi.

Cass'in yapışkan olması pek ona göre değil, bu yüzden ne olduğunu merak ediyorum ama yükselmeye başladığımızda hiçbir şey söylemiyor, ben de bunu belki de yükseklikten hoşlanmadığına bağlıyorum.

Zirveye yaklaşıp kadar nihayet konuşmaz.

“Bu filmi bir keresinde izlemiştim.” Cass dudaklarını ısırır. “Adı *Fear*.”¹⁴

Onu daha iyi görebilmek için vücudumu döndürürüm ve bakışlarımız kesiştiğinde kaşımı kaldırırım. “Film biliyorum. Lütfen bana bunun da çocukken annenle izlediğin başka bir film olduğunu söyleme.”

Gözleri fal taşı gibi açılır ve bu beni güldürür. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünür. “Aman Tanrım, hayır. Hayret. Beni ne tür bir tuhaf tip sanıyorsun?”

Çenemi aşağı eğip ona bir bakış atarım. “Bunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Pek sayılmaz.” Gözlerini devirir. “Dediğim gibi...”

“Evet, lütfen devam et. Bunun nereye varacağını duymak isterim. İyi bir yere varmayacağını tahmin ediyorum.” Bunun nereye varacağını tam olarak biliyorum, ama onun söylemesini sabırsızlıkla bekliyorum.

“Şey, madem dönme dolapta oturuyoruz ve hareket etmiyoruz... Düşünüyordum da...”

O filminden hangi sahneden bahsettiğini anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yok.

Bu fikrin bir değeri olmadığını söyleyemem, bu yüzden ona yardımcı olmaya can atıyorum, ama yine de onunla dalga geçeceğim.

“Ne düşündüğünü tam olarak biliyorum ve onlar lunapark hız trenindeydiler.”

“Aynı şey,” diye homurdanıyor, muhtemelen alay etmemden rahatsız olmuş, ama böyle olduğunda o kadar sevimli ki, kendimi tutamıyorum.

14- Saplantı, 1996 yapımı bir Amerikan psikolojik gerilim ve korku filmi. (e.n.)

“Mesele şu ki, ben... bu hep benim fantezim olmuştur.” Cümlesini bitirmiyor, ben de onun yerine bitiriyorum.

“Bir eğlence parkında, herkesin önünde amının okşanması.”

“Aiden.” Sesinde şaşkınlık belirgindi. Neden şaşkın olduğunu anlamadım, çünkü istediği şey buydu.

“Ne?” Omuz silktim. “Eğer herkesin görebileceği bu yerde amınla oynamamı istiyorsan, bunu söylemen gerek.”

“Peki,” diye homurdanır Cassidy. Sonra bana gözlerini devirir. “Aiden Slate, tüm fantezilerimi gerçeğe dönüştürecek ve benim...” Eli yukarı uzanır ve yüzünü örter. “Amımla oynayacaksın.”

“Senin isteğin benim için emirdir.”

Bunun üzerine öne eğilirim, ağzımı ağzına dayarım ve onu kendinden geçene kadar öperim.

Dönme dolabın en tepesinde sıkışıp kaldığımız için, kimse bizi görmeden önce biraz vaktimiz olmalı, ama riske girmek istemiyorum, bu yüzden öpücüğü derinleştirirken, elimi bacağının açıkta kalan kısmına koyuyorum, parmağımı şortunun kenarından içeri sokup amını örten pamuğu kenara itene kadar gezdiriyorum.

Dokunuşumla bir titreme onu sarar. Kalçalarını, beni harekete geçmem için kaldırıyor.

Yapıyorum.

Parmağımı klitorisi üzerinde gezdiriyorum.

Temasla ağzından seksi bir inilti kaçıyor, ama yakalanma endişesi duymuyorum. Çalan müzik, çığlıklarını bastırıyor.

“İstedğin bu muydu?”

“Evet.”

Parmaklarım açıklığına doğru iniyor.

İçine bir parmağımı ittiğimde gözkapakları kapanıyor.

“Biri görebilir mi?” diye fısıldıyor.

“Ah, şimdi de umursuyorsun.” Parmaklarımı çekmeye başlarken gülüyorum.

Başını ileri geri sallıyor, kalçalarını kaldırarak parmağımı tekrar içeri sokmamı istiyor.

“Kimse bizi göremez,” diyorum ona ve bu doğru. Lunapark treninin yanıp sönen ışıklarına rağmen, bir şey görebilmek için halen çok karanlık.

Parmağımı çekip ağzıma götürerek tadına bakıyorum, sonra elimi tekrar aşağı indirip içine itiyorum.

Tek parmak.

“Benim için çok ıslaksın. Eminim burada sikimi sürmene izin versem hoşuna giderdi.”

Sözlerim üzerine bacaklarını daha da açarak bana daha iyi erişim sağlıyor ve ben de bundan yararlanarak sertçe içine giriyorum.

Başparmağımı klitorisine kaydırırken içine bir parmak daha sokuyorum, sıkı amını sikerken aynı anda sinir demetini de çalıştırıyorum.

Sesleri sikimi sertleştiriyor. Sikim pantolonumun içinde zonk-luyor, boşalmak için yalvarıyor, ama bu onunla ilgili. Onun fantezisiyle.

“Gözlerini aç, Cass. Boşaldığını görmeme izin ver.”

Güzel mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, gözbebekleri büyümüş ve boşalmak için can atıyor.

Hızımı artırıyorum ve çeperleri etrafımda sıkışırken gözleri geriye yuvarlanıyor.

Boşalırken ağzından işkence çekmiş gibi bir çığlık çıkıyor.

“Aferin kızım.”

Son birkaç gün tam bir felaketti. Cass ile randevumdan sonra antrenmanlar daha da zorlu hale geldi, bu da ikimize de ekstra stres getirdi.

Neden stresli olduğumu biliyorum, ama onu rahatsız eden şeyin ne olduğundan emin değilim.

Bir şeyi kaçırıyorum. Bu sadece benim yüzümden olamaz.

Başa çıkması zor biri olduğumu biliyorum, ama bu başka bir şey. Üstelik çok büyük bir şey.

Günler önce söylediği bir şey kafamda dönüp duruyor. Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum, ama yapamıyorum.

Sözleri bana işkence ediyor.

Herkesin sırları vardır...

Bu ne demek oluyor ki?

Kafamı oyuna vermem lazım, çünkü dün oyunum kesinlikle bundan etkilendi.

Evet, birinci maçı kazandık, ama ikinci maçı kaybettik ve zayıf halka kesinlikle bendim. Aiden Slate ile hiç ilişkilendirilmemiş bir şey.

Bugün kendime ayırabileceğim bir dakikam var, sık sık olan bir şey değil, ama kabul edeceğim.

Cass kim bilir nerede, kim bilir ne yapıyor?

Onu tanıyorsam, markette benim Sweet Tarts'larımı alıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Her şeye rağmen, o halen benim için elinden geleni yapıyor. Bana göz kulak oluyor.

Aklım yavaş yavaş sızan o korkulara geri dönünce yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Ona ne oldu acaba? Kim onu incitti?

Dikkatimi başka yöne çekmeye çalışarak maç öncesi ritüellerimden bazılarını yerine getirmeye başlıyorum. Bana sağladıkları rahatlığa ihtiyacım var.

Temizlik işini hallettim, şimdi son maçımın görüntülerini izle-

yip neyi daha iyi yapabileceğimi analiz etmem gerekiyor.

Her şeyi.

İşte bu.

Bana yardımcı olabilecek tek bir şey bile yok çünkü berbat oynadım, bu kadar basit ve bunu kabullenmek çok zor. Takımımı hayal kırıklığına uğrattım.

Cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum.

“Slate. Neler oluyor?” Mike cevap veriyor. “Bugün için her şey hazır mı?”

“Evet, ama aramamın sebebi bu değil.”

“Tamam,” diyor ve diğer uçta klavye sesleri duyuyorum. “Ne oluyor?”

“Senin adamın...”

“Biraz daha net olman gerek. Hangi adam?”

“Özel dedektif,” diyorum. “Pip’i araştırdığımızda ne gibi bilgiler bulduğunu bilmek istiyorum.”

Mike homurdanıyor. “Hiçbir şey yoktu. On sekiz yaşına bastıktan sonra tamamen ortadan kaybolmuş.”

İnleyerek elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. “Daha fazlası olmalı.”

“Ne demek istiyorsun?” Sesi sert ve sorgulayıcı.

“Boş ver. Sonra konuşuruz. Ayrıca adamının numarasını da gönder,” diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Bu konuyu zaten tükettik ve Mike’ı ya da başka birini bu işe karıştırmadan önce düşüncelerimi toparlamam gerekiyor.

Ya da sadece unutmam gerekiyor.

Oturma odasına geçiyorum, kanepeye oturuyorum ve izleyeceğim görüntüyü başlatıyorum.

İzlerken dizim her zamanki gibi titriyor, ama bugün o zıplama sesi, tırnakların kara tahtaya sürtünmesi gibi sinirlerimi bozuyor.

Kafamı toparlayamıyorum. Pozisyonumu değiştirip öne eğiliyorum, dirseklerimi uyluklarımın üzerine koyuyorum. Belki bu pozisyonda ses beni rahatsız etmez.

Ne yazık ki, bu da kafamı toparlamaya yetmiyor.

Tek istediğim, Cass'in ne sakladığını bilmek.

Ne tür sırları olabilir ki?

Çok şey.

Nereli olduğunu ve etrafında ne tür insanlar olduğunu bildiğim için, sayısız olasılığı hayal edebiliyorum.

Anlamadığım şey, neden benden bir şeyler sakladığı.

Yıllar boyunca, hayatının bir parçası değildim. O yıllarda milyonlarca şey olmuş olabilir. Çok fazla şey.

Ve Cassidy Baker hakkında geçmiş araştırması yapmış olsam da bir şeyi gözden kaçırmış mıyım bilmiyorum.

Ama bu doğru değil.

Pip hakkında da araştırma yaptım... ve hiçbir şey bulamadım. Çünkü Pip'i tanıdığım süre boyunca, gerçek adının Pip olmadığını hiç fark etmemiştim. Bu yüzden Mike onu bulmakta zorlanmıştı.

Onunla tanıştığım lise son sınıfta o kadar bencil bir pisliktim ki, Pippa'nın gerçek adı olmadığı aklıma bile gelmemişti.

Pippa'yı araştırmak için gerekli kaynaklara sahip olduğumda, o çoktan on sekiz yaşına girmiş ve gitmişti.

İşte o zaman çıkmaza girdim ve kesinlikle babasından öğrenmek için Michigan'a geri dönmeyecektim.

Gerçek şu ki, o da bir çıkmaz sokak olurdu.

İçimden bir ses, onun babasına nerede olduğunu asla söylemeyeceğini söylüyor. Kahretsin, eminim ki fırsatını bulur bulmaz soyadını değiştirmiştir.

Tekrar televizyona bakıyorum ama buzda kayarken olan görünüm zihnimde bir anlam ifade etmiyor.

Sanki ekranı bile göremiyorum.

Beynim korkunç düşüncelerle çok karışık.

Duraklat düğmesine basıp ayağa kalkıyorum ve kesinlikle yapmamam gereken şeyi yapıyorum.

Cassidy'nin odasına gidiyorum.

Kafamdaki bir ses bana aptal olma diyor. Burnunu sokma diyor. İsteddiği zaman bana açılacaktır. Hazır olduğunda. Ama içimdeki diğer bir yanımla bilmek için çaresiz.

Oda tamamen tertemiz. Hiçbir şey yerinden oynamamış. Yatak yapılmış ve komodinin üzerinde tek bir kişisel eşya bile kalmamış.

Haftalardır bu odada uyumuyor ama eşyasını hâlâ burada tutuyor. Kendi alanını bile tertemiz tutacak kadar bana saygı duyduğu gerçeği gözümünden kaçmıyor. Her zaman beni düşünüyor.

Bu odada ne işim var bilmiyorum, ama kendimi komodinin üzerinde ellerimi gezdirmekten alıkoyamıyorum. Tek bir toz zerresi bile yok.

Bir de baktım ki, odayı geçip dolabına doğru gidiyorum.

Kapıyı açıp, asılı kıyafetlere bakıyorum. Onlara bakıp, onlardan bir şey anlayabilir miyim diye merak ediyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Giysilerine bakarak ne bulabilirim ki?

Hepsi eşofman altı ve tayt. Benim ona aldığım giysiler dışında göze çarpan hiçbir şey yok.

Bu neyi kanıtlıyor?

Hiçbir şeyi.

Bu, bana benimle kalmaya gelmeden önce rahat bir hayat sürdüğünü söylemekten başka, benimle birlikte yaşamaya başlamadan önceki hayatına dair hiçbir ipucu vermiyor. Seçme şanssız olmayan bir hayat. Kısıtlı parasıyla, zar zor geçiniyordu.

Gitmem gerektiğini bilmeme rağmen, kendimi onun eşyasını karıştırırken buluyorum.

Bu yanlış.

Biliyorum, ama yine de kafam kararlı ve bu dürtüyle baş edemiyorum.

Gözlerim dolabın arkasında duran valize takılana kadar görülecek bir şey yok.

Arkaya doğru ilerleyip valizi çekip dolabın ortasına koyuyorum. Kapağını açtığımda içi boş. İçindeki her şey çıkarılmış. Ama... henüz bakmadığım fermuarlı bir bölme var ve içimden bir ses orada bir şey bulacağımı söylüyor.

İstesem bile kendimi durduramıyorum. Fermuarın açılma sesi, küçük giyinme odasında bir yük treni gibi yankılanıyor. Yakalanma ihtimali kalbimi hızlandırıyor. Beynim durmamı söyleyemediğim ellerim hareket ediyor. Ona istediği mahremiyeti sağlamak için.

Bingo.

Fermuarlı bölmenin içinde manila zarfı¹⁵ var.

Geri dönüşün olmadığını bilerek kapağı açıyorum. Gördüm ve artık geri dönemem. Beni çağırıyor. Açmam için yalvarıyor.

İçinde bir yığın mektup var.

Bir tanesini alıp ters çeviriyorum, her yönünü inceliyorum.

Bana gönderilmiş, ama fiziksel bir adres yok. Sadece Aiden Slate yazıyor.

Geri koymak üzereyim ki, zarfın mühürlenmediğini fark ediyorum.

Açma. Sakın bunu yapma!

Zihnim durmam için çılgılık atıyor. Daha iyi bildiğimi söylüyor. Eğer o böyle bir şey yapsaydı ne kadar ihanete uğramış hissederdim, hatırlatıyor bana.

Sana yalan söyledi.

15- A4 veya A3 gibi büyük boyutlu belgelerin katlanmadan, güvenle taşınması ve saklanması için kullanılan, kalın ve dayanıklı kartondan üretilmiş zarflar. (e.n.)

Zarfı açıp kâğıdı çıkarıyorum.

Aiden,

Bir ay oldu ve artık kesinleşti. Endişeleniyorum.

Senden hiç haber almadım. Korkuyorum.

Kartı zarfa geri koyup, bir tane daha çıkarıyorum. Bu sefer, aylar sonra yazılmış.

Aiden,

Bana ulaşmadığına inanamıyorum. Neredesin? Hiçbir şey duymadım. Tek bir kelime bile. Annene soracaktım ama oraya vardığımda cesaretim kırıldı. Keşke nerede olduğunu bilseydim de bunu gönderebilseydim.

Hepsini tek tek incelerken sanki oksijenim tükeniyormuş gibi hissediyorum. Şu ana kadar her şey beklendiği gibi. Sebep olduğum acının gerçeği, tam orada, yazılı olarak. Bir tane daha alıyorum ve bu farklı.

Bu mektubun kapağında siyah mürekkep lekeleri var. Sanki birinin ıslak elleri dokunmuş gibi.

Çıkarıp okudum. Kelimeleri görünce midem düğümlendi.

Hepsi senin suçun.

Her şey. Beni koruyacağına söz vermiştin. Ve yalan söyledin. Asla geri dönmedin. Beni unuttun ve artık asla eskisi gibi olmayacağım.

Siktir!

Ne oldu sana, Pip?

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Aiden

ARTIK KESİNLEŞTİ. Hayatım paramparça oluyor.

Oynadığım son maçta en iyi performansımı sergileyememiştim ama bugün resmen berbat oynadım. Böyle oynamaya devam edersem, kariyerimin bitmesi kesinleşecek.

Bu resmen bir şaka gibi ve takım arkadaşlarımdan bana bakışlarından, beni eleştirmek istediklerini anlayabiliyorum.

Koç, son birkaç haftadır kirli çamaşırlarımın ortaya dökülmesiyle ilgili olan biten her şeyden sonra bana biraz müsamaha gösterdi, ama o bile sinirli görünüyor.

Yedi maçlık seri.

Bunu kendime tekrar edip duruyorum.

Kaybetmek acı veriyor, ama kendimi affettirebilirim.

Asıl soru şu ki... Nasıl?

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Pip'in mektuplarını kafamdan atamıyorum ve paramparça oluyorum.

Geri dönüp daha fazlasını okursam, belki de sakladığı şeyi bulabilirim diye düşünmeye devam ediyorum, ama fırsat bulamadım.

Kahretsin, bu kadarını bile okuyabildiğim için şanslıyım.

Mektupları kaldırdıktan bir saniye geçmeden, dairemdeki ön kapının açıldığını duydum. Odadan fırladım ve mutfakta onunla karşılaştım; neyse ki, hiçbir şeyden haberi yoktu.

Sorun şu ki, o kartta yazdığı sözler üzerimde kara bir bulut gibi asılı duruyor.

Onu silkelemeye çalışıyorum ama başaramıyorum ve bu yüzden oyunum da bozuluyor.

Beni suçluyor...

Ama ne için?

Buzda kayarken, midem sanki taşlarla dolmuş gibi hissediyorum. Siktir et, ağır kayalar beni aşağı çekiyor.

“Slate,” diye bağılıyor koçum, ben soyunma odasına doğru ilerlerken. “Seninle ne haltlar dönüyor?”

“Ne mi dönüyor benimle-” Sözlerim kesiliyor ve başımı sallıyorum. Koça bağıırıp çağırmanın bir faydası yok. “Dinle-”

“Hayır, sen dinle,” diye tersliyor. “İşler sarpa sardığında, sana sempati duyduğum için kişisel sorunlarınla başa çıkabileceğine inanarak sana şans verdim. Seninki gibi bir anneyle uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum, ama bu saçmalık sona ermeli. Kendini toparlamalısın. Bu durum oyununu etkiliyor ve dolayısıyla takımını da etkiliyor.”

Çenem sıkılır. Söylediği hiçbir şey yanlış değil, ama yine de duymak berbat bir şey. Esas olarak, bu sadece kendi *saçmalıklarım*la başa çıkmak kadar basit bir şey olmadığı için. Bu benim hayatım. Tamamen lanet bir trajedi olan bir hayat. Onun ve takımımdaki çoğu kişinin asla anlayamayacağı bir şey. Onlar benim yaşadığım hayatı yaşamadılar. Onlara ihtiyaç duydukları her şeyi veren sevgi dolu aileleri vardı ve onlar adına mutluyum. En büyük düşmanıma bile annemi dilemem.

“Ne yapman gerektiği umurumda değil, Slate. Ama yap. Kafanı bu oyuna ver, yoksa harekete geçmek zorunda kalacağım.”

Sözleri etrafımda bir sürü gibi yankılanıyor, ama aynı zamanda bana netlik de kazandırıyor.

Yıllar önce olanların aslını astarını öğrenmezsem, oynamak bir yana, düşünemem bile.

Cass ile konuşmam lazım, ama eşyasını karıştırdığımı söylemeden ona nasıl bir şey söyleyebilirim ki?

Resmen bir araya geldiğimizden beri balayı dönemimiz oldukça çalkantılı geçti ve bu durum işleri daha da zorlaştıracak. Nasıl devam edeceğimi bilemediğim, tehlikeli bir durumdayım.

Ortalığı karıştırmak istemiyorum çünkü sonuçta koç haklı. Eğer kendi sorunlarımı çözemezsem, hayatımın diğer her yönü de çökecek.

Soyunma odasına girip başımı buzlu suya daldırıyorum, bu zih-nimi berraklaştırıyor ve ondan daha fazla bilgi alıp alamayacağıma karar veriyorum.

Ritüellerimi tamamladığımı zar zor hatırlıyorum. Rekor sürede bitti ve bir saatten biraz fazla bir süre sonra evdeyim ve Cassidy ile yataktayım.

Son on dakikadır burada sessizce yatıyoruz. Konuyu açmadım çünkü nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Ne diyeceğimi bile düşünemiyorum. Bu konuyu, casusluk yaptığımı ima etmeden açmamın imkânı yok.

Sonunda dayanamayıp sessizliği bozdum. “Nasıl oldu da Birmingham’a gittin?”

Bana döndü, başımın yan tarafına bakarak. Gözlerim tavana sabitlenmişti.

“Şey, teknik olarak Birmingham’da çok uzun süre kalmadım. Mezun olduktan sonra, eyaletten ayrılmadan babamdan olabildiğince uzağa kaçtım.” Sırtüstü döndü, benimle birlikte tavana

baktı. “Detroit’e gittim. O adamdan iki saatlik uzaklık güvenli bir mesafe olur diye düşündüm.” Gülüyor, ama gülüşünde mizah yok.

Şu anda ne düşündüğünü merak ediyorum. Sormak istiyorum, ama o devam ediyor.

“Üniversiteden sonra, Detroit’te tanıştığım bir arkadaşım Birmingham’daki bir otelde iş buldu. Birkaç blok ötede bir dairede yaşıyordu. Senden önce orada kalıyordum.”

Başımı çevirip ona bakıyorum.

“Aynı arkadaş sayesinde senin otel odana geldim,” diyor, bana gülümseyerek.

“Hâlâ Michigan’da kaldığına inanamıyorum,” diyorum, o günkü konuşmalarımızı hatırlayarak. Eskiden, fırsat bulduğumuzda ikimiz de gidebildiğimiz kadar uzağa gideceğimizi söylerdik.

“Hepimizin bir hokey kontratı gibi lüksü yoktu.”

Sesinde hiçbir kötü niyet yoktu ve bu beni biraz rahatlattı.

“Doğru, ama o sözleşme olmasaydı, başka herhangi bir eyaletteki bir takımı kovalardım,” dedim, Michigan’dan olabildiğince uzağa gitme ihtiyacımı hatırlayarak.

Bu, gerçekten kaderim olmasın diye umduğum tek şeydi. Oradan çıkmak istiyordum. Uzaklaşmak istiyordum.

Derin bir nefes alıyorum, umarım bu konuşma kötü bir yöne gitmez. Konuşmayı, onun halen babasıyla birlikte evde yaşadığı zamana yönlendirmem gerekiyor. “Onunla hiç konuşuyor musun?”

“Kiminle?” diye yanıtlıyor, sesi gerçekten şaşkın geliyor.

“Babanla.”

“Hayır.”

Tek kelime, ama o kadar çok duygu dolu. Öfke. Kararlılık.

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Hiç mi?”

“Mezun olduktan sonra taşındı,” diyor, ama bunu zaten biliyordum.

Bu yüzden onu bulmak daha da zordu. Adam bir hayalet haline gelmişti. Kayıt yok. Yeni adres yok. Ve tıpkı onun gibi, kız da ortadan kaybolmuştu. Adı, bunca yıldır sandığım gibi değildi. Babası ise, bildiğim kadarıyla ölmüş bile olabilir.

“Kötü müydü? Durumu kötüleştirdi mi?”

Bu sorunun beni hiçbir yere götürmeyeceğini hemen anlıyorum. Omuzları geriliyor ve yüzü taş bir kaleye dönüşüyor.

“Aiden.” Bana bakmak için öne eğiliyor. “Bunu yapmayalım. O hayatı bir sebepten dolayı geride bıraktım. Lütfen beni oraya geri döndürme.”

Sesi çok yumuşak ama kararlı, ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğimi biliyorum.

Bu yüzden konuyu bırakıyorum, kafamda yeni bir plan oluşuyor. Bu, mutlaka uygulamak istediğim bir plan değil, ama o bana ihtiyacım olan cevapları vermeyecekse, verecek birini tanıyorum.

Erken kalkıp arabama biniyorum. İki saat kırk dakika sonra, bir daha asla gitmek istemediğim bir yere varıyorum.

Annemin evi.

Arabayı park ettim ve kapıya doğru yürümeye başladım; beni ileriye iten tek şey kararlılığımıydı.

“Aiden, sen misin?”

Omzumu çevirdim ve Bayan Matthews’un derme çatma verandasından bana el salladığını gördüm. Onu görünce şok oldum. Bayan Matthews her zaman çok yaşlıydı ve şimdi, bunca yıl sonra, doksanına yakın olmalı.

Pip dışında, beni önemseyen tek kişi oydu.

Pip gelmeden önce, Bayan Matthews ve kocası karnımın doydu-

ğundan emin olurdu. Herhangi bir nedenle evden atılırsam bana barınma koşulu sağlardı. Ya da sadece kaçacak bir yere ihtiyacım olsa bile.

“Sen olduğunu biliyordum. Henry!” diye kocasına seslenir. “Bak kim gelmiş.”

Kocası Henry, karavan kapısından çıkıp karısına doğru yürür. “Vay canına, bu bizim ünlü hokeycimiz değil mi?”

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bana her zaman yardım ettiler, en azından her zaman denediler. Ayrılırken onları daha fazla düşünmeliydim.

Hayallerimin peşinden koşup başarılı olmak için terk ettiğim daha fazla insan, oysa onlar burada, geçim sıkıntısı çekiyorlar. Çürümüş merdivenler, Bayan Matthews’un narin bedeni için bir ölüm tuzağı gibi görünüyor. Onları nasıl iniyor ki?

Hüzün içimi kaplıyor. Yardım edecek imkânım var ve benim için yaptıkları onca şeyden sonra, bunu çoktan yapmalıyım. Onlara yardım sağlamak için birkaç ziyaret yapmadan bu kasabadan ayrılmayacağım.

“Merhaba, Bay ve Bayan Matthews.”

“Sakın bize bu kadar resmi davranma. Gel de bize sarıl,” diyor, yaşlı yüzünde parlak bir gülümseme yayılıyor.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum, annemden daha iyi ebeveyn olan yaşlı çifti kucaklıyorum.

“Seni buraya ne getirdi? Umarım o kadını görmeye gelmedin.” Henry, annemin sahip olduğu karavanı işaret ediyor.

“Maalesef, tam da bu yüzden buradayım. Ona birkaç soru sormam gerekiyor.”

“Neler oluyor, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye soruyor Henry, muhtemelen o kapıyı çalmak zorunda kalmamam için.

“Pippa hakkında bir sorum var. Şurada yaşayan kız.”

Henry dudaklarını büzüp parmağını havaya kaldırdı. “Ah, evet. O küçük şey. Ona ne olduğunu bildiğimi söyleyemem. Bir gün, öylece kalkıp gitti ve kimse ondan bir daha haber almadı.” Gözlerini bana dikti. “Bu neyle ilgili?”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne soracağımı bile bilemiyorum.

“Ben gittikten sonra nasıldı?” Ne bekleyeceğimi bilmeden soruyorum.

“Onu pek görmedik,” diyor Henry, ama Bayan Matthews başını sallıyor.

“Bir süre gördük. Dışarıda oynardı. O gölü çok severdi,” Bayan Matthews hüznle gülümsüyor ve ben bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum ama o devam ediyor. “Genellikle senin evinin önünde takılırdı, hep sokağa bakardı. Sanki birini bekliyormuş gibi.”

Sözleri tam isabet ediyor, kalbimi parçalıyor. Pip beni bekliyordu.

Bu görüntü yürek parçalayıcı. Sanki göğsüme hançerler saplanıyor gibi hissediyorum.

“Ama olaydan sonra...” diyor Bay Matthews ve başımı ona doğru çeviriyorum.

“Ne olayı?”

Bayan Matthews konuşmak üzereyken bir kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum.

“Beni biraz daha tehdit etmeye mi geldin?”

Annemin tiz sesi, vücudumun üzerinde örümcekler geziniyormuş gibi hissettiriyor.

Kahretsın.

Omzumu çevirip baktığımda, o lanet kadının bana baktığını gördüm. Saçları dağınık ve karışık. Muhtemelen gece geç saatlere kadar içmiştir. Bütün gece uyanık kalmış gibi görünüyor.

“Gitmem gerek,” diyorum tatlı çifte, annemle olan dramıma karışmalarını istemiyorum.

Kimsenin ona katlanmasına gerek yok, en azından onların.

“Seninle gerçekten gurur duyuyoruz,” diyor Bayan Matthews ve bu benim için onun anlayabileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

“Yakında sizi görmeye uğrayacağım.”

Bunu söz vermemeliydim çünkü yapmayacağım. Buradan ayrıldığımda, geri dönmeye niyetim yok. Ama bu ikisiyle başka bir şekilde iletişimde kalacağım. Onları bir daha terk etmeyeceğim.

Bayan Matthews gülümsüyor. Gülümsemesi nazik ve gurur dolu. Beni doğuran o yılanın yanına giderken tam da ihtiyacım olan şey bu. Buradan kurtulduğumu, kendimi kanıtladığımı ve bu kötü kadının söylediği hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini hatırlatıyor.

“Burada ne işin var? Adamın zaten beni tehdit etti. Senin de bana zorbalık yapmana gerek yok.”

Ellerimi kaldırıyorum. “Sadece konuşmak istiyorum.”

“Konuş.” Homurdanıyor. “Ne zamandan beri konuşmak istiyorsun? Bu önemli bir şey olmalı.” Dudakları şeytani bir gülümsemeye bürünüyor ve çenesine dokunuyor. “Bunun bir bedeli var.” Titrek ellerini beline koyuyor. “Zamanım değerli.”

Cüzdanımı açıp yirmi dolarlık bir banknot çıkarıyorum. Banknota bakıyor, yüzü düşüyor.

“Bu bir şaka mı?”

“Şey, anne.” O tek kelimeye o kadar çok alaycı bir ton kattım ki, bunun bir şaka olduğunu anlamasını umuyordum. “Eminim bu civardaki başka biri bana yardım etmekten mutluluk duyacaktır ve bu bana yirmi dolara mal olmaz.” Omuz silktim. “Ya kabul et ya da bırak.”

“Bu beni satın almaya yetmez-”

“Kabul et ya da bırak dedim.” Sözlerim sert. Beni zorlamaması için söylenmemiş bir tehdit.

Bir an sessiz kalıyor, sonra başını kaldırıyor. Yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamıyorum, ama tahmin etmek gerekirse, bir plan yapıyordur. Ama bu benim sorunum değil. Bana zarar veremedenden çoktan gitmiş olacağım. Zaten başka ne yapabilir ki? Kirli çamaşırlarımı çoktan ortaya döktü. Artık elinde bana karşı bir koz yok ve bu bana bir rahatlama hissi veriyor. Bu kadının benden alabileceği başka bir şey kalmadığını bilmek içimi hafifletiyor, tabii ben kendim vermedikçe.

“Peki. Kabul ediyorum. Ne bilmek istiyorsun?”

Düşüncelerimi gözden geçiriyorum, Pippa’ya geri dönmemesi için en iyi soruyu bulmaya çalışıyorum. Bize saldırmak için daha fazla kirli çamaşır bulması için ona bir fırsat vermek istemiyorum.

“Bir süredir buraya gelmemiştim. İnsanların ne durumda olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Bu kimin suçu?” diye tükürdü. “Ben senin annenim, ama sen hiç uğramıyorsun.”

“Saçmalamayı kes. Buraya gelip gelmediğimi umursuyormuş gibi davranmayı bırak. Tek umursadığın şey bir sonraki dozu ve onu nasıl ödeyeceğin.”

“Peki,” diye homurdanır. “Ne bilmek istiyorsun?” diye tekrarlar, konuyu tekrar ana hatlarına getirir.

“Sen buraya dalmadan önce Matthewslarla konuşuyordum. Burada bir olay olduğunu söylediler. Ne oldu?”

Kibirli bir şekilde güler. “Neden o kız arkadaşına sormuyorsun? Onun Pip olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Sen gittin. Onun büyümesini gördüm. Görünüşünü değiştirdikten sonra da gördüm. Geri dönseydin, sen de bilirdin.”

Bu sataşmayı görmezden gelip yoluma devam ettim.

“O neden bilsin ki? Pippa’nın babasıyla mıydı?”

Gözlerini bana dikti, niyetimi tam olarak anladı.

Sanırım onun gibi biri, saçmalıkları kolayca aşip olayların özüne inebilir. Birisi para için başkalarının kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmayı hayatının işi haline getirdiğinde, ipuçlarını bilir.

“Anlıyorum. Onun hayatına burnunu soktuğunu bilmesini istemiyorsun.” Kafasını sallayarak kıkırdıyor. “Onun canını yakıp yakmadığını mı öğrenmeye çalışıyorsun?” Sarılaşmış, çürümüş dişlerini göstererek geniş bir gülümseme atıyor. “Eh, bunun bir bedeli var.”

Yirmi dolarlık bir banknot daha masaya atıyorum. Belki bu onu konuşturur. Gözlerini kısarak daha fazlasını istemeye hazırlanıyor, ama onu durduruyorum. “Alacağın tek para bu, o yüzden işine bak,” dişlerimi sıkarak söylüyorum.

“Hayır. Yapmadı. Onu görmezden gelmiş olabilir, ama asla incitmedi.”

“Yapmadı mı?” Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum.

“Hayır.” R harfini patlatıyor.

Bir elimi alnıma götürürken, diğer elim kalçama dayanıyor. “Bu mantıklı değil.”

“Zararsız biriydi,” diyor, yumruğuna öksürerek. “En azından hatırladığım kadarıyla. Sawyer’ın oğlu ise, o başka bir hikâye.”

Başımı yana eğiyorum. “Sawyer’ın oğlu mu?”

Kafasını sallıyor. “Sanırım adı Ace’ti.”

O ismi duyunca sırtım dikleşiyor. Onu hatırlıyorum. Pip ile tanıştığım ilk gün, Ace onun yanına yaklaşmıştı. Hem ona hem de bana tehditler savurmuştu.

“Onunla ne alakası var?”

Kıkırdıyor. “Bence çok fazla.”

“Anlamıyorum.”

“Şu anda anlayamazsın, değil mi? Sen burada bile değildin,” diye azarladı. “O zavallı kızı yapayalnız bıraktın.”

Bu sözlerde ağır bir şey var. Kötüye işaret eden bir şey.

“Neden ikimizin de zamanını boşa harcamayıp sadede gelmiyorsun?” diye sertçe sordum.

“O kızda ne vardı bilmiyorum ama her zaman büyük çocuklar peşindeydi. Önce sen...”

“Pip ile öyle bir şey olmadığını biliyorsun,” diye tersliyorum, öfkemi bastıramadan.

Söylenmemiş imaları beni sinirlendiriyor. Pip’e asla dokunmazdım. O zamanlar değil.

“Öyle mi? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, şu anda onunla çıkıyorsun.”

“O zamanlar hiç öyle değildi. O sadece küçük bir kızdı.”

“Sen öyle diyorsan,” diyor. “Ama o Sawyer denen çocuk ona öyle bakmıyordu. Ona öyle dokunmuyordu da.”

Yumruklarım kucağımda sıkılıyor. Bütün vücudum geriliyor.

Eğer ona elini sürerse, onu öldüreceğim.

“Ace’i nerede bulabilirim? Hâlâ karavanda mı yaşıyor?”

Kadın başını salladı. “Sekiz yıldır burada yaşamıyor... aşağı yukarı.”

“Peki nerede?” diye sordum, onun oyunlarından bıkmaya başlamıştım. Çünkü durum tam da buydu. Biraz bilgi verip, daha fazlasını istemen için seni yalvartıyordu.

“Her zamanki yerinde...”

Bu kadın. Beni epey uğraştıracak. “Söyle hadi.”

“Mezarlıkta.”

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Cassidy

“EMMA,” DİYE SEVİNÇLE SESLENİYORUM, KAPİYİ AÇTIĞIMDA KARŞIMDA ARKADAŞIMI GÖRÜYORUM.

“Beni içeri alacak mısın yoksa...” O sırtıyor, ben de kenara çekilip geçmesine izin veriyorum.

Aiden, kendisinin dışarıda olacağını ve benim kendimi evimdeymiş gibi hissetmemi söylemişti. Uzun zamandır görüşemediğimiz için Emma’yı aradım ve beni görmeye gelmesi için ayarlamalar yaptım. Her şey yolunda gittiği ve o da bir günlüğüne kaçabildiği için çok mutluyum.

Beni kucaklıyor. “Seni görmek çok güzel, Cassidy.” Bir adım geri çekiliyor ve ıslık çalarak evi inceliyor. “Burası... güzel.”

Kıkırdıyorum. “Mükemmel. Fazla gösterişli değil. Aiden’a yakışıyor,” diyorum, her yeri onunla dolu olan odaya göz gezdirerek.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Bir şeyler değişmiş. Yüzünde o yapışkan bakış var.” Bana doğru işaret etti. “Âşık mısın, Cassidy?”

Yüzünde sert bir ifade vardı, ama gözlerinin parıldaması bana dalga geçtiğini gösteriyordu. Aşk fikrini iğrenç bulmuyordu, bunu

zaten biliyordum. Emma romantik biridir. İyi bir romantik komedi filmine bayılır ve bir gün Beyaz Atlı Prensi bulduğunda düğününü planlamıştır.

“Aiden ve benim için işler biraz değişti.”

Emma dudaklarını büzüp bir koltuğa doğru yürür, yanındaki minderleri okşayarak. “Açıklamak ister misin?”

Açıklıyorum.

Ona her şeyi anlatıyorum, onun haberi olmadığı her ayrıntıyı içimden dökerek.

Onun ritüellerine yardım etmek için onunla çıktığım yalanından, tüm bunların ortaya çıkmasına, geçmişimize ve onu daha önce nasıl tanıdığımıza kadar.

“Vay canına. Yani... bu ruh ikizi zırvalığı gibi bir şey mi?”

Gözlerimi devirdim. “Hiç de değil. O zamanlar çocuktuk. Ona sanki dünyaları yaratmış gibi bakmış olabilirim, ama onun için ben küçük bir çocuktum. Peşinden gelen biri ve o da beni korumak için buna izin verdi.”

“Çok romantik,” diye mırıldanıyor ve ben burun kıvrıyorum.

“Oraya varma süreci hiç de öyle değildi.” İtiraf ediyorum. “Kolay olmadı. Kim olduğumu bilmiyordu. Ona yalan söyledim ve bu zordu.”

“Sanki seni affetmiş gibi.” Omuz silkiyor. “Ben olsam kendimi bu yüzden suçlamazdım. Onu hayatına al, Cass. Her ne oluyorsa, sana yakışıyor. Kelimenin tam anlamıyla parlıyorsun.”

Arkadaşıma gülümsüyorum.

“Ona âşığım,” itiraf ediyorum, yanaklarım kızarıyor.

Gözlerini deviriyor. “Belli ki. Ama bunu itiraf etmen epey uzun sürdü.”

Gülüyorum, o da bana katılıyor. Bu iyi geliyor. Çok gecikmiş bir şey.

“Peki ya sen? Hayatında neler oluyor?”

Elini sallıyor. “Bu kadar heyecan verici bir şey yok. Hâlâ otelde çalışıyorum, ama hafta sonları lüks bir mekânda barmenlik yapıyorum. Yapacak bir şeyim var ve iyi para kazanıyorum.”

“Bu eğlenceli. Daha fazla yük üstlenmek istemene şaşırdım.”

O burun kıvrıyor. “Bu işten ziyade eğlence,” diye açıklıyor. “Tanıştığım insanlar...” Isık çalıyor. “Şöyle diyelim, bana sunulan fırsatlar şimdiden harika. Yakında konaklama yönetimi alanında terfi alacağımı düşünüyorum.”

“Harika,” diyorum, arkadaşım adına çok mutluyum. “Ağ kurmak için mükemmel bir yer gibi görünüyor.”

“Bunu bilmez misin?” Kaşlarını oynatıyor. “O kadar çok zengin adam var ki.” Kanepeye yaslanıyor, başını tavana doğru eğiyor. “O kadar az zaman var ki.”

Kıkırdamaya başlıyorum. “Bu zengin adamlarla ilgili benim bilmediğim bir aşk hayatın var mı?”

Burnunu çekiyor. “Her seçeneği değerlendiriyorum. Çok fazla seçenek var, yeterince gece yok.”

İşte benim kızım, kartlarını her zaman kendine saklıyor. Ama yanaklarının biraz pembeye dönmesinden, belki de ilgilendiği biri olduğunu anlayabiliyorum. Henüz bana anlatmaya hazır olmadığı biri. Kız batıl inançlı. Muhtemelen içini dökerek, daha başlamadan her şeyi mahvetmek istemiyor.

Israr etmeyeceğim. Konuşmak isterse konuşur.

“Bugün ne yapmak istersin?” diye soruyorum ve o derin bir nefes alıp etrafa bakınıyor.

“Sadece takılmak da olur. Belki yemek sipariş ederiz? Film izleriz?” Esniyor ve kanepeye yaslanıyor. “Dün gece çalıştım ve aslında biraz bitkinim.”

“Sanırım bir fikrim var,” derim, telefonumu alıp galaya hazırlanırken kaydettiğim numarayı ararım.

Hızlıca bir mesaj atarım ve on dakika içinde yüz bakımı ve masaj için randevumuz olur.

“Spa gününe ne dersin, çıkmadan önce akşam yemeği de yiyebiliriz?”

Gülümser. “Kulağa harika geliyor.”

“Seni harika bir deneyim bekliyor. Burası büyümlü bir yer. Rahatlamak istiyorsan, tam da istediğini bulacaksın.”

Gülümsüyor. “Seni özledim.”

“Ben de, Em. Ben de.”

Dün Emma ile harika bir gün geçirdim. Aiden’in nereye kaçtığını hiç bilmiyorum ama sorun değildi. Arkadaşımla geçirdiğim çok ihtiyacım olan bir gündü. Artık Aiden’la ciddi bir ilişki içindeyiz, arkadaşşımla konuşurken kendimi daha rahat hissediyorum. Eskiden yalan söylüyormuşum gibi hissediyordum, ama artık Emma her şeyi biliyor. Ve gerçek artık uzak bir düşünce olmadığı için, özgürce, samimi bir şekilde konuşabiliyorum.

Aiden’in hikâyesini ifşa edeceğim endişesi olmadan onun hakkında konuşabiliyorum. Her şey ortada ve bu çok iyi hissettiriyor.

Şey, belki her şey değil, ama çoğu.

Bunu bir kazanç sayacağım.

İşler zorlaştığında sırrımı paylaşabileceğim biri var. Ve zorlaşacak, çünkü ilişkiler böyledir. Zor iş. Ama buna değer.

Bu akşam bir maçımız var ve Aiden hazırlanmaya gitti. Ben de eskiden yaptığım şeyleri yaparak hayatını kolaylaştırmaya çalışıyorum.

Artık para alışverişi olmayabilir, ama yine de elimden geldiğince ona yardım etmek istiyorum. Zaten mesele hiçbir zaman para değildi.

Maç günü kıyafetlerini yatağının üzerine koydum, arenaya gitmeden önce giymesi için hazır. Ev temiz. Belki onun hoşuna gitmeyecek ama ben bir girişimde bulunmuşsam, işi bitirmesi daha kolay olacaktır.

Artık biliyorum ki Aiden beni bu işleri yapmam için işe almamıştı. Beni işe aldı çünkü sadece yanında olmamı istiyordu, o yüzden ben de bunu yapmaya devam edeceğim. Onunla vakit geçirmek ve elimden geldiğince onu sakinleştirmek.

Elimde onun için ayırmam gereken şekerleri tutuyorum. Evde yoktu, benim de gidip almam gerekti. Dışarıdayım, eve dönüyorum, o lanet adamı görüyorum.

Takipçi muhabir.

“Aiden’ı taciz etmekten başka yapacak daha iyi işin yok mu?”

Parmağını bacağının yanma vuruyor, bir kez daha casusluk yaparken yakalanmış bir avcı için fazlasıyla kibirli görünüyor.

“Onun için gelmedim,” diyor, beni hazırlıksız yakalıyor.

Bu adamda çok iğrenç, çok pis bir şey var.

“Öyle mi?” Ellerimi belime koyuyorum. “O zaman kimin için buradasın? Bu binada benim bilmediğim başka bir ünlü sporcu mu yaşıyor?”

Yüzüne sinsi bir gülümseme yayılıyor. “Senin için buradayım, Pippa.”

Elimdeki çanta yere düşüyor ve onu almak için acele ediyorum. Ellerim yanımda titriyor.

Nasıl biliyor?

“Tepkinden anladığım kadarıyla Slate’in annesi yalan söylememiş. Seninle Aiden’in bir geçmişiniz var.”

“Bu seni ilgilendirmez,” diye tersliyorum. Muhtemelen aptalca bir hareket çünkü bu, onun sinirime dokunduğunu daha da açık hale getiriyor.

Eğer o kadını bir gün elime geçirebilirim, onu kendi ellerimle hallederim.

“Ama işler burada ilginçleşiyor,” diyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar heyecanlı bir ses tonuyla. “Ondan bir telefon aldım. Görünüşe göre erkek arkadaşın dün onu ziyaret etmiş.”

Kanım dondu ve ellerim daha da titriyor.

Oradaydı.

O berbat yere geri gitmiş.

“On yıldır ilk kez. Eğer bu bir tehlike işareti değilse, neyin tehlike işareti olduğunu bilmiyorum.” Çenesine dokunuyor ama ona konsantre olmakta zorlanıyorum.

Orada ortaya çıkardığı tüm korkunç olasılıklar aklımda dönüp duruyor. Ne biliyor? Bu yüzden benden nefret edecek mi?

“Mesele şu ki, oraya annesiyle ilgilenmek için gitmemiş. Aslında, daha çok senin için endişeleniyordu. Geçmişin ve birinin sana zarar verip vermediği konusunda.”

Midem altüst oluyor ve midem bulanıyor.

“İlginç,” diyor. “Görünüşe göre yüzündeki renk solmuş, Pippa. Peki bu neden olabilir?”

“Ne istiyorsun?” Soru neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor. Büyük bir şeyin peşinde olduğunun açık bir göstergesi.

“Aiden hikâyesini yayınladıktan sonra, bu oyuncunun görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Kabul ediyorum, onun hakkında yanılmışım. O, benim başlangıçta planladığım gibi çamurda sürüklenmeyi hak etmiyor.”

“İğrençsin,” diye tükürdüm. “Masum insanlara zarar vermekten zevk alıyorsun. Öyle değilmiş gibi davranma.”

Başını salladı. “Doğru değil. Ama... sen masum değilsin. Değil mi, Pippa?”

“Bana öyle deme,” diye tersledim. “O benim adım değil.”

Omuz silkti. “Mesele şu ki, artık hikâye o değil. Bence insanların duymak isteyeceği şey seninle ilgili. Yanındaki kadınla. Onun sırlarıyla?” Dudaklarını büzüp başını eğdi.

Hiç kimseye şu anda ona istediğim kadar yumruk atmak istemedim.

“Üzücü olan ise, bu hikâyenin sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak olması.”

Bir adım geri çekildim. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Tehdit mi? Hayır. Sana karşı dürüst mü oluyorum? Evet.” Beni sinirlendirmeye çalışarak öne doğru hamle yaptı, ama ben geri çekildim. “Aiden’in o berbat kadından on yıldır kaçınma serisini bozması, işte burada bir hikâye var. Şu anda sana söylüyorum, eğer bir şey ortaya çıkarırsam, bunu yayınlamaktan başka seçeneğim olmayacak.”

“Elbette yaparsın. Gazeteci olarak ek iş yapıyorsun, ama sen de paparazziler gibi bir pisliksin.”

Yüzü sertleşir. “Ben bir gazeteciyim ve bir gün ünlü olacağım.”

“Peki bu ne? Ödül öncesi böbürlenmen mi? Kendine gel dostum. Sen sadece görmek istediğini gören, vasat bir meraklısın.”

O, mizahsız bir kahkaha attı ve ben, ayıyı kışkırttığımı anladım. Bu adamın egosunun sınırı yok ve ben sinirine dokunuyordum. Muhtemelen en akıllıca hareket değildi.

“Bu bir uyarı. Saklayacak bir şeyin varsa, ona zarar verecek bir şey varsa, onu bu durumun sonuçlarından kurtarmanın tek yolu...”

“Gitmektir.”

Başını salladı ve ilk kez, bana yaptıklarından dolayı kendini beğenmiş ya da mutlu görünmüyordu.

“İyi bir kıza benziyorsun. Onu gerçekten önemseyen birine. Eğer bir şey saklıyorsan, onu da kendinle birlikte batırmak mı istiyorsun?”

Bunun üzerine arkasını dönüp uzaklaştı, beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Midem bulandı ve kusacağımı biliyordum.

Asansöre nasıl çıktığımı bile bilmiyorum, ama tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve midemdeki her şeyi porselen çanağa boşaltıyorum.

O lanet muhabire olan nefretime rağmen, haklı. Basının bunu fark etmesi an meselesi. Birinin yaptıklarını öğrenmesi an meselesi. Kahretsin, Aiden belki de çoktan biliyordur.

Asıl soru şu... Aiden’ı bu olayın sonuçlarından kurtarmak için ne yapacağım?

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aiden

BİR TERSLİK VAR. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum fakat hissedebiliyorum.

Cassidy tuhaf davranıyor. Eskisi gibi değil.

Bu düşünceyi kafamdan silip buz pistine doğru ilerliyorum; bu gece dikkatimin dağılmaması gerektiğini biliyorum.

Bu maç çok önemli.

Koç, işimi düzgün yapacağıma güveniyor ve onu hayal kırıklığına uğratamam. Kahretsin. Takımımı hayal kırıklığına uğratamam. Bu, Kupayı kazanma şansımız. Yıllardır bu kadar yaklaşmamıştık ve bu fırsatı kaçırmamızın sebebi ben olmayacağım.

Her zamanki gibi kaskımı bir kez öpüyorum, kafama takıyorum ve zihnen hazır olduğumda, buzun üzerine çıkıyorum, arka patenimi çıkarıp pistin ortasına doğru ilerliyorum.

Maç her zamanki gibi başlıyor, ancak tempo başından itibaren bir üst seviyede. Her iki takım da kupa için oynamak üzere yerlerimizi kapmak için yarışıyor.

Bir saat sonra, çıkan kavga yüzünden yüzüm yanıyor, ama o pis-

liğin suratındaki kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek için buna değdi. Bu herifler çok kibirli. Stanley Kupa'sı kendilerininmiş gibi davranıyorlar ve yenildiler. Tipik.

O pislik basın toplantımda yorum yaptı. Ritüellerimi gündeme getirdi. Sanki bende bir sorun varmış gibi gösterdi. Bir sorun yok. Ve kanıtlayacak hiçbir şeyim yok.

O pislğin ne dediği umurumda değil, ama bazen eski usul bir kavgayla kanı kaynatmak iyi gelir.

Üçüncü periyotun başındayız ve maç istediğimden daha çekişmeli geçiyor. Koç çılgına dönmüş, eşyayı fırlatıp denizci gibi küfre diyor. Eğer bu maçı kaybedersek, birileri koltuğunu kaybedebilir.

Önde gidiyoruz ve bu avantajı korumamız gerekiyor.

Zorlayıcı doğam, Cass'in oturduğu tribüne bakmamı istiyor ama ben reddediyorum. Bugünkü davranışları, tüm ilerlememi mahvedebilir.

Bir saniye bile geçmeden, tüm çabalarıma rağmen kendimi onun yönüne bakarken buluyorum. Cassidy haklıydı; sezon bittikten sonra bu takıntılarımın üstesinden gelmem gerekiyor. Bana yardımcı olacak başa çıkma mekanizmaları bulmaya kendimi adanacağım.

Her zamanki gibi güzel, ama buradan bile görebildiğim kadarıyla yüzündeki gergin bir ifade var. Cep telefonuna bakıyor ve mutlu görünmüyor.

Bu açıdan bakınca yanakları çökmüş gibi görünüyor, ama emin olmak için yeterince yakın değilim. Ne düşünüyor acaba? Neler oluyor?

Siktir! Bakmamalıydım. Kafamı sallıyorum, derin bir nefes veriyorum ve tüm dikkatimi tekrar maça veriyorum.

Kafamın içine dalmaya gücüm yetmez. Şimdi değil. Çok şey söz konusu.

Bu üstünlüğü korumamız gerekiyor. Hayatım buna bağılıymış gibi kayıyorum, savunmaya yardım ediyorum. Her fırsatta diski çalmak için. Sırtımdan ve kaşlarımdan ter akıyor. Bacaklarım yanıyor ve kollarım ağrıyor, ama pes etmeyeceğim.

Rakip takım bir kaçış fırsatı yakalıyor ve ben gol atmasını engellemeye kararlı olarak patenlerimle buza vuruyorum. Şutunu atıyor, ama Mason durduruyor.

Sonunda düdük çalıyor ve vücudum neredeyse çöküyor. Ama boş ver, kutlama yapmamız lazım.

Kazandık!

Hudson ve Dane bana doğru kayıyor. Yüzlerindeki heyecan paha biçilemez. Dane genellikle bu tür şeylerden görsel olarak bu kadar etkilenmez. Daha hareketli olan Hudson gibi değil. Bu yüzden Dane'i böyle görmek, bunun ne kadar önemli bir an olduğunu fark etmemi sağlıyor.

Bu maç çok önemliydi.

Beşinci maça doğru ilerliyoruz. Henüz bitmedi, ama bu gece, galibiyetlerimize bir tane daha ekleyebiliriz. Bir adım daha yaklaştık.

Herkes buz pistinden ayrıldıktan sonra ben de kayarak çıkıyorum, sonra soyunma odasına gidip Cassidy'yi arıyorum.

Koridorda beni bekliyor.

“Tebrikler.” Bana küçük bir gülümseme atıyor, ama kolları göğsünde kavuşturulmuş ve çenesinin gerginliği gözümünden kaçmıyor.

Onda bir terslik var. Biliyor olmalı. Şimdilik bir şey söylemeyeceğim, ama evime döndüğümüzde söyleyeceğim.

Arabaya kadar olan yol boyunca sessiz kalıyor.

Tek kelime etmiyor. Ve her şey ters gidiyor gibi geliyor, sanki felaket gibi bir olay olmak üzereymiş gibi.

Daireye girdiğimizde durum düzelmiyor.

Yatak odasına girene kadar bekliyorum, sonra nihayet elimi uzatıp banyoya girmesini engelliyorum.

“Neyin var?”

“Ne mi var?” diye karşılık veriyor.

“Bütün gün sanki bir şey canını sıkıyormuş gibi davranıyorsun. Neden söylemiyorsun?”

“Gerçekten mi? Bana tavır mı yapıyorsun?” Ellerini havaya kaldırıyor.

“Evet. Tavır yapıyorum. Bu maçın ne kadar önemli olduğunu biliyordun.”

Gözlerini kısıyor. “Ve kazandın.”

“Zar zor.”

“Ne dememi istiyorsun?” Kalçasını dışarı çıkararak, yumruğunu oraya dayıyor.

“Sadece bana neyin olduğunu söyle.”

Derin bir nefes aldı. “Sadece bilmiyorum...”

Şimdi gözlerimi kısma sırası bendeydi. “Neyi bilmiyorsun?”

Ona doğru bir adım attım, o ise yerinde durdu.

“Birlikte olabileceğimizi bilmiyorum.”

Sanki bana tokat atmış gibi başımı geriye attım. “Bu ne saçmalık?”

“Sadece hissediyorum ki... Sadece hissediyorum ki...”

Ağır ağır nefes alıyor ve parmakları gömleğinde birbirine dolanıyor.

Izdırap çekiyor, kırılmış görünüyor ve içimdeki bir şey çatırıyor. Onu bu halde görmeye dayanamıyorum. Onu uçurumun kenarına itmek istemiyorum çünkü gerçekten dağılmak üzere görünüyor.

Bir adım öne atıp elini avuçlarımın arasına alıyorum. “Ne hissediyorsun, Cass?”

Başını eğdi ve fısıldadı, “Ben iyi bir insan değilim.”

Böylece gözlerime bakabilsin diye parmağımı çenesinin altına koyup başını kaldırdım.

“Bu, duyduğum en büyük saçmalık.”

Dudakları ince bir çizgiye dönüşmüş olabilir, ama çenesinin titremesini gözden kaçırmadım. “Yine de doğru.”

“Kes şunu. Sen tanıdığım en iyi insansın.”

Gülüyor, ama gülüşünde hiç mizah yok. “Yine de beni neredeyse hiç tanımıyorsun.”

Elimi indirip bir adım geri çekiliyorum, gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. “Peki bu kimin suçu?”

“Senin... sen gittin.” Sesinde hiç duygu yok. Sanki kelimeleri zorla çıkarıyor gibi. Zayıf ve anlamsızlar.

Neden bunu yapıyor?

“Bunun için üzgün olduğumu söyledim. Ama artık birlikteyiz ve benimle konuşabilirsin, Cass. Kafanda neler olduğunu söyle bana.”

“Belki de gerçeği söylemek için çok geç kalındı.”

İki elimle saçımı tutup çekiyorum, her geçen dakika daha da sinirleniyorum.

“Sadece konuş benimle.” Neredeyse yalvarıyorum. Bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Michigan’a gittiğimi bilmiyor belli ki, yoksa bir şey söylerdi. Peki ne haltlar dönüyor?

Gerçeği itiraf etmek üzereyim, onun eşyasını karıştırdığımı söyleyeceğim. Sonuçları kimin umurunda.

Ama bunu yapamıyorum çünkü kendini bana atıyor. Beni şiddetle öpüyor.

Bu öpücükte farklı bir şey var. Çaresizce geliyor.

Son gibi geliyor.

Ama dili ağzımın içine girince, tüm sorular ve mantıklı düşüncelerim uçup gidiyor. Beynim binayı terk etmiş, tek düşünebildiğim şey onun içine girmek.

Boş elimle fermuarımı indirip sikimi serbest bırakıyorum. Pantolonumu çıkarmaya zar zor vakit buluyorum ki, o neredeyse vücuduma tırmanıyor, daha yakın olmaya çalışıyor. Pantolonumdan kurtulur kurtulmaz, taytını yakalayıp vücudundan çekiyorum, tangasını da beraberinde alıp, bana tamamen çıplak kalana kadar. Onu yatağa itiyorum, bacakları kenardan sarkarken uyluklarını ayırıp aralarına giriyorum.

“Geri çekil,” diye emrediyorum ve o itaat ediyor.

Ona katılmak için sürünerek yaklaşıyorum. O da kalçasını kaldırıyor, kendini daha da açıyor.

Sikimi tutup kökünden ucuna kadar okşuyorum, kendimi onun amıyla hizalıyorum. Bacaklarını tutuyorum ve tek bir hamlede içine giriyorum.

Lanet olsun.

Cennet.

O her zaman beni saran bir cennet gibi hissettiriyor. Sıkı çeperleri beni o kadar sıkı kavıyor ki, kendimi kaptırıp onu sikerken sadece inleyebiliyorum.

Ona sertçe girerken izliyorum, birleşmemizin manzarasını seviyorum.

Sikimin onun içine kayıp, sıcaklığında kayboluşunu izlemeyi seviyorum.

Ama en sevdiğim manzara, kendimi baş kısmına kadar çekip, onun sıvılarının tenime yapışıp, arzusuyla damlaması. Bunda çok erotik... çok sarhoş edici bir şey var.

Çekiliyorum. “Arkanı dön,” diyorum. “Dizlerinin üzerine çök.”

Hızla hareket ediyor, pozisyonunu alıyor.

Tekrar sertçe giriyorum, hareket ederken elim kıcında. Her itişimde bana karşılık veriyor, taşaklarım derisine çarpıyor. Adımı inliyor, bu da beni daha da vahşi yapıyor. Hayatım buna bağılıymış

gibi onu sikiyorum. Orgazmlarımızı kovalıyoruz.

Taşaklarım yaklaşan boşalmamla birlikte sıkılaşıyor.

Elimi uzatıp başparmağımı klitorisine koyuyorum ve vücudu titreyip sarsılana kadar onu vahşice ovuyorum.

“Geliyorum,” diye inliyor ve bu sözleriyle, kendi orgazmım patladığında omurgamdan bir elektrik akımı geçiyor.

Gözlerimi açıyorum ve bir an için kafam karışıyor.

Uyuyakaldığımı bile hatırlamıyorum. Hatırladığım son şey, Cassidy’nin üzerine yığılmış olmam.

Elimi kaldırıp gözlerimi ovuşturuyorum ve bunu yaptığımda, etrafımdaki dünya yeniden yerine oturuyor.

Bugün, takımla birlikte New York’a uçuyoruz. Beşinci maç yarın.

Saate bakınca, yine sadece uyuyakalmadığımı, alarmı bile kurmadığımı fark ediyorum.

Cassidy hayatıma geri dönmeden önce hiç yaşanmayan şeyler.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Onun burada olması her şeyi düzeltmemiş olabilir, ama en azından o buradayken beni yeterince sakinleştiriyor ve doğru yardımıyla her şeyi kontrol altına alabileceğime inanmamı sağlıyor. Zorlamalarımın artık hayatımı yönetmesine izin vermemeyi öğrenebilirim.

Cass’ten bahsetmişken, genellikle yanımda uyuduğu yere dönüp baktığımda o yerin boş olduğunu fark ettim.

“Cass?” Mutfakta olsa beni duyabilsin diye yüksek sesle bağırdım. Sessizlik.

Tek bir ses bile yok.

Yorganı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum. Hızla dolaba gidip temiz bir gri eşofman giyiyorum ve onu aramaya başlıyorum.

Dairenin her odası boş.

Paniklemeye başlıyorum. Nerede o?

Aklım karışıyor, dün geceyi tekrar tekrar yaşıyorum. Veda gibi gelen öpücüğü hatırlıyorum.

Nasıl uyuyakaldım lan? Neden iyi olduğundan emin olmadım?

Öfkemi boşaltmak için yumruklarımı tezgâha vuruyorum. Çığlık atmak istiyorum. İçimde biriken bu duyguları serbest bırakmak için ne olursa olsun. Ama yapmıyorum.

Eskiden kaldığı odaya giriyorum.

Kapı açık ve oda ürkütücü bir sessizlik içinde. Fark ettiğim ikinci şey, odada Cassidy'ye ait tek bir iz bile olmaması. Hiçbir şey. Durduğum yerden bile dolabın kapısı açık ve ona aldığım kıyafetlerden başka bir şey göremiyorum. Yanında getirdiği hiçbir şey görünmüyor.

Dolaba doğru ilerliyorum ve valizinin kaybolduğunu görünce gözlerim bulanıklaşıyor.

Cassidy gitmiş.

Burayı altüst etmek üzereyim. Polisi aramak. Onu bulmak için her şeyi yapmak üzereyim ki masanın üzerinde katlanmış bir kâğıt parçası görüyorum.

Odanın diğer ucuna geçip kâğıdı alıyorum ve açıyorum.

Onun elyazısı ve o anda bunun bana yazılmış bir mektup olduğunu anlıyorum.

Önümdeki kelimeleri okurken boğazım sanki cam parçaları yutmuşum gibi hissediyorum. Beni terk etmiş. Yumruklarımı sıkıyorum ama okumaya devam ediyorum ve sonra gördüğüm şey yüzünden not elimden kayıp gidiyor.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Aiden

**DİSK DÜŞER, BEN DE İLERİ ATILIRIM; PATENLERİM
BUZU KESER FAKAT BU YETMEZ.**

Bugün çok yavaşım.

Kafam oyunda değil. Yine.

Beşinci maçı kaybettik.

Ve şimdi altıncı maç için de durum pek parlak görünmüyor.

Empires'in merkezi ileriye fırlıyor; sopası diske çarpıyor ve sonra uzaklaşıyor, ben ise elimde sikimle kalıyorum.

Onun yıldırım hızındaki refleksleri, benim karışık tepki süremle keskin bir tezat oluşturuyor.

Beynimde kargaşa yaratan düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onlar önüme çıkıyor ve etrafımdaki dünyayı görmemi engelliyor.

Onun sözlerinde kayboluyorum.

Beynimde tekrar tekrar yankılanıyorlar.

Sadece onları görebiliyorum ve duyabiliyorum.

Sanki her bir harf boğazımda düğümleniyor gibi.

Aiden,

Sen benim tek sığınağımdın. Sen benim yuvamdın ve gittiğinde onu da yanında götürdün. Bunu seni kötü hissettirmek için yazmıyorum. Geçmişten pişman olduğumu biliyorum, ama ne yazık ki geçmişin yeniden su yüzüne çıkma gibi bir özelliği var.

Oraya geri döndüğünü biliyorum. Sorular sorduğunu biliyorum. Sana geri döndüğüm için üzgün olduğumu söylemeliyim, ama değilim. Seninle bir dakika daha geçirmek buna değdi. Seni güvende tutmak için seni kaybetmek zorunda kalsam bile. Ama sen benimle olduğun sürece, kaybolmazsın. Sana bir şey saklamadığımı söylediğimde yalan söyledim. Gerçeği söylemediğim her seferinde sana yalan söyledim.

Artık sana yalan söyleyemem. Bir şey yaptım. Beni içten içe yiyip bitiren bir şey. Bunun sana zarar vermesine izin veremem.

Birini öldürdüm. Ellerimde onun kanı var.

Benimle ne kadar uzun kalırsan, sana o kadar fazla tehlike getiririm. Benim dramımın sana da bulaşması an meselesi. Üzgünüm. Seni seviyorum. Ama seni kurtarmak, seni korumak için gitmem gerek. Hayallerini mahvetmekten sorumlu olamam.

Şimdi ve her zaman seni seviyorum.

—Sana ait Pip

“Slate! Ne oluyor,” diye bağıyor Dane, ben de başımı sallayıp anıdan kendimi koparıyorum.

İleriye doğru atılıyorum, diske doğru hücum ediyorum. Ama çok geç kaldım. Empires’in merkezi Maverick geri çekiliyor ve şut atıyor. Mason kaleyi savunmaya çalışıyor ama disk onu geçip gidiyor.

Maç devam ederken toparlanmaya çalışıyorum. Kararlılıkla kayarak diskin peşinden durmaksızın gidiyorum ama nafile. Ne yaparsam yapayım ilerleyemiyorum. Cassidy’nin sözlerinin anlamını

tam olarak anlamam gerekiyor. Hayatımda ilk kez, hokeyden daha önemli bir şey var.

Şimdi havaalanına geri döndüm, eve gitmeye hazırım. Takım arkadaşlarımdan uzaklaşıp telefonumu alıyorum. Mike'in bana verdiği özel dedektif Tony'nin numarasını çeviriyorum.

"Slate. Zor bir mağlubiyet, ama berabereyken yedinci maça girmek daha eğlenceli. Biliyorum..."

Onu havadan sudan konuşmak için tutmadım. "Bunun için vaktim yok. Bir iş için sana ihtiyacım var."

"Dinliyorum," dedi o, sesini uzatarak.

"Ace Sawyer'ın ölümünü araştırmanı istiyorum. Sekiz ya da dokuz yıl önce öldü."

Bir noktada, teori oluşturdum. Annem Ace'in öldüğünü söylemişti. Pip'e farklı bir şekilde dokunduğunu. Birini öldürdüğünü söylemişti. Bunun Ace olma ihtimali ne kadar?

"Yer?"

İç geçirdim. Keşke daha fazla ipucum olsaydı, ama yok, bu yüzden elimdeki tek bilgiyi ona veriyorum. "Bundan emin değilim ama Michigan'ın East Sanford kasabasından."

"Tamam, hallederim," diyor ama isteğim henüz bitmedi.

"Her şeyi bilmek istiyorum. Her ayrıntıyı. Adli tıp raporunu istiyorum. Duydun mu beni?"

"Gür ve net."

Telefonu kapatıp herkesin olduğu yere geri dönüyorum.

"İyi misin dostum?" İlk konuşan Hudson. Her zaman herkesin işine burnunu sokan ilk kişi odur.

"İyiyim," diye tersliyorum.

O ıslık çalıyor. “Evet... şey... iyi görünmüyorsun. Anlat bakalım.”

“Adama biraz rahat ver. Hazır olduğunda konuşur,” diye Dane araya giriyor.

Bu da şaşırtıcı değil. Dane, hayatı konusunda neredeyse benim kadar kapalı biridir. En yakın arkadaşlarımdan biri olmasına rağmen onun hakkında bir şey bilmemin tek nedeni, kız kardeşi. Molly, sohbet sırasında hayatının ufak tefek parçalarını ağzından kaçıran kişidir. Dane’e kalsaydı, kimseyi hayatına sokmazdı. Fort Knox’tan bile daha zor kırılır.

“O ne dediyse,” diye homurdanıyorum, her ne kadar ben asla hazır olmayacak olsam da. Çünkü öğrendiğim her ne olursa olsun, bu benim anlatacağım bir hikâye değil.

İki saat sonra, Redville’e iniyoruz.

Uçuş boyunca tek kelime etmedim, Cassidy ve mektup hakkındaki düşüncelerime dalmıştım.

Bu beni delirtiyor.

Telefonumu açıyorum ve özel dedektiften bir mesaj geldiğini görüyorum. İstedğim tüm bilgileri şifreli bir e-posta sitesine göndermiş. Tek yapmam gereken oturum açıp gönderdiklerini okumak.

Her şeyi gözden geçirmek için mahremiyete ihtiyacım olduğu için arabama koşuyorum. Aracı çalıştırmaya bile zahmet etmiyorum. Bu dosyada yazarlardan daha önemli hiçbir şey yok. Hemen bilmem gerekiyor.

Park halindeki arabada her şeyi incelemem otuz dakika sürüyor. Dürüst olmak gerekirse, kendimi daha hafif hissediyorum. Bir şekilde daha özgür. Şimdi Cass’i bulmam lazım, çünkü konuşmamız gerekiyor.

Bu dosya hiçbir şeyi değiştirmez. Cass ve ben kaçınılmazız.

Onsuz yaşayamam ve şimdi onun bunu anlamasını sağlamam lazım.

ELLİNCİ BÖLÜM

Cassidy

KAPININ ÇALINMASINA HAZIRLIKLI DEĞİLDİM.

Kimsenin burada olması için saat çok geç ya da aslında çok erken.

“Cass, orada olduğunu biliyorum.”

Aiden.

Burada.

Ama Ohio'daki evine dönmüş olması gerekmez miydi?

Takım, New York'taki maçın hemen ardından geri uçmuş olmalıydı. Ama o bunun yerine beni buldu. Emma'nın kapısının önünde duruyor.

“Ne oluyor lan?” Emma, oturma odasına bir adım atarken çok uykulu bir sesle soruyor. “Saat kaç?” Gözlerini ovuşturuyor.

Telefonuma bakıyorum ve saatin sabah beşi olduğunu görüyorum. “Beş.”

“Siktir,” diye inliyor Emma. “Kapıyı açacak mısınız?”

Kapı yine sertçe çalınıyor. “Hadi ama Cass, lütfen.”

“Tanrım, sesi hüznümlü bir köpek gibi,” diyor Emma, gözlerindeki uykuyu silmeye devam ederken.

Dramamın onu uyandırdığı için kendimi çok kötü hissediyorum. “Çok üzgünüm Emma.”

“Üzülme. Bırak girsin.” Emma odayı geçip kapıyı açıyor.

Aiden içeri adımını attığı anda, odadaki tüm oksijen tükenmiş gibi hissediyorum. “Üzgünüm, sadece onunla konuşmam lazım.”

“Anlıyorum. Konuşmalısın da. Bana bir dakika ver, sonra başından çekileceğim.”

“Em...” Bana bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor. “Gitmene gerek yok.”

“Sorun değil. Bir kahve alıp sonra saat altıda başlayan sıcak yoga dersine gideceğim.” Omuzlarını silker. “Uzun zamandır denemek istiyordum.”

“Sen en iyisin, biliyor musun?” derim ona.

Gülümser. “Biliyorum.”

Emma giyinmek için yatak odasına geri döner ve bir dakika sonra ön kapıdan dışarı fırlar.

Dikkatimi, çok dağınık ve açıkça bitkin görünen Aiden’a çeviririm.

Küçük oturma odasında kafese kapatılmış bir aslan gibi volta atıyor.

“Onun kanepesinde mi yatacaksın,” diye dişlerini sıkarak söyler.

“Kalacak bir yere ihtiyacım vardı,” derim, gözlerine bakmadan.

“Ve bir dakikanı ayırıp misafir odamda bir yerin olduğunu göremez miydin? Yatağı olan bir yer.”

“Hayır.” Başımı sallıyorum. “Gitmem gerekiyordu.”

“Kaçman gerekiyordu, ihtiyacın olan buydu.”

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Sen bilirsin.”

Çenesi sıkılıyor. “Oh, yine mi bu konuya döndük? Bunu aştığımızı sanıyordum?”

“Aştık, ama benim sadece...”

“Yeter,” diye neredeyse hırlıyor. “Başka bir bahane duymak istemiyorum.” Bana öyle bir bakış atıyor ki bacaklarım titriyor. Onu incittim ve kalbim göğsümde acı verici bir şekilde sıkışıyor. “Benden bir not parçasıyla ayrıldın.”

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. “O bir mektuptu.”

“Kelime oyunu.”

Aiden parmaklarını saçlarının arasından geçirip köklerinden çekiyor. “Sadece nedenini söyle. Neden şimdi? İçinde tuttuğun onca şeyi bana söyleyebilirdin. Neden bu şekilde bitirdin? Neden bana dürüst olmadın?”

Uzun bir iç çekiş bırakıyorum. “Gazeteci bana geldi. Sen annenin evinden ayrıldıktan sonra annen hemen ona koştu. Bir hikâye olduğunu biliyordun ve beni uyardı.”

Aiden’in yüz hatları sertleşti ve o adam şu anda ortaya çıkarsa, elimizde bir ölüm daha olacağından korktum. Bunu istemiyorum. Aiden’in benim savaşlarımı yürütmesini istemiyorum.

“O anda fark ettim ki, eğer benimle kalırsan, geçmişim... sırlarım sana zarar verebilir. Seni kurtarmaya çalışıyordum.”

“Yine kendini en sona koyuyorsun.” Ellerini havaya kaldırıyor, her yerinden hayal kırıklığı sızıyor. “Beni kurtarman gerekmediğini sana kaç kez söylemem gerekiyor? Seni kurtaran ben olmalıyım.”

Başımı eğiyorum, sanki “seni her zaman kurtaracağım” der gibi. Aşk korumaktır. Aşk, başkasını öncelikli tutmaktır. Bu harekete gözlerini kapatıyor, ima ettiğim şeyin anlamını açıkça anlıyor.

“Mektubunu okudum,” diyor.

“O halde neden gittiğimi biliyorsun.”

“Neden gittiğini sandığını biliyorum ama-”

“Hiçbir şey bilmiyorsun.” Parmaklarım gömleğimin eteğini kavırıyor, kumaşı büküyor.

“O zaman bana ne olduğunu anlat, Cass. Yeter artık sırlardan.

Eğer ilişkimizi bitireceksen, bana en azından bunu borçlu değil misin? Beni korumak zorunda olduğunu düşündüğün gerçek nedeni duymak istiyorum.”

Gözlerimi kapatıyorum. Haklı. Öyle. Ona güvenmem lazım. Gözlerimi sıkıca kapatıp, sonunda konuşuyorum.

“O günü hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Senin ağacına doğru giden patikada yürüdüğümü hatırlıyorum.” O yeri düşünerek derin bir nefes alıyorum. Orasının kâbusa dönüşmeden önceki güzelliğine odaklanıyorum. “Sen gittikten sonra her gün oraya giderdim. Ne umduğumu tam bilmiyorum. Gittiğini biliyordum ve o noktada geri dönmeyeceğini de biliyordum. Neredeyse iki yıl geçmişti.”

“Üzgünüm-”

Başımı sallıyorum. “Özür dileme. Şimdi değil. Bunu içimden atayım, yoksa asla söyleyemeyeceğim,” diye yanıtlıyorum, gözlerimi açıyorum ama yine de ona bakmıyorum.

Eğer ona bakarsam, bu sözleri söyleyemeyebilirim. Bunun yerine ayağa kalkıp zemine odaklanarak odada dolaşmaya başlıyorum.

“Yıllar sonra bir şeyi bu kadar net hatırlayabilmek ne tuhaf. Halen ıslak çimlerin üzerinde attığım adımların sesini duyabiliyorum. Kar nihayet ermişti ve attığım her adımda, ayaklarımın su birikintilerine çarpmasıyla çıkan şapırtı sesini duyabiliyordum. Bu ses, öğleden sonranın sessizliğinde yankılanıyordu.”

Oda içinde dolaşmayı bırakıp, gözlerimi tekrar kapatıyorum ve geri gelen anılarla bedenim titrerken derin bir nefes daha alıyorum. “Güneş batmaya başlamıştı. Üzerimde yükselen dalların arasından sadece küçük güneş ışınları sızıyordu. Yalnız yürümemeliydim. Ama zihnimde henüz karanlık değildi ve seni özlemiştim. Sana yakın hissettiğim bir yerde olmam gerekiyordu.” Bunun üzerine gözlerimi açtım ve Aiden’in bana baktığını gördüm. Kocaman mavi gözleri beni dikkatle izliyordu. Bekliyordu.

“Göl kenarındaki açıklığa vardığımda, onu ilk başta görmedim. Bir ağacın arkasında gizlenmiş olmalı.” Başımı sallıyorum.

“Onu nasıl görmedim bilmiyorum. Belki kendi düşüncelerime dalmıştım, ama su kenarında durduğumda o oradaydı. Tam arkamda.”

“Ace?” Aiden, adını söylerken sesinde duygu dolu bir ton var. Yıllardır kaçındığım bir isim.

“Evet. Ondan bir adım uzaklaştım, göle doğru yaklaştım ve ayakkabılarımın ıslanabileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Koşmalıydım. Ama... Bana yaklaştıkça...” Başımı sallıyorum. “Bilmiyorum. Sanırım donakaldım. Korku insanı böyle yapar, sanırım.”

“Korku mu?” Aiden’in sesi sert, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir keskinlik var.

Neredeyse tehditkâr.

“Sen beni korumak için oradayken bana davranışları geçici olarak durmuş olabilir, ama sen gittikten sonra yeniden başlaması çok uzun sürmedi. Sadece bu sefer daha kötüydü. Çok daha kötü.”

“Sana ne yaptı?” Aiden’m gözleri kısılır ve orada nefret görebiliyorum. İşlerin ne kadar kötü olduğundan bahsedilmesiyle körü körüne öfke birikiyor.

Ace bugün hayatta olsaydı, onun hayatına son verecek olanın ben olmayacağından hiç şüphem yok.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Bu çok fazla ve bunu yaptığımda, her şeyin gözümün önünde canlandığını görüyorum. Ağzım açılıyor ve kelimeler dökülüyor, ama zihnimde, oradayım...

“Bak kim gelmiş... tek başına,” diyor Ace, yaklaşırken.

“Beni rahat bırak.”

“Neden yapayım ki? Artık seni tam istediğim yerde yakaladım. Yalnız. Etrafta kimse yok. Ben bile daha iyisini planlayamazdım.”

Dönüp ona baktığımda, parmaklarını birleştirmiş, çizgi film kötü adamı gibi duruyor. Ama o çizgi film karakteri değil. O gerçek ve çok tehlikeli.

“Eve gidiyorum.”

Bana yaklaşıyor, elini uzatıp kolumu tutuyor. “Sanmıyorum.”

“Benden ne istiyorsun?” diye bağıriyorum, olabildiğince dik durmaya çalışarak.

“O kadar saf olamazsın. Ne istediğimi biliyorsun. Seni kanatmak istiyorum.” Sözleri içimdeki her şeyi sarsmaya başlıyor. Midem bulanıyor. “O bakire kanını her tarafımda hissetmek için sabırsızlanıyorum...”

“Beni rahat bırak!” diyorum yine. Bu sefer, çığlık atarken sesim çatlıyor.

“Şuna ne dersin? Eğer direnmezsen, sana nazik davranırım. Hatta canını yakmamaya çalışırım. O kadar kötü değil.”

Kavrayışı sıkılaşıyor ve bayılacağımdan korkuyorum.

Beni tek eliyle sabit tutarken, diğer eliyle cebine uzanıyor. Bir şey çıkarıyor. Ama ona bakmıyorum. Bunun yerine, kaçış yolu arıyorum. En iyisi, ağaçların arasından geçip karavana dönmek, böylece beni yakalayamaz. Yüksek sesli bir hıçkırık duyuyorum ve sonra beni tutan eli acı verecek kadar sıkılaşıyor.

Onun tutuşundan kurtulmak için çabalarırken damarlarımdan korku akıyor. Tutuşu dayanılmaz hale geldiği için ya şimdi ya da asla. Tüm vücut ağırlığımı kullanarak kendimi çekiyorum. Parmakları daha da sertleşirken, sıkışmış kolumu kopacakmış gibi hissediyorum, ama tüm gücümle çekiyorum, kolum onun ölümcül tutuşundan kurtuluyor, ancak biriktirdiğim ivme beni baş aşağı yere düşürüyor.

Yere çarptığım anda, acı vücudumda yankılanıyor. Başım zonkluyor ve bileğimde keskin bir acı hissediyorum.

Gözlerimi açmak zor, ama açtığımda dehşetle büyüyorlar. Koluma keskin bir çubuk saplanmış, tahtanın etrafından kan sızıyor.

Hareket etmeye çalıştığımda zaman yavaşlıyor gibi görünüyor ve tahta derimden çıkıyor. Yaradan kan fışkırıyor. Acı dayanılmaz.

Dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor. Sağ elimle gömleğimi yakalayıp başımın üzerinden çekiyorum, kanamayı durdurabilmek için kurtulmaya çalışıyorum.

Acımın ortasında aklıma bir şey geliyor. Ace nerede? Kaçmam lazım. O benim için gelecek.

Bakışlarımı kandan ayırıyorum ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum.

O hiçbir yerde yok.

Onu göremiyorum.

Güvendeyim.

Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum, kendimi yardım aramaya yönlendiriyorum. Bu yarayı tedavi edecek birini.

Tamamen ayağa kalkıp dengemi bulduğumda, vücudumu hafifçe çeviriyorum ve nefesim kesiliyor.

Aman Tanrım.

Ace yüzüüstü suda yatıyor.

Hareket etmiyor.

“Ace,” diye bağıriyorum. “Kalk.”

Onu izlerken, kalkmasını beklerken kalbim göğsümde hızla atıyor. Hareket etmesini.

Ama etmiyor.

Asla kalkmıyor.

Sanki yukarıdaki gökyüzü acımı anlayabiliyormuş gibi, açılıyor. Yukarıdan su yağıyor. Vücudumun üzerinden akıyor, gömleğimle örtülmemiş kolumun açıkta kalan derisine yapışmış kan kalıntıları yıkıyor.

“Onu öldürdüm, sonra eve koştum. Yağmurun kanıtları silip süpürmesine izin verdim. Sanki orada hiç bulunmamışım gibi. Ama yine de benim hatamdı,” diye hıçkırıyorum.

O başını sallıyor, sanki kafese kapatılmış bir hayvanmışım gibi bana doğru yaklaşıyor.

“Senin suçun değildi.”

Başımı ellerimin arasına alıp ağlamaya devam ediyorum. “Beni rahatlatmak için bunu söylemene gerek yok.”

“Beni dinlemiyorsun. Senin suçun değil.”

Başımı kaldırıp nihayet Aiden’a bakıyorum. “Bunu nereden biliyorsun?” Dik duruyorum, Aiden’ın sanki kırılacakmışım gibi bana bakmasından hoşlanmıyorum. “Üzgünüm, Aiden, sen orada değildin. Ne olduğunu biliyorum.”

“O zaman bunun aşırı dozda uyuşturucu kullanımı olarak kara bağlandığını da biliyorsun.”

“Ne?” Başımı sallıyorum, gözlerim daralıyor. “Hayır. Boğuldu.” Aiden başını yavaşça ileri geri sallıyor. “Boğulmadı.”

“Oradaydım. Gördüm.”

“Boğulduğunu mu gördün? Yoksa suda ölü olarak mı gördün?” diye soruyor ve ben avucumu yukarı doğru kaldırıyorum.

“Ne fark eder ki?”

“Büyük bir fark var, Cass.” Bana doğru büyük bir adım atıyor.

“Onu suda gördüm. Kan içindeydim. Kafamı kaldırdığımda çok geç olmuştu. Ama onu itmiştim.”

“Ve sen yetmiş kiloluk bir genci itip öldürebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Boğuldu. Benim yüzümden.”

Gülüyor, ama bana gülmüyor. Benim onunla aynı fikirde olmamdan dolayı sinirli. “Bunu nereden biliyorsun?”

Alnımı buruşturuyorum. “O gün herkesin konuştuğu tek şey

buydu. Polis cesedi almaya geldikten sonra.”

“Peki ya birkaç hafta sonra, Cass? Otopsi sonuçları çıktığında?”
Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. “Anlamıyorum.”

“Anlamadığınızı tahmin ediyordum.” Aiden arka cebinden bir şey çıkardı ve bana uzattı.

“Bu ne?” diye sordum, açarken.

“Bu adli tıp raporu, Cass. Ace boğulmadı.”

“Ne? Tabii ki boğuldu.” Gözlerim belgeyi tarıyor, her kelimeyi dikkatle okuyorum.

“Hayır. Boğulmadı. Bana hikâyeyi anlatırken, kaçış yolu ararken bir ses duyduğunu söylemiştin, değil mi? Uzun bir koklama sesi.”

“Evet.” Yüzümü buruşturuyorum, neye varmak istediğini anlamıyorum.

“Cass, Ace aşırı dozdan öldü. Kokain ve bir doz fentanil¹⁶ yüzünden.”

“Ama-”

Başını salladı. “Ama yok. Onu sen öldürmedin. Senin suçun değil.”

Birkaç kez gözlerimi kırpıp raporu tekrar okudum. Orada, siyah beyaz yazıyordu: Ölüm nedeni aşırı dozdur. Boğulma değil.

Yutkundum, Aiden’a baktım. “Onu ben öldürmedim mi?”

“Hayır, Pip, sen öldürmedin.”

Yüzümden gözyaşları sel gibi akarken ciğerlerimden bir hıçkırık daha kopar, ama bu seferki hıçkırık üzüntü ya da suçluluktan değil. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve Emma’nın kanepesine yığılıyorum.

Yanımdaki minder çöküyor ve bunun Aiden olduğunu biliyorum.

“Bana bak, Cass. Lütfen.”

Yüzümden akan gözyaşlarının arasından onu zar zor görebiliyorum. “Tam bir felaketim.”

16- Şiddetli ağrıların tedavisinde ve anestezide kullanılan, morfinden yaklaşık 50-100 kat daha güçlü bir ağrı kesici. (e.n.)

Bana gülümsüyor, yüzümden bir tutam saçı çekip alıyor. “Evet.” Kıkırdıyor ve eğer enerjim olsaydı, yüzüne bir yastık fırlatırdım. “Ama sen benim felaketimsin. Ve seni bırakmayacağım.”

Otururum, kollarıma sarılırım, omzuna yaslanıp hıçkırırım.

Geçmişimden gelen acı, bir geleceğim olduğu gerçeğiyle karışıyor. Cinayetle suçlanmayı içermeyen bir gelecek.

“İlerleme zamanı, bebeğim,” diyor Aiden kulağıma. “Sen ve ben.”

“Ama... benim dramım. Muhabir...”

“Hiçbir yere gitmiyorum. Ne şimdi ne de sonsuza kadar. Biz varız. Her zaman biz vardık.” Geri çekilir, boynunu alçaltarak gözlerimizin aynı hizaya gelmesini sağlar. “Sonuna kadar yanında olacağım. Yol bizi nereye götürürse götürsün. Şimdi ve sonsuza kadar.”

Boğazımdaki yumruyu yutarım. “Şimdi ve sonsuza kadar.” Sözlerini tekrarlarım, yüzümde küçük bir gülümseme yayılır.

“Seni seviyorum.”

Sözleri kalbimi şişiriyor. Benim için de aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etmiştim, o ise az önce hissettiğini itiraf etti. Bunca yıldır kendimi yalnız hissettim, sanki kimse beni önemse-meyecekmiş gibi. Sanki yaptıklarım yüzünden sevgiyi hak etmi-yormuşum gibi.

Gerçek sizi özgür kılar derler ve gerçekten de öyle.

Ace’i ben öldürmedim. Korkunç bir kazaydı. Bana dokunmasaydı ve uyuşturucu kullanmasaydı önlenebilecek bir kazaydı. Bunca yıldır beni korku içinde tutan bağlardan kurtuldum.

Aiden beni seviyor ve benim ihtiyacım olan tek şey bu.

“Ben de seni seviyorum.”

SONSÖZ

Cassidy

SON ÜÇ AY ÇILGINCA GEÇTİ.

En gurur duyduğum anlardan biri, Saints'in Stanley Kupası'nı kazanmasını izlemektir.

Aiden'in takım arkadaşlarıyla birlikte parladığını görmek muhteşemdi. Hepsi çok sıkı çalıştı ve bunun böylesine destansı bir sonuca dönüşmesini görmek inanılmazdı.

Aiden'in yanında olmak, hayatımın en güzel anlarından biriydi. Bundan daha güzel olabilecek çok az şey hayal edebiliyorum.

Şehir çılgına döndü.

Takımın onuruna geçit törenleri ve birçok kutlama yapıldı. Aiden'a MVP ödülü¹⁷ verildi; bu ödül onu neredeyse ağlatacaktı. Ben de bir bebek gibi ağladım.

Dürüst olmak gerekirse, daha önce böyle bir şey görmemiştim. Gerçekten de hayatımın geri kalanında beynimde ve kalbimde yaşayacak bir an. Hiçbir kişiyle bu kadar gurur duymamıştım.

17- NBA En Değerli Oyuncu Ödülü, NBA'de oyunculara verilen bir ödül. (e.n.)

Play-off karşılaşmaları sırasında başa çıkmak zorunda kaldığımız dramaya gelince, o da çözüldü.

Meraklı muhabir, şey, onun için uzun süre endişelenmemize gerek kalmadı.

Saints kupayı kazandığında, Los Angeles'taki bir takıma transfer olan Billy, yine ağzını açmaya başladı ve bu da muhabirin dikkatini ona çekti.

Son duyduğumuza göre, muhabir peşinde olduğu büyük haberi yakalamış. Billy, yeni takım arkadaşlarından birinin karısına cinsel tacizde bulunuyormuş. Görünüşe göre pek bir şey değişmemiş. Beni taciz etmek yerine başka bir kadın bulmuş, ama bu sefer bu durum sonunda onu mahvetti.

Şimdi, hayatlarımızda ortalık yatıştığına göre, her şeyin başladığı yere geri dönüyoruz.

Takım büyük maçı kazandıktan kısa bir süre sonra, Aiden'in annesi vefat etti.

Aşırı dozdan ölmüştü.

Bunun bir gün olacağını tahmin etmediğimi söyleyemem, ama zamanlaması tüyler ürpertici bir şekilde uygun düşmüştü. Oğlunun parladığını izleyebildi, bundan hiçbir şey elde edemeyeceğini bilerek. Onca yıllık ihmali ve şantajı sona erdi. O, ondan ve o yerden uzaklaştığı gün hayatının en iyi kararını verdiğini bilerek, hayatının geri kalanını huzur içinde yaşayabilecek.

Bunu biliyorum. Her zaman biliyordum, ama artık ben de bununla barıştım.

Aiden, annesinin ölümünden etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştı, ama tek ebeveynini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ne kadar korkunç bir kadın olsa da onun için bir sonuca varması gerekiyor.

Babam ölmedi, ama bir anlamda çok uzun zaman önce öldü.

Kim bilir nerede ya da ne yapıyor? Gerçek şu ki, umurumda değil. Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Uzun süre idare ettim. Artık yalnız değilim. Hayatımda babama ihtiyacım yok. Ne şimdi ne de başka zaman. Ayrıldığım gün bununla barıştım.

Aiden ise bunu hiç yapamadı çünkü annesi bir hamamböceği gibiydi, her fırsatta ortaya çıkıp ona sorun çıkarıyordu. Onun bu konuyu kapatması gerekiyor.

İkimiz de bir daha asla yalnız kalmayacağız.

Birbirimize sahibiz.

Ayrıca Emma ve Aiden'in takım arkadaşlarıyla kurduğu aile de var. Bulduğumuz aile.

Kusurlarımıza rağmen bizi seven insanlar. Bizden hiçbir şey istemeden bizi destekleyen insanlar.

Onların yardımıyla, birlikte, bunca yıldır içimizde sakladığımız yaraları iyileştiriyoruz. Bizi sevmesi gereken insanlar tarafından açılan yaralar. Bizi desteklemesi ve koruması gereken insanlar.

Hem Aiden hem de ben terapiye gidiyoruz. Birlikte değil, ama ikimiz de kendimizin en iyi versiyonu olmak istiyoruz. Bu yardımcı oluyor. Her gün, geçmişimle barışıyorum.

Ace'i öldürmediğimi bilmek yardımcı oldu, ama halen yenmem gereken birçok şeytan var.

Aiden'in da öyle.

İkimizin de maruz kaldığı istismar bizi öldürmeyecek. Bunun yerine, onu kullanıp ondan büyüyeceğiz.

“Neredeyse geldik,” diyor yanımdan. “Hazır mısın?”

Pencereden dışarıya, geçen manzaraya bakıyorum. Çok tanıdık, ama farklı.

Değişmiş.

Tıpkı benim gibi.

“Hazırım.”

Beş dakika geçmeden, Aiden'm jeepi eski karavanının yanına yanaşıp park ediyor. Birkaç dakika oturup nefesime odaklanıyorum. Üzerimde bu kadar büyük bir güce sahip olan bu yerle yüzleşmek için tüm gücümü toplamam gerekiyor.

Aiden elini uzatıyor ve ben de elimi onun eline koyuyorum. Elimi ağzına götürüp üzerine bir öpücük konduruyor.

“Ben yanımdayım, Cass. Yalnız değilsin.”

Ona gülümsüyorum, başımı sallıyorum. “Sen de değilsin.”

Arabadan inip, el ele tutuşmak için arabanın etrafından dolaşıyoruz. Bu bir destek. Bir rahatlık. Bunu birlikte yapacağımıza dair bir anlaşma.

Eski karavanıma doğru dönünce, basamakta oturan küçük bir kız görüyorum. Baş eğik, elleri gözlerini kapatıyor. Göğsümde bir hüznün dalgası hissediyorum. Bana uzun zaman önceki halimi hatırlatıyor. Aiden'in eve dönüş yolunu bulmasını umarak oturup beklediğim zamanları.

Ona gitmek istiyorum. Her şeyin yoluna gireceğini söylemek için. Gücünü bulmasına yardım etmek için. Ama sonra başını kaldırıyor ve ellerini indiriyor. “Hazır ol ya da olma, geliyorum,” diye bağılıyor, ardından kıkırdıyor.

Mutlu.

Oynuyor.

Kahkahalar ağzından fişkırlarak koşup giderken, omuzlarım rahatlamayla düşüyor. Yüzümde bir gülümseme yayılıyor. O küçük kızın yüzünde gördüğüm tek şey saf neşeydi ve bu bana iyi geliyor. Hâlâ içimde yaşayan kırık küçük kızın bir parçasını iyileştiriyor.

“Eşyan nerede?” diye soruyor Aiden, arka koltuktan çıkardığı kül kutusu elinde bana doğru yürürken.

“Hay aksi. Ben alayım.” Arabaya dönüp kapıya doğru ilerliyorum. Eğilip, artık geçmişimi barındıran küçük kutuyu alıyorum.

Arkamdaki kapıyı gereğinden biraz daha sert kapatıp, yüzünde bir gülümsemeyle çocukları izleyen Aiden'a doğru ilerliyorum.

“Hadi yapalım şunu,” diyorum, kalçamı onun kalçasına hafifçe çarpıyorum.

Birlikte, yan yana, göle doğru yürüyoruz. Bir zamanlar sevdiği bir yer. Benim için cehenneme dönüşen bir yer.

En son buraya geldiğim zamankinden farklı görünüyor.

Ağaçlar yapraklarla dolu. Güneş ışığı sudan parıltıyor. Huzurlu ve sakin.

Kâbuslara konu olacak bir yer değil. Göz alabildiğince griyle çevrili ben. Bulanık gölde yüzen bir ceset.

Gölü yeni bir bakışla görüyorum. Çok güzel.

Görüşüm artık suçluluk ve korkuyla yük altında değil.

Aiden göle doğru ilerliyor, toprağın ve suyun buluştuğu yerde duruyor. Islanmadan olabileceği en yakın mesafede, ileriye bakıyor, düşüncelere dalmış. Ne düşündüğünü sormak üzereyim ki o konuşuyor.

“Seni affediyorum,” diye neredeyse havaya fısıldıyor. Annesine. “Seni affediyorum ve hayatıma devam etmeye hazırım.”

Kapağı açıp kül kutusunu öne doğru eğerek içindekileri suya döküyor. “Özgür ol, anne. Seni bu dünyada rahatsız eden şeyleri bırak gitsin. Ben artık bırakacağım. Sonunda.”

Kapağı tekrar kapatıp uzaklaşırken bana bir bakış atıyor.

“Sıra bende mi?”

“Sıra sende,” diye onaylar Aiden. Boş eliyle cebine uzanır ve çakmağı çıkarır. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Bunlarda iyi anılar yok. Hatırlamam gereken her şey tam burada.” Parmağımla başımı işaret ederim. “Ben de özgür olmaya hazırım.” Ona gülümserim; mavi gözleri, onu tanıdığımdan beri hiç olmadığı kadar yumuşaktır.

Çakmağı uzatır, ben de sevinçle alırım. Elimdeki soğuk metalle, Aiden'a yazdığım mektupları tek tek çıkarır, her birini ateşe veririm. Yanışlarını izlerim ve alev parmak uçlarımı yaladığında, kalan parçaları yere atarım, akıntıyla süpürülmeye hazır hale gelene kadar yanmaya devam etmelerine izin veririm.

Geçmişin son dinlenme yeri.

Sonuncusu da yok olunca. Aiden'ın boş elini elime alıyorum ve gölün ötesine bakıyoruz, özgür olduğumuz için mutluyuz. Birlikte olduğumuz için.

“Seni seviyorum,” diyorum Aiden'ın başına yaslanıp, o ufku izlemeye devam ederken.

Bana dönüyor ve hayatımda ilk kez, bana parıldayan o kadar çok sevgi görüyorum. O kadar çok hayranlık. Umarım o da bunu bende görebilir.

“Ben de seni seviyorum.”

İkimiz de bir kez daha suya bakıyoruz. Derin bir nefes alıyorum ve nefes verirken tamamen huzurlu hissediyorum.

“Hadi gidelim,” diyor Aiden, elimi tutup beni arabaya doğru çekerek. “Gitmemiz gereken yerler var.”

Kaşımı kaldırıyorum. “Öyle mi?”

Gülümsüyor. “Her zaman.”

Beni buraya bağlayan zincirler yok oldu ve bununla birlikte kendimi daha hafif hissediyorum. Mutlu.

Gelecek için heyecanlı.

Çünkü benim geleceğim Aiden.

Ve ben de onunum.

On beş dakika sonra, arabaya geri dönüyoruz, karavan çok geride kalmışken, Aiden Ohio'ya dönerken ıssız bir arazinin ortasında arabayı kenara çekiyor.

Ona dönüp kaşlarımı kaldırıyorum.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Yüzünde aptalca bir gülümseme belirliyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, ani duruşun nedenini açıklaması için onu bekliyorum.

Açıklamaya hazır görünmeyince, “Peki o zaman... Neden durduk?” diye soruyorum.

Ona bakıyorum, gözlerim şaşkınlık ve eğlenceyle kısılmış. O öne eğiliyor ve beni öpecek sandım, ama sonra torpido gözünü açıyor.

“Neler oluyor?” diye soruyorum, onun içindeki eşyayı karıştırdığını duyarken, ama cevap vermiyor.

Bu hiç Aiden’a benzemiyor. Bu gerilim beni öldürüyor.

“Lastiğimiz mi patladı?”

Kafasını sallayarak gülüyor ve elini torpido gözünden çıkarıyor; kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

“Pip.”

Bana pek sık böyle seslenmez, ama seslendiğinde artık bu beni üzmüyor. Aksine, kendimi güvende ve sevildiğimi hissediyorum.

“Seni ilk gördüğüm andan itibaren farklı olduğunu biliyordum. O zamanlar seni en iyi arkadaşım olarak görüyordum. Beni anlayan ve başka kimse yanımda olmadığında yanımda olan bir çocuk.” Kafasını eğip hafifçe gülüyor. Tekrar başını kaldırdığında gözlerimiz buluşuyor, gözleri parlıyor. “Sonra hayatıma fırtına gibi girdin, beni ateşe veren bir kadın. Kendimi güvende hissettiren biri. İşler zorlaştığında, asla kaybetmek istemediğimi bildiğim bir kadın.”

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Bu jeepi aldığımda, sembolü bulmam tam üç ayımı aldı.”

“Bir sembollerini olduğunu hatırladın mı?”

Kıkırdıyor. “Tabii ki hatırladım. Bu arabayı senin için aldım, Pip.”

“Öyle mi?” Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor ve dudajım titriyor.

“Evet.” Tek kelimelik cevabı, görüşümü bulanıklaştırmaya yetiyor.

“Ne buldun?” diye fısıldıyorum.

“Bir elma. Elmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?”

İlk gözyaşı damlası düşer. “Hayır.”

“Koşulsuz sevgi demek.” Bir elini yanağıma koyar, gözyaşımı siler ve ben gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırım. “Senin eşim olmanı istiyorum.”

Gözkapaklarım titreyerek açılır ve bakışlarıyla karşılaşırım.

Tek gördüğüm şey sevgi.

Kutunun kapağını kaldırır ve güzel, oval bir elmas bana doğru parıldar. “Artık ikimiz de geçmişimizi geride bırakıp şimdiki zamanda yaşıyoruz, ben sadece... seninle yaşamak istiyorum. Evlen benimle, Pip.”

İçimde kabaran duyguları durduramadan gülüyorum. “Bu bir soru bile değil. Sana sırlıklam âşığım, Aiden Slate.” Kendimi öne atıp dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, ama o çok erken kesiyor.

“Cass...”

“Tabii ki seninle evleneceğim.”

“Parmak sözü mü?” Yüzünde bir gülümseme yayılır ve ben dudaklarımı ısırarak, bu adama karşı içimde büyüyen arzuyu bastırmaya çalışırım.

“Diskin üzerine.” Gülüyorum ve bunun üzerine o, yüzüğü parmağıma takıyor.

Yeni bir başlangıç.

Bir söz.

Birbirlerini tamamlamak için her zaman kaderlerinde yazılı olan iki insan için destansı bir son.

TEŞEKKÜRLER

Tüm aileme teşekkür etmek istiyorum. Hepinizi çok seviyorum.
Eric, Blake ve Lexi, sizler benim kalbimsiniz.

Tatlı Çarpışma'nın hayata geçirilmesine yardımcı olan muhteşem profesyonellere teşekkürler:

Jenny Sims

Robin Covington

Kelly Allenby

Laura Martínez

Champagne Book Design

Hang Le

Emily Wittig

Jill Glass

Suzi Vanderham

Literally Yours PR

Mikaela Brown

@books_jill_reads

Becca Hensley Mysoor

Tatlı Çarpışma'yı sesli kitap olarak hayata geçiren Christian Fox, Angelina Rocca, Kim Gilmour ve Lyric'e teşekkür ederim.

Muhteşem menajerim Kimberly Whalen'a teşekkür ederim.

MUHTEŞEM ARC EKİBİME teşekkür ederim! Sizler harikasınız!

Taslak okuması için Stephanie'ye teşekkür ederim.

Melissa: Tüm yardımların ve beni akıl sağlığımı korumama yardımcı olduğun için teşekkürler.

Parker: Her zaman fikir danışmanım olduğun ve o kıvamı bulmama yardım ettiğin için teşekkürler.

Leigh: Beni dinlediğin ve sızlanmalarına katlandığın için teşekkürler.

Bu MSUFFL'ı anlayacak olanlara: Gece yarısı gönderdiğiniz bitmek bilmeyen mesajlarla beni sinirlendirdiğiniz için teşekkürler.

Ava Harrison Destek Grubu'ndaki bayanlara, sizin desteğiniz olmadan bunu başaramazdım!

Lütfen Facebook okuyucu grubum Ava Harrison Destek Grubu'na katılmayı düşünün.

Haberi yaymaya yardımcı olan tüm Booktokers, bookstagramers ve blog yazarlarına teşekkür ederim. Heyecanınız ve kitaplara olan sevginiz için teşekkürler! ^

Son olarak, ama kesinlikle en az değil.*.

Okuyuculara teşekkürler!

Bu yolculuğa benimle birlikte çıktığınız için çok teşekkür ederim.

